
NEW YORK TIMES ÇOK SATARI YAZAR
LAURELL K. HAMILTON
bir
Anita Blake
VAMPİR
AVCISI
romanı
HasretKardeş
"Kazık kadar keskin ve kurşun kadar kaygan bir kahramanla Laurell K. Hamilton bir vampirin öpücüğü gibi adeta sizi büyüleyici dünyasının içine çekiyor."
-J. D. ROBB
LANETLİLER
SİRKİ
ARTEMİS
roman

Laurell K. Hamilton, başroldeki Vampir Avcısı Anita Blake'in liderliğinde, doğaüstü zevklerin ve acıların hüküm sürdüğü bir dünya yaratıyor. Güçlü, yüzlerce yıl yaşında bir vampir şehre geldiğinde, şehrin ruhu ve Anita'nın hayatı pahasına vampirlerin savaşı başlıyor.

LANETLİLER SİRKİ

bir Anita Blake VAMPİR AVCISI romanı

"Korktuysam ne olmuş yani? Gitmem gerekiyordu. Ne kadar erken gidersem eve, o kadar da çabuk dönebilirdim. Keşke Jean-Claude'un işleri kolaylaştıracağına inanabilseydim. Jean-Claude sözkonusu olduğunda hiçbir şey basit değildir. Ondan bu geceki cinayetlerle ilgili bir şey öğrenseydim bunun bedelini öderdim ama parayla değil... Zira Jean-Claude'da para çok. Ama hayır, onun istediği daha çok acı, daha çok şehvet ve daha çok kan."

"Yetişkinler için Vampir Avcısı Buffy... Aksiyon hiç durmuyor."
-The New York Review

"Vahşi ve eğlenceli."
-Publishers Weekly

Laurell K. Hamilton
Laurell K. Hamilton'ın yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı seri Anita Blake, her bölümüyle New York Times Best Seller listesine girdi. Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında üç milyondan fazla basılıp satıldı. Hamilton, eşi, kızı, dört bulldog köpeği ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St.Louis Missouri'de yaşıyor. **www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com** sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

ISBN: 975-8733-40-0

LANETLİLER SİRKİ

Bir Vampir Avcısı Anita Blake Romanı

Laurell K. Hamilton

Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS

ANITA BLAKE SERİSİ

Suçlu Zevkler	:	(Çıktı)
Gülen Ceset	:	(Çıktı)
Lanetliler Sirki	:	(Çıktı)
Kaçık Cafe	:	"
Kanlı Kemikler	:	"
Ölüm Dansı	:	"
Yanmış Kurban	:	"
Mavi Ay	:	"
Obsedian Kelebek	:	"
Zincirlenmiş Narkissos	:	"
Gökmavisi Günahlar	:	"

LAURELL K. HAMILTON

Laurell K. Hamilton'un yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı iki roman serisi de New York Times Best Seller listesine girdi.

Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında iki milyondan fazla basılıp satıldı.

Diğer popüler serisi L.A.'de özel dedektiflik yapan, peri prensesi Merry Gentry'nin maceraları Gölgelerin Öpücüğü ile başladı; Alacakaranlığın Öpücüğü, Ayışığının Baştan Çıkardığı ile devam ediyor.

Bayan Hamilton, eşi, kızı, iki küçük bulldog ve iki yarı küçük bulldog köpekleri ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis Missouri'de yaşmaktadır.

www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

LANETLİLER SİRKİ

Bir Vampir Avcısı Anita Blake Romanı

Laurell K. Hamilton

Çeviren: Mert Süğlün

ARTEMİS

ANITA BLAKE SERİSİ

Suçlu Zevkler	:	(Çıktı)
Gülen Ceset	:	(Çıktı)
Lanetliler Sirki	:	(Çıktı)
Kaçık Cafe	:	"
Kanlı Kemikler	:	"
Ölüm Dansı	:	"
Yanmış Kurban	:	"
Mavi Ay	:	"
Obsedian Kelebek	:	"
Zincirlenmiş Narkissos	:	"
Gökmavisi Günahlar	:	"

LAURELL K. HAMILTON

Laurell K. Hamilton'un yazdığı gizem, fantezi, büyü, korku ve romantizm temalı iki roman serisi de New York Times Best Seller listesine girdi.

Vampir Avcısı Anita Blake'in maceraları dünya çapında iki milyondan fazla basılıp satıldı.

Diğer popüler serisi L.A.'de özel dedektiflik yapan, peri prensesi Merry Gentry'nin maceraları Gölgelerin Öpücüğü ile başladı; Alacakaranlığın Öpücüğü, Ayışığının Baştan Çıkardığı ile devam ediyor.

Bayan Hamilton, eşi, kızı, iki küçük bulldog ve iki yarı küçük bulldog köpekleri ve sayısı devamlı değişen balıkları ile St. Louis Missouri'de yaşmaktadır.

www.laurellkhamilton.org / www.artemisyayinlari.com sitesinden yazar ve kitapları hakkında daha fazla bilgiye ulaşabilirsiniz.

Editörümüz Ginjer Buchanan'a;
Anita'ya olan inancını ve bana olan sabrını
takdir ediyorum

A 042
LANETLİLER SİRKİ
LAURELL K. HAMILTON

Orijinal Adı : *Circus of the Damned*
İngilizce Aslından Çeviren : Mert Süğlün
Yayına Hazırlayan : Ferhan Ertürk

1. Basım : Ekim 2004
ISBN : 975-8733-40-0
Copyright © 1995 by Laurell K. Hamilton
Kapak İllüstrasyonu © Balca Arda

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Çatalçeşme Sokak No: 52/2
Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Fax: (212) 512 33 76
e-posta: info@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Genel Dağıtım: Alfa
Tel: (212) 511 53 03 Fax: (212) 519 33 00
www.alfakitap.com
Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Tel: (212) 674 97 23
Fax: (212) 674 97 29

Artemis, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

TEŞEKKÜRLER

Olağan şüpheliler: Eşim J. ve alternatif tarihçiler M.C. Sumner, Deborah Millitello, Marella Sands ve Robert K. Sheaff'e. Yeni evinde bol şanslar, Bob. Seni çok özleyeceğiz.

LANETLİLER SİRKİ

Birinci Bölüm

Tırnaklarımın altında kurumuş tavuk kanı birikmişti. Hayatınızı ölüleri dirilterek kazanıyorsanız, biraz kan dökmeniz gerekiyordu. Kan yüzüme ve ellerime, parça parça yamalar gibi yapışmıştı. Toplantıya gelmeden önce büyük kısmını temizlemeye çalışmıştım ama sadece duş alırsam tamamını temizleyebilirdim. Üzerinde 'Beni kızdırırsan, sonuçlarına katlanırsın' yazan fincanımdan bir yudum kahve aldım ve karşımda oturan iki adama baktım.

Bay Jeremy Ruebens, kısa boylu, esmer ve huysuz bir adamdı. Onu somurtmadığı ya da bağırmadığı bir anda görmemiştim. Küçük hatları suratının tam ortasında toplanmıştı, sanki dev eller daha kil sertleşmeden suratını sıkmış gibi görünüyordu. Elleri paltosunun klapası, koyu mavi kravatı, kravat iğnesi, beyaz gömleğinin yakası üzerinde gezinip duruyordu. Ellerini bir an için kucağında kavuşturdu. Sonra yeniden danslarına başladılar: Palto, kravat, kravat iğnesi, yaka, kucak. Bu kıpırdanmaları karşısında, çığlık atmaya başlayıp durması için istediği her şeyi yapacağıma dair yalvarmaya başlamadan, belki beş kere daha dayanabileceğimi tahmin ediyordum.

İkinci adam Karl Inger'di. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bir seksenin bir hayli üzerindeydi. Ayaktayken Ruebens'ten de benden de uzundu. Kısa kesilmiş, dalgalı kı-
2 zıl saçları geniş yüzünü süslüyordu. Klasik şekilde uzun bırakılmış favorileri, şimdiye kadar gördüğüm en gür bıyıklardan biriyle birleşiyordu. Dağınık saçları dışında gayet düzgün tıraşlıydı. Belki de saçları kötü bir gün geçirmişti.

Ruebens'in elleri bitmez tükenmez dansını dördüncü defa yapmıştı. Limitim dörttü.

Masanın etrafından dolaşıp ellerini tutup 'Yeter artık!' diye bağırmak istiyordum. Ama böyle bir hareketin benim için bile çok kaba olacağını düşündüm. "Senin bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordum, Ruebens," dedim.

Bana baktı. "Rahatsız mı?"

Bitmek tükenmek bilmeyen döngüde dolaşan ellerini işaret ettim. Kaşların çatıp ellerini kucağına koydu. Orada hareketsiz kaldılar. Kendisini çok iyi kontrol ediyordu.

"Rahatsız değilim, Blake Hanım."

"Bayan Blake. Ve neden bu kadar gerginsiniz, Bay Ruebens?" Kahvemden bir yudum aldım.

"Senin gibi insanlardan yardım istemeye alışkın değilim."

"Benim gibi insanlar?" Bunu soru şeklinde söyledim.

Sertçe boğazını temizledi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, Bay Ruebens, bilmiyorum."

"Şey bir zombi kraliçesi..." kelimenin ortasında durdu. Sinirlenmeye başlamıştım ve bunu belli etmiş olacağım ki; "Kötü bir niyetim yoktu," dedi yavaşça.

"Eğer buraya lakaplar takmaya geldiyseniz, ofisimden defolun gidin. Eğer gerçek bir işiniz varsa, söyleyin, sonra ofisimden defolun gidin."

Ruebens ayağa kalktı. "Sana, bize yardım etmeyeceğini söylemiştim."

"Size ne için yardım edecekmişim? Bana hiçbir şey söylemediniz ki," dedim.

"Belki, ona sadece buraya neden geldiğimizi söylemeliyiz," dedi Inger. Bas sesi kalın ve gürdü; hoştu.

Ruebens derin bir nefes alıp burnundan verdi. "Pekala." Sandalyesine geri oturdu. "Son karşılaşmamızda, ben Vampirlere Karşı İnsanlar üyesiydim."

Onu cesaretlendirmek için başımla onayladım ve kahvemden bir yudum aldım.

"Bu arada yeni bir grup kurdum, Önce İnsanlar. VKİ ile aynı şeyleri savunuyoruz ama bizim metotlarımız biraz daha doğrudan.

Ona bakıyordum. VKİ vampirlerin yeniden yasa dışı olmalarını istiyordu, böylece yeniden hayvan gibi avlanabileceklerdi. Benim için hava hoştu. Eskiden bir vampir avcısıydım, arayıcısıydım ya da işte artık her neyse oydum. Şimdi vampir celladıyım. Bir vampir öldürebilmem için, infaz emrine ihtiyacım vardı, öteki türlü cinayet olurdu. İnfaz emirini alabilmek için, o vampirin topluma karşı bir tehlike olduğunu ispatlamak gerekiyordu. Bu, onun insanları öldürmesini beklemeniz gerektiği anlamına geliyordu. En az ölüm beş taneydi, en yükseği ise yirmi üç. Bu, çok fazla ceset demek oluyordu. Eski günlerde vampirleri gördüğünüz yerde öldürebiliyordunuz.

"'Daha doğrudan yollar' tam olarak ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Ruebens.

"Hayır, bilmiyorum," dedim. Aslında, sanırım biliyordum ama yine de yüksek sesle söylemesini istiyordum.

"VKİ, medya ya da politik yollarla, vampirlerin itibarını sarsma konusunda başarılı olamadı. Önce İnsanlar onların hepsini yok etmeyi amaçlıyor."

Kahve fincanımın üzerinden gülümsedim. "Birleşik Devletlerdeki bütün vampirleri öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Amacımız bu," dedi.

"Bu, cinayettir."

"Sen vampir öldürdün. Bunun gerçekten cinayet olduğu-
4 na inanıyor musun?"

Derin bir nefes alma sırası bendeydi. Birkaç gün önce kesinlikle hayır derdim. Ama şimdi, bilmiyordum. "Artık emin değilim, Bay Ruebens."

"Eğer yeni yasa geçerli olursa vampirler oy kullanabilecekler. Bu, sizi korkutmuyor mu?"

"Evet," dedim.

"O zaman bize yardım edin."

"Dans etmeyi bırak, Ruebens; bana ne istediğimi söyle."

"Öyle olsun. Şehrin Efendisi olan vampirin gündüz uyuduğu yeri öğrenmek istiyoruz."

Ona birkaç saniye baktım. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiyim, Bayan Blake."

Gülümsemek zorundaydım. "Nasıl olup da Şehrin Efendisi'nin gündüz uyuduğu yeri bildiğimi sanıyorsunuz?"

Cevabı Inger verdi. "Bayan Blake, şimdi, eğer biz cinayeti onayladığımızı söylüyorsak, siz de Şehrin Efendisi'ni tanıdığınızı söyleyebilirsiniz." Çok nazikçe gülümsedi.

"Bu bilgiyi nereden edindiğiniz söylerseniz, belki onaylarım, belki de onaylamam."

Gülümsemesi biraz daha genişledi. "Şimdi kim dans ediyor?"

Haklıydı. "Farz edelim, Şehrin Efendisini tanıdığımı söyledim, sonra ne olacak?"

"Bize o adamın gündüz uyuduğu yeri söyleyeceksin," dedi Ruebens. Öne doğru eğilmişti, yüzünde meraklı, neredeyse şehvetli bir ifade vardı. Numara yapmıyordu. Onu heyecanlandıran ben değildim. Şehrin Efendisine kazık saplama düşüncesiydi.

"Şehrin Efendisinin erkek olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"St. Louis Postası'nda bir makale vardı. İsim vermeme konusunda çok dikkatliydiler ama yaratığın erkek olduğu çok açıktı," dedi Ruebens.

Jean-Claude'un, kendisine 'yaratık' denmesine nasıl tepki vereceğini düşündüm. En iyisi hiç kurcalamamaktı. "Size adresi vereceğim ve sonra ne olacak, kalbine kazık mı saplayacaksınız?" 5

Ruebens başıyla onayladı. Inger gülümsedi.

Başımı iki yana salladım. "Hiç zannetmiyorum."

"Bize yardım etmeyi ret mi ediyorsun?" diye sordu Ruebens.

"Hayır, sadece gündüz uyuduğu yeri bilmiyorum." Gerçeği söylediğim için rahattım.

"Onu korumak için yalan söylüyorsun," dedi Ruebens. Yüzü git gide kararıyordu, anlında derin kırışıklıklar belirmeye başlamıştı.

"Gerçekten bilmiyorum, Bay Ruebens, Bay Inger. Eğer bir zombi diriltilmesini istiyorsanız, konuşabiliriz; aksi takdirde..." Cümleyi yarıda bırakıp en profesyonel gülümsememi takındım. Etkilenmiş görünmüyorlardı.

"Bu münasebetsiz zamanda buluşmaya razı olduk ve bu toplantı için çok yüklü miktarda para ödedik. Bu işi en azından kibarca yaparız diye düşünüyordum."

'Sen başlattın,' demek isterdim ama bu çok çocukça olurdu. "Kahve teklif ettim ama siz reddettiniz."

Ruebens daha fazla somurttu, gözlerinin etrafında da kırışıklıklar belirmeye başlamıştı. "Siz bütün... müşterilerinize böyle mi davranıyorsunuz?"

"Son karşılaşmamızda bana zombi-sevici orospu demiştin. Sana hiçbir borcum yok."

"Paramızı aldın."

"Ben değil, patronum aldı."

"Seninle burada, şafakta buluştuk, Bayan Blake. Sen de bizimle orta noktada bir yerlere gelebilirsin."

Ruebens ile buluşmayı bile istemiyordum ama Bert para-
6 larını aldığı için, bir şekilde mecbur kalmıştım. Şafaktaki buluşmayı ben ayarlamıştım, gece işimi bitirdiğim ama daha henüz eve dönmediğim bir saatti. Böylece, eve dönüp rahatsız edilmeden sekiz saat uyuyabilecektim. Ruebens'in rahatı kaçabilirdi.

"Şehrin efendisinin uyuduğu yeri bulabilir misin?" diye sordu Inger

"Belki ama bulsam bile size söylemem."

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü onun tarafında," dedi Ruebens.

"Sus, Jeremy."

Ruebens gözle görünür bir şekilde kızgınlığını yutmaya çalıştı ama boğazına takıldı. Yine de kontrolünü sağladı.

"Neden, Bayan Blake?" Inger'in gözleri çok ciddiydi, hoş parlaklık eriyen buz gibi akıp gitmişti.

"Daha önce başvampirler öldürmüştüm, hiçbirisine kazık çakmadım."

"Nasıl yaptın, peki?"

Gülümsedim. "Hayır, Bay Inger, vampir avlama konusunda ders almak istiyorsanız, başka bir yere gitmenizi öneririm. Sadece sorularınıza cevap vermekle bile cinayete sebebiyetten suçlanabilirim."

"Eğer daha iyi bir planımız olsaydı, bize söyler miydin?" dedi Inger

Bunun üzerinde bir süre düşündüm. Jean-Claude'un öldüğünü düşündüm, gerçekten öldüğünü. Bu, gerçekten hayatımı kolaylaştırırdı ama... ama.

"Bilmiyorum," dedim.

"Neden?"

"Çükü sizi öldüreceğini düşünüyorum. İnsanları, canavar-

lara teslim etmekten hoşlanmam, Bay Inger, benden nefret eden insanları bile."

"Biz sizden nefret etmiyoruz, Bayan Blake."

Kahve fincanımla Ruebens'i işaret ettim. "Belki sen etmiyorsun ama o ediyor."

Ruebens, sadece bana baktı. En azından reddetmeye çalışmadı.

"Eğer daha iyi bir planla gelirsek, sizinle yeniden konuşabilir miyiz?" diye sordu Inger.

Ruebens'in kızgın, küçük gözlerinin içine baktım. "Elbette, neden olmasın?"

Inger ayağa kalkıp elini uzattı. "Teşekkür ederim, Bayan Blake. Çok yardımcı oldunuz."

Eli benimkisini kavradı. İri bir adamdı ama beni küçük hissettirmek için cüssesini kullanmıyordu. Bu, hoşuma gitmişti.

"Bir dahaki buluşmamızda, Bayan Blake, bize daha yardımcı olacaksınız," dedi Ruebens.

"Bu, bana bir tehditmiş gibi geldi, Jerry."

Ruebens gülümsedi, hiç hoş değildi. "Önce İnsanlar, niyetin sonucu belirlediğine inanıyor, Anita."

Koyu mavi renkli ceketimin önünü açtım. Omuz askımın içindeki Browning Hi-Power'ım ceketin altındaydı. Mor eteğin ince, siyah kemeri, omuz askısını tutabilecek kadar sağlamdı. Anti-Terör timi fıstığı gibiydim.

"İş hayatta kalmaya gelince, Jerry, ben de buna inanırım."

"Size karşı şiddet kullanacağımızı imâ etmedik," dedi Inger.

"Hayır ama Jerryciğin aklından geçen oydu. Sadece onun ve grubunuzdaki diğerlerinin benim ciddi olduğumu anlamanızı istiyorum. Bana bulaşırsanız, insanlar ölmeye başlar."

"Bizim gibi düzinelerce var ve sen tek başınasın," dedi Ruebens.

"Evet ama ilk sırada kim olacak acaba?" dedim.

"Bu kadar yeter, Jeremy, Bayan Blake. Buraya sizi tehdit etmek için gelmedik. Sizden yardım istemek için geldik. Daha iyi bir plan yapıp sizinle yeniden konuşmaya geleceğiz."

"Onu, getirme," dedim.

"Elbette," dedi Inger. "Hadi gel, Jeremy." Kapıyı açtı. Dışarıdaki ofisten bilgisayar klavyesinin sesleri geliyordu. "Hoşça kalın, Bayan Blake."

"Güle güle, Bay Inger, bu hiç de hoş bir ziyaret değildi."

Ruebens kapının önünde durup bana doğru dişlerinin arasından, "Sen Tanrı'nın gözünde bir hilkat garibesisin," dedi.

"İsa seni de seviyor," dedim, gülümseyerek. Kapıyı arkasından çarptı. Çocukçaydı.

Masamın kenarına oturdum ve dışarı çıktığımda onların gitmiş olacağına emin olacak kadar bekledim. Park yerinde bana pusu kuracaklarını zannetmiyordum ama insanları vurmaya başlamak da istemiyordum. Ah, tabii ki eğer vurmam gerekirse vururdum ama uzak durmak daha iyiydi. Silahımı göstermenin Ruebens için yeterli olacağını umuyordum. Ama bu onu daha da kızdırmıştı. Gerginliği azaltmak için boynumu yana yatırdım. İşe yaramadı.

Eve gidip bir duş aldıktan sonra rahatsız edilmeden sekiz saat uyuyabilirdim. Harika. Çağrı cihazım öttü. Sanki böcek sokmuş gibi sıçradım. Sinirli miydim, ben mi?

Düğmeye basınca çıkan numara canımı sıktı. Arayan polisti. Daha doğrusu, Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı. Hortlak Ekibi. Missouri çevresindeki bütün Olağandışı suçlardan sorumluydular. Ben de onların sivil, canavar uzmanıydım. Bert edindiğim tecrübeden memnundu ama daha çok yaptığımız reklam hoşuna gidiyordu.

Çağrı cihazım yeniden öttü. Aynı numaraydı.. "Has siktir," dedim yavaşça. "Seni ilk seferde de duymuştum, Dolph." Eve gitmiş gibi davranıp, çağrı cihazını kapatmış ve ulaşılamaz-

mış gibi yapmayı düşündüm ama öyle değildim. Eğer Dedektif Çavuş Rudolf Storr beni sabahın bu saatinde arıyorsa, bu, uzmanlığıma ihtiyacı var demek oluyordu. Lanet olsun.

Numarayı çevirdim, birkaç aktarmadan sonra, sonunda Dolph'un sesini duydum. Sesi az ve uzaktan geliyordu. Karısı ona doğum gününde bir araç telefonu almıştı. Kapsama alanının sınırında olmalıydı. Yine de onunla polis telsizinden konuşmaktan çok daha iyiydi. Bana hep uzaylılarla konuşuyormuşum gibi geliyordu.

"Selam, Dolph, nasıl gidiyor?"

"Cinayet."

"Ne çeşit bir cinayet?"

"Senin uzmanlığını gerektiren bir cinayet," dedi.

"Yirmi soru oynamak için henüz çok erken. Bana ne olduğunu anlat."

"Bu sabah yatağın ters tarafından mı kalktın?"

"Daha henüz yatağa girmedim."

"Çok üzüldüm ama kıçını kaldırıp buraya gelsen iyi olacak. Görünüşe göre elimizdeki, bir vampire kurban gitmiş."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Has siktir."

"Evet, öyle de diyebilirsin."

"Bana adresi ver," dedim.

O da verdi. Nehrin diğer kıyısında, ormanın ilersinde, cehennemin dibinde, Arnold'da bir yerdi. Ofisim, Olive Bulvarının biraz ötesindeydi. En az kırk beş dakikalık yolum vardı, sadece gidiş. Yuppi.

"Olabildiğince çabuk orada olacağım."

"Bekliyorum," dedi Dolph ve kapattı.

Hat sesine hoşça kal demekle uğraşmadım. Bir vampir cinayeti. Daha önce hiç tek bir cesetle yetindiklerini görmemiştim. İnsan kanı, patates cipsi gibiydi; vampir bir kere tadını aldı mı, bir taneyle yetinmiyordu. İşin sırrı, bu seferkini yakalayıncaya kadar kaç kişinin öleceğiydi.

Bunu düşünmek istemiyordum. Arnold'a kadar araba kullanmak da istemiyordum. Kahvaltıdan önce cesetler görmek istemiyordum. Eve gitmek istiyordum. Ama bir şekilde
10 Dolph'un bunu anlayacağını zannetmiyordum. Bir cinayet davasında polisin espri anlayışı olmazdı. Aslında düşününce, benim de olmuyordu.

İkinci Bölüm

Zayıf sabah ışığında yerde yatan adamın cesedi soluk ve çıplaktı. Ölümün verdiği gevşekliğe rağmen vücudu iyi görünüyordu; ağırlık çalışıyor olmalıydı, belki de koşuyordu. Uzun sarı saçları çimenlerin yeşilliğine karışmıştı. Boyundaki pürüzsüz deri, iki defa, düzgün diş izleriyle delinmişti. Sağ kolu, eklem yerine yakın, doktorların kan aldığı yerden ısırılmıştı. Sol bileği sanki bir hayvan çiğnemiş gibi parçalanmıştı, beyaz kemiği, kırılgan ışıkta parlıyordu.

Sadık mezuramla ısırık izlerini ölçtüm. Değişik boydaydılar. En azından üç farklı vampirdi ama sahip olduğum her şeyin üzerine beş vampir olduğu üzerine bahse girerdim. Bir başvampir ve sürüsü ya da güruhu ya da artık bir grup vampire her ne diyorsanız ondan.

Çimenler sabah nemi yüzünden ıslaktı. Elbiselerimi korusun diye giydiğim tulumum nemi emiyordu. Siyah Nikelar ve ameliyat eldivenleri mahalli kıyafetimi tamamlıyordu. Eskiden beyaz Nike giyiyordum ama onlar kan lekelerini gösteriyordu.

Yapacağım şey için sessiz bir özür dileyip cesedin bacak-

larını açtım. Bacaklar kolayca açıldı, ölüm katılığı yoktu. Öleli daha sekiz saat olmadığına bahse girerdim, ölüm katılığı için yeterli zaman daha henüz geçmemişti. Büzülmüş cinsel
12 organı üzerindeki sperm kurumuştu. Ölmeden önceki son bir zevk. Vampirler onu temizlememişti. Bacağında, kasığına yakın bir yerde, başka ısırık izleri de vardı. Bileğindeki yara kadar vahşi değildi ama düzgün de değildi.

Yaraların etrafında kan izi yoktu, bilekte bile. Kanı temizlemişler miydi? Her nerede öldürüldüyse, orada çok kan olmalıydı. Eğer nerede öldüğünü bulursak, orada pek çok ip ucu da bulabilirdik. Ama bu sıradan semtin, düzgün kesilmiş çimenleri arasında, hiç ip ucu yoktu. Buna bahse girerdim. Cesedi, ayın karanlık yüzü kadar steril ve faydasız bir yere atmışlardı.

Sabah sisi, küçük banliyö mahallesinin üzerinde hayaletler gibi bekliyordu. Sis yere o kadar yakındı ki sağanak yağmurda yürüyormuş hissi veriyordu. Sisin yoğun olduğu yerlerde nem, vücuda küçük su damlaları halinde yapışıyordu. Damlalar saçlarıma, gümüş inciler gibi toplanmıştı.

Küçük, limon yeşili renkte, beyaz şeritleri olan bir evin bahçesindeydim. Evin tek tarafından başlayan ince demir çitler, geniş arka bahçesini çevreliyordu. Ekim ayındaydık ve çimenler hâlâ yeşildi. Evin arkasından bir akçaağaç yükseliyordu. Yaprakları, akçaağaca has bir şekilde, turuncuya kaçan sarı renkteydi, yaprak sanki alevdenmiş gibi görünüyordu. Sis bu göz aldanmasına yardımcı oluyor ve bütün renkler ıslak havada dağınık görünüyordu.

Cadde boyunca parlak yeşil bahçeli, sonbahar ağaçlı küçük evler vardı. Saat çok erkendi, insanlar daha işlerine, okullarına ya da her nereye gidiyorlarsa oralara gitmemişlerdi. Etrafta, üniformalı polisler tarafından uzak tutulan, hatırı sayılır bir kalabalık vardı. Polis şeridini germek için yere kazıklar çakmışlardı. Kalabalık, şeride cesaret edebildiği kadar yaklaş-

mış tı. On iki yaşlarında bir çocuk ön sıraya kadar sıyrılmayı başarmıştı. Ölü adama, kahverengi gözlerini kocaman açmış, bakıyordu, ağzı sessiz bir 'vay' derken açılıp kalmıştı. Tanrım, ailesi neredeydi? Büyük ihtimalle onlar da şaşkınlıkla cesede bakıyorlardı.

Ceset, kağıt kadar beyazdı. Kan her zaman vücudun en aşağı kısmına toplanırdı. Bu vakada, morluklar popsunda, kollarında, bacaklarında ve sırtının tamamında olmalıydı. Hiç leke yoktu. Cesedinde morluklar bırakacak kadar kan kalmamıştı. Onu öldürenler her kimse, bütün kanın emişlerdi. Son damlasına kadar mı? Gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım ama başaramadım. Eğer cesetlere bakarak çok zaman geçirirseniz, bir çeşit espri anlayışı geliştiriyordunuz. Geliştirmeliydiniz, yoksa kendinizi kaybedip delirirdiniz.

"Komik olan nedir?" diye sordu bir ses.

Sıçrayıp olduğum yerde döndüm. "Tanrım, Zerbrowski, arkamdan böyle sessizce yaklaşma."

"Büyük vampir avcımız gölgelerden mi ürküyor?" Bana sırıtıyordu. Dağınık kahverengi saçları üç ayrı yönde dikilmişti, taramayı unutmuş gibi görünüyordu. Kravatı, pijama üstü gibi görünen gömleği üzerinde gevşek şekilde duruyordu. Kahverengi ceketi ve pantolonu, gömleğiyle hiç uyuşmuyordu.

"Şık pijamalar."

Omuz silkti. "Üzerinde küçük çuf-çuflar olan bir tane daha var. Katie onu çok seksi buluyor.

"Karın trenlerden mi hoşlanıyor?" diye sordum.

Sırıtışı genişledi. "Eğer benim üzerimdeyse."

Başımı iki yana salladım. "Sapık olduğunu biliyordum, Zerbrowski ama çocuk pijamaları; bu gerçekten hastalıklı."

"Teşekkür ederim." Cesede baktı, hâlâ gülümsüyordu. Gülümsemesi kayboldu. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Başıyla ölü adamı işaret etti.

"Dolph nerede?"

"Evde, cesedi bulan bayanla birlikte." Ellerini pantolonunun ceplerine sokup topukları üzerinde sallandı. "Bu, onu çok sarsmış. Bir cenaze dışında gördüğü ilk ceset galiba."

"Normal insanların hepsi için bu böyledir, Zerbrowski."

Ayak uçları üzerine eğilip hızla düzelip durdu. "Normal olmak hoş olurdu değil mi?"

"Bazen," dedim.

Sırıttı. "Ne demek istediğini anlıyorum." Cebinden bir not defteri çıkarttı; defter sanki birisi avucu içinde buruşturmuş gibi duruyordu.

"Yapma, Zerbrowski."

"Hey, yine de kağıt." Not defterini düzeltmeye çalıştı ama sonunda vazgeçti. Kalemini, buruşuk kağıdın üzerine yerleştirdi. "Aydınlat beni, yüce olağandışı olay uzmanı."

"Bunları Dolph'a da tekrar etmem gerekecek mi? Bu işi bir kere yapıp eve gidip uyumak istiyorum."

"Hey, ben de. Neden pijamalarımı giydiğimi zannediyorsun?"

"Cesur bir moda hareketi zannetmiştim." Bana baktı. "Hıhı."

Dolph evden dışarı çıktı. Kapı onun için çok küçükmüş gibi görünüyordu. Boyu iki metreden fazlaydı ve bir güreşçi gibi yapılıydı. Askeri şekilde kısa kesilmiş saçları, kulaklarını belirginleştirmişti. Ama Dolph modayla fazla ilgilenmezdi. Gömleği üzerindeki kravatı sıkı ve düzgündü. O da aynı Zerbrowski gibi yatağından kaldırılmış olmalıydı ama o düzgün, temiz ve iş kıyafetlerindeydi. Hangi saate ararsanız arayın, Dolph her zaman işe hazır olurdu. Çoraplarına kadar profesyonel bir polisti.

Peki o zaman Dolph neden St. Louis'in en kötü şöhretli biriminin başındaydı? Bir şey yüzünden cezalandırılmıştı, bundan emindim ama ne olduğunu hiçbir zaman sorama-

mıştım. Bu, onun meselesiydi. Eğer bilmemi isteseydi söylerdi.

Ekip, esasında liberallere gösteriş olsun, diye kurulmuştu. Bakın, olağandışı suçlar konusunda bir şeyler yapıyoruz. Ama Dolph ve adamları bu işi ciddiye alıyorlardı. Son iki yılda, bütün ülkede, bu işle ilgilenen bütün gruplardan daha fazla dava çözmüşlerdi. Diğer polis kuvvetlerini eğitmek için davet ediliyordu. Hatta, iki kere komşu eyaletlerde çalışmak üzere gönderilmişlerdi.

"Evet Anita, anlat bakalım."

İşte Dolph; hiç selamlaşma kullanmazdı. "Ooo, Dolph, seni görmek de güzel."

Bana sadece baktı.

"Tamam, tamam." Anlattığım konuları gösterebilmek için cesedin yanına çömeldim. Söylediğini daha rahat açıklamanın, görsel örneklerden daha iyi bir yolu yoktu. "Sadece ölçümler, adamı en az üç vampirin ısırdığını gösteriyor."

"Ama?" dedi Dolph.

Hızlıydı. "Ama her ısırığın farklı bir vampir tarafından açıldığını düşünüyorum."

"Vampirler sürü halinde avlanmaz."

"Genelde yalnız avcılardır ama her zaman değil."

"Onları sürü halinde avlanmaya iten nedir?"

"Benim karşılaştığım iki sebep oldu: Birincisi, genç vampire avlanmanın inceliklerini öğreten yaşlı bir vampirdi ama bu da iki çift diş eder, beş değil; ikincisi, başı boş kalmış bir başvampirin yönettiği bir grup."

"Açıkla."

"Bir başvampirin güruhu üzerindeki kontrolü mutlaktır. Bazı başvampirler, kontrollerini güçlendirmek için av grupları kurabilirler ama onlar da cesedi böyle atmazlardı. Cesedi polisin bulamayacağı bir yere saklarlardı."

"Ama ceset burada, açıkta bırakılmış," dedi Zerbrowski.

"Kesinlikle; sadece deli bir başvampir cesedi böyle açıkta bırakır. Bazı başvampirler, vampirlik yasal olmadan önce bile cesetleri böyle açıkta bırakmazdı. Böyle şeyler dikkati çe-
16 ker, bu dikkat genelde bir elinde kazık, diğerinde de haç şeklinde olur. Şimdi, eğer katil vampirleri takip etsek bile, onları öldürmek için infaz izni almamız gerek." Başımı iki yana salladım. "Böyle bir katliam, iş için kötüdür ve vampirler her ne olursa olsunlar, pratiktirler. Vampirler tedbirli ve acımasız olmazlarsa, yüz yıllarca hayatta ve gizli kalamazlar."

"Neden acımasız?" dedi Dolph.

Ona baktım. "Çünkü çok pratik. Birisi sırrını öğrenirse, onu öldürürsün ya da onu... çocuklarından birisi yaparsın. Sadece işi düzgün tutmak için, Dolph, başka bir sebebi yok."

"Aynı bir çete gibi," dedi Zerbrowski.

"Evet."

"Belki de paniğe kapılmışlardır? Neredeyse güneş doğacakmış," diye sordu Zerbrowski.

"Kadın cesedi ne zaman bulmuş?

Dolph not defterini kontrol etti. "Beş buçukta."

"Güneşin doğmasına daha saatler varmış. Paniğe kapılmış olamazlar."

"Eğer elimizde delirmiş bir başvampir varsa, bundan tam olarak ne beklememiz gerekiyor?"

"Bu, insanları daha hızlı öldürecekleri anlamına geliyor. Beş vampire yetecek kadar kana ihtiyaç duyacaklardır."

"Her gece yeni bir ceset?" Zerbrowski bunu soru sorar gibi söylemişti.

Sadece başımla onayladım.

"Yüce İsa," dedi.

"Evet."

Dolph sessice, ölü adama bakıyordu. "Ne yapabiliriz?"

"Cesedi zombi olarak diriltebilirim."

"Vampire kurban gidenleri zombi olarak diriltemeyeceğini zannediyordum," dedi Dolph.

"Eğer ceset vampir olarak dirilecekse, yapılamaz." Omuz silktim. "Onları vampir yapan her ne ise diriltme işini engelliyor. Vampir olarak dirilecek bir cesedi zombi yapamam."

"Ama bu, vampir olmayacak, yani sen diriltebilirsin," dedi Dolph.

Başımla onayladım.

"Bu vampir kurbanı neden dirilmeyecek?"

"Kalabalık bir beslenme esnasında, birden fazla vampir tarafından öldürülmüş. Bir cesedin vampir olarak dirilmesi için tek bir vampirin onunla, zaman içinde birkaç defa beslenmesi gerekiyor. Ölümle sonuçlanan üç ayrı ısırık olması gerek, o zaman elimizde bir vampir olur. Her ısırılan vampir olsaydı, kıçımıza kadar kan emicilere batardık."

"Yani, bu kurbanı zombi olarak diriltebilirsin?" dedi Dolph.

Başımla onayladım.

"Diriltmeyi ne zaman yapabilirsin?"

"Bu geceden itibaren üç gece içinde, yani iki. Bu gece bir gece sayılır."

"Saat kaçta?"

"Çalışma programıma bakmam gerek. Saati sana sonra bildiririm."

"Yani kurbanı diriltip kimin yaptığını soracaksın. Bu hoşuma gitti," dedi Zerbrowski.

"O kadar kolay değil. Şiddet içeren suç tanıklarının ne kadar şaşkın olduğunu biliyorsun. Aynı olayı görmüş üç tanık olduğunu düşün, üç ayrı boy, üç ayrı saç rengi elde edersin." dedim.

"Evet, evet, tanık ifadesi, tam anlamıyla baş belasıdır," dedi Zerbrowski.

"Devam et, Anita," dedi Dolph. Bu onun 'Çeneni kapa Zerbrowski' versiyonuydu. Zerbrowski çenesini kapattı.

"Vahşi şekilde öldürülen bir kurban daha şaşkın olur. Ödü

bokuna karışmıştır, o yüzden, bazen olayları çok net hatırlamayabilir."

"Ama olay olurken oradaydılar," dedi Zerbrowski. Rahatsız görünüyordu.

"Zerbrowski, bırak da bitirsin."

Zerbrowski dudaklarını bir anahtarla kilitleyip anahtarı atmış gibi yaptı. Dolph kaşlarını çattı. Ben gülümsememi, öksürüğümü elimle kapatıyormuş gibi yaprak gizledim. Zerbrowski'yi cesaretlendirmemeliydim.

"Söylemeye çalıştığım; kurbanı diriltebilirim ama tahmin ettiğiniz kadar fazla bilgi edinemeyebiliriz. Elde edeceğimiz hatıralar, şaşkın ve acı dolu olacaktır ama şüpheleri hangi başvampirin grubu yönettiğini tahmin edecek kadar daraltabilir."

"Açıkla," dedi Dolph.

"Şu anda St. Louis'de iki tane başvampir olmalı. Malcolm, yaşayanölü Billy Graham ve Şehrin Efendisi. Her zaman şehre yeni bir başvampir gelme ihtimali var ama Şehrin Efendisi'nin bunu denetlemesi gerekir."

"Biz Sonsuz Hayat Kilisesi'nin lideriyle ilgileniriz."

"Ben de Şehrin Efendisi'ni alıyorum."

"Destek için bizden birisini yanına al."

Başımla reddettim. "Yapamam; eğer polisin kim olduğunu öğrenmesine izin verirsem, ikimizi de öldürür."

"Bu iş seni ne çeşit bir tehlikeye sokuyor?" diye sordu Dolph.

Ne söylemem gerekiyordu? Büyük mü? Ya da onlara Şehrin Efendisi'nin benden hoşlandığını, o yüzden büyük ihtimalle iyi olacağımı mı söylemeliydim? Hiçbirisi. "İdare ederim."

Bana baktı, ifadesi çok ciddiydi.

"Ayrıca, başka seçeneğimiz var mı ki?" Cesedi işaret ettim. "Bu işten sorumlu vampirleri bulunca kadar, her gece eli-

mizde bundan bir tane olacak. Birimizin Şehrin Efendisi ile konuşması gerek. Polisle konuşmayacaktır ama benimle konuşur."

Dolph derin bir nefes alıp, geri verdi. Başıyla onayladı. Haklı olduğumu biliyordu. "Ne zaman yapabilirsin?"

"Yarın gece, eğer Bert'i zombi diriltme işlerimi başka birisine vermeye ikna edebilirsem."

"Şehrin Efendisi'nin seninle konuşacağından emin misin?"

"Evet." Jean-Claude ile olan sıkıntım onu görebilmek değildi, benim ondan uzak durmamdı. Ama Dolph bunu bilmiyordu ve eğer bilseydi, benimle gelmek için ısrar ederdi. Ve ikimizi de öldürtürdü.

"Yap o zaman. Bir şeyler öğrenirsen beni haberdar et," dedi.

"Tamam," dedim. Ayağa kalktım, cesedin üzerinden ona baktım.

"Arkanı kolla," dedi.

"Her zaman."

"Eğer Şehrin Efendisi seni yerse, o süper tulumunu ben alabilir miyim?" diye sordu Zerbrowski.

"Git kendine bir tane satın al, seni beleşçi piç."

"Senin tatlı bedenini sarmış olanı almayı tercih ederim."

"Beni rahat bırak, Zerbrowski. Küçük çuf-çuflarla ilgilenmiyorum."

"Trenlerin bütün bu olan bitenle ilgisi nedir?" diye sordu Dolph.

Zerbrowski ile birbirimize baktık. Kikirdemeye başladık ve duramıyorduk. Uykusuzluğu bahane edebilirdim. On dört saattir ayaktaydım, ölüleri diriltip sağcı kaçıklarla konuşuyordum. Bu vampir kurbanı, geceyi bitirmek için mükemmel bir finaldi. Benim histerik bir kahkaha krizine girmeye hakkım vardı. Zerbrowski'nin bahanesinin ne olduğunu bilmiyordum.

Üçüncü Bölüm

Ekim ayında, neredeyse mükemmele yakın birkaç gün olurdu. Başınızın üzerinde uzanan gökyüzü o kadar derin ve mükemmel bir mavilikte olurdu ki, geri kalan her şey güzel görünürdü. Otoyolun etrafında kızıl, turuncu, bordo, altın ve pas renkli ağaçlar uzanıyordu. Her renk neon parlaklığındaydı; altın rengi, ağır güneş ışığı altında kalp gibi atıyordu. Hava serindi ama soğuk değildi; öğlene doğru, sadece hafif bir ceketle dışarı çıkabilirdiniz. El ele tutuşmak isteyeceğiniz birisiyle ormanda yürünecek günlerden birisiydi. Böyle birisine sahip olmadığım için, tek başına uzaklara gidebileceğim bir hafta sonu istiyordum. Şansım az ile hiç arasındaydı.

Ekim, ölü diriltme işi için önemli bir aydı. Herkes Cadılar Bayramı'nın ölüleri diriltmek için iyi bir zaman olduğunu düşünüyordu. Öyle değil mi? Tek zorunluluk, karanlıktı. Ama herkes Cadılar Bayramı'nda gece yarısı randevu almak istiyordu. Azizler Gecesini, tavuk kesip yerden çıkan zombileri seyrederek geçirmenin çok eğlenceli olacağını düşünüyorlardı. İstesem bilet bile satabilirdim.

Gecede ortalama beş zombi diriltebiliyordum. Bu, herhan-

gi birisinin bir gecede yapabildiğinden bir hayli fazlaydı. Bert'e, dört zombi diriltmenin beni çok yormadığını asla söylememeliydim. Doğrucu olmanın bedelini ödüyordum. Aslında işin doğrusu, beş tane de beni yormuyordu ama bunu Bert'e hiçbir şekilde söylemezdim.

Patronumdan bahsetmişken, eve döndüğümde onu aramalıydım. Bir gece izin istememe kesinlikle bayılacaktı. Bunu düşünmek bile beni gülümsetiyordu. Bert'in zincirine asılabileceğim her gün, güzel bir gündü.

Apartmanımın önüne yanaştığımda saat neredeyse öğlen bir olmuştu. İstediğim, hızlı bir duş ve yedi saatlik uykuydu. Sekiz saatten vazgeçmiştim; gün bunun için çok ilerlemişti. Jean-Claude'u bu gece görmeliydim. Hoş. Ama o Şehrin Efendisiydi. Eğer etrafta başka bir başvampir varsa, o bunu bilirdi. Elbette eğer cinayetleri o işlediyse, itiraf etmeyecekti. Ama onun yapmış olabileceğine inanmıyordum. Pis işlere girmeyecek kadar işine sadık bir vampirdi. O tanıdığım, deli olmayan tek başvampirdi: Psikotik ya da sosyopat, seçimi siz yapın.

Tamam, tamam, Malcom da deli değildi ama onun da metotlarını tasvip etmiyordum. Amerika'nın en hızlı büyüyen kilisesinin lideriydi. Sonsuz Hayat Kilisesi, tam adının vaat ettiği şeyi sunuyordu. İnanç atlayışı ya da belirsizlik yoktu, her şey garantiydi. Vampir olup benim gibi birisi gelip öldürünceye kadar, sonsuza kadar yaşayabilirdiniz ya da yangın da yanıncaya kadar ya da bir otobüs çarpıncaya kadar. Otobüs konusunda çok emin değildim ama hep merak etmişimdir. Vampir iyileşme gücünün ötesinde hasarlar da olmalıydı. Bu teorimi bir gün denemeyi umuyordum.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktım. Vücudum çok ağırdı. Gözlerim uykusuzluktan yanıyordu. Cadılar Bayramı'na üç gün vardı ve bu ay benim için çabuk bitmeyecekti. İş Şükran Günü'ne doğru azalırdı. Yılbaşı ertesine kadar işler azalmaya

devam ederdi, sonra artmaya başlardı. Acayip bir kar fırtınası için dua ediyordum. Kar çok yağarsa, işler hemen düşerdi. İnsanlar, kar çok derin olursa ölüleri diriltemeyeceğimizi zannediyordu. Yapabilirdik ama bunu hiç kimseye söylememeliydiniz. Tatile ihtiyacım vardı.

Koridor, gündüz yaşayan komşularımın hafif sesleriyle doluydu. Paltomun cebindeki anahtarlarımı ararken, daremin karşısındaki kapı açıldı. Bayan Pringle dışarı çıktı. Uzun boylu ve zarifti; yaşı gereği zayıflamıştı. Saçları mükemmel bir beyazlıktaydı. Bayan Pringle saç boyası ya da makyajla vakit harcamazdı. Yaşı altmış beşin üzerindeydi ve bunu gizlemeye çalışmıyordu.

Rus finosu, Sütlaç, tasmasının ucunda hoplayıp zıplıyordu. Altın rengi tüylü, tilki kulaklarına sahip bir top gibiydi. Kedilerin çoğu ondan daha iriydi ama o büyük bir köpek şahsiyetine sahip küçük köpeklerdendi. Önceki hayatında bir danua olmalıydı.

"Merhaba, Anita." Bayan Pringle bunu söylerken gülümsüyordu. "İşten gelmiyorsun herhalde, değil mi?" Soluk gözlerinden onaylamadığı belliydi.

Gülümsedim. "Evet, beklenmedik... acil bir şey çıktı."

Tek kaşını kaldırdı, herhalde animatörlüğün nasıl bir aciliyeti olacağını merak etmişti ama sormayacak kadar kibardı. "Kendine iyi bakmıyorsun, Anita. Eğer mumu iki ucundan yakmaya devam edersen, benim yaşıma geldiğinde çok yıpranmış olacaksın."

"Herhalde," dedim.

Sütlaç, bana doğru havladı. Ben ona gülümsemedim. Küçük, ısrarcı köpekleri cesaretlendirmekten hoşlanmıyordum. Kendisine has köpek hisleriyle, onu sevmediğimi biliyordu ve beni kazanmaya kararlıydı.

"Geçen hafta dairende boyacılar olduğunu gördüm. Tadilat bitti mi?"

Başımla onayladım. "Evet, bütün mermi delikleri yamandı ve üzerleri boyandı."

"Seni dairemde ağırlayamadığıma çok üzüldüm. Bay Giovoni otele gitmek zorunda kaldığını söyledi."

"Evet."

"Diğer komşuların neden seni birkaç geceliğine misafir etmediğini bir türlü anlayamadım."

Gülümsedim. Ben anlıyordum. İki ay önce dairemde iki zombi öldürmüştüm ve polisle bir çatışma olmuştu. Duvarlar ve bir pencere zarar görmüştü. Bazı mermiler duvarlardan diğer dairelere geçmişti. Hiç kimse yaralanmamıştı ama komşularımdan hiçbirisi artık benimle ilgili bir şey istemiyordu. İki yıllık kontratım bittiği anda buradan gitmemi isteyeceklerini hissediyordum. Sanırım onları suçlayamazdım.

"Yaralandığını duydum."

Başımla onayladım. "Sadece sıyrıklar." Ona kurşun yarasının o çatışmadan olmadığını söylemedim. Çok kötü bir adamın metresi beni sağ kolumdan vurmuştu. Pürüzsüz, parlak bir yara izi kalmıştı; hâlâ biraz pembeydi.

"Kızınızı ziyaretiniz nasıl geçti?" diye sordum.

Bayan Pringle'ın yüzü gülümsemesi ile parladı. "Ah, harikaydı. Son ve en yeni torunum, inanılmaz. Sonra sana resimlerini gösteririm, biraz uyuyup uykunu aldıktan sonra." Gözlerinde yeniden, o onaylamayan bakışlar belirdi. Masum olsanız bile sizi on metre öteden rahatsız eden bakışlar. Ve ben yıllardır masum değildim.

Ellerimi kaldırdım. "Pes ediyorum. Yatağa gireceğim. Söz veriyorum."

"Yapsan iyi olur. Gel, Sütlaç, öğlen gezimize çıkalım," dedi. Küçük köpek, tasmasının etrafında dans edip minyatür kızak köpeği gibi ileri atıldı. Tüy yumağının etrafta patronluk taslaması benim köpek sahibi anlayışıma uymuyordu. Eğer.

başka bir köpeğim olursa, patron ben olurdum ya da birimizden birisi hayatta kalırdı. İşin prensibi buydu.

Kapıyı açıp sessiz daireme girdim. Isıtıcı dönüp ızgaralarından hava üflüyordu. Akvaryum harekete geçti. Boşluğun sesleri. Harikaydı.

Yeni boya, eskisi gibi kirli-beyazdı. Halı griydi; kanepe ve ona uyan sandalye, beyazdı. Amerikan mutfağı, altın renkli muşambayla kaplı, soluk renk ahşaptı. İki kişilik mutfak masası, dolaplardan biraz daha koyu renkteydi. Modern bir resim. Duvarlar tek renkti.

Pek çok insanın yemek masasını koyacağı yerde, duvara dayalı, yüz on beş litrelik bir akvaryum vardı, hemen yanındaysa müzik seti.

Kalın beyaz perdeler pencereleri gizleyip parlak güneş ışığını, soluk bir alaca karanlığa dönüştürüyordu. Gündüzleri uyuyorsanız, iyi perdelere ihtiyacınız vardı.

Paltomu kanepenin üzerine atıp topuklu ayakkabılarımı fırlattım ve çıplak ayaklarımla halıyı hissetmenin tadını çıkarttım. Sonra külotlu çorabımı çıkartıp ayakkabılarımın yanına, buruşuk ve perişan bir şekilde bıraktım. Çıplak ayaklarla akvaryuma yaklaşıp dokundum.

Melek balıklarım yüzeye geldiler, yemek istiyorlardı. Balıkların hepsi avucumdan büyüktü. Onları aldığım dükkan dışında, gördüğüm en büyük melek balıklarıydılar. Dükkanda damızlık olarak kullandıkları balık neredeyse otuz santim uzunluğundaydı.

Omuz askısını çıkartıp Browning'i ikinci evine yerleştirdim, baş ucumdaki özel yapım kılıfa. Eğer kötü adamlar beni evimde gafil avlarlarsa, oradan çekip ateş edebilirdim. En azından amacı buydu. Şimdiye kadar işe yaramıştı.

Sadece kuru temizlenen takımımı ve bluzumu düzgünce asıp dolaba koydum, sutyenim ve külotumla yatağa yattım, duş alırken bile çıkartmadığım haçım boynumdaydı. Can sı-

kıcı bir vampirin sizi ne zaman ısırmaya çalışacağını bilemezdiniz. Her zaman hazırlıklı ol, sloganım buydu, yoksa bu İzcilerin sloganı mıydı? Omuz silkip ofisi aradım. Gündüz sekreterimiz, Mary, ikinci çalışta açtı. "Animatörler Anonim Şirketi. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam, Mary, benim Anita."

"Selam, ne haber?"

"Bert ile konuşmam gerekiyor."

"Muhtemel bir müşteriyle konuşuyor. Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bu geceki randevularımı yeniden düzenlemesiyle ilgili."

"Amanın. Bunu senin söylemene izin vereceğim. Eğer birilerine bağıracaksa, bu sen olmalısın." Sadece yarı ciddiydi.

"Tamam," dedim.

Sesini alçaltıp fısıldadı. "Müşteri çıkmak üzere. Birazdan sana bağlarım."

"Sağ ol, Mary."

Ona yapmamasını söylemeye fırsat bulamadan, beni beklemeye aldı. Telefondan müzik sesi gelmeye başladı. Beatles'ın 'Tomorrow' şarkısının katledilmiş versiyonuydu. Parazit dinlemeyi tercih ederdim. Neyse ki Bert, hatta gelip beni kurtardı.

"Anita, bugün ne zaman geliyorsun?"

"Yapamam."

"Ne yapamazsın?"

"Bugün gelemem."

"Hiç mi?" Sesi bir oktav yükselmişti.

"Aynen öyle."

"Lanet olsun, niçinmiş peki?" Şimdiden lanet okumaya başlamıştı, bu kötüye işaretti."

"Bu sabahki toplantımdan sonra, polisten bir çağrı aldım. Daha henüz yatağa girmedim.

"Uyursun merak etme, öğleden sonra yeni müşterilerle

görüşme işini merak etme. Sadece bu geceki randevularına gel."

Cömert ve anlayışlı davranıyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bu geceki randevularıma da gelemeyeceğim."

"Anita, burada bir sürü işimiz var. Bu gece beş müşterin var. Beş!"

"Onları diğer animatörlere paylaştır," dedim.

"Herkes tamamen dolu zaten."

"Dinle, Bert, polise evet diyen sendin. Beni onlara danışman olarak yollayan da sendin. Bunun iyi bir reklam olacağını düşünmüştün."

"İyi bir reklam oldu zaten," dedi.

"Evet ama bu aynı anda iki tam gün işte çalışmak gibi. İkisini birden yapamıyorum."

"Danışmanlık işini bırak o zaman. Bu kadar çok zamanını alacağı hiç aklıma gelmemişti."

"Bu bir cinayet soruşturması, Bert. Öylece bırakamam."

"Bırak polis kendi pis işlerini kendisi yapsın," dedi.

Onun için konuşmak kolaydı. O orada, ter temiz tırnaklarıyla hoş ve güvenli ofisinde oturuyordu. "Benim uzmanlığıma ve bağlantılarıma ihtiyaçları var. Canavarların çoğu polisle konuşmuyor."

Telefonun diğer ucunda sessizce duruyordu. Nefesi sert ve sinirliydi. "Bunu bana yapamazsın. Paralarını aldık, anlaşma imzaladık."

"Sana aylar önce, fazladan birilerini bulmanı söylemiştim."

"John Burke'ü işe aldım işte. Ölü diriltmek dışında, senin bazı vampir avlama işlerini de alıyor."

"Evet, John çok yardımcı oluyor ama daha fazlasına ihtiyacımız var. Aslında eminim, bu gece için benim zombilerimden bir tanesini o alabilir."

"Bir gecede beş tane mi diriltecek?"

"Ben yapıyorum," dedim.

"Evet ama John sen değil."

Bu neredeyse bir iltifattı. "İki seçeneğin var, Bert; ya yeni bir düzenleme yaparsın ya da onları başka birisine yönlendirirsin."

"Ben senin patronunum. Bu gece gelirsin ya da kovulursun diyebilirim." Sesi sert ve durum budur halindeydi.

Ben yorgun bir şekilde yatağıma iç çamaşırlarımla uzanmıştım ve üşüyordum. Bunun için zamanım yoktu. "Kov beni."

"Bunu içten söylemiyorsun," dedi.

"Bak Bert, yirmi dört saattir ayaktaydım. Eğer yakın bir zamanda uyumazsam, hiç kimse için çalışabilecek durumda olmayacağım."

Uzun bir süre sessiz kaldı, nefesi kulağıma, yumuşak ve düzenli geliyordu. "Pekala, bu gece serbestsin. Ama yarın işte olsan senin için çok iyi olur."

"Buna söz veremem, Bert."

"Lanet olsun, Anita, kovulmak mı istiyorsun?"

"Bu, en iyi yılımızdı, Bert. Bunun yarı yarıya sebebi St. Louis Postası'ndaki haber."

"O, zombi hakları ve üzerinde çalıştığın hükümet grubuyla ilgiliydi. Onları işimizi duyurmak için yapmadın ki."

"Ama işe yaradı, değil mi? Kaç kişi arayıp bizzat beni sordu? Kaç tanesi beni gazetede gördüklerini söyledi? Kaç tanesi beni radyoda duymuştu? Zombi haklarının peşinde olabilirim ama iş için de çok faydalıyım. O yüzden biraz nefes almama izin ver."

"Vermediğimi zannediyorsun, değil mi?" Sesi telefona doğru hırlıyordu. Kızmıştı.

"Evet, öyle," dedim.

Nefes alışı kısa ve sertti. "Yarın burada görünsen iyi olur, yoksa blöfünü göreceğim." Ahizeyi suratıma çarptı. Çocukçaydı.

Telefonu kapatıp bir süre baktım. Birkaç ay önce Kaliforniya'daki Diriliş Şirketi bana iyi bir teklifte bulunmuştu. Ama Batı Kıyısına taşınmak istemiyordum ya da Doğu Kıyısına. St. Louis'i seviyordum. Ama Bert'in yenilgiyi kabul edip daha fazla kişiyi işe alması gerekiyordu. Bu şekilde devam edemezdim. Elbette, Ekim'den sonra rahatlayacaktım ama bütün yıl boyunca bir olağanüstü halden diğerine geçmiştim.

Dört aylık süre içinde; bıçaklanmış, dövülmüş, vurulmuş, boğazlanmış ve vampir ısırıklarına maruz kalmıştım. Pek çok şey birbirine çok yakın süreler içinde olunca, belli bir noktaya geliyordunuz. Savaş nevrozuna tutulmuştum.

Judo eğitmenimin telesekreterine bir mesaj bıraktım. Haftada iki kere, saat dörtte gidiyordum ama bugün gidemeyecektim. Üç saatlik uyku yeterli olmazdı.

Suçlu Zevkleri aradım. Bir vampir striptiz kulübüydü burası. Chippendale's'in sivri dişli versiyonuydu. Jean-Claude, sahibi ve işletmecisiydi. Jean-Claude'un sesi ahizeden ipek gibi duyuldu, kayıt olduğunu bildiğim halde, omurgamdan aşağıya okşar gibiydi. "Suçlu Zevklere ulaştınız. En karanlık fantezilerinizi gerçekleştirmeyi seve seve yapmak isterim. Lütfen mesajınızı bırakın, size geri döneceğim.

Bip sesini bekledim. "Jean-Claude, benim Anita Blake. Seni bu gece görmem gerekiyor. Önemli. Zamanı ve yeri bildirmek için beni ara." Ona ev numaramı verdim, sonra tereddüt edip kasetin sesini dinledim. "Teşekkür ederim." Telefonu kapattım, iş bitmişti.

Geri arardı ya da aramazdı. Büyük ihtimalle arardı. Önemli olan benim aramasını isteyip istemediğimdi. Hayır, hayır, istemiyordum ama polis için, ölmesi muhtemel o zavallı insanlar için, denemeliydim. Ama benim için, Şehrin Efendisi'ne gitmek, iyi bir fikir değildi.

Jean-Claude şimdiden bana iki vampir izi vermişti. İki iz sonra onun insan hizmetkârı olacaktım. İki izi rızam olmadan

koyduğunu söylemiş miydim? Sonsuzluk süresince onun hizmetkârı olmak. Bana iyi bir fikirmiş gibi gelmiyordu bu. Beni arzuluyormuş gibi görünüyordu ama bu ikinci plandaydı. Eğer bütün istediği fiziksel olsaydı bunu halledebilirdim ama ruhumun da peşindeydi. İşte onu alamazdı.

Son iki aydır onu atlatmayı başarmıştım. Şimdi kendi isteğimle ona gidiyordum. Aptalcaydı. Ama o isimsiz adamın yeşil çimenlere karışmış yumuşak saçların hatırladım. Kağıt beyazı teni üzerindeki diş izlerini, çiy kaplı cesedinin kırılganlığını. Eğer acele etmezsek, daha bir sürü cesede bakacaktık. Ve acele etmek, Jean-Claude demekti.

Vampir kurbanlarının görüntüleri kafamın içinde döndü. Ve her birisi bir şekilde benim yüzümden olmuştu çünkü Şehrin Efendisi'ni görmeye tırsıyordum. Eğer cinayetleri hemen şimdi, sadece bir taneyle durdurabileceksem, her gün ruhumu tehlikeye atardım. Suçluluk duygusu, harika bir ateşleyiciydi.

Dördüncü Bölüm

Güçlü, sakin kulaçlarla, siyah bir suyun içinde yüzüyordum. Ay kocaman ve parlaktı, gölün üzerinde gümüş renkli bir patika oluşturuyordu. İlerde saçak saçak ağaçlar görünüyordu. Neredeyse kıyıya ulaşmıştım. Şu çok ılıktı, kan kadar ılıktı. O anda, suyun neden siyah olduğunu anladım. Çünkü kandı. Taze ılık kandan bir gölün içinde yüzüyordum.

Hemen uyandım, nefesim kesilmişti. Gözlerim karanlığı arıyordu... neyi? Uyanmadan önce bir şey bacağıma sürünmüştü. Karanlığın ve kanın içinde yaşayan bir şey.

Telefon çaldı ve çığlığımı yutmak zorunda kaldım; genelde bu kadar gergin olmazdım. Sadece bir kabustu, lanet olsun. Sadece bir rüya.

Ahizeyi almaya çabaladım ve sonunda başardım, "Evet."

"Anita?" Ses sanki her an kapatmaya hazırmış gibi tereddütteydi.

"Kimsiniz?"

"Benim Willie, Willie McCoy." Adını söylediği anda, ritminde bir şey tanıdık gelmişti. Telefondan uzak ve cızırtılı geliyordu ama tanımıştım.

"Willie, nasılsın?" Söylediğim anda, söylemèmiş olmayı istedim. Willie bir vampirdi; ölü birisi nasıl olabilirdi ki?

"Çok iyi değil." Sesinde bir sevinç tınısı var gibiydi. Sorduğuma sevinmişti.

İç çektim. İşin aslı, Willie'yi severdim. Vampirleri sevmemem gerekiyordu. Her hangi bir vampiri, canlıyken tanıdıklarımı bile.

"Sen nasılsın?"

"İyi, ne var ne yok?"

"Jean-Claude mesajını aldı. Onunla saat sekizde Lanetliler Sirki'nde buluşmanı istiyor.

"Sirk mi? Orada ne yapıyor?"

"Artık oranın sahibi. Bilmiyor muydun?"

Başımla reddettim ama göremediğini anlayınca, "Hayır, bilmiyordum," dedim.

"Seninle, saat sekizde başlayan gösteride buluşmak istediğini söyledi."

"Hangi gösteride?"

"Hangisi olacağını bileceğini söyledi."

"Bu biraz esrarengiz bir durum," dedim.

"Hey, Anita, ben sadece bana söylenenleri söylüyorum. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Biliyordum. Jean-Claude, Willie'ye sahipti, bedenine ve ruhuna. "Önemli değil; Willie, senin hatan değil."

"Sağ ol, Anita." Sesi neşeliydi, tekme atılmasını beklerken, başı okşanan yavru bir köpek gibiydi.

Neden onu rahatlatmıştım? Bir vampirin duygularının incinip incinmediğiyle niye ilgileniyordum? Cevap: Onu ölü olarak görmüyordum. Gözümde hâlâ, parlak renkli takım elbiselere, uyumsuz kravatlar takmaya meraklı, elleriyle sinirli hareketler yapan, Willie McCoy'du o. Ölü olmak onu değiştirmemişti. Öyle olmasını diliyordum.

"Jean-Claude'a söyle orada olacağım."

"Söylerim." Bir süre sessiz kaldı, telefonda hafif nefes alışı duyuluyordu. "Bu gece arkanı kolla, Anita."

"Bilmem gereken bir şey mi biliyorsun?"

"Hayır ama... bilmiyorum."

"Neler oluyor, Willie?"

"Hiç, hiçbir şey," diyen sesi tiz ve korku doluydu.

"Bir tuzağa mı gidiyorum, Willie?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil." Neredeyse, havada sallanan ellerini görebiliyordum. "Yemin ederim, Anita, kimse sana pusu kurmuyor."

Bunun üzerinde fazla durmadım. Sadece bildikleri üzerine yemin edebilirdi. "O zaman neden korkuyorsun, Willie?"

"Sadece etrafta her zaman olduğumdan daha fazla vampir var. Bazıları kime zarar verdiklerine çok dikkat etmiyorlar."

"Neden daha fazla vampir var, Willie? Nereden geliyorlar?"

"Bilmiyorum, bilmek de istemiyorum, biliyorsun. Gitmem gerek, Anita." Başka bir şey soramadan telefonu kapattı. Sesinde gerçek bir korku vardı. Benim için mi korkuyordu, kendisi için mi? Belki ikimiz için de.

Baş ucumdaki radyo saatine baktım: 6:35. Eğer randevuya yetişmek istiyorsam, acele etmeliydim. Nevresim bacaklarımın arasına sıkışmıştı. Gerçekte örtülerin altına girmek istiyordum, belki bir de tanıdık, oyuncak bir penguene sarılmak. Evet, saklanmak kulağa hoş geliyordu.

Örtüleri atıp banyoya gittim. Işık düğmesine basınca, beyaz ışık küçük odayı doldurdu. Saçlarım her yöne dağılmış, karmakarışık bir siyah bukleler yumağı olmuştu. Bu, bana saçlarım ıslakken uyumamam gerektiğini yeniden hatırlatmıştı. Kıvrımları fırçalayınca, biraz açılıp dalgalı siyah köpüklere dönüştüler. Kıvrımlar yeniden saçıldı ve yeniden yıkayıp baştan başlamak dışında, yapabileceğim bir şey yoktu. Bunun için zamanım yoktu.

Siyah saçlarım, soluk tenimi ölüymüş gibi gösteriyordu ya da belki de ışık yüzünden öyle görünüyordu. Gözlerim o kadar koyu kahverengiydi ki siyah gibiydi. Soluk benzimde iki parlak delik gibi duruyorlardı. Kendimi çok iyi hissediyormuşum gibi geliyordu.

Şehrin Efendisini görmeye giderken ne giyilirdi? Ben, siyah kot pantolon, parlak geometrik desenli siyah kazak, mavi desenli siyah Nikeları tercih etmiştim. Mavi siyah çantam belimde asılıydı. Renk uyumunu en iyi şekilde sağlamıştım.

Browning omuz askısının içine yerleşti. Bel çantasına, kredi kartlarım, ehliyet, biraz para, küçük bir saç fırçasıyla birlikte yedek şarjör de koydum. Geçen sene aldığım kısa deri ceketimi giydim. Üzerimde denediğimde, beni bir goril göstermeyen ilk ceketti. Diğer deri ceketler o kadar uzun kolluydu ki, hiçbirisini asla giyemezdim. Bu ceket siyah renkliydi, Bert işte giymeme izin vermiyordu.

Ceketin fermuarını yarıya kadar çektim, böylece istediğim zaman silahıma uzanabileceğim kadar yer vardı. Gümüş haç boynumda sallanıyor, göğüslerimin arasında sert ve ılık bir his veriyordu. Haç, gümüş kurşunlarına rağmen, vampirlere karşı silahımdan daha etkiliydi.

Kapıda tereddüt ettim, aylardır Jean-Claude'u görmemiştim. Onu şimdi de görmek istemiyordum. Rüyamı hatırladım. Karanlık ve kanda yaşayan bir şey. Neden bir kabus? Jean-Claude yeniden rüyalarıma mı karışıyordu? Rüyalarımdan uzak duracağına söz vermişti. Sözünün bir anlamı var mıydı? Buna bir cevabım yoktu.

Dairemin ışıklarını söndürüp kapıyı arkamdan kapattım. Kilitli olduğundan emin olmak için zorladım, Lanetliler Sirki'ne gitmek dışında yapacak bir şeyim yoktu. Daha fazla bahanem kalmamıştı. Midem o kadar kasılmıştı ki, canım yanıyordu. Çok korkuyordum; ama neden? Gitmem gerekiyordu ve ne kadar erken gidersem, eve o kadar erken dönecektim.

Keşke Jean-Claude'un işleri kolaylaştırabileceğine inanabilseydim. İşin içine o girince hiçbir şey kolaylaşmıyordu. Eğer bu geçe ondan cinayetlerle ilgili bir şeyler öğrenirsem, bedelini öderdim, parayla değil. Görünüşe göre Jean-Claude'da para gereğinden fazla vardı. Hayır, onun istediği, daha acı verici, daha mahrem, daha kanlıydı.

Ve ben onu gönüllü olarak görmeye gidiyordum. Aptalca, Anita, aptalca.

Beşinci Bölüm

Lanetliler Sirki'nin çatısında spotlardan bir buket vardı. Işıklar siyah geceyi kılıçlar gibi yarıyordu. Yerin adını belirten renkli ışıklar üzerlerinde parlayan beyaz ışıklar altında soluklaşmıştı. Tabelanın etrafındaki, iblise benzeyen palyaçolar bir pantomimde donup kalmışlardı.

Duvarları kaplayan kumaş tabelaların arasından geçtim. Bir resim, derisi olamayan bir adamı gösteriyordu; Derisiz-Adamı görün. Başka bir tabelaysa vudu seremonisinin sinematik bir versiyonunu gösteriyordu. Zombiler açık mezarlardan çıkıyordu. Sirki son ziyaretimden beri zombi tabelası değişmişti. İyi mi, kötü mü olmuş anlayamamıştım; herhalde ikisi de değildi. Burada olan bitenler beni zerre kadar ilgilendirmiyordu, sadece... Sadece eğlence olsun diye zombi diriltmek doğru değildi.

Acaba onlar için zombileri kim diriltiyordu? Yeni birisi olması gerektiğini biliyordum çünkü son animatörün öldürülmesine yardımcı olmuştum. O bir seri katildi ve beni neredeyse öldürüyordu; hem de iki kere. İkincisi gûllerin elinde olacaktı, ölmek için kötü bir yoldu bu. Elbette onun, ölüm şekli de hiç hoş değildi ama onu parçalayan ben değildim.

Bir vampir yapmıştı. Onu vampirin yoluna benim ittiğimi söyleyebilirdiniz. Bir çeşit ötenazi diyebilirdiniz. Değil mi?

Hava, ceketimin önünü yarı açık tutamayacağım kadar so-

ğuktu. Ama eğer sonuna kadar çekersem, silahıma asla zamanında ulaşamazdım. Ya kıçım donacaktı ya da kendimi savunacaktım. Çatıdaki palyaçoların sivri dişleri vardı. Havanın o kadar soğuk olmadığına karar verdim.

Sıcaklık ve gürültü, dışarı boşalıp beni kapıda karşıladı. Yüzlerce vücut kapalı alanda sıkışmıştı. Kalabalığın sesi okyanus gibiydi, gürültülü ve yüksek, anlamsız bir ses. Kalabalık doğal bir güçtü. Bir kelime, bir bakış ve kalabalık güruha dönüşürdü. Gruptan çok daha farklı bir varlıktı.

Çok fazla aile vardı. Anne, Baba, çocuklar. Çocukların bileklerine balonlar bağlanmış, elleri ve yüzlerine pamuk helva bulaşmıştı. Gezgin bir karnaval gibi kokuyordu: Çubukta mısır, koni keklerin tarçınlı kokusu, buz külahları, ter. Eksik olan tek şey tozdu. Yaz fuarlarında hep toz olurdu. Yüzlerce ayak, insanı boğan, kuru tozu kaldırırdı. Arabalar çimenleri tozla gri-renge boyayıncaya kadar ezerdi.

Havada tezek kukusu yoktu ama aynı derece kendisine has bir şey vardı. Kan kokusu. O kadar hafifti ki, hayal ettiğinizi zannederdiniz ama oradaydı. Kanın, tatlı bakır kokusu, pişen yemeğin ve yeni yapılan buz külahlarının kokusuna karışıyordu. Kimin toza ihtiyacı vardı.

Karnım açtı ve çubukta mısır güzel kokuyordu. Önce yemek ye ya da git Şehrin Efendisi'ni cinayetle suçla. Seçenekler, seçenekler.

Bir seçim yapmama gerek kalmadı. Kalabalıktan bir adam çıktı. Benden biraz uzundu, kıvırcık sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Kolları düzgün kaslarını gösterecek şekilde katlanmış, mısır çiçeği rengi bir gömlek giyiyordu. Üzüm kabuğundan daha kalın olmayan dar kotu, düzgün kalçalarını

belirginleştirmişti. Üzerine mavi desenler işlenmiş, siyah botlar giymişti. Mavi gözleri gömleğine uyuyordu.

Küçük beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen Anita Blake'sin, değil mi?"

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Kim olduğunu söylemek her zaman iyi bir fikir değildi.

"Jean-Claude seni beklememi söyledi." Sesi yumuşak ve tereddüt içindeydi. Onda bir şey vardı, neredeyse çocuksu bir çekicilik. Ayrıca gözlerine de hayran kalmıştım.

"Adın nedir?" diye sordum. Her zaman kiminle muhatap olduğumu bilmek isterdim.

Gülümsemesi genişledi. "Stephen; Adım Stephen." Elini uzattı ve ben de sıktım. Eli yumuşak ama sıkıydı, ağır işte çalışmamıştı ama ağırlık çalışmıştı. Çok değildi. Yeterince sertti ama fışkırmıyordu. Benim boyumda erkeklerin çok fazla ağırlık çalışmaması gerekiyordu. Bornoz içinde iyi görünebilirdi ama normal kıyafetler içinde sakat cüce gibi oluyorlardı.

"Lütfen, beni takip et," dedi. Sesi garson gibiydi ama kalabalığa doğru ilerleyince, ben de onu takip ettim.

Büyük mavi çadıra doğru gidiyordu. Burası eski moda sirk çadırları gibiydi. Böylesini ya resimlerde ya da eski filmlerde görmüştüm.

Çizgili ceket giyen bir adam bağırıyordu, "Şov zamanı, dostlarım! Biletlerinizi verip içeriye gelin! Dünyanın en büyük kobrasını görün! Güzel yılan oynatıcısı Shahar'ın bu korkunç yılana yaptırdığı inanılmaz numaraları seyredin. Bu gösteriyi unutamayacağınızı garanti ediyoruz."

İnsanlar sıraya geçmiş, biletlerini genç bir kıza veriyordu. Kız biletleri yırtıp koçanları geri veriyordu.

Stephen kendisinden emin bir şekilde hiç beklemeden sıranın yanından yürüdü. Birkaç ters bakış bizi takip etti ama kız bizi başıyla selamladı. Ve içeri girdik.

Tribünler amfi şeklinde, çadırın tepesine kadar yükseliyor-

du. Çok büyüktü. Neredeyse bütün oturma yerleri doluydu, kapalı gişe bir gösteri. Heyoo!

Ortada çember oluşturan mavi tırabzanlar vardı. Tek sah-

neli bir sirkti.

Stephen merdivenlere ulaşıncaya kadar bir düzine kadar insanın dizleri arasından geçti. En altta olduğumuz için, tek yön yukarısıydı. Stephen'ı beton merdivenlerde takip ettim. Çadır, sirk çadırı gibi görünüyor olabilirdi ama tribün ve merdivenler sabitti. Mini bir sahneydi.

Dizlerim sakattır, bunun anlamı; düz zeminde koşabileceğim ama yokuş ya da merdiven çıkarken canımın yanacağıydı. Bu yüzden. Stephen'in akıcı, koşar gibi yürüyüşüne yetişemedim. Onun yerine, dar kotunun, sıkı küçük poposunu kavrayışını seyrettim. İp uçları arıyordum.

Deri ceketin önünü açtım ama çıkartmadım. Silahım görünürdü. Sırtımdan bir damla ter kaydı. Eriyecektim.

Stephen omzunun üzerinden dönüp takip ediyor muyum diye baktı, belki de cesaretlendiriyordu. Dudaklarını dişlerinden uzaklaştıran bir şekilde gülümsedi, sanki hırlıyor gibiydi.

Basamakların ortasında durdum, kıvrak bedenin yukarı çıkışını seyrettim. Stephen'de, etrafındaki havayı görünmez bir şekilde kaynatan bir enerji vardı. Bir şekil değiştirici. Bazı likantroplar kendilerini gizleme konusunda diğerlerinden daha başarılıydı. Stephen o kadar iyi değildi. Ya da benim bilip bilmemem umurunda değildi. Bu da mümkündü.

Likantropi, AIDS gibi bir hastalıktı. Birisine, başına gelen bir kaza yüzünden güvenmemek ön yargılı bir hareketti. Pek çok insan bir saldırı sonucu likantrop oluyordu. Bu bir seçim değildi. Öyleyse neden Stephen'den hoşlanmamıştım, şimdi öğrendiğim için mi? Ön yargılı, *moi?*

Merdivenlerin tepesinde bekliyordu, hâlâ hoş görünüyordu ama dar alana sıkışmış enerji, sanki yüksek devirli bir mo-

tormuş gibi, etrafında parlıyordu. Bir şekil değiştirici, Jean-Claude'un emrinde ne arıyordu? Bunu belki ona sormalıydım.

Stephen'in yanına çıktım. Yüzümde bir şey görmüş olacaktı. "Ne oldu?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey."

Bana inandığını zannetmiyordum. Ama gülümsedi ve beni, çoğunluğu camla çevrili ama içinde her ne varsa kalın perdelerle örtülmüş bir büroya yönlendirdi. Uzaktan ufak bir naklen yayın odası gibi görünüyordu.

Stephen perdeden kapıya doğru ilerleyip açtı. Benim için tutup geçmemi işaret etti.

"Önce sen," dedim.

"Kibar olmaya çalışıyorum," dedi.

"Benim için birisinin kapıları tutmasına ihtiyacım yok. Kendim de yapabilirim, sağ ol."

"Bir feminist, vay, vay."

Aslında, sadece Stephen'ın arkamda olmasını istemiyordum. Ama eğer benim sıkı bir feminist olduğumu düşünmek istiyorsa, bence sakıncası yoktu. Bu, gerçeğe başka pek çok şeyden daha yakındı.

Kapıdan içeri girdi. Ben sahneye bir defa daha baktım. Yukardan küçük görünüyordu. Parlak aslan postu kıyafetler giyen kaslı adamlar, çıplak omuzlarında bir tahtırevan taşıyordu. Tahtırevanda iki şey vardı: Büyük hasır bir sepet ve koyu tenli bir kadın. Kadın, Hollywood usulü dansçı kız kıyafetlerindeydi. Kalın siyah saçları ayak bileklerine kadar bir pelerin gibi dökülüyordu. İnce kolları, küçük, esmer elleri, havayı zarif kıvrımlarla süpürüyordu. Tahtırevanın önünde dans ediyordu. Kıyafeti sahteydi ama kadın değildi. Nasıl dans edileceğini biliyordu; baştan çıkartmak için değildi, güç içindi. Dans esasen bir tanrı ya da ona benzer bir şeyin gücünü uyandırmak içindi; pek çok insan bunu unutmuştu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, saçlarım dikildi. Orda

durmuş, sıcaktan terlerken, titredim. Sepetin içinde ne vardı? Dışarıdaki çığırtkan, dev kobra demişti ama dünya üzerindeki hiçbir yılan o kadar büyük bir sepete ihtiyaç duymazdı. Dünya'nın en ağır yılanı anakonda için bile, üç metre yüksekliğinde, altı metre genişliğinde bir sepet fazlaydı.

Bir şey omzuma dokundu. Sıçrayıp döndüm. Stephen bana değecek kadar yakınımda durmuş, gülümsüyordu.

Nabzımı geri yutup kaşlarımı çattım. Onu arkama geçirmemek için o kadar uğraştıktan sonra, arkamdan yanaşmasına izin vermiştim. Çok hızlısın, Anita, çok hızlı. Beni korkuttuğu için ona kızmıştım. Mantıksızdı ama kızgın olmak korkuyor olmaktan iyiydi.

"Jean-Claude içerde," dedi. Gülümsedi ama gülümserken mavi gözlerinde insanca bir parıltı vardı.

Çocukça davrandığımı bilerek, ona doğru kaşlarımı çattım, umurumda değildi. "Önce sen, kıllı-surat."

Gülümsemesi kayboldu. Bana çok ciddi bakıyordu. "Nereden anladın?" Sesi kendinden şüpheli ve kırılgandı. Pek çok likantrop, insanların arasında fark edilmeden dolaşabildikleri için kendileriyle övünürdü.

"Zor değildi," dedim. Aslında bu, tam olarak doğru değildi ama onu üzmek istiyordum. Çocukça ve hiç hoş değildi, gerçekten.

Yüzü birden çok genç göründü. Gözleri karasızlık ve acıyla doldu.

Has siktir.

"Bak, şekil değiştiriciler arasında çok fazla zaman geçirdim. Sadece neye bakmam gerektiğin biliyorum, tamam mı?" Neden onun güvenini tazelemek istiyordum ki? Grubun dışında kalmanın ne anlama geldiğini bildiğimden mi? Ölüleri diriltiyor olmam, beni pek çok insanın gözünde canavarlarla aynı statüye getiriyordu. Bazen, onlara hak verdiğim günler bile oluyordu.

Hâlâ bana bakıyordu, zedelenmiş duyguları, gözlerindeki açık yaralar gibi belliydi. Eğer ağlamaya başlarsa, çeker giderdim.

Başka bir kelime etmeden arkasını döndü ve kapıdan geçti. Bir süre kapıya baktım. Kalabalıktan, çığlıklar ve hayret sesleri yükseldi. Döndüm ve onu gördüm. Bir yılandı ama o dünyanın en büyük kobrası değildi, hayatımda gördüğüm en büyük yılandı. Bedeni, soluk grimsi siyah ve mat beyaz halkalarla çevriliydi. Pulları ışığın altında parlıyordu. Kafası en az kırk beş santimetre genişliğindeydi. Hiçbir yılan bu kadar büyük olamazdı. Ensesini genişletti ve neredeyse bir çanak anten kadar büyüdü. Tısladığında, dışarı çıkan dili siyah bir kamçı gibiydi.

Üniversitede bir dönem herpetoloji dersi almıştım Eğer yılan sadece iki buçuk metre ya da daha kısa olsaydı, ona halkalı Mısır kobrası derdim. Kendimi kurtarıp bilimsel adını hatırlayamamıştım.

Kadın, yılanın önünde yere kapanmıştı, alnı yere değiyordu. Kadından, yılana yapılan bir itaat işaretiydi. Tanrısına karşı. Yüce İsa.

Kadın doğrulup dansa başladı, kobra da onu seyrediyordu. Miyop yaratığın takip etmesi için kendini canlı bir flüt olarak kullanıyordu. Eğer işi batırırsa neler olacağını görmek istemiyordum. Zehir onu öldürecek zamanı bulamazdı. Dişleri o kadar büyüktü ki, kadına kılıç gibi saplanırdı. Zehir etkisini gösteremeden, şoktan ya da kan kaybında ölürdü.

Sahnenin ortasında bir şey oluyordu. Büyü omurgamda gezindi. Yılanı güvende tutan bu büyü müydü, yoksa yılanın kendisi mi büyüydü? Acaba kendi güçleri var mıydı? Ona ne diyeceğimi bile bilemiyordum. Kobraya benziyordu, belki de dünya üzerindekilerin en büyüğüydü ama onu tanımlamak için bir kelime bulamıyordum. Küçük 't' ile tanrı diyebilirdim ama bu, tam bir tanım olmazdı.

Başımı iki yana salladım, arkamı döndüm. Gösteriyi görmek istemiyordum. Oradan yayılan büyü, yumuşak ve soğuk bir şekilde tenimin üzerinden akarken, burada durmak istemiyordum. Eğer yılan tehlikeli olsaydı, Jean-Claude onu kafese kapatırdı, değil mi? Elbette.

Yılan oynatıcısı ve dünyanın en büyük kobrasından uzaklaştım. Jean-Claude'la konuşup buradan def olup gitmek istiyordum.

Giriş karanlıktı. Vampirlerin ışığa ihtiyacı yoktu. Likantropların var mıydı? Bilmiyordum. Off, öğrenecek çok şey vardı. Silahımı daha hızlı çekebilmek için ceketimi sonuna kadar açmıştım. Aslını isterseniz, eğer bu gece hızlı silah çekmem gerekirse, derin bir boka batmışım demekti.

Derin bir nefes alıp verdim. Hiçbir bahanem yoktu. Arkama bakmadan, beni bekleyen karanlığa doğru kapıya adımımı attım. Sahnede ne olduğunu görmek istemiyordum. İşin aslı, karanlığın ardında ne olduğunu da görmek istemiyordum. Başka bir seçenek var mıydı? Büyük ihtimalle yoktu.

Altıncı Bölüm

Oda, kalın perdelerle kaplı bir dolap gibiydi. Perdelerin karanlığında benden başka kimse yoktu. Stephen nereye gitmişti? Eğer vampir olsaydı, kaybolduğuna inanabilirdim ama likantroplar öylesine yok olamazlardı. Başka bir kapı olmalıydı.

Eğer bu odayı ben yapmış olsaydım, iç kapıyı nereye koyardım? Cevap: İlk kapının tam karşısına. Perdeleri kenara ittim. Kapı oradaydı. Çok doğal tabii ki, sevgili Watson.

Karşımdaki, üzerine filizlenmiş bir sarmaşık deseni kazınmış, ahşap bir kapıydı. Kapı kolu beyazdı, tam ortasında küçük, pembe çiçekler vardı. Çok kadınsı bir kapıydı bu. Elbette, erkekler çiçekleri sevemez diye bir kural yoktu. Öyle bir şey yoktu. Bu, cinsiyet ayıran bir yorumdu. Üzerinde durmamalıydınız.

Silahımı çekmedim. Gördünüz mü, o kadar da paranoyak değildim.

Kapı içeri doğru açıldı. Kapı duvara dayanıncaya kadar itmeye devam ettim. Arkasında hiç kimse yoktu. Güzel.

Duvar kağıdı mat beyazdı, gümüş, altın ve bakır rengi desenlerle bezeliydi. Desenlerde belli belirsiz bir doğu etkisi

vardı. Hah siyahtı. O renkte hah olabileceğini bilmiyordum. Kubbeli bir yatak, odanın bir tarafını kaplamıştı. Siyah, tiril tiril örtüleri vardı. Örtüler yatağa gerçek dışı, puslu, rüya gi-

bi bir hava vermişti. Siyah örtü ve kırmızı çarşaf yumağı içinde birisi yatıyordu. Çıplak göğsünden erkek olduğu anlaşılıyordu ama dalgalı kahverengi saçları yüzünü örtüyordu. Her şey, bir şekilde gerçek değilmiş gibi duruyordu, sanki kameraların çalışması bekleniyordu.

Karşı duvara dayalı, siyah bir kanepe vardı ve üzerine kan kırmızısı yastıklar atılmıştı. Uyumlu bir ikili kanepe diğer duvarın dibindeydi. Stephen ikili kanepenin üzerine kıvrılmıştı. Jean-Claude kanepenin bir köşesinde oturuyordu. Siyah kot giymiş, paçalarını dizine kadar gelen çizmelerinin içine sokmuştu. Çizmeleri koyu, neredeyse kadife gibi bir siyaha boyanmıştı. Gömleğinin yüksek, dantelli yakasında baş parmak büyüklüğünde bir yakut vardı. Kolları bol ve dalgalıydı, bileklerinde daralan danteller ellerini örüyor, sadece parmakları görünüyordu.

"Bu gömlekleri nereden buluyorsun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Hoşuna gitmedi mi?" Eli göğsünü okşadı, parmakları göğüs uçları üzerinde tereddüt etti. Bu bir davetti. O pürüzsüz beyaz kumaşa dokunup dantellerin göründüğü kadar yumuşak olup olmadığına bakmak istiyordum.

Başımı iki yana salladım. Dikkatimin dağılmaması gerekiyordu. Jean-Claude'a baktım. Bana, o gece yarısı mavisi gözleriyle bakıyordu. Kirpikleri siyah dantel gibiydi.

"Sizi istiyor, efendim," dedi Stephen. Sesinden kahkahası hissediliyordu, alay ediyordu. "Arzusunun kokusunu alıyorum."

Jean-Claude başını döndürüp Stephen'a baktı. "Aynı benim gibi." Kelimeler masumdu ama ardındaki his değildi. Sesi oda içinde süzüldü, kısıktı ve korkunç sözler veriyordu.

"Kötü bir niyetim yoktu, efendim, yoktu," Stephen korkmuş görünüyordu. Onu suçlamıyordum.

Jean-Claude sanki hiçbir şey olmamış gibi bana döndü. Yüzü hâlâ yakışıklı, ilgili ve neşeliydi.

"Korumana ihtiyacım yok."

"Ah, bence var."

Arkamı döndüm ve arkamda duran vampiri gördüm. Kapının açıldığını duymamıştım.

Bana dişlerini göstermeden gülümsedi. İnce ve zarif bir kadındı, abanoz rengi saçları, esmer teninden beline kadar uzanıyordu. Üzerindeki kırmızı Lycra motosikletçi taytı o kadar dardı ki, içine iç çamaşırı giymediğini görebiliyordunuz. Üzerindeki top, kırmızı ipekten, bol ve bluz gibiydi, spagetti kadar ince askılar yerinde tutuyordu. Dar bir pijama üzeri gibi duruyordu. Yüksek topuklu kırmızı sandaletler ve ince altın zincire asılı tek bir elmas, kıyafetini tamamlıyordu. Akla gelen kelime 'egzotik'ti. Gülümseyerek, bana doğru süzüldü.

"Bu bir tehdit mi?" diye sordum.

Tam önümde durdu. "Henüz değil." Sesinde başka bir dilin etkisi vardı. Derinden gelen, ıslık gibi sesleri olan, daha karanlık bir şeydi.

"Bu kadar yeter," dedi Jean-Claude.

Esmer kadın kendi etrafında döndü, siyah saçları da bir peçe gibi peşindeydi. "Hiç zannetmiyorum."

"Yasmeen." Tek kelime kısık ve uyarı doluydu.

Yasmeen güldü, cam kırılması gibi sert bir sesti. Tam önümde durup Jean-Claude'u görmemi engelledi. Elini bana doğru uzattı, ben uzanamayacağı bir mesafeye çekildim.

Dişlerini gösterecek kadar gülümsedi ve yeniden uzandı. Geri kaçtım ama bir anda yanımda belirdi, nefes alışımdan bile hızlıydı. Saçımdan yakalayıp boynumu büktü. Parmak uçları kafatasımı okşuyordu. Diğer eli çenemi tutuyordu, parmakları, üzeri etle kaplı metal gibi batıyordu. Yüzüm, elleri arasında hareketsiz kalmıştı. Silahımı çekip ortu vurmak dı-

şında, yapabileceğim bir şey yoktu. Ve hareketlerinden çıkarttığım kadarıyla, asla silahıma zamanında ulaşamazdım.

"Ondan neden hoşlandığını anlıyorum. Çok zarif, çok kı-

rılgan." Jean-Claude'a doğru baktı, neredeyse arkasını bana dönmüştü ama hâlâ kafamı hareketsiz tutuyordu.

"Hiçbir insanı kabul edeceğini düşünmemiştim." Benden başı boş bir yavru köpekmişim gibi bahsediyordu. Yasmeen bana doğru döndü. Ben 9mm.'liğimi göğsüne dayadım. Ne kadar hızlı olursa olsun, eğer istersem canını yakabilirdim. Bir vampirin kaç yaşında olduğunu bir şekilde sezebiliyordum. Bu, biraz doğal yetenek, biraz da tecrübeydi. Yasmeen yaşlıydı, Jean-Claude'dan yaşlıydı. Beş yüz yılın üzerinde olduğuna bahse girerdim. Eğer yeni ölü olsaydı, yakın mesafeden, ileri teknoloji ürünü bir mermi kalbini parçalar ve onu öldürürdü. Ama beş yüz yaşın üzeride, bir başvampir ise öldürmeyebilirdi. Ama belki de öldürebilirdi.

Yüzünden bir şey geçti; şaşkınlık ve belki biraz da korku. Vücudu hâlâ heykel gibi hareketsizdi. Eğer nefes alıyorsa bile, ben fark edemiyordum.

Sesim, başımı tuttuğu açıdan çatlak duyuluyordu ama kelimeler netti. "Çok yavaşça, ellerini yüzümden çek. İki elini de başının üzerine koy ve parmaklarını birbirine kenetle."

"Jean-Claude, insanını dizginle."

"Ben olsam, söylediklerini yapardım, Yasmeen." Sesinden hoşnut olduğu belliydi. "Şimdiye kadar kaç vampir öldürdün, Anita?"

"On sekiz."

Yasmeen'in gözleri biraz büyür gibi oldu. "Sana inanıyorum."

"Buna inan, orospu: Tetiği çekerim ve sen de kalbine veda edersin."

"Kurşunlar bana zarar veremez."

"Gümüş kaplı olanları verir. Şimdi, üzerimden çekil!"

Yasmeen'in eli saçlarımdan ve çenemden uzaklaştı.

"Yavaşça," dedim.

Söylediklerimi yaptı. Karşımda, uzun tırnaklı elleri, kafasının arkasında kenetlenmiş duruyordu. Ondan uzaklaştım, silahım hâlâ göğsüne nişanlanmıştı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Yasmeen. Dudaklarındaki gülümseme hâlâ duruyordu. Koyu renk gözleri neşeliydi. Bana gülünmesinden hoşlanmazdım ama başvampirlerle takılıyorsanız, bazı şeyleri göz ardı etmeniz gerekiyordu.

"Artık ellerini indirebilirsin," dedim.

Yasmeen ellerini indirdi ama bana, sanki ikinci bir başım çıkmış gibi bakmaya devam ediyordu. "Onu nereden buldun Jean-Claude? Bu kediciğin dişleri varmış."

"Yasmeen'e vampirlerin sana ne isim taktıklarını söyle, Anita."

Bana daha çok bir emir gibi gelmişti ama şimdi inatlaşmanın zamanı değildi. "Cellat."

Yasmeen'in gözleri açıldı; sonra gülümsedi, dişlerinin çoğu görünüyordu. "Daha uzun olacağını düşünmüştüm."

"Bu bazen, beni de şaşırtıyor," dedim.

Yasmeen başın geriye atıp güldü. Sesi vahşi ve kırılgandı, histerik bir yönü vardı. "Onu sevdim, Jean-Claude. Tehlikeli, bir aslanla uyumak gibi."

Bana doğru süzüldü. Silahı kaldırıp ona doğrulttum. Bu onu yavaşlatmadı bile.

"Jean-Claude, ona eğer geri çekilmezse, onu vuracağımı söyle."

"Söz veriyorum canım yakmayacağım, Anita. Çok nazik olacağım." Bana doğru geliyordu ve ben ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Benimle oynuyordu, sadistti ama büyük ihtimalle öldürmeyi amaçlamıyordu. Onu sırf canımı sıktı diye öldürebilir miydim? Hiç zannetmiyordum.

"Kanının ısısını tadabiliyorum, teninin sıcaklığı havada bir

parfüm gibi asılı." Akışkan, kalçalarını sallayarak yürüyüşü, onu benimle karşı karşıya getirdi. Silahımı ona doğrulttum, o da güldü. Göğsünü silahımın namlusunda dayadı.

"Çok yumuşak ve ıslak ama güçlü." Kimden bahsettiğinden emin değildim, kendisinden mi, benden mi. İki seçenek de hoş değildi. Küçük göğüslerini silaha sürttü, göğüs uçları, silahın namlusunu okşuyordu. "Leziz ama tehlikeli." Son kelime, tenimde soğuk su gibi akan bir fısıltıydı. Karşılaştığım, Jean-Claude'un ses numaralarının bir kısmına sahip ilk başvampirdi.

Bluzunun ipince kumaşından, göğüs uçlarının sertleştiğini görebiliyordum. Iyy. Silahı yere doğrultup ondan uzaklaştım. "Yüce İsa, iki yüz yaşın üzerindeki bütün vampirler sapık mı?"

"Ben de iki yüz yaşın üzerindeyim," dedi Jean-Claude.

"Başka sorum yok."

Yasmeen, ağzından sıcak bir kahkahanın akmasına izin verdi. Ses, tenimi sıcak rüzgar gibi okşadı. Bana doğru ilerledi. Duvara dayanıncaya kadar geriledim. Ellerini omuzlarıma yakın bir yerden duvara dayadı ve sanki şınav çeker gibi bana yaklaşmaya başladı. "Tadına bakmak istiyorum."

Silahımı göğüs kafesine dayadım, göğüslerine sürtemeyecek kadar aşağıdaydı. "Kimse bana dişlerini geçiremez," dedim.

"Sert kız." Yüzü benimkisine yaklaştı, dudakları anlıma değiyordu. "Sert kızları severim."

"Jean-Claude ikimizden birisi ölmeden, bir şeyler yap."

Yasmeen benden uzaklaştı, dirsekleri gerilmişti, ellerini kaldırmadan, benden olabildiğince uzaklaşmıştı. Dili dudaklarını yaladı, dişleri görünüyordu ama çoğunluğu ıslak dudaklardı. Bana doğru eğildi, dudakları aralıktı ama boynuma doğru yönelmemişti. Kesinlikle dudaklarıma doğru geliyordu. Tadıma bakmak istemiyordu, tadıma bakmak istiyordu.

Sadece beni öpmek istiyor diye onu vuramazdım. Eğer erkek olsaydı, onu vurmam gerekmezdi.

Saçları ellerimin üzerine döküldü, kalın ipek kadar yumuşaktı. Sadece yüzünü görebiliyordum. Gözleri mükemmel bir siyahlıktaydı. Dudakları ağzımın üzerinde gezindi. Nefesi ılıktı ve nane kokuyordu ama modern kokunun altında daha eski bir koku vardı: Kanın tatlı iğrenç kokusu.

"Nefesin eski kan kokuyor," diye fısıldadım, ağzının içine.

"Biliyorum," diye fısıldadı, dudakları neredeyse ağzımı okşuyordu. Dudaklarını benimkilere bastırdı, nazik bir öpüşme. Dudaklarımız hâlâ birbirine değerken gülümsedi.

Açılan kapı, neredeyse bizi duvara yapıştırıyordu. Yasmeen doğruldu ama elleri hâlâ omuzlarımdaydı. İkimiz de kapıya baktık. Neredeyse beyaza yakın sarışın bir kadın odaya hırsla bakıyordu. Mavi gözleri bizi görünce açıldı. Attığı çığlık anlamsız, tiz, kızgınlık doluydu.

"Ondan uzaklaş."

Yasmeen'e yüzümü buruşturup baktım. "Benimle mi konuşuyor?"

"Evet." Yasmeen neşeli görünüyordu.

Kadın öyle görünmüyordu. Bize doğru koştu, ellerini uzatmış, parmaklarını pençe gibi bükmüştü. Yasmeen, gözle takip edilemeyecek bir hızla onu yakaladı. Kadın tepinip çırpındı, elleri hâlâ bana uzanmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Marguerite, Yasmeen'in insan hizmetkârı. Senin Yasmeen'i ondan çalmaya çalıştığını düşünüyor," dedi Jean-Claude.

"Yemeen'i istemiyorum."

Yasmeen bana saf bir kızgınlıkla baktı. Onun duygularını mı incitmiştim? Umarım incitmişimdir.

"Marguerite bak; o senin, tamam mı?"

Kadın bana doğru, kelimesiz ve boğuk bir çığlık attı. Hoş

denebilecek yüzü, canavarlaşmıştı. Daha önce böyle bir kızgınlık görmemiştim. Elimde dolu bir silah olmasına rağmen, korkutucuydu.

Yasmeen'in, kadının ayaklarını yerden kesmesi gerekti, onu havada debelenirken tutuyordu. "Jean-Claude korkarım, Marguerite'in meydan okumasına karşılık vermezsen tatmin olmayacak."

"Ne meydan okuması?" diye sordu.

"Beni elde etmek için ona meydan okudun."

"Okumadım."

Yasmeen gülümsedi. Yılan da Havva'ya böyle gülümsemiş olmalıydı: Hoş, neşeli, tehlikeli.

"Jean-Claude, buraya şu an olan her ne ise onu yapmaya gelmedim. Bir dişiyi bir yana bırak, ben hiçbir vampiri istemiyorum," dedim.

"Eğer benim insan hizmetkârımsan hiçbir medyan okuma olmayacak; çünkü eğer bir efendiye bağlanırsan, bu bağ kırılamaz."

"O zaman Marguerite'in derdi nedir?"

"Yasmeen seni aşığı olarak alabilir. Bunu bazen Marguerite'e kıskançlık krizleri geçirtmek için yapıyor. Anlayamadığım bir sebepten, bu Yasmeen'in hoşuna gidiyor."

"Ah, evet, hoşuma gidiyor." Yasmeen, kolları arasındaki kadını tutarak, bana doğru döndü. Çırpınan kadını rahatça tutuyordu, hiç zorlanmıyordu. Elbette, vampirler Toyotaları kaldırabilirler. Orta boy bir insan neydi ki?

"Yani bu durumda ben, kişisel olarak ne durumdayım?"

Jean-Claude gülümsedi ama içinde yorgunluk belirtileri vardı. Sıkılmış mıydı? Yoksa kızgın mıydı? Yoksa sadece yorgun muydu? "Marguerite ile dövüşmen gerek. Eğer kazanırsan, Yasmeen senin olur. Eğer kaybedersen Yasmeen, Marguerite'in olur."

"Bir dakika. Ne çeşit bir dövüş, şafakta silah mı çekeceğiz?" diye sordum.

"Silah yok," dedi Yasmeen. "Marguerite'imin silah bilgisi yoktur. Onun yaralanmasını istemiyorum."

"O zaman ona eziyet etmeyi bırak," dedim.

Yasmeen gülümsedi. "Bu da eğlencenin bir parçası."

"Sadist orospu," dedim.

"Evet, öyleyim."

Yüce İsa, bazılarına hakaret bile edemiyorsunuz. "Yani bizim, Yasmeen için çıplak elle dövüşmemizi istiyorsun?" dedim. Bu soruyu sorduğuma bile inanamıyordum.

"Evet, ma petite."

Derin bir nefes aldım, silahıma baktım, çığlık atan kadına baktım. Sonra silahımı kılıfına yerleştirdim. "Bu işten, onunla kavga etmeden çıkmamın bir yolu yok mu?"

"Eğer insan hizmetkârım olduğunu kabul edersen, o zaman bir dövüş olmaz. Buna gerek kalmaz." Jean-Claude beni izliyordu, yüzümü inceliyordu. Gözleri çok durgundu.

"Bunun bir tuzak olduğunu mu söylüyorsun," dedim. Kızgınlığın ilk dalgaları mideme hücum etmeye başlamıştı.

"Bir tuzak mı, ma petite? Yasmeen'in seni çekici bulacağı aklımın ucundan bile geçmemişti."

"Has siktir!"

"İnsan hizmetkârım olduğunu kabul et ve her şey bitsin."

"Etmezsem ne olur?"

"O zaman Martguerite ile dövüşmek zorunda kalırsın."

"Tamam, hadi yapalım," dedim.

"Neden gerçeği kabullenmekte zorlanıyorsun, Anita?" diye sordu Jean-Claude.

"Ben senin insan hizmetkârın değilim. Asla insan hizmetkârın da olmayacağım. Bunu kabullenip siktir olup beni rahat bırakmanı istiyorum."

Yüzünü buruşturdu. "Ma petite, ne ayıp."

"Siktir git."

O zaman gülümsedi. "Nasıl istersen, ma petite." Daha iyi görebilmek için, kanepenin kenarına oturdu. "Yasmeen, ha-
52 zır olduğunda başlayabiliriz."

"Bekleyin," dedim. Ceketimi çıkarttım ama nereye koyabileceğimden emin değildim.

Siyah kubbeli yatakta yatan, siyah örtüler arasından elini uzattı. "Senin için tutarım," dedi.

Ona bir süre baktım. Belden yukarısı çıplaktı. Kollarından, karnından, ağırlık çalıştığı belliydi, çok çalışmamıştı, yeterliydi. Ya mükemmel bir güneş yanığı yakalamıştı ya da koyu bir teni vardı. Saçları, dalgalı bir karışıklık halinde omuzlarına dökülmüştü. Gözleri kahverengi ve çok insancaydı. Böylesini görmek güzeldi.

Ona ceketimi verdim. Gülümsedi, dişlerini çabucak gösterip yüzünden uykunun son izlerini de sildi. Elinde ceketimle doğruldu, kollarını, hâlâ siyah ve kırmızı örtülerin altında gizli bacaklarına doladı. Yanağını dizlerine dayadı ve yine de çekici görünmeyi başardı.

"Hazır mısın, ma petite?" Jean-Claude'un sesi neşeliydi ve sesindeki kahkaha tınısı hoş değildi. Alay ediyordu. Ama kendisiyle mi alay ediyordu, yoksa benimle mi, emin değildim.

"Hazırım, sanırım," dedim.

"Onu yere bırak, Yasmeen. Bakalım neler olacak."

"Marguerite'ye yirmi dolar," dediğini duydum Stephen'ın.

"Bu adil değil," dedi Yasmeen. "Kendi insan hizmetkârımın aleyhine oynayamam."

"İkinizi de görüyorum ve Bayan Blake'in kazanacağına dair yirmi dolar koyuyorum." Ses yataktaki adamdan gelmişti. Ona bir daha bakınca, bana gülümsediğini gördüm; sonra Marguerite üzerime geldi.

Yüzüme doğru tokat attı, ben de kolumla engelledim. Kız gibi dövüşüyordu, tokatlar ve tırmalamalar. Ama hızlıydı, insandan hızlıydı. Belki bu hızı, insan hizmetkâr olduğu için

kazanmıştı; bilemiyordum. Tırnakları suratımı keskin, acı veren çizgilerle tırmaladı. Bu kadar yeterdi: Artık iyi adam değildim.

Onu tek elimle uzak tuttum. Elimi ısırdı. Bütün gücümle ona sağ yumruğumu geçirdim, beraberinde bedenimle de yüklendim. Karnına iyi bir darbe indirmiştim.

Marguerite elimi ısırmayı bırakıp eğildi, kolları karındaydı. Nefes almaya çalışıyordu. Güzel.

Sol elimde dişlerinin kanlı izleri çıkmıştı. Sol yanağıma dokundum, geri çektiğimde elime kan bulaşmıştı. Lanet olsun, canım yanıyordu.

Marguerite diz çökmüş, nefes almayı yeniden öğreniyordu. Ama bana bakıyordu. Mavi gözleri, kavganın daha bitmediğini söylüyordu. Nefesini topladığı anda, yeniden başlayacaktı.

"Yerde kal, Marguerite yoksa canını yakarım."

Başını iki yana salladı.

"Vazgeçmez, ma petite, yoksa eğer kalbini değilse bile, Yasmeen'in bedenini kazanacaksın."

"Onun bedenini istemiyorum. Hiç kimsenin bedenini istemiyorum."

"Şimdi, bu tam olarak doğru değil, ma petite," dedi Jean-Claude.

"Bana ma petite demeyi bırak."

"İki izimi taşıyorsun, Anita. İnsan hizmetkârım olma yolunu yarıladın. Bunu kabul et ve bu gece kimse acı çekmesin."

"Ya, tabii," dedim.

Marguerite ayağa kalkıyordu. Onun ayakta olmasını istemiyordum. Ayağa kalkamadan harekete geçtim, bacağım, ayaklarını yerden kesti. Aynı anda omuzlarını geriye doğru ittim ve onu düşürdüm. Kolunu arkasında kıstırmıştım. Ayağa kalkmaya çalıştı. Koluna biraz yüklendim. Ve geri yattı.

"Kavgadan vazgeç."

"Hayır." Bu ondan duyduğum ilk anlamlı şeydi.

"Kolunu kırarım."

"Kır, kır! Umurumda değil." Yüzü vahşi ve öfkeliydi.Tanrım. Onunla anlaşmanın bir yolu yoktu. Harika.

Kıstırdığım kolunu kaldıraç olarak kullanarak, onu yüz üstü çevirdim, baskıyı, neredeyse kıracak kadar attırdım ama o kadar fazla değildi. Kolunu kırmak kavgayı bitirmeyebilirdi. Ben bitmesini istiyordum.

Bir bacağımı ve kolumu kullanarak, kolunu tutmaya devam ettim ama ağırlığım onu yerde tutacak şekilde, vücudunun üst kısmına diz çöktüm. Sarı saçlarım avuçlayıp boynunu geriye büktüm. Kolunu bırakıp sağ kolumu boynuna doladım, dirseğim tam gırtlak çıkıntısının hizasındaydı. Boynunun iki tarafındaki, atardamarları sıkıyordum. Sağ kolumu sol bileğimin üzerine koyup daha da sıktım.

Yüzümü tırmaladı ama ben gözlerimi sırtına dayadım. Bana ulaşamıyordu. Kısık, çaresiz sesler çıkartıyordu çünkü daha yükseğini çıkartacak kadar çok hava alamıyordu.

Elleri sağ kolumu tırmaladı ama kazağım kalındı. Kolumu sıyırdı, çıplak kolumu ortaya çıkarttı ve derimi tırmalamaya başladı. Yüzümü iyice sırtına dayayıp artık kollarım titremeye başlayıncaya kadar sıktım, dişlerini gıcırdatıyordu. Bütün gücümü tek koluma vermiştim, narin boğazına bastırıyordum.

Elleri beni tırmalamayı bıraktı. Koluma, ölen kelebekler gibi vuruyordu.

Birisinin boğazını bayıltıncaya kadar sıkmak çok zaman alıyordu. Filmlerde bu işi çok kolay, hızlı ve temizmiş gibi gösteriyorlardı. Kolay değildi, hızlı değildi ve kesinlikle temiz bir iş değildi. Birisinin hayatını boğazını sıkarak alırken, kolunuzda iki yerden de nabzı hissedebilirdiniz. Kişi filmlerde göründüğünden çok daha fazla debelenir. Birisini öldürünce-

ye kadar, onu hareketsiz bırakıncaya kadar, uzun bir süre sıkmanız gerekirdi.

Marguerite sonunda, yavaş yavaş kendinden geçti. Kollarımda hareketsiz kalınca, onu bıraktım, yavaşça. Yerde hareketsiz yatıyordu. Nefes alışını bile göremiyordum. Çok fazla mı sıkmıştım?

Boynuna dokunup nabzını buldum, güçlü ve düzenliydi. Sadece kendinden geçmişti, ölmemişti. Güzel.

Ayağa kalkıp, yatağa doğru yürüdüm.

Yasmeen, Marguerite'in hareketsiz bedeninin yanına gitti. "Aşkım, bir tanem, sana zarar mı verdi?"

"Sadece baygın. Birkaç dakika içinde kendisine gelir," dedim.

"Eğer onu öldürdüysen, senin gırtlağını parçalarım."

Başımı iki yana salladım. "Bu boktan işe geri dönmeyelim. Bugün, bir gece için yeterince oyun oynadım."

"Kanıyorsun," dedi yatakta ki adam.

Sağ bileğimden kan damlıyordu. Marguerite adamakıllı bir zarar vermemişti ama tırmaladığı çizikler yeterince derindi, bazılarının izi bile kalabilirdi. Harika; zaten sağ kolumun içinde ince bir bıçak izi vardı. Tırmıklarla bile sağ kolumda, sol taraftakinden daha az yara izi vardı. İş kazaları.

Kan, kolumdan düzenli bir şekilde damlıyordu. Siyah halıda kan görünmüyordu. Eğer o kadar çok fazla kan akıtmayı planlıyorsanız, iyi bir renk seçimiydi.

Yasmeen, Marguerite'in kalkmasına yardımcı oluyordu. Kadın çabuk toparlanmıştı. Neden? İnsan hizmetkâr olduğu için, tabii ki. Elbette.

Yasmeen yatağa doğru yürüdü, bana doğru. Hoş yüzü, yüzündeki kemikler belirecek kadar incelmişti. Gözleri parlaktı, neredeyse ateşli gibiydi. "Taze kan ve ben bu gece beslenemedim."

"Kendini kontrol et, Yasmeen."

"İnsan hizmetkârına terbiye vermemişsin, Jean-Claude," dedi Yasmeen. Bana hiç de iyi bakmıyordu.

"Onu rahat bırak, Yasmeen." Jean-Claude ayağa kalkmıştı.

"Her hizmetkârın ehlileştirilmesi gerek, Jean-Claude. Bu işi çok geciktirmişsin."

Yasmeen'in omuzu üzerinden ona baktım. "Ehlileştirmek mi?"

"Bu durumun gelişimindeki talihsiz bir süreç," dedi. Sesi çok normaldi, sanki bir atı ehlileştirmekten bahsediyordu.

"Lanet olsun." Silahımı çektim. İki elimle kavradım. Bu gece beni kimse ehlileştiremeyecekti.

Göz ucuyla, birisinin yataktan ayağa kalktığını gördüm. Adam hâlâ örtülerin altındaydı. Kalkan ince bir kadındı, teni sütlü kahverengiydi. Siyah saçları kısa kesilmişti. Çıplaktı. Hangi cehennemden çıkmıştı.

Yasmeen benden bir metre kadar uzaktaydı; dili dudaklarının üzerinde dolaşıyor, dişleri ışıkta parlıyordu.

"Seni öldürürüm, anlıyor musun, seni öldürürüm," dedim.

"Denersin."

"Eğlence ve oyunlar için ölmeye değmez," dedim.

"Birkaç yüz yıldan sonra, ölmeye değecek tek şey o oluyor."

"Jean-Claude, eğer onu kaybetmek istemiyorsan, çekilmesini sağla!" Sesim istediğimden daha yüksek çıkmıştı, korkuyordum.

Bu mesafeden, mermiler bütün göğsünü parçalardı. Eğer işe yararsa iyileşemezdi; kalbi parçalanırdı. Elbette beş yüz yaşından fazlaydı. Tek atış yeterli olmayabilirdi. Şansıma, birden fazla mermim vardı.

Göz ucuyla bir hareket yakaladım. Bir şey beni yere yapıştırdığında, o yöne doğru yarı dönmüştüm. Zenci kadın üzerimdeydi. Silahı ateş etmek için doğrulttum, insan olup ol-

maması umurumda bile değildi. Ama eli bileğimi yakaladı, sıkıyordu. Bileğimi kıracaktı.

Yüzüme doğru hırladı, dişlerini göstererek, homurdanıyordu. Böyle bir sesin sahibinin her tarafında tüyleri ve sivri dişleri olması gerekirdi.

Kadın, Browning'i elimden, çocuğun elinde şeker alır gibi aldı. Silahı yanlış tutuyordu. Sanki, hangi tarafının nereye bakması gerektiğini bilmiyormuş gibiydi.

Bir kol beline dolanıp onu üzerimden geriye doğru çekti. Yataktaki adamdı. Kadın ona döndü, hırlıyordu.

Yasmeen üzerime atladı. Geriye doğru süründüm, sırtımı duvara dayadım. Gülümsedi. "Silahların olmayınca o kadar da sert değilsin, değil mi?"

Birden önümde diz çöktü. Gelişini görmemiştim, göz alıcı bir hareket bile yoktu. Yanımda büyü gibi belirmişti.

Bedenini dizlerime dayamış, beni duvara sıkıştırmıştı. Kollarımı sıkıca kavrayıp beni kendisine çekti. Gücü inanılmazdı. Zenci şekil değiştirici onun yanında kırılgan kalıyordu.

"Yasmeen, hayır!" Sonunda Jean-Claude, yardımıma gelmişti. Ama geç kalmıştı. Yasmeen dişlerini çıkartmış, boynunu saldırmak için kaldırmıştı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Beni sıkıca kendisine doğru çekti, kolları sırtımda kenetlenmişti. Eğer biraz daha sıkarsa, öteki taraftan çıkabilirdim.

"Jean-Claude," diye çığlık attım.

Sıcaklık; bir şey kazağımın içinde, kalbimin üzerinde yanıyordu. Yasmeen tereddüt etti. Bütün bedeninin titrediğin hissettim. Neler oluyordu?

Mavi-beyaz bir alev aramızda parladı. Ben çığlık atmaya başladım, Yasmeen de bana katıldı. İkimiz de yanarken, beraber bağırıyorduk.

Benden uzağa düştü. Mavi-beyaz ateş bluzunu pençeliyordu. Alevler kazağımdaki deliği yalıyordu. Omuz askısından hemen sıyrılıp yanan kazağı çıkarttım.

Haçım hâlâ, güçlü mavi bir alevle yanıyordu. Zinciri çekip koparttım. Haçı halıya fırlattım, orada alevler azaldı, sonra da söndü.

Göğsümde, kalbimin hemen üzerinde, mükemmel bir haç izi vardı. Yanık şimdiden su toplamıştı. İkinci dereceden yanık.

Yasmeen bluzunu yırtmıştı. Onda da aynı izden vardı ama benden uzun olduğu için biraz daha aşağıdaydı.

Üzerimde sutyenim ve kotum, diz çökmüştüm. Yüzümden yaşlar akıyordu. Sol kolumda daha büyük bir haç izi vardı. Bir vampirin insan yardımcıları beni dağlamışlardı, komik olduğunu düşünüyorlardı. Onları öldürünceye kadar gülmüşlerdi.

Yanıklar berbattır. Her santimi, diğer herhangi bir yaradan daha çok acır.

Jean-Claude önümde duruyordu. Haç beyaz bir ışıkla parlıyordu, alevler yoktu çünkü vampir tenine dokunmuyordu. Ona bakınca, koluyla gözlerini koruduğunu gördüm.

"Onu kaldır, ma petite. Söz veriyorum, sana kimse zarar vermeyecek."

"Neden çekilip ne yapacağıma benim karar vermemi beklemiyorsun?"

İç çekti. "Bu işin bu kadar kontrolden çıkmasına izin vermek çocukçaydı, Anita. Aptallığımı bağışla." Yüzünü koluyla korumuş, parlayan haçıma bakmamaya çalışırken, özrünü ciddiye almak zordu. Ama bir özürdü. Jean-Claude için bu çok fazlaydı.

Haçı zincirinden tuttum. Çıkartırken, klipsini kırmıştım. Yeniden boynuma takmak için yeni bir zincire ihtiyacım vardı. Diğer elimle de kazağımı aldım. Üzerinde yumruğum büyüklüğünde bir delik vardı. Tam göğüs hizasındaydı. Kazağım berbat olmuştu. Yapılacak bir şey yoktu. Üzerimde bir şey yokken, parlayan bir haçı nereye saklayabilirdim?

Yataktaki adam bana deri ceketimi uzattı. Gözlerine bakınca, endişeli olduğunu gördüm, biraz da korku vardı. Kahverengi gözleri bana çok yakındı, çok insancaydı. Çok rahatlatıcıydı ama neden olduğundan emin bile değildim.

Omuz askısı belimde pantolon askısı gibi sallanıyordu. Onları geri taktım. Çıplak tenimde garip bir histi.

Adam, namlusundan tutarak, silahımı geri verdi. Zenci şekil değiştirici, yatağın diğer tarafından ayağa kalktı, hâlâ çıplaktı, bize bakıyordu. Silahımı ondan nasıl aldığını bilemiyordum ama onu geri almak güzeldi.

Browning kılıfına girince, kendimi daha güvende hissettim ama daha önce çıplak tenimin üzerine omuz askısı takmayı hiç denememiştim. Kızaracağından şüpheleniyordum. Aman, neyse, hiçbir şey mükemmel değildir.

Adam bana kağıt mendil uzattı. Kırmızı örtüler kaydı ve baldırının ortasına kadar, vücudunun çıplaklığını ortaya çıkarttı. Örtü, üzerinden tamamen düşmek üzereydi. "Kolun," dedi.

Sağ koluma baktım. Hâlâ biraz kanıyordu. Yanıktan çok daha az acıyordu, tamamen unutmuştum.

Kağıt mendili aldım ve adamın burada ne yaptığını merak ettim. Çıplak kadınla, şekil değiştiriciyle, sevişiyor muydu? Kadını yatakta görmemiştim. Altında mı saklanıyordu?

Kolumu elimden geldiği kadar temizledim; deri ceketin içinde kanamasını istemiyordum. Ceketi giydim ve hâlâ parlayan haçı sol cebime koydum. Ortadan kalkınca, parlaması da kaybolurdu. Yasmeen ve beni derde sokan tek sebep, kazağın dokusunun ince olması ve onun üzerindekinin, tenini çok fazla açıkta bırakmasıydı. Kutsanmış bir haça, vampir teni değerse, her zaman tepki verirdi.

Jean-Claude bana baktı, şimdi artık haç güvenli bir yerdeydi. "Özür dilerim, ma petite. Bu gece seni korkutmak istemiyordum." Bir elini bana doğru uzattı. Teni, üzerindeki dantelden daha soluktu.

Uzattığı elini görmezlikten gelip yataktan destek alarak kalktım.

Elini yavaşça indirdi. Koyu mavi gözleri hareketsiz, bana bakıyordu. "İşler seninle hiç istediğim şekilde yürümüyor, Anita. Neden?"

"Belki mesajı anlayıp beni yalnız bırakman gerekiyordur."

Gülümsedi, dudakları belli belirsiz oynamıştı. "Korkarım artık bunun için çok geç."

"Bu da ne demek?"

Kapı hızla açıldı, duvara çarpıp geri geldi. Kapıda bir adam duruyordu, gözleri kocaman açılmış, yüzünden ter akıyordu. "Jean-Claude... yılan." Nefes almakta güçlük çekiyor gibiydi, sanki bütün merdivenleri koşarak çıkmıştı.

"Ne olmuş yılana, " diye sordu Jean-Claude.

Adam yutkundu, nefesi yavaşlıyordu. "Bilmiyorum. Shahar'a, eğitmenine saldırdı. Onu öldürdü."

"Kalabalığa mı girdi?"

"Henüz değil."

"Bu tartışmayı daha sonra tamamlarız, ma petite." Kapıya yöneldi, diğer vampirler peşinden gitti. Stephen'da onlarla birlikteydi. İyi eğitimliydi.

İnce zenci kadın bol bir elbise giydi, üzerinde siyah kırmızı çiçekler vardı. Bir çift kırmızı topuklu ayakkabı giyip peşlerinden gitti.

Adam da yataktan çıkmıştı, çıplaktı. Utanılacak kadar zaman yoktu. Eşofmanın altını giymeye çalışıyordu.

Bu, benim derdim değildi ama ya kobra kalabalığa karışırsa ne olacaktı? Benim derdim değildi. Ceketimin fermuarını, içimde bir şey olmadığını göstermeyecek ama silahıma uzanabilecek kadar açık kalacak şekilde çektim.

İsimsiz adam pantolonunu giyemeden, kapıdan dışarıya, parlak açık alana çıkmıştım. Vampirler ve şekil değiştiriciler sahnenin kenarında, yılanın etrafını sarıyorlardı. Küçük sah-

ne siyah beyaz halkalarla dolmuştu. Parlak aslan postu giyen adamlardan bir tanesinin belden aşağısı, kobranın boğazından aşağıya doğru kayboluyordu. Onu kalabalıktan uzak tutan buydu. Beslenmekle zaman kaybetmişti.

Yüce İsa.

Adamın bacakları hareket edip çırpınıyordu. Canlı olamazdı. Olmazdı. Ama gözden kaybolurken, bacaklar hareket ediyordu. Sadece bir refleks olması için Tanrı'ya yalvardım. Bunun, gördüğüm en kötü kabustan bile kötü olduğunu düşündüm. Ve kabuslar için çok fazla malzemem vardı.

Sahnedeki canavar benim derdim değildi. Bu sefer kahramanlık yapmam gerekmiyordu. İnsanlar çığlık atıp koşuyordu; kollarında çocuklar vardı. Patlamış mısır poşetleri ve pamuk helvalar ayak altında eziliyordu. Kalabalığa karışıp aşağıya doğru inmeye çalıştım. Kucağında küçük bir çocuk olan bir kadın, ayaklarımın dibine düştü, bir adam üzerlerinden geçti. Kadını ayağa kaldırıp bebeği tek elimle aldım. İnsanlar yanımızdan geçiyordu. Ayakta durmaya çalışıyorduk. Kendimi azgın bir nehrin ortasındaki, küçük bir kaya gibi hissediyordum.

Kadın bana baktı, gözleri yüzüne göre çok büyüktü. Küçük çocuğu kolları arasına itip onu koltukların arasına oturttum. En iri adamın kolundan yakaladım, şu seksist olan ben. "Onlara yardım et," diye bağırdım.

Adam şaşırdı, sanki yabancı bir dilde konuşmuştum ama paniğin bir kısmı yüzünden gitmişti. Kadını kolundan tuttu ve çıkışa doğru yöneldiler.

Yılanın kalabalığa karışmasına izin veremezdim. Tabii ki, eğer engelleyebileceksem. Has siktir. Kahramanlık yapmam gerekiyordu, lanet olsun. Akıntıyla mücadele etmeye başladım. Herkes yukarı kaçmaya çalışırken ben aşağıya inmeye çalışıyordum. Ağzıma bir dirsek çarptı ve kanımın tadı ağzıma geldi. Bu karışıklıktan yolumu bulup aşağıya ininceye kadar, her şey olup bitecekti. Tanrıya öyle olması için dua ettim.

Yedinci Bölüm

Kalabalığın içinden çıkmak, bir perdenin arkasından çıkmak gibiydi. Tenim, sürtünen bedenlerin hatırasıyla karıncalanıyordu ama son basamakta yalnız duruyordum. Kalabalık, çığlıklar içinde, arkamdaydı ve çıkışa gitmeye çalışıyorlardı. Ama burada, sahnenin biraz üzerinde hiç kimse yoktu. Sessizlik yüzüme ve ellerime çöreklenmişti. Yoğun havada nefes almak güçtü. Büyü. Ama yılandan mı, vampirlerden mi geliyordu, bilmiyordum.

En yakınımda Stephen vardı, üzerini çıkartmıştı; ince ve bir şekilde zarifti. Yasmeen üzerine mavi bir gömlek giymiş, çıplaklığını örtmüştü. Yanmış düzgün karnını göstermemek için, gömleği bağlamıştı. Marguerite hemen yanındaydı. Zenci kadın Stephen'ın sağındaydı, yüksek topuklu ayakkabılarını fırlatmış, sahnede çıplak ayakları üzerinde duruyordu.

Jean-Claude sahnenin diğer ucunda duruyordu, iki yanında yeni gördüğüm iki sarışın vampir vardı. Dönüp uzaktan bana baktı. Ellerin gitmemesi gereken bir yerde dokunuşunu hissettim. Boğazım düğümlendi; ter boşandı. O anda, hiçbir şey beni ona doğru gitmeye zorlayamazdı. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. Kelimelerin yetmeyeceği, özel bir şey.

Sahnenin ortasındaki bir çığlık beni kendime getirdi. İki adam bir köşede yerde yaralı yatıyordu. Kobra onlara doğru dikilmişti. Sanki pul ve kastan oluşmuş, hareket eden bir kukla gibiydi. Bize doğru tısladı. Ses yüksekti ve yankılanıyordu.

Adamlar... Ayağının? Kuyruğunun? Dibinde yatıyordu. Bir tanesi titredi. Canlı mıydı? Parmaklarım titreyinceye kadar güvenlik tırabzanını sıktım. O kadar korkmuştum ki, ödümün tadını alabiliyordum. Tenim soğumuştu. Şu yılanların her yerde olduğu rüyalardan birisini gördünüz mü, onların üzerine basmadan yürüyemeyeceğiniz türden olanlardan? Kendinizi hapsolmuş hissederdiniz. Rüyam her zaman, üzerinden yılanlar yağan bir ağacın dibinde dururken biterdi ve tek yapabildiğim çığlık atmak olurdu.

Jean-Claude zarif elinden birisini bana uzattı. Danteller, parmak uçları dışında her şeyi örtüyordu. Başka herkes yılana bakıyordu. Jean-Claude bana bakıyordu.

Yaralı adamlardan birisi hareket etti. Dudaklarından kısık bir inleme duyuldu ve sanki büyük çadırda yankılandı. Bu bir illüzyon muydu yoksa ses gerçekten yankılanmış mıydı? Önemi yoktu. O canlıydı ve bunun böyle kalmasını sağlamalıydık.

Biz mi? Bu "biz" saçmalığı neydi? Jean-Claude'un derin mavi gözlerine baktım. Yüzü ifadesizdi, anlayabileceğim bütün duygular silinmişti. Gözleriyle beni etkileyemezdi. Kendi izleri yüzünden bunu yapamazdı ama ya zihin numaraları - eğer uğraşırsa- hâlâ işe yarayabilirdi. Uğraşıyordu.

Kelimelerle olan bir şey değildi, bir baskıydı bu. Ona gitmek istiyordum. Ona koşmak. Elinin pürüzsüz, güçlü dokunuşunu hissetmek istiyordum. Dantelin yumuşaklığı tenime değmeliydi. Tırabzana dayandım. Düşmemek için sıkı sıkı tutundum. Şimdi zihin oyunlarına niye ihtiyaç duyuyordu ki? Sıkıntılarımız vardı, değil mi? Yoksa yılanla ilgilenmiyor

muydu? Belki bu bir numaraydı. Belki de kobrayı serbest bırakmalarını emretmişti. Ama neden?

Sanki görünmez bir parmak beni okşamış gibi, vücudum-

daki bütün tüyler diken diken oldu. Durmadan titriyordum.

Bir çift hoş, siyah çizmeye bakıyordum; yüksek ve yumuşaktı. Başımı kaldırınca, Jean-Claude'la göz göze geldim. Kobranın yanından ayrılmış, bana doğru geliyordu. Ona gitmememin bir anlamı kalmamıştı.

"Bana katıl, Anita, o zaman bu yaratığı durduracak kadar gücümüz olur."

Başımla reddettim. "Neden bahsettiğin anlamıyorum."

Parmaklarını kolumda gezdirdi. Deri ceketin üzerinden bile dokunuşunu buz gibi hissediyordum, yoksa ateş gibi miydi?

"Nasıl aynı anda hem sıcak, hem soğuk olabiliyor?" diye sordum.

Gülümsedi, dudaklarını hafifçe hareket ettirmişti. "Ma petite, benimle mücadele etmeyi bırak, o zaman bu yaratığı zaptedebiliriz. Bu insanları kurtarabiliriz."

Bu konuda haklıydı. Bir dakikalık kişisel zayıflık ya da iki kişinin hayatı. Ne seçenek.

"Eğer zihnimin o kadar derinlerine inersen, bu işi bir dahaki sefere daha kolay yapacaksın. , diğer insanların hayatına karşı oynanacak bir bahis değil."

İç çekti. "Pekala, senin seçimin." Arkasını dönüyordu. Kolundan yakaladım. Ilık, sert ve çok ama çok gerçekti.

Bana döndü, gözleri çok büyüktü, içinde boğulunacak kadar maviydi; okyanusun dibi gibiydi ve bir o kadar da öldürücüydü. Kendi gücü benim düşmemi engelledi; yalnız olsam içlerinde kaybolurdum.

O kadar zor yutkundum ki, canım yandı. Elimi ondan uzaklaştırdım. Elimi pantolonuma silmek istiyordum, sanki pis bir şeye dokunmuştum. Belki de dokunmuştum.

"Gümüş mermiler canını yakar mı?"

Bir süre düşünür gibi durdu. "Bilmiyorum."

Derin bir nefes aldım. "Eğer zihnimi rehin almaya çalışmayacaksan, sana yardım ederim."

"Benim olmaktansa, onun karşısına silahınla çıkmayı mı tercih ediyorsun?"

Tırabzanın üzerinde, atlayıp yanına indim. Onunla olabildiğince ilgilenmeyip yaratığın yanına ilerledim. Browning'i çektim. Elimde hoş ve sağlam duruyordu. Rahatlatıcı bir ağırlığı vardı.

"Eski Mısırlılar ona tanrı olarak taparlarmış, ma petite. O Edjo, kral yılan. Himaye edilir, kurban verilir ve el üstünde tutulurdu."

"O bir tanrı değil, Jean-Claude."

"Emin misin?"

"Ben tek tanrıya inanıyorum, hatırladın mı? Bu benim için sadece, başka bir olağandışı zamazingo o kadar."

"İstediğin gibi olsun, ma petite."

Arkamı döndüm. "Bunu karantinadan nasıl geçirdin?"

Başını iki yana salladı. "Fark eder mi?"

Sahnenin ortasındaki şeye baktım. Yılan oynatıcısı, yılanın yanında yerde kanlar içinde yatıyordu. Onu yememişti. Bir saygı belirtisi miydi, bir yakınlık mı, kör talih mi?

Kobra bize doğru süründü, karnındaki pullar büzülüp genişliyor, sahnenin zemininde kuru, fısıltılı sesler çıkartıyordu.

Haklıydı; bu şeyin ülkeye nasıl girdiğinin bir önemi yoktu. Artık buradaydı. "Onu nasıl durduracağız?"

Dişlerini gizleyerek gülümsedi. Belki 'biz' dediğim içindi. "Eğer ağzını etkisiz hale getirirsen, sanırım biz onunla başa çıkabiliriz."

Yılanın bedeni bir telefon kulübesinden kalındı. Başımı iki yana salladım. "Öyle olsun."

"Ağzını yaralayabilir misin?"

Başımla onayladım. "Eğer gümüş kurşunlar işe yarıyorsa, evet."

"Benim küçük nişancım," dedi.

"Alay etmeyi bırak," dedim.

Başıyla onayladı. "Eğer onu vuracaksan, acele etmeni tavsiye ederim, ma petite. İnsanların arasına dalarsa, çok geç olur." Yüzünü okuyamıyordum. Benim yapmamı mı, yoksa, yapmamamı mı istediğinden emin değildim.

Dönüp sahnenin ortasına doğru ilerledim. Kobra ilerlemeyi kesti. Sanki sallanan bir kule gibi bekliyordu. Orada dikiliyordu -tabii ki eğer ayakları olmayan bir şey dikilebiliyorsa- ve beni bekliyordu. Dili kamçı gibi dışarı çıktı, havanın tadına baktı. Benim tadıma.

Jean-Claude bir anda yanımda belirdi. Geldiğini duymamış, hissetmemiştim. Bir zihin oyunu daha. Ama şimdi dert edecek başka şeylerim vardı.

Konuşurken sesi kalın ve aceleciydi; sanırım sadece ben duyuyordum. "Seni korumak için elimden geleni yapacağım, ma petite."

"Yukarda, ofisinde bu işi çok iyi beceriyordun."

O durdu. Ben durmadım.

"Ondan korktuğunu biliyorum, Anita. Korkun midemde geziniyor," diye seslendi, sesi yumuşak ve rüzgar kadar yumuşaktı.

Ben de fısıldadım, beni duyup duymadığından bile emin değildim. "Kafamın içinden siktir git."

Kobra beni seyrediyordu. Browning'i iki elimle tutup o şeyin kafasına nişan aldım. Saldırma mesafesinin dışında olduğumu zannediyordum ama emin değildim. Bir Mack kamyonetten daha büyük bir yılanla karşı karşıyayken, güvenli mesafenin ne kadar olduğunu nereden bilebilirdiniz ki? İki eyalet ötesi mi, üç mü? Yaratığın düz siyah gözlerini görebi-

lecek kadar yakındım, oyuncak bir bebeğinkiler kadar boştu.

Jean-Claude'un kelimeleri kafamda çiçek yaprakları gibi uçuştu. Çiçeklerin kokusunu aldığıma bile yemin edebilirdim. Sesi daha önce böyle güzel kokular taşımıyordu. "Onu seni takibe zorla ve ateşe başlamadan bizim arkasına geçmemizi sağla."

Boynumda nabzım o kadar hızlı atıyordu ki, nefes almakta zorlanıyordum. Ağzım kurumuştu, doğru düzgün yutkunamıyordum. Harekete başladım, çok yavaştım, şekil değiştiriciler ve vampirlerden uzaklaşıyordum. Yılanın kafası, aynı yılan oynatıcısını takip ettiği gibi, beni takip ediyordu. Eğer harekete geçerse onu vuracaktım ama eğer benimle harekete devam ederse, Jean-Claude'a arkasından saldırması için bir şans verecektim.

Elbette gümüş kurşunlar ona zarar vermeyebilirdi. Aslında, o şey o kadar büyüktü ki, Browning'in mermileri onu rahatsız etmekten fazlasını yapmayabilirdi. Kendimi o yapışkan dev canavarın, ne kadar ateş edilirse edilsin gelmeye devam ettiği, filmlerin birisinde hapsolmuş gibi hissetim. Bunun, Hollywood'un icat ettiği bir şey olmasını diliyordum.

Eğer mermiler ona zarar vermezse ölecektim. İçeri giderken bacakları oynayan adamın görüntüsü gözümün önünde belirdi. Adamın şekli, yılanın bedeninde hâlâ belirgindi, sanki kocaman bir fare yemiş gibiydi.

Dili yeniden çıktı ve çığlığımı zor yuttum. Tanrım, Anita, kendini kontrol etmelisin. O sadece bir yılan. Dev, insan yiyen bir kobra ama yine de bir yılan. Evet, elbette.

Vücudumdaki bütün tüyler dikilmişti. Yılan oynatıcısı çıktığında hissettiğim güç hâlâ buradaydı. O şeyin zehirli olması ve üzerimde bir mızrak etkisi yapacak büyüklükte dişlerinin olması yetmiyormuş gibi, bir de büyülü güçleri mi vardı? Harika, sadece harika.

Çiçek kokusu daha yakın ve güçlüydü. Jean-Claude'la ala-

kası bile yoktu. Kobra havayı parfümle dolduruyordu. Yılanlar çiçek gibi kokmazlardı. Nemli bir kokuları vardı ve bir kere bu kokuyu alırsanız, bir daha asla unutamazdınız. Tüylü

hiçbir şey böyle kokmazdı. Bir vampirin tabutu biraz olsun yılan gibi kokardı.

Kobra, dev kafasını benimle birlikte çevirdi. "Hadi gel, birazcık daha gel." Yılanla konuşuyordum. Çok aptalcaydı çünkü yılanlar sağırdır. Çiçek kokusu yoğun ve güzeldi. Sahnenin etrafında dönüyordum ve yılan da beni takip ediyordu. Belki de alışkanlıktı. Ben de ufak tefektim ve koyu renk saçlıydım ama benimki, belki yılan oynatıcısınınki kadar uzun değildi. Belki de canavar, birisini takip etmek istiyordu?

"Hadi gel, güzel kız, annene gel." O kadar yavaş fısıldıyordum ki, sadece dudaklarım oynuyordu. Sadece ben, yılan ve sesim vardı. Sahnenin ötesindeki Jean-Claude'a bakmaya cesaret edemiyordum. Yerde sürten ayağım, yılanın hareketleri ve elimdeki silah dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Bir çeşit dans gibiydi bu.

Kobra ağzını açtı, dili dışarı çıkınca, orak gibi dişlerinin bir kısmı göründü. Kobraların dişleri sabitti, çıngıraklı yılanınkiler gibi geri çekilebilir değildi. Herpetolojinin bir kısmını hatırlıyor olmam güzeldi. Ama eminim Dr. Greenburg, böyle bir şeyi hayatı boyunca görmemişti.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Onun yerine kolumu, o şeyin ağzı hizasına kaldırdım. Çiçek kokusu dokunabileceğim kadar yakındı. Tetiği yavaşça sıktım.

Yılanın kafası geriye gitti, yere kan saçıldı. Tekrar tekrar ateş ettim. Çenesi et ve kemik halinde parçalandı. Kobra, parçalanmış çenesini açıp tıslıdı. Sanırım çığlık atıyordu.

Telefon kulübesi boyundaki bedeni yere sürtünüyordu, ileri geri oynuyordu. Onu öldürebilir miydim? Sadece mermilerle ölür müydü? Kafasına üç el daha ateş ettim. Bedeni kendisini harika bir şekilde döndürdü. Siyah ve beyaz pullar

birbirine karışmıştı, kendisinden geçmiş, etrafa kan saçıyordu.

Bedeni ileri atılıp bana çarptı ve ayaklarımı yerden kesti. Dizlerimin ve tek elimin üzerinde düştüm, diğer elimdeki silahım nişan almaya hazırdı. Bedeninin başka bir yeri bana çarptı. Sanki bir balina vurmuştu. Bir kaç yüz kiloluk yılanın altında yarı baygın sıkışıp kalmıştım. Canavar üzerimde doğruldu, parçalanmış çenesinden, kan ve zehir akıyordu. Zehir derime değse bile beni öldürürdü. Çok fazla zehir vardı.

Yılan sürünürken sırt üstü yattım ve ona ateş ettim. Kafası bana doğru atılırken, tetiği çekmeyi sürdürdüm.

Bir şey yılana vurdu. Tüylerle kaplı bir şey, dişlerini ve pençelerini ona sapladı. Tüylü insanmkini andıran kollarıyla bir kurtadamdı bu. Kobra doğruldu, beni ağırlığıyla eziyordu. Pürüzsüz karnını, vücudumun yarı çıplak üst tarafına dev bir el gibi bastırıyor, sıkıyordu. Beni yemeyecekti, ezerek öldürecekti.

Çığlık atıp bedenine ateş ettim. Silah boşalmıştı. Has siktir!

Jean-Claude üzerimde belirdi. Soluk, dantel kaplı elleri, yılanın üzerimde yatan bölümünü sanki yüzlerce kilo ağırlığında kas yığını değilmiş gibi kaldırdı. Ellerim ve ayaklarımla geri süründüm. Sahnenin kenarına gelinceye kadar yengeç gibi ilerledim, sonra boş şarjörü atıp bel çantamdaki yedek şarjörü taktım. On üç mermi ateşlediğimi hatırlamıyordum ama öyle olmalıydı. Mermiyi namluya sürdüm, ortalığı dağıtmaya hazırdım.

Jean-Claude'un bileği yılanın içindeydi. Etin içinden bir parça parlak omurga parçası çıkarttı, yılanı parçalıyordu.

Yasmeen, dev yılanı çikolata yiyen bir çocuk gibi parçalıyordu. Yüzü ve vücudunun üst tarafı kanla kaplanmıştı. Yılanın bağırsaklarından büyükçe bir parça kopartıp güldü.

Daha önce vampirlerin insanüstü güçlerini sonuna kadar

kullanışlarını görmemiştim. Elimde dolu silahımla, sahnenin kenarına oturup seyrettim.

Zenci şekil değiştirici, hâlâ insan formundaydı. Bir yerden
70 bir bıçak bulmuş, neşe içinde yılanı kesip biçiyordu.

Kobra, kafasını yere vurup kurt adamı üzerinden yuvarladı, doğrulup aşağıya saldırdı. Parçalanmış çenesi zenci kadının omzuna saplandı. Kadın çığlık attı. Yılanın bir dişi elbisesinin arkasından çıktı. Dişten kan fışkırıp yere saçıldı. Elbisenin arkası kan ve zehirle ıslanmıştı.

İleri atıldım, silahım hazırdı ama tereddüt ettim. Kobra, kafasını sağa sola sallayıp kadın atmaya çalışıyordu. Diş çok derine girmişti ve ağzı çok zedelenmişti. Kobra da, kadın da, birbirine kenetlenmişti.

Kadını vurmadan, yılanın kafasını vurup vuramayacağımdan emin değildim. Kadın çığlık atıyor, inliyordu. Elleri umutsuzca yılanı tırmalıyordu. Bıçağını bir yere düşürmüştü.

Sarışın vampirlerden bir tanesi zenci kadını yakaladı. Yılan doğruldu, beraberinde kadını da kaldırdı, ağzında oyuncak tutan bir köpek gibi, onu bırakmak istemiyordu. Kadın çığlık attı.

Kurtadam, yılanın boynuna atladı, onu vahşi bir at gibi sürüyordu. Birisini yanlışlıkla vurmadan ateş etmeme olanak yoktu. Lanet olsun. Orada öylece durup seyretmek zorundaydım.

Yataktaki adam sahnenin etrafında koşuyordu. Gri eşofman altı ve fermuarlı ceketini giymesi bu kadar zamanını mı almıştı? Koşarken, fermuarı açık ceketi açılıp yanmış tenini sergiliyordu. Görebildiğim kadarıyla silahsızdı. Ne yapabileceğini zannediyordu? Lanet olsun.

Bütün bu boklar başladığında, yaralı iki adamın yanına diz çöktü. Bir tanesini kavgadan uzaklaştırdı. İyi bir fikirdi.

Jean-Claude kadını yakaladı. Omzuna saplanmış dişi tutup kırdı. Kırılma sesi tüfek ateşi kadar yüksekti. Kadının omuzu

vücudundan ayrıldı, kemik ve tendonlar sallanıyordu. Son bir çığlık atıp bayıldı. Jean-Claude onu bana doğru taşıyıp yere yatırdı. Sağ kolunu birkaç parça kas tutuyordu. Onu yılandan kurtarmıştı ve neredeyse kolunu kopartmıştı.

"Ona yardım et, ma petite." Kadını ayaklarımın dibine, baygın ve kanarken bıraktı. Biraz ilk yardım biliyordum ama Yüce İsa. Yaraya turnike yapmanın bir yolu yoktu. Kolu yerine de yerleştiremezdim. Sadece kırılmamıştı, yerinden sökülmüştü.

Çadırın içinde bir rüzgar esti. Bir şey mideme oturdu. Nefesim kesildi ve gözlerimi ölen kızdan ayırıp ileri baktım. Jean-Claude yılanın yanındaydı. Bütün vampirler yılanı parçalıyordu ama o hâlâ canlıydı. Rüzgar, Jean-Claude'un yakasını ve siyah saçlarını dalgalandırdı. Rüzgar yüreğimi ağzıma getirip yüzüme fısıldadı. Duyabildiğim tek ses, kulaklarımda gümbürdeyen kalbimin sesiydi.

Jean-Claude neredeyse nazikti. Ve içimde bir şeyin onunla birlikte hareket ettiğini hissettim. Sanki, nabzıma, kalbime, kanıma görünmez bir bağla bağlıydı. Nabzım çok hızlıydı, nefes alamıyordum. Neler oluyordu?

Yılanın üzerindeydi, elleri yılanın ağzının hemen altından, eti parçalıyordu. Ben, kendi ellerimin kıvranan etin içine girdiğini hissettim. Kendi ellerim kemiğe kadar uzanıyor, kırıyordu. Kendi ellerim neredeyse dirseğe kadar içeri giriyordu.Yapışkan, ıslak bir hisli ama sıcak değildi. Ellerimiz, omuzlarımız zorlanmadan gerilinceye kadar girip girip çıktı.

Kafa ayrılıp sahneye düştü. Kafa sekti, boş havayı ısırıyordu. Beden hâlâ çabalıyordu ama artık ölüyordu.

Yaralı kadının yanına, yere düşmüştüm. Browning hâlâ elimdeydi ama bana bir yardımı olmazdı. Yani duyabiliyor, hissedebiliyordum. Ellerim kan ve cerahatla kaplı değildi. Onlar Jean-Claude'un elleriydi, benimkiler değil. Yüce tanrım, bana neler oluyordu?

Ellerimdeki kanı hâlâ hissedebiliyordum. Çok güçlü bir his aldanmasıydı bu. Tanrım!

Bir şey omzuma dokundu. Döndüm, silahı neredeyse adamın suratına doğrultmuştum. Gri eşofmanlı adamdı. Yanıma diz çökmüş, ellerini havaya kaldırmıştı, gözleri elimdeki silaha bakıyordu.

"Senin tarafındanım," dedi.

Nabzım boğazımda çarpıyordu. Konuşabileceğime güvenmeyip sadece başımla onayladım ve silahı indirdim.

Eşofman üstünü çıkarttı. "Belki kanamayı bununla durdurabiliriz." Ceketi katlayıp yaranın üzerine koydu.

"Büyük ihtimalle şoka girmiş," dedim. Sesim garip ve uzaktan geliyordu.

"Sen de pek iyi görünmüyorsun."

Ben de kendimi pek iyi hissetmiyordum. Jean-Claude zihnime girmişti, bedenime girmişti. Sanki ikimiz tek bir kişi olmuştuk. Titremeye başladım ve duramıyordum. Belki şoka girmiştim.

"Polis ve ambulans çağırdım," dedi.

Ona baktım. Yüzü güçlüydü. Çıkık elmacık kemikleri, köşeli bir çenesi vardı ama dudakları yumuşaktı, yüzünü çok sempatik yapıyordu. Dalgalı kahverengi saçları yüzünün etrafına perde gibi düştü. Uzun kahverengi saçlı başka bir adamı hatırladım. Vampirlerle bağlantısı olan başka bir adam. Hayatını çok kötü bir şekilde kaybetmişti ve ben onu kurtaramamıştım.

Sahnenin diğer ucunda Marguerite'i gördüm. Gözleri açık, dudakları aralıktı. Olanlar hoşuna gitmişti. Tanrım.

Kurtadam yılandan uzaklaştı. Şekil değiştirici, Londra sokaklarında dolaşmış bütün kurt adamların daha zarif versiyonu gibiydi, sadece onun bacakları arasında cinsel organı da vardı. Filmlerdeki kurt adamların hepsi Barbi bebekler gibi cinsiyetsiz olurdu.

Kurtadamın tüyleri koyu bal rengindeydi. Sarışın bir kurtadam? Stephen mıydı? Eğer o değilse, o zaman yok olmuştu ve Jean-Claude'un buna izin vereceğini zannetmiyordum.

"Kimse kıpırdamasın!" diye bağırdı bir ses. Sahnenin köşesinde eli silahlı iki devriye polisi vardı. "Yüce İsa!" dedi bir tanesi.

Onlar ölü yılana bakarlarken, ben silahımı ortadan kaldırdım. Yılanın cesedi hâlâ kımıldıyordu ama ölmüştü. Sadece sürüngenlerin bedeni öldüğünü pek çok memeliden daha geç fark ederdi.

Kendimi hava kadar hafif ve boş hissediyordum. Her şey biraz gerçek değilmiş gibi görünüyordu. Yılan yüzünden olmuyordu. Her ne ise, Jean-Claude yüzünden oluyordu. Başımı iki yana salladım, kafamı temizleyip düşünmeye çalıştım. Polisler buradaydı. Benim yapmam gereken işler vardı.

Bel çantamdaki küçük plastik kimliği bulup ceketimin yakasına taktım. Beni Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı üyesi olarak tanımlıyordu, polis rozeti kadar geçerliydi bu.

"Onlar ateş etmeye başlamadan, gidip polislerle konuşalım."

"Yılan öldü," dedi.

Kurtadam ölü şeyi, uzun ağzıyla parçalıyordu, büyük parça etler kopartıyordu. Zorla yutkunup başka tarafa baktım. "Sahnedeki tek canavarın yılan olmadığını düşünebilirler."

"Ah," dedi çok hafifçe, bu sanki aklına hiç gelmemişti. Zaten bu canavarlarla ne işi vardı?

Polislere doğru ilerledim, gülümsüyordum. Jean-Claude sahnenin ortasında duruyordu, beyaz gömleği o kadar kana bulanmıştı ki, üzerine suyla ıslanmış gibi yapışmış, göğüs uçlarından birisini belirginleştirmişti. Yüzünün bir tarafı kanla kaplıydı. Kolları dirseklerine kadar kırmızıya bulanmıştı. En genç vampir, bir kadın, yüzünü yılanın kanına bastırmıştı. Kanlı etleri emip kanını içiyordu. Sesler ıslak ve olması gerekenden daha fazla çıkıyordu.

"Adım Anita Blake. Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı ile çalışıyorum. Kimliğim var."

"Yanındaki kim?" Üniformalı polis, başıyla yanımdaki adamı işaret etti. Silahı hâlâ belli belirsiz sahnenin ortasına doğrultulmuştu.

"Adın ne?" diye fısıldadım.

"Richard Zeeman," dedi usulca.

"Richard Zeeman, sadece masum bir tanık," dedim yüksek sesle. Son söylediğim büyük ihtimalle yalandı. Vampirler ve şekil değiştiricilerle çevrili bir yataktan uyanan birisi ne kadar masum olabilirdi ki?

Ama üniformalı polis başıyla onayladı. "Ya geri kalanlar?"

Baktığı yere ben de baktım. Durum düzelmiş görünmüyordu. "İşletmeci ve adamları. O şeyin kalabalığa karışmasını engellemek için sahneye atladılar."

"Ama insan değiller, değil mi?" dedi.

"Hayır, insan değiller," dedim.

"Yüce İsa, karakoldaki çocuklar buna kesinlikle inanmayacaklar," dedi ortağı.

Galiba haklıydı. Ben buradaydım. ve neredeyse ben de inanmayacaktım. İnsan yiyen dev bir kobra. Gerçekten de, Yüce İsa.

Sekizinci Bölüm

Sanatçıların büyük çadıra girdiği küçük holde oturuyordum. Sanki buradan geçen şeylerin çoğu parlak ışıktan hoşlanmıyormuş gibi, aydınlatma daima loştu. Çok şaşırtıcıydı. Sandalye yoktu ve ben yerde oturmaktan sıkılmaya başlamıştım. Önce üniformalı polise ifademi vermiştim, sonra bir dedektife. Sonra Hortlak Ekibi geldi ve sorular yeniden başladı. Dolph beni başıyla selamladı. Zerbrowski işaret parmağı ve başparmağıyla bana ateş etti. Bu, bir saat on beş dakika önce olmuştu. İlgisizlikten sıkılmaya başlamıştım.

Richard Zeeman ve Kurtadam Stephen karşımda oturuyorlardı. Richard'ın elleri gevşekçe tek dizine sarılmıştı. Beyaz Nikelar ve mavi eşofman altı giyiyordu, çorap yoktu. Ayak bilekleri bile güneş yanığıydı. Kalın saçları çıplak omuzlarına sürtünüyordu. Gözleri kapalıydı. Vücudunun kaslı üst tarafına istediğim kadar bakabilirdim. Gri eşofman altından yukarıya doğru çıkan tüyler, düz karnına üçgen şeklinde yayılmıştı. Göğsünün üst tarafı pürüzsüz, mükemmeldi, hiç tüy yoktu. Onaylanmıştı.

Stephen yerde kıvrılmıştı, uyuyordu. Yüzünün sol tarafında çürükler belirmişti; mor-siyah ve çürükler gerçekten kötü

olduğunda beliren çiğ kırmızı renkteydi. Sol kolu askıdaydı ama hastaneye gitmeyi reddetmişti. Sağlık görevlilerinin ona verdiği gri battaniyeye sarılmıştı. Sanırım şekil değiştirdiğin-

de elbiselerini kaybetmişti. Kurt adam şekli şu anki halinden büyüktü ve bacakları çok farklı bir şekildeydi. Yani dar kotu ve güzel kovboy botları tarih olmuştu. Belki zenci şekil değiştirici bu yüzden çıplaktı. Richard Zeeman da mı bu yüzden çıplaktı? O da mı bir şekil değiştiriciydi?

Hiç zannetmiyordum. Eğer öyleyse, etraftaki herkesten çok daha iyi gizliyordu. Ayrıca, eğer bir şekil değiştiriciyse neden kobrayla olan kavgaya katılmamıştı? Silahsız bir insanın yapacağı en mantıklı şeyi yapıp uzak durmuştu.

Geceye enfes görünerek başlayan Stephen, şimdi bok gibi görünüyordu. Uzun sarışın kâkülleri, suratına yapışmış, terden ıslanmıştı. Kapalı gözlerinin altında morluklar vardı. Nefes alışı hızlı ve kısaydı. Rüya mı? Kabus mu? Acaba kurtadamlar rüyalarında şekil değiştirmiş koyun mu görüyordu?

Richard hâlâ enfes görünüyordu ama sonuçta onu dev bir kobra beton zemine vurmamıştı. Sanki ona baktığımı fark etmiş gibi gözlerini açtı. Bir şey söylemeden birbirimize baktık.

Yüzü şekilliydi, çıkık elmacık kemikleri ve sert bir çene. Bir gamze, yüzündeki hatları yumuşatıyor ve daha da benim zevkime göre yapıyordu. Etrafımda yakışıklı erkekler varken hiç rahat olmamıştım. Belki kendime güvenim az olduğu içindi. Ya da belki Jean-Claude'un mükemmel yüzü beni insanlardaki mükemmeliyetsizliği beğenmeye yöneltmişti.

"İyi mi?" diye sordum.

"Kim?"

"Stephen."

Uyuyan adama baktı. Stephen uykusunda hafif bir ses çıkarttı, ümitsiz ve korku doluydu. Kesinlikle bir kabus görüyordu.

"Onu uyandırman gerekmiyor mu?"

"Gördüğü rüyadan mı demek istiyorsun?"

Başımla onayladım.

Gülümsedi. "Güzel bir düşünce ama saatlerce uyanmaya- 77
caktır. Burayı yakıp üzerine yıkabiliriz ama yine de hareket bile etmez.

"Neden?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Elbette, şu an yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Sessiz hole baktı. "Doğru söyledin." Sırtını duvara yerleştirdi, çıplak sırtı daha rahat bir yer aradı. Yüzünü buruşturdu; duvarda ancak bu kadar rahat edilirdi.

"Stephen insan formundan kurt adam formuna, iki saatten daha kısa bir sürede değişti." Bunu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylemişti. Açıklamamıştı.

"Ne olmuş?"

"Genelde şekil değiştirici, hayvan formunda sekiz ya da on saatten fazla kalır, sonra yorgun düşer ve insan formuna geri döner. Erken şekil değiştirmek, çok fazla enerji tüketir."

Rüya gören şekil değiştiriciye baktım. "Yani bu baygınlık normal mı?"

Richard başıyla onayladı. "Bu gecenin sonunda eski gücüne kavuşur."

"Çok iyi bir hayatta kalma yolu değil," dedim.

"Pek çok kurtadam, bayıldığı zaman eşek cennetini boylar. İnsan avcılar onları kendinden geçtiklerinde yakalarlar."

"Likantroplar hakkında bu kadar şeyi nereden biliyorsun?"

"İşim bu, şehirde bir orta okulda fen dersleri veriyorum.

Ona sadece baktım. "Orta okul fen öğretmeni misin?"

"Evet." Gülümsüyordu. "Şaşırmış görünüyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Bir öğretmen vampirler ve likantroplarla niye düşüp kalkıyor?"

"Sadece şanslıyım, sanırım."

Gülümsedim. "Bu, likantroplar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini açıklamıyor."

"Üniversitede dersini almıştım."

Başımı iki yana salladım. "Ben de ama şekil değiştiricilerin bayılmaları hakkında bir şey bilmiyorum."

"Olağandışı biyoloji okudun mu?" diye sordu.

"Evet."

"Ben de."

"Nasıl oluyor da, likantroplar hakkında benden daha çok şey biliyorsun?" diye sordum.

Stephen uykusunda döndü, sağlam kolunu ileri doğrulttu. Battaniye omzundan kaydı, karnı ve baldırının bir kısmı meydana çıktı.

Richard battaniyeyi, uyuyan adamın üzerine örttü. "Stephen ve ben uzun zamandır arkadaşız. Eminim sen de zombiler hakkında benim okulda öğrenmediğim bir sürü şey biliyorsundur."

"Büyük ihtimalle," dedim.

"Stephen öğretmen değil, değil mi?"

"Hayır." Gülümsedi ama bu, hoş değildi. "Okul aile birlikleri likantropların öğretmen olmalarını pek iyi karşılamıyor."

"Yasal olarak, bu bir engel değil."

"Ya, tabii ki. Değerli çocuklarına bir şeyler öğreten son öğretmene molotov kokteyli attılar. Likantropi, insan formunda bulaşıcı değil ki."

"Bunu biliyorum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kusura bakma, benim için hassas bir konu."

Benim bireysel uğraşım zombi haklarıydı; Richard'ın da bir tane olabilirdi. Türlüler için adil çalışma hakları. Benim için sakıncası yoktu.

"Çok politik davrandın, ma petite. Bunu senden beklemez-

dim." Jean-Claude holdeydi. Geldiğini duymamıştım. Ama dikkatim dağınıktı, Richard'la konuşuyordum. Evet, sebep buydu.

"Bir daha ki sefere ayaklarını yere vurur musun? Arkamdan usulca yaklaşmandan sıkılmaya başlıyorum."

"Gizlice yaklaşmıyordum, ma petite. Sen yakışıklı dostumuz Bay Zeeman ile konuşmaya dalmıştın." Sesi hoştu, bal kadar tatlıydı ama içinde bir tehdit vardı. Omurganızdan esen soğuk bir rüzgar gibi hissedebiliyordunuz.

"Sorun ne, Jean-Claude?" diye sordum.

"Sorun mu? Sorun ne olabilir ki?" Kızgınlık ve acı, bir zevk sesiyle birlikte aktı.

"Kes şunu, Jean-Claude."

"Sorun ne olabilir ki, ma petite?"

"Sinirlisin; neden?"

"İnsan hizmetkârım, iç dünyamı bilmiyor. Ne ayıp." Yanıma diz çöktü. Beyaz gömleğindeki kan pıhtılaşmış, önünde kahverengi bir leke oluşturmuştu. Kollarındaki danteller, kurumuş çiçekler gibi duruyordu. "Richard'ı yakışıklı olduğu için mi, insan olduğu için mi arzuluyorsun?" Sesi neredeyse bir fısıltıydı, sanki çok farklı bir şey söylemiş gibi cinsellik doluydu. Jean-Claude tanıdığım herkesten çok daha iyi fısıldıyordu.

"Onu arzulamıyorum."

"Hadi, hadi, ma petite. Yalan yok." Bana doğru eğildi, uzun parmaklı eli yanağıma uzandı. Elinde kurumuş kan vardı

"Tırnaklarının altında, kan var," dedim.

Sarsıldı, elini yumruk yaptı. Bir puan kazanmıştım. "Beni her seferinde reddediyorsun. Buna neden katlanıyorum?"

"Bilmiyorum," dedim içtenlikle. "Devamlı benden sıkılmamı ümit ediyorum."

"Ben sana sonsuza dek sahip olmayı ümit ediyorum, ma petite. Sıkılacağımı düşünseydim, bu teklifi yapmazdım."

"Sanırım ben senden sıkılırdım," dedim.

Gözleri biraz açıldı. Sanırım gerçek şaşkınlıktı. "Sözlerinle beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Omuz silktim. "Evet ama yine de gerçek bu. Senden hoşlanıyorum ama sana aşık değilim. Aramızda tahrik edici konuşmalar geçmeyecek. Gün içersinde 'Bu espriyi unutmayayım da Jean-Claude'a anlatayım' ya da 'Ona bugün işte olanları anlatayım' demeyeceğim. Bana fırsatını verdiğin anda seni göz ardı edeceğim. Tek ortak yönümüz şiddet ve ölüm. Bunun bir ilişki için yeterli bir temel olduğunu zannetmiyorum."

"Vay, bu gece tam bir felsefeciyiz, değil mi?" Gece yarısı mavisi gözleri benden birkaç santim uzaktaydı. Kirpikleri siyah ipek gibiydi.

"Sadece dürüst davranıyorum."

"Senin dürüst olmandan başka bir şeyi beklemiyorum zaten. Yalandan iğrendiğini biliyorum." Richard'a baktı. "Canavarlardan ne kadar iğrendiğini biliyorum."

"Richard'a neden kızgınsın?"

"Öyle miyim?"

"Bunu çok iyi biliyorsun."

"Belki, Anita, senin istediğin tek şeyi veremeyeceğimi anlıyorumdur."

"Ve ben ne istiyor muşum?"

"Benim insan olmamı," dedi yavaşça.

Başımı iki yana salladım. "Eğer tek eksiğinin vampir olmak olduğunu düşünüyorsan, yanılıyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sen egoist, ezici bir zorbasın."

"Zorba mı?" Sesi çok şaşırmış gibiydi.

"Beni istiyorsun, bu yüzden benim seni istemeyeceğime inanamıyorsun. Senin ihtiyaçların, senin arzuların herkesinkilerden çok daha önemli."

"Sen benim insan hizmetkârımsın, ma petite. Bu, hayatlarımızı çok karışık hale getiriyor."

"Ben senin hizmetkârın değilim."

"Benim izlerimi taşıyorsun, Anita Blake. Sen benim insan hizmetkârımsın."

"Hayır," dedim. Bu, çok sert bir hayırdı ama onun haklı olduğunu bilmek midemi kasmıştı ve ondan asla kurtulamayacaktım.

Bana bakıyordu. Gözleri olabilecek en normal halindeydi, koyu, mavi, hoş. "Eğen sen benim insan hizmetkârım olmasaydın, yılanı bu kadar kolay alt edemezdim."

"Zihnime tecavüz etin, Jean-Claude. Neden yaptığın umurumda bile değil."

Yüzünden rahatsız bir bakış geçti. "Eğer tecavüz kelimesini seçiyorsan, o zaman benim mevzu bahis suçla alâkam bile olmadığını da biliyorsundur. Nikolaos sana zorla sahip olmuştu. Senin zihnini yırtıp içine girmişti, ma petite. Eğer benim iki izimi taşımıyor olmasaydın, seni yok edebilirdi."

Midemde kızgınlık büyüyor, sırtıma ve kollarıma yayılıyordu. Ona feci şekilde vurmak istiyordum. "Ve o izler sayesinde zihnime girebiliyor, beni ele geçirebiliyorsun. Bana zihin oyunlarının daha zor olacağını söylemiştin, daha kolay değil. Yine mi yalan söyledin yoksa?"

"Bu gece sana ihtiyacım çok fazlaydı, Anita. Eğer o yaratık durdurulmasaydı pek çok insan ölecekti. Bulabildiğim her yerden güç çektim."

"Benden yani."

"Evet, sen benim insan hizmetkârımsın. Sadece yanımda olman gücümü arttırıyor. Bunu biliyorsun."

"Bunu biliyordum ama beni bir güçlendirici gibi kullanıp güç çekebileceğini bilmiyordum. Senin için bir tür, cadı beslemesi olduğumu biliyorum."

"Eğer son iki ize de izin verirsen, çok daha fazlası olacaksın. Et, kan ve özün evliliği olacak bu."

"Ruh demediğin dikkatimi çekti," dedim.

Boğazından öfkeli bir ses çıktı. "Dayanılmazsın." Çok sinirlenmiş gibiydi. Güzel.

"Bir daha zihnime zorla girme."

"Yoksa ne olur?" Kelimeleri bir meydan okurcasına, sinirli ve şaşgıncaydı.

Dizlerimin üzerinde, neredeyse yüzüne tükürüyordum. Ona bağırmamak için durup birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. "Eğer bana o şekilde bir daha dokunursan, seni öldürürüm."

"Denersin." Yüzü neredeyse benimkine dayanmıştı. Sanki nefesini içine çekse, ona yaklaşacaktım. Dudaklarımız birbirine değecekti. Dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu hatırladım. Göğsüne yaslanmanın nasıl bir his olduğunu. Haç şeklindeki yara izinin parmaklarım altındaki sertliğini. Geri çekildim, neredeyse sarhoş gibiydim.

Sadece bir öpücüktü ama hatırası vücudumda, okuduğum bütün romantik romanlar gibi yanıyordu. "Beni rahat bırak!" diye yüzüne yılan gibi tısladım, ellerimi sıkmıştım. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

Büro kapısı açıldı ve üniformalı bir polis kafasını uzattı. "Burada bir sorun mu var?"

İkimiz de dönüp ona baktık. Ben ağzımı açıp neyin yanlış gittiğini söyleyecektim ama Jean-Claude önce konuştu. "Bir şey yok, memur bey."

Bu bir yalandı ama doğru neydi? Üzerimde iki vampir izi olduğu ve parça parça ruhumu kaybettiğim mi? Herkesin bilmesini istediğim bir şey değildi. Polis, canavarlarla yakın ilişkisi olan herkese farklı bir gözle bakardı.

Polis gözlerini bize dikmiş, bekliyordu. Başımı iki yana

salladım. "Her şey yolunda, memur bey. Sadece geç oldu. Çavuş Storr'a eve gidip gidemeyeceğimi sorabilir misiniz?"

"İsim nedir?"

"Anita Blake."

"Storr'un gözde animatörü mü?

İç çektim. "Evet, O Anita Blake."

"Sorarım." Polis üçümüze de bir dakika baktı. "Buna ekleyeceğin bir şey var mı?" Richard ile konuşuyordu.

"Hayır."

Polis başıyla onayladı. "Tamam ama her ne ise bağırıp çağırmadan halledin."

"Elbette. Polisle iş birliği yapmaktan her zaman zevk duyarız," dedi Jean-Claude.

Polis başıyla teşekkür edip ofise geri döndü. Biz holde, yerde diz çökmüş kaldık. Şekil değiştirici hâlâ yerde uyuyordu. Nefes alışı, sessizliği hissettirecek kadar hafif sesler çıkartıyordu. Richard hareketsizdi, koyu renk gözleri Jean-Claude'a bakıyordu. Bir anda Jean-Claude ile yüz yüze çok yakın durduğumuzu fark ettim. Vücudunun hatlarının sıcaklığını tenimde hissediyordum. Gözleri yüzümden aşağıya, vücuduma kaydı. Önü hâlâ açık duran ceketimin içinde sadece sutyenim vardı.

Kollarım ve göğsümden aşağıya, doğru, tüylerim diken diken oldu. Sanki o dokunmuş gibi göğüs uçlarım setleşti. Kanla ilgisi olmayan bir istekle midem kasıldı.

"Şunu yapmayı kes."

"Hiçbir şey yapmıyorum, ma petite. Tenin üzerinde gezinen senin şehvetin, benim değil."

Yutkundum, başka tarafa bakmak zorundaydım. Pekala, onu arzuluyordum. Harika, çok güzel, bunun hiçbir anlamı yoktu. Elbette. Ondan uzaklaşıp sırtımı duvara verdim, konuşurken ona bakmıyordum. "Bu gece buraya bilgi edinmek için geldim, Şehrin Efendisi ile karıştırmaya değil."

Richard orada oturuyordu, gözlerime bakıyordu. Utanma yoktu, sadece ilgi vardı, sanki tam olarak ne olduğumu anlayamamıştı. Düşmanca bir bakış değildi bu.

"Kırıştırmak," dedi Jean-Claude. Sesindeki gülümsemeyi duymuştum, yüzüne bakmama gerek yoktu.

"Ne demek istediğimi anladın."

"Daha önce 'kırıştırmak' dediğin hiç duymamıştım."

"Şunu yapmayı kes."

"Neyi?"

Ona çok sert baktım ama onun gözleri kahkahalarla parlıyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. İşte o zaman çok fazla insan gibi göründü.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun, ma petite? Buraya gönüllü gelmeni gerektirmişse, çok önemli bir şey olmalı.

Yüzünde alay, kızgınlık ya da her hangi bir ifade aradım ama oyulmuş mermer kadar pürüzsüz ve hoştu. Gülümseme, parlayan gözler, bir maskeydi. Altında ne olduğunu anlamanın bir yolu yoktu. Bilmek istediğimden bile emin değildim.

Derin bir nefes alıp ağzımdan yavaşça verdim. "Pekala. Dün gece neredeydin?" Yüzüne bakıp bir ifade değişikliği aradım.

"Burada," dedi.

"Bütün gece mi?"

Gülümsedi. "Evet."

"İspatlayabilir misin?"

Gülümsemesi genişledi. "Gerekli mi?"

"Belki," dedim.

Başını iki yana salladı. "Gizlilik, hem de senden, ma petite. Sana hiç yakışmıyor."

Kurnaz davranıp Şehrin Efendisi'nden bilgi koparmaya çalışmak buraya kadardı. "Bunu başkalarının yanında konuşmak istediğinden emin misin?"

"Richard'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Richard'la aramızda hiç sır yok, ma petite. Sen reddettiğinden beri, benim gözüm ve kulağım o."

"Bu da ne demek? Sadece bir tane insan hizmetkâra sahip olabileceğini zannediyordum."

"Yani kabul ediyorsun." Sesinde zaferin yumuşak yükselişi vardı.

"Bu bir oyun değil, Jean-Claude. Bu gece insanlar öldü."

"İnan bana, ma petite, kalan izleri alman ve sadece isim olmaktan öte hizmetkarım olman, benim için bir oyundan çok öte."

"Dün gece bir cinayet işlendi," dedim. Belki, eğer sadece suçun üzerine, işime yoğunlaşabilirsem, dilim sürçmeyebilirdi.

"Ve?" diye hazır cevaplık etti.

"Bir vampir kurbanıydı."

"Ah, şimdi beni ilgilendiren bölümü aydınlandı."

"Komik bulduğuna sevindim," dedim.

"Vampir ısırığından ölmek geçicidir, ma petite. Üçüncü günün gecesini bekleriz, o zaman onu sorguya çekeriz." Gözlerindeki eğlence söndü. "Bana söylemediğin nedir?"

"Kurbanın üzerine yayılmış, beş farklı ısırık bulduk."

Gözlerinde bir şey oynadı. Ne olduğunu anlayamamıştım ama gerçek bir duyguydu. Şaşkınlık mı, korku mu, suçluluk mu? Bir şeydi.

"Yani başıboş bir başvampir arıyorsun."

"Evet. Bildiğin var mı?"

Güldü. Yüzü, sanki teninin altından birisi mum yakmış gibi, içerden parladı. Bir anda o kadar güzelleşmişti ki, göğsümü ağrıttı. Ama ona dokunmamı istettirecek bir güzellik değildi bu. Bir keresinde hayvanat bahçesinde gördüğüm Bengal Kaplanına benziyordu. Üzerine midilli gibi binilecek kadar büyüktü. Tüyleri turuncuydu. Benim açık karışımdan da-

ha büyük, ağır pençeleri kafesindeki toprağı aşındırıncaya kadar volta atmıştı. Dahinin birisi, kalabalığı uzak tutan çiti kafesin demirlerinin o kadar yakınına koymuştu ki, uzanıp ra-

hatça kaplana dokunabilirdim. Demirlerin arasından uzanıp kaplanı okşamamak için, ellerimi yumruk yayıp ceplerime sokmak zorunda kalmıştım. Çok yakın, çok güzel, çok vahşi, çok... cezbediciydi.

Dizlerimi göğsüme doğru çekip sarıldım, ellerim birbirine sıkı sıkı kenetlenmişti. Kaplan elimi kopartabilirdi ama yine de içimde bir şey, uzanıp onu sevmediğime pişman olmuştu. Jean-Claude'un yüzünü seyrettim, omurgamdan kayan kadife gibiydi. Bir kısmım, acaba evet deseydim neler olacaktı diye merak edecek miydi? Belki. Ama bununla yaşayabilirdim.

"Zihnimi okuyamıyor musun?" diye sordum.

"Yapamadığımı biliyorsun."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Jean-Claude, hiçbir şey bilmiyorum."

"Benim hakkımda, şehirdeki herkesten çok daha fazla şey biliyorsun."

"Buna Yasmeen de dahil mi?"

Gözlerini yere kaydırdı, neredeyse utanmıştı. "Biz eski dostuz."

"Ne kadar eski?"

Gözlerime baktı, yüzü boş ve ifadesizdi. "Yeterince eski."

"Bu bir cevap değil," dedim.

"Hayır, bir baştan savma."

Yani soruma cevap vermeyecekti; yeni bir şey değildi. "Şehirde, sen, Malcom ve Yasmeen dışında başvampir var mı?"

Başıyla reddetti. "Bildiğim kadarıyla yok."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek."

"Aynen söylediğim şey demek."

"Sen Şehrin Efendisisin, bilmen gerekmiyor muydu?

"İşler biraz karışık, ma petite."

"Açıkla."

Omuz silkti ve kanla kaplı gömleği içinde bile zarif görünüyordu. "Normalde, Şehrin Efendisi olarak, altımdaki bütün başvampirlerin şehirde benim iznimle kalması gerekir ama" - yeniden omuz silkti- "benim şehri yönetecek kadar kuvvetli olmadığımı düşünenler var."

"Sana meydan mı okudular?"

"Diyelim ki meydan okunmasını bekliyoruz."

"Neden?" diye sordum.

"Diğer başvampirler Nikolaos'dan korkuyorlardı," dedi.

"Ve senden korkmuyorlar." Bu bir soru değildi.

"Maalesef, hayır."

"Neden?"

"Onlar senin kadar kolay etkilenmiyorlar, ma petite."

Ona etkilenmedim demek üzereydim ama bu doğru değildi. Jean-Claude yalanımın kokusunu alabiliyordu, o zaman niye uğraşacaktım ki?

"Yani, senin bilgin dışında, şehirde başka bir başvampir olabilir."

"Evet."

"Birbirinizi hissetmeniz gerekmiyor muydu?"

"Belki evet, belki hayır."

Sanki başı ağrıyormuş gibi, parmak uçlarıyla alnını ovdu. Vampirlerin başı ağrır mıydı? "Sana öğrenmek istediğin şeyi söyleyemem."

"Daha..." Kelimeyi aradım ama aklıma gelmedi. "...daha sıradan vampirler, senin iznin olmadan birilerini öldürmüş olabilir mi?"

"Sıradan mı?"

"Sadece lanet soruya cevap ver."

"Evet, olabilirler."

"Başlarında bir başvampir hakemlik yapmadan, beş kişilik bir grup avlanabilir mi?"

Başıyla onayladı. "Güzel bir kelime seçtin, ma petite ve cevap hayır. Eğer seçme şansımız varsa, yalnız avlanırız."

Başımla onayladım. "O zaman sen, Malcom, Yasmeen ya da bilmediğimiz bir başvampirin işi."

"Yasmeen değil. Yeterince gücü yok."

"Tamam, o zaman sen, Malcom ya da bilmediğimiz bir başvampir."

"Benim gerçekten kendimi kaybedeceğime inandın mı?" Gülümsüyordu ama gözlerinde bir ciddilik vardı. Hakkındaki düşüncelerim onun için bir şeyler mi ifade ediyordu? Umarım etmiyordur.

"Bilmiyorum."

"Delirdiğimi düşündüğün halde, karşıma mı çıkıyorsun? Ne kadar düşüncesizsin."

"Eğer cevabından hoşlanmayacaksan, soruyu sormayacaktın," dedim.

"Çok doğru."

Ofis kapısı açıldı. Dolph elinde not defteriyle çıktı. "Eve gidebilirsin, Anita. Yarın seninle ifadeleri inceleriz."

Başımla onayladım. "Sağ ol."

"Hey, nerede yaşadığımı biliyorsun." Gülümsedi.

Ben de geri gülümsedim. "Sağ ol, Dolph." Ayağa kalktım.

Jean-Claude da, sanki görünmez iplerle tutturulmuş bir kukla gibi, akıcı bir hareketle kalktı. Richard daha yavaş, duvarı kullanarak kalktı, sanki bir yeri tutulmuş gibiydi. Ayakta, Richard, Jean-Claude'dan on santim kadar daha uzundu. Bu durum da Richard'ın boyu bir seksen beşti. Benim zevkime göre çok uzundu. Ama bana soran yoktu ki.

"Seninle biraz daha konuşabilir miyiz, Jean-Claude?" dedi Dolph.

"Elbette, dedektif," dedi Jean-Claude ve holden aşağıya doğru yürüdü. Yürüyüşünde bir aksaklık vardı. Vampirlerin bir yerleri incinir miydi? Dövüşte yaralanmış mıydı? Fark eder miydi? Hayır, hayır, etmezdi. Bir şekilde Jean-Claude haklıydı; eğer insan olsaydı, kendini beğenmiş piçin birisi olsa da bazı şeyler mümkün olabilirdi. Ön yargılı değildim ama Tanrı yardımcım olsun, adamın en azından canlı olması gerekirdi. Yürüyen cesetler, ne kadar şirin olurlarsa olsunlar, benim fincanımda yerleri yoktu.

Dolph, kapıyı Jean-Claude için açık tutuyordu. Dolph bize doğru baktı. "Siz de gidebilirsiniz, Bay Zeeman."

"Ya arkadaşım, Stephen?

Dolph uyuyan şekil değiştiriciye baktı. "Onu eve götürün. Bırakın uyusun. Onunla yarın konuşurum." Saatine baktı. "Şunu bu gün ilerleyen saatlerde yapalım."

"Uyandığında, Stephen'e söylerim."

Dolph başıyla onayladı ve kapıyı kapattı. Holün cızırtılı sessizliğinde yalnız kalmıştık. Ya da belki de sadece benim kulaklarımda çınlıyordu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Richard.

"Eve gideceğiz," dedim.

"Beni, Rashida getirmişti."

Yüzümü buruşturdum. "Kim?"

"Diğer şekil değiştirici, kolu parçalanan kadın."

Başımla onayladım. "Stephen'ın arabasını al.

"Rashida ikimizi birden getirmişti."

Başımı iki yana salladım. "Kısılıp kalmış gibisin."

"Öyle görünüyor."

"Taksi çağırabilirsin," dedim.

"Param yok." Neredeyse gülümsemişti.

"Pekala; seni eve bırakırım."

"Ve Stephen'ı?"

"Ve Stephen'ı," dedim. Gülümsüyordum ve sebebini bilmiyordum. Ama ağlamaktan iyiydi.

"Nerede yaşadığımı bile bilmiyorsun. Kansas City bile olabilir."

"Eğer yol on saat sürecekse, kendi başına kalırsın ama eğer makul bir mesafedeyse, seni bırakırım," dedim.

"Meramec tepeleri makul mu?

"Elbette."

"O zaman elbiselerimin geri kalanını da alayım," dedi.

"Bana giyinikmişsin gibi göründü," dedim.

"Buralarda bir yerde bir paltom olacaktı."

"Burada beklerim," dedim.

"Sen, Stephen'a göz kulak olur musun?" Yüzünden korku gibi bir şey geçip gözlerini doldurdu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum.

"Uçaklardan, silahlardan, büyük yırtıcılardan ve başvampirlerden."

"Dörtte ikisine katılıyorum," dedim.

"Gidip paltomu alayım."

Yere kayıp uyuyan kurtadamın yanına oturdum. "Bekliyor olacağız."

"O zaman acele edeyim." Bunu söylerken gülümsüyordu. Çok hoş bir gülümsemesi vardı.

Richard üzerinde siyah, uzun bir pardösüyle geri döndü. Gerçek deri gibi duruyor, çıplak göğsünde pelerin gibi dalgalanıyordu. Derinin, göğsünün etrafını çerçevelemesi hoşuma gitmişti. Paltosunun önünü ilikleyip belini sıkıca bağladı. Siyah deri, uzun saçları ve yakışıklı yüzüne gidiyordu; ama gri eşofman ve beyaz Nikelara uymamıştı. Diz çöktü, Stephen'ı kollarına aldı ve ayağa kalktı. Kolları gerilince deri gıcırdadı. Stephen benim boyumdaydı ve büyük ihtimalle benden on kilo fazla değildi. Ufaktı. Richard, onu sanki ağır değilmiş gibi taşıyordu.

"Vay, vay, büyükanne, ne kadar güçlü kolların var."

"Benim, 'Seni daha iyi kavrayabilmek için' mi, demem gerekiyor?" Bana bakıyordu.

Yüzüme sıcaklığın tırmandığın hissettim. Flört etmek istememiştim, isteyerek olmamıştı. "Götürmemi istiyor musun, istemiyor musun?" Sesim sert ve utancın getirdiği kızgınlıktaydı.

"İstiyorum," dedi sessizce.

"O zaman ukalalığı bırak."

"Ukalalık etmiyordum."

Ona baktım. Gözleri çikolatanın mükemmel kahverengiliğindeydi. Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden bir şey söylemedim. Bu, büyük ihtimalle daha fazla kullanmam gereken bir taktikti.

Dönüp yürüdüm, ilerlerken araba anahtarlarımı arıyordum. Richard peşimden geliyordu. Stephen göğsüne gömülmüş, uykusunda battaniyesini çekiyordu.

"Araban çok uzakta mı?"

"Birkaç blok; neden?"

"Stephen'ın üzerinde soğuğa uygun şeyler yok.

Yüzümü buruşturdum. "Ne, arabamla dolaşıp sizi almamı mı istiyorsun?"

"Bu çok hoş olur," dedi.

Ağzımı hayır demek için açtım, sonra kapattım. İnce battaniye çok fazla bir koruma sağlamıyordu ve Stephen yaralarının bir kısmını beni korumaya çalışırken almıştı. Arabayla gelip onları alabilirdim.

"Bir kurtadama kapıdan-kapıya taksi servisi yaptığıma inanamıyorum," diye sessizce homurdanarak kendimi tatmin ettim

Richard ya beni duymadı ya da duymamazlıktan geldi. Akıllı, yakışıklı, ortaokul öğretmeni, olağandışı biyoloji eğitimi almış, daha ne isteyebilirdim ki? Bana bir dakika versinler hemen bir şey düşünürdüm.

Dokuzuncu Bölüm

Araba kendi karanlık tüneli içinde gidiyordu. Farlar, hareketli dairesel ışıklarını yayıyordu. Ekim gecesi, arabanın arkasına bir kapı gibi kapanmıştı.

Stephen, Nova'mın arkasında uyuyordu. Richard ön koltukta, bana doğru hafifçe dönmüş, bana bakıyordu. Kibarlık gereği, birisiyle konuşurken ona bakmam gerekiyordu. Yola bakmak zorunda olduğum için kendimi dezavantajlı hissediyordum. Onun tek yapması gereken bana bakmaktı.

"Boş zamanlarında ne yaparsın?" diye sordu Richard.

Başımı iki yana salladım. "Benim boş zamanım yok."

"Hobilerin?"

"Öyle bir şeyim olduğunu da zannetmiyorum."

"Dev yılanları kafasından vurmak dışında da bir şeyler yapman gerekir."

Gülümsedim ve ona baktım. Emniyet kemerinin izin verdiği kadar bana yaklaştı. O da gülümsüyordu ama gözlerinde ya da duruşunda bir şey vardı, ciddiyetini belirtiyordu. Bence ilgileniyormuş gibiydi.

"Ben bir animatörüm," dedim.

Ellerini kavuşturdu, sol dirseği koltuğun arkasına dayanı-

yordu. "Tamam, ölüleri diriltmediğin zamanlarda ne yapıyorsun?"

"Polisle olağandışı suçlar üzerinde çalışıyorum, çoğunlukla cinayetler."

"Ve?" dedi.

"Ve kaçak vampirleri infaz ediyorum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey," dedim. Ona yeniden baktım. Karanlıkta gözlerini göremiyordum, rengi bunun için çok koyuydu ama bakışlarını hissedebiliyordum. Belki de hayal gücüm fazla çalışıyordu. Evet. Jean-Claude'la fazla takılmıştım. Richard'ın deri paltosunun kokusu, losyonun hafif kokusuyla karışmıştı. Pahalı ve hoş bir şeydi. Deri kokusuyla çok iyi gitmişti.

"Çalışıyorum. Antrenman yapıyorum." Omuz silktim. "Sen eğitim vermek dışında neler yapıyorsun?"

"Scuba dalışları, mağaracılık, kuş seyretme, bahçe bakımı, astronomi." Gülümsemesi, yarı karanlıkta loş bir beyazlık gibiydi.

"Benden çok daha fazla boş zamanın var gibi."

"Aslında, bir öğretmenin her zaman öğrencilerinden çok daha fazla ev ödevi olur," dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silkti, deri gıcırdayıp teni üzerinde kaydı. İyi deri, her zaman canlı olduğu zamandaki gibi hareket ederdi.

"Televizyon seyreder misin?"

"Televizyonum iki yıl önce bozuldu ve yenisi almadım."

"Eğlenmek için bir şeyler yapıyor olmalısın."

Üzerinde biraz düşündüm. "Oyuncak penguen biriktiriyorum." Söylediğim anda, söylememiş olmayı diledim.

Bana doğru sırıttı. "Şimdi bir yerlere geliyoruz. Cellat oyuncak biriktiriyor. Bu hoşuma gitti."

"Bunu duyduğuma sevindim." Sesim bana bile huysuz gelmişti.

"Ne oldu?" dedi.

"Kısa sohbetlerde pek iyi değilimdir," dedim.

"İyi gidiyorsun."

Hayır, gitmiyordum ama ona nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Yabancılarla kendi hakkımda konuşmaktan hoşlanmazdım. Özellikle de Jean-Claude ile bağlantısı olanlarla.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece vakit geçiriyordum."

"Hayır, öyle yapmıyorsun." Omuz uzunluğundaki saçları yüzünün önüne düşmüştü. Daha uzun ve daha kalındı ama hatları tanıdıktı. Gölgelerin karalığında Philip gibiydi. Philip, canavarlarla birlikte gördüğüm tek insandı.

Philip zincirlerden sarkıyordu. Kan, göğsünden aşağıya açık kırmızı bir sel gibi akıyordu. Yere de yağmur gibi sıçrıyordu. Meşale ışığı, omurgasının ıslak kemiğinden yansıyordu. Birileri boğazını parçalamıştı.

Sanki birisi vurmuş gibi sendeleyip duvara dayandım. Yeterince hava alamıyordum. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım," diye fısıldıyordu birisi ve o bendim. Merdivenlerden aşağıya doğru, sırtım duvara dayalı indim. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Başka bir yere bakamıyordum. Nefes alamıyordum. Ağlayamıyordum.

Yansıyan meşale ışığı, gözlerine sanki hareket ediyormuş hissi veriyordu. Bir çığlık karnımda birikti ve boğazımdan döküldü. "Phillip!"

Omurgamdan yukarı soğuk bir şey çıktı. Üzerimde suçluluk duygusunun hayaletiyle arabamda oturuyordum. Philip'in ölümü benim hatam değildi. Elbette onu öldüren ben değildim ama... ama yine de kendimi suçlu hissediyordum. Birisinin onu kurtarması gerekiyordu ve bunu yapma şansı olan tek kişi ben olduğum için, bunu benim yapmam gerekiyordu. Suçluluk duygusu, pek çok renkli yönü olan bir şeydi.

"Benden ne istiyorsun, Richard?" diye sordum.

"Bir şey istemiyorum," dedi.

"Yalanlar hoş şeyler değildir, Richard."

"Niçin yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Gelişmiş içgüdüler."

"Bir adam seninle kibar bir sohbet yapmayalı o kadar çok oldu mu?"

Ona bakmaya başlayacaktım ama vazgeçtim. O kadar çok olmuştu. "Benimle flört eden son kişi öldürüldü. Bu, bir kızı biraz tedbirli yapıyor."

Bir süre sessiz kaldı. "Öyle olsun ama yine de senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Beni yakalamıştı. "Jean-Claude'un arkadaş olmamızı emretmediğini nereden bileyim."

"Bunu neden yapsın ki?"

Omuz silktim.

"Pekala, baştan başlayalım. Sağlık kulübünde tanışmış gibi yapalım."

"Sağlık kulübü mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Sağlık kulübü. Mayon içinde harika olduğunu düşünüyordum."

"Eşofman," dedim.

Başıyla onayladı. "Eşofmanların içinde hoş görünüyorsun."

"Daha iyi görünmek istedim."

"Eğer seni mayoyla düşünmeme izin verseydin, harika görünürdün; eşofmanlar sadece hoş olabiliyor."

"Öyle olsun."

"Hoş bir sohbet ettik ve ben sana çıkma teklif ettim."

Ona bakmak zorundaydım. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Evet, ediyorum."

Başımı iki yana salladım ve yüzümü yola çevirdim. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Sana söyledim."

"Sadece ellerinde bir kişinin ölmesi, herkesin öyle olacağı anlamına gelmez."

Direksiyonu ellerim acıyıncaya kadar sıktım. "Annem öldüğünde sekiz yaşındaydım. Babam yeniden evlendiğinde on." Başımı iki yana salladım. "İnsanlar gider ve geri gelmezler."

"Kulağa çok korkutucu geliyor." Sesi yumuşak ve kalındı.

Bunu bana neyin söylettiğini bilmiyordum. Yabancılarla annem hakkında konuşmazdım, aslında hiç kimse ile konuşmazdım. "Korkutucu. Haklısın," dedim yavaşça.

"Eğer kendine hiç kimseyi yaklaştırmazsan, incinmezsin, durum bu mu?"

"Ayrıca yirmi birle otuz yaş arası erkekler arasında çok fazla uyuz var," dedim.

Sırıttı. "Bu konuda haklısın. Alımlı, zeki, bağımsız kadınlar da çok fazla değil."

"İltifat etmeyi bırak, yoksa kızarmaya başlayacağım."

"Kolay kızaran birisiymiş gibi durmuyorsun."

Zihnimde bir görüntü belirdi. Richard Zeeman yatağın yanında çırılçıplak, eşofmanın altını giymeye çalışıyor. O zaman utanmamıştım. Sadece şimdi, arabanın içinde bana çok yakın ve sıcakken, o anı düşünüyordum. Yüzüme doğru bir sıcaklık hücum etti. Karanlıkta kızarıyordum, beni göremediğine memnundum. Onu üzerinde elbiseleri yokken nasıl göründüğünü hayal ettiğimi bilmesini istemiyordum. Genelde böyle bir şey yapmazdım. Elbette, daha önce bir kere bile çıkmadığım adamları çırılçıplak görmezdim de. Düşünüyorum da, çıktığım erkekleri de çıplak görmezdim.

"Sağlık kulübündeyiz, meyve suyu içiyoruz ve sana çıkma teklif ediyorum."

Yola dikkatlice bakıyordum. Gözümün önüne, baldırının pürüzsüz çizgisi ve belden aşağısı geliyordu. Bu çok utanç verecidi, düşünmemek için kendimi zorladıkça, görüntü daha da netleşiyordu.

"Film ve yemek mi?" dedim.

"Hayır, emsalsiz bir şey. Mağaracılık," dedi.

"İlk çıktığımızda mağaralarda sürüneceğimizi mi söylüyorsun?"

"Daha önce hiç mağaracılık yaptın mı?"

"Bir kere."

"Hoşuna gitti mi?"

"O zaman kötü adamlara pusu kuruyorduk. Hoşuma gidip gitmediğin düşünecek durumda değildim."

"O zaman bir şans daha vermelisin. Ben her ay en az iki kere gidiyorum. En eski elbiselerini giyiyor, gerçekten kirleniyorsun ve hiç kimse sana çamurda oynamamanı söylemiyor."

"Çamur mu?" diye sordum.

"Senin için çok mu pis?"

"Üniversitede, biyoloji laboratuvarı asistanıydım; benim için hiçbir şey pis değildir."

"En azından, aldığın eğitimi işinde de kullandığını söyleyebiliyorsundur."

Güldüm. "Doğru."

"Eğitimimi ben de kullanıyorum ama ben haylazları eğitmeyi tercih ettim."

"Öğretmenliği seviyor musun?"

"Hem de çok." O iki kelime, pek çok insanın işi hakkında konuşurken kullanmayacağı sıcaklık ve heyecanı taşıyordu.

"Ben de işimi seviyorum."

"Seni zombiler ve vampirlere oynamak zorunda bıraksa bile mi?"

Başımla onayladım. "Evet."

"Meyve suyu verilen barda oturuyoruz ve sana çıkma teklif ettim. Ne diyorsun?"

"Hayır derdim."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Çok şüphecisin."

"Her zaman," dedim.

"Şansını hiç denememek en büyük başarısızlıktır, Anita."

"Çıkmamak bir tercihtir, başarısızlık değil." Kendimi biraz savunmaya geçmiş gibi hissediyordum.

"Bu hafta sonu mağaracılık yapmaya geleceğini söyle." Emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde bana yaklaşmaya çalışırken, deri paltosu gıcırdayıp hareket etti. Uzanıp bana dokunabilirdi. Bir bölümüm bunu yapmasını istiyordu ki bu, başlı başına yeterince utanç vericiydi.

Hayır demeye hazırlanırken, evet demek istediğimi fark ettim. Bu aptalcaydı. Ama karanlıkta, deri ve losyon kokusu içinde oturmak hoşuma gitmişti. Buna kimya uyuşması deyin, şehvet deyin, ne derseniz deyin. Richard'dan hoşlanmıştım. Düğmeme basmıştı. Birisinden hoşlanalı çok zaman geçmişti.

Jean-Claude sayılmazdı. Sebebini bilmiyordum ama o sayılmazdı. Belki ölü olmasının bununla bir ilgisi olabilirdi.

"Pekala, seninle mağaralara geleceğim. Ne zaman ve nerede?"

"Harika. Beni evinin önünde, Cumartesi günü diyelim, saat onda bekle."

"Sabah onda mı?" diye sordum.

"Erken kalkmaz mısın?" diye sordu.

"Pek değil."

"Erken başlamamız gerek, yoksa bir günde mağaranın sonuna kadar gidemeyiz."

"Ne giyeyim?"

"En eski kıyafetlerini. Ben, kot üzerine tulum giyeceğim."

"Benim de tulumum var." Tulumu elbiselerime kan buluşmasın diye kullandığımı eklemedim. Çamur, kulağa çok daha dostane geliyordu.

"Harika, ihtiyacın olacak malzemenin geri kalanını ben getiririm."

"Daha ne kadar malzemeye ihtiyacım var ki?"

"Sert bir miğfer, bir fener, belki dizlik."

"İlk çıkışımız bomba gibi olacak," dedim.

"Öyle olacak," dedi. Sesi yumuşak, kalın ve sadece arabamda oturuyor olmasından daha özeldi. Jean-Claude'un büyülü sesi gibi değildi ama zaten hangisi onunki gibiydi?

Yandaki bir sokağı işaret etti. "Buradan sağa dön. Sağdan üçüncü ev," dedi.

Dar, asfalt, girişe park ettim. Evin yarısı tuğlaydı, yarısı da soluk renkliydi. Karanlıkta söylemesi zordu. Görmenize yardımcı olacak sokak lambaları yoktu. Bazen, elektrik olmadan etrafın ne kadar karanlık olabileceğini unutuyordunuz.

Richard emniyet kemerini çıkartıp kapıyı açtı. "Getirdiğin için sağ ol."

"Onu içeri taşımak için yardım ister misin?" Sorarken ellerim anahtardaydı.

"Hayır, ben hallederim. Yine de sağ ol."

"Lafı bile olmaz."

Bana baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Henüz değil," dedim.

Karanlıkta çabucak gülümsedi. "Güzel." Dönüp arka kapının kilidini açtı ve arabadan çıktı. Eğilip Stephen'ı kucağına aldı, kaymasın diye battaniyeyi kendisine yakın tutuyordu. Kaldırırken sırtıyla değil, bacaklarıyla kaldırmayı tercih etti. Ağırlık çalışınca bunu öğreniyordunuz. İnsan bedenini kaldırmak, serbest ağırlıkları kaldırmaktan daha zordu. İnsan bedeni halter kadar dengeli değildir.

Richard kapıyı sırtıyla kapattı. Arka kapı kapandı, ben de arka kapıyı kilitlemek için kemerimi çözdüm. Richard hâlâ açık olan ön kapıdan beni seyrediyordu. Arabanın çalışan motor sesi üzerinden sesi geldi. "Öcüleri mi uzak tutuyorsun?"

"Asla bilemezsin."

Başıyla onayladı. "Evet." O tek kelimede hüzünlü, özlem içinde, masumiyetini kaybetmiş bir şey vardı. Dolph ve Zerbrowski, şiddeti ve ölüme yakın olmayı anlıyorlardı ama canavarları anlamıyorlardı.

Kapıyı kapatıp direksiyonun başına geçtim. Emniyet kemerimi takıp arabayı vitese geçirdim. Farlar Richard'ın üzerinde parladı. Stephen'ın saçları, kolundaki sarı lekeler gibiydi. Richard hâlâ bana bakıyordu. Onu karanlıkta evinin önünde bıraktım, tek ses sonbahar böceklerinin şarkısıydı.

Onuncu Bölüm

Apartmanımın önüne saat 2:00'yi biraz geçe geldim. Bundan çok daha önce yatakta olmayı planlıyordum. Yeni, haç şeklindeki yanık yarası, sanki asit dökülmüş gibi acıyordu. Acı bütün göğsüme yayılmıştı. Kaburgalarımla karnım şiş ve ezikti. Arabanın tavan lambasını açtım. Sarı ışıkta tenimin üzerinde açan morlukları görebiliyordum. Bir an nasıl olup da yaralandığımı unuttum; sonra üzerimde gezinen yılanın ezici ağırlığını hatırladım. Yüce İsa. Sadece çürükler olduğu için şanslıydım, kaburgalarım kırılmış da olabilirdi.

Işığı kapatıp fermuarımı çektim. Omuz askıları çıplak tenimi zedelemişti, yanık, eziklerden çok daha fazla acıyor ve askının zedelediği yerler çok önemsiz geliyordu. İyi bir yanık, aklımızdaki her şeyin önüne geçerdi.

Genelde merdivenlerin üzerinde yanan ışık yanmıyordu. Bu ilk sefer değildi. Bina yönetimi açıldığı zaman onları arayıp bildirmem gerekiyordu. Eğer bildirmezsen, tamir edilmezdi.

Onu görünceye kadar üç basamak çıkmıştım. Merdivenlerin başında oturmuş, beni bekliyordu. Kısa sarı saçları, karan-

lıkta soluk görünüyordu. Kollarını dizleri üzerine koymuş, silahsız olduğunu göstermek için avuç içlerini yukarı çevirmişti. Yani ellerinde silah yoktu. Eğer birisi almazsa, Edward'ın

her zaman üstünde silah olurdu.

Şimdi düşündüm de, bende de olurdu.

"Görüşmeyeli çok zaman oldu, Edward."

"Üç ay. Kırık kolumun iyileşmesi için yeterli bir zaman," dedi.

Başımla onayladım. "Dikişlerimi iki ay önce aldılar."

Merdivenlerin başında dikilmiş bana bakıyordu.

"Ne istiyorsun, Edward?"

"Seni görmek için gelmiş olamaz mıyım?" Bana gülüyordu, sessizce.

"Saçma, sabahın ikisinde, sadece görmek için gelmenden fazlası olsa iyi olur."

"İş olmasını mı tercih ederdin?" Sesi yumuşaktı ama duyuluyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır." Edward'la iş konuşmayı istemezdim. Likantroplar, vampirler ve artık insan olmayan şeyleri öldürme konusunda uzmanlaşmıştı. İnsanları öldürmekten sıkılmıştı. Çok kolaydı.

"İş mi?" Sesim düzgündü, titrememişti. Bunun iyi başarmıştım. Browning'imi çekebilirdim ama eğer gerçekten birbirimize silah çekersek, beni öldürürdü. Edward'la arkadaş olmak, evcil bir leoparla arkadaş olmak gibiydi. Onu sevebilirdiniz, o da sizden hoşlanmış gibi görünebilirdi ama içinizde bir yerlerde, eğer yeterince acıkırsa ya da yeterince sinirlenirse, sizi öldüreceğini bilirdiniz. Sizi öldürüp kemiğinize kadar sıyırırdı.

"Bu gece sadece bilgi istiyorum, Anita, problem çıkartmayacağım."

"Ne çeşit bilgi?" diye sordum.

Yeniden gülümsedi. Eski dost Edward. Elbet-tee.

"Bunu içeri girip konuşabilir miyiz? Burası dondurucu soğuk," dedi.

"Şehre son geldiğinde, daireme girmek için bir davet beklememiştin."

"Yeni bir kilit almışsın."

Sırıttım. "Açamadın, değil mi?" Bu, çok hoşuma gitmişti.

Omuz silkti; belki karanlıktandı ama eğer Edward olmasaydı, utandığını söyleyebilirdim.

"Çilingir, hırsızlara karşı çok etkili olduğunu söyledi," dedim.

"Yanımda koç başı getirmedim," dedi.

"Hadi gel. Sana kahve yapayım." Yanından geçtim. Durup beni takip etti. Dert etmeden arkamı ona dönmüştüm. Edward bir gün beni vurabilirdi ama bunu buraya benimle konuşmaya geldiğini söyledikten sonra arkamdan yapmazdı. Edward şerefli birisi değildi ama kuralları vardı. Eğer beni öldürmeyi planlasaydı, bunu söylerdi. Bu iş için ona kaç para teklif edildiğini söyleyip korkunun gözlerimden kayışını seyrederdi.

Evet, Edward'ın kuralları vardı. Sadece pek çok insanın olduğunda çok daha azdı. Ama hiçbir kuralını bozmazdı, kendi çarpık şeref anlayışına ihanet etmezdi. Eğer bu gece güvende olduğumu söylediyse, bunu kastetmişi. Jean-Claude'un da kuralları olsa hiç fena olmazdı.

Hol, gece yarısındaydı, haftanın ortasındaydı, etrafta, sabah erken kalkmak zorundayım, sessizliği vardı. Benim gündüz yaşayan komşularım yataklarında, rahatça uyuyorlardı. Yeni kilitlerimi açtım ve Edward'ı içeri davet ettim.

"Bu yeni imajın, öyle mi?" diye sordu.

"Ne?"

"Gömleğine ne oldu?"

"Ah." Hoş unutkanlıklarımla sahnedeydim. Ne diyeceğimi, daha doğrusu ne kadarını anlatacağımı bilemiyordum.

"Yine vampirlerle oynuyordun," dedi.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordum.

"Şeyindeki, göğsündeki haç şeklindeki yanıktan."

Şey, o mu. Pekala. Ceketi çıkarttım ve kanepenin kenarına katlayıp bıraktım. Orada sutyenim ve omuz askımla duruyor, kızarmadan gözlerinin içine bakıyordum. Bir puan kazanmıştım. Kemerini açıp omuz askısını çıkarttım, elime alıp mutfağa gittim. Kılıfı içindeki silahımı tezgaha koyup kahve çekirdeklerini buzdolabından çıkarttım, üzerimde sadece kotum ve sutyenim vardı. Başka bir erkeğin önünde, ölü ya da canlı, utanırdım ama Edward'dan değil. Aramızda hiç cinsel bir gerginlik olmamıştı. Herhangi bir gün birbirimizi vurabilirdik ama asla yatmazdık. Göğüslerimden daha çok, taze yanıkla ilgileniyordu.

"Nasıl oldu?" diye sordu.

Bu iş için aldığım küçük değirmenle çekirdekleri çekiyordum. Taze çekilmiş kahvenin kokusu bile kendimi iyi hissettirmeye yetmişti. Kahve makineme filtre takıp su koyup düğmesine bastım. İşte aşçılık yeteneklerim bundan ibaretti.

"Üzerime geçirmek için bir gömlek alacağım," dedim.

"Yanık, üzerine bir şeyin dokunmasından hoşlanmaz," dedi Edward.

"Önünü iliklemem o zaman."

"Nasıl yandığını söylemeyecek misin?"

"Evet." Silahımı alıp yatak odama yürüdüm. Dolabımın arkasında, eskiden mor olan ama artık lila rengine dönüşmüş, uzun kollu gömleğim vardı. Neredeyse dizlerime kadar gelen, bir erkek gömleğiydi ama rahattı. Kolları dirseklerime kadar kıvırdım, düğmeleri yarısına kadar iliklediem. Yanık izinin olduğu yeri açtım. Aynaya bakınca, göğüslerimin büyük kısmını örttüğünü gördüm. Mükemmel.

Biraz tereddüt ettim ama sonunda Browning'i baş ucumdaki kılıfına koydum. Edward'la bu gece kavga etmeyecektik

ve yeni kilitle güçlenmiş kapımdan gelecek olan bir şey, önce Edward'la karşılaşacaktı. Kendimi bir hayli güvende hissediyordum.

Kanepemde oturmuş, ayaklarını uzatmış, bileklerinden üst üste atmıştı. Omuzları, kol koyma yerine gelinceye kadar aşağıya kaymıştı.

"Kendi evindeymiş gibi davran," dedim.

Sadece gülümsedi. "Bana vampirlerden bahsedecek misin?"

"Evet ama sana ne kadarını anlatacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Gülümsemesi genişledi. "Doğal olarak."

İki fincan, şeker ve dolaptan gerçek krema çıkarttım. Kahve küçük cam demliğe akıyordu. Koku güçlü, ılık ve kollarını saracak kadar yoğundu.

"Kahveni nasıl istersin?"

"Kendine nasıl yapıyorsan, öyle yap."

Dönüp ona baktım. "Bir tercihin yok mu?"

Hâlâ kanepenin kol koyma yerine yaslı duran başını iki yan salladı.

"Tamam." Kahveyi fincanlara döktüm, her ikisine de üç şeker ve bir hayli krema koydum, karıştırdım ve iki kişilik mutfak masasına koydum.

"Bana getirmeyecek misin?"

"Beyaz bir kanepe üzerinde kahve içemezsin," dedim.

"Ah." Hızlı, seri bir hareketle ayağa kalktı, tamamıyla zarafet ve enerji doluydu. Eğer gecelerimin çoğunu vampirlerle geçirmeseydim etkileyici görünebilirdi.

Karşılıklı oturduk. Gözleri, ilkbahar gökyüzü rengindeydi, soğuk da görünebilmeyi beceren, sıcak ve soluk bir mavi. Yüzü hoştu ve gözleri ifadesiz bir şekilde, yaptığım her şeyi takip ediyordu.

Ona Yasmeen ve Marguerite'i anlattım. Jean-Claude, vam-

pir cinayetleri, dev kobra, Kurtadam Stephen ve Edward Zeeman'dan bahsetmedim. Yani kısa bir hikaye oldu.

Bitirdiğimde, Edward orada oturmuş, kahvesinden yu-
 dumlar alıp bana bakıyordu.

Ben de kahvemden bir yudum alıp ona baktım.

"Bu, yanık izini açıklıyor," dedi.

"Harika," dedim.

"Ama çok fazla yeri atladın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni takip ediyordum."

Ona bakıyordum, kahve boğazıma kaçmıştı. "Sen ne yapıyordun?" diye sordum, öksürmeden konuşabildiğim zaman.

"Seni takip ediyordum," dedi. Gözleri hâlâ ifadesizdi, gülümsemesi hâlâ hoştu.

"Neden?"

"Şehrin Efendisi'ni öldürmek için kiralandım.

"Bu iş için üç ay önce kiralanmıştın zaten."

"Nikolaos öldü; yeni efendi değil."

"Nikolaos'u sen öldürmedin, ben öldürdüm," dedim.

"Doğru; paranın yarısını ister misin?"

Başımla reddettim.

"O zaman şikayetin nedir? Onu öldürmen için sana yardım ederken bir kolumu kırdım."

"Bana da on dört dikiş attılar ve ikimizi de vampir ısırdı," dedim.

"Ve birbirimizi kutsal suyla temizledik," dedi Edward.

"Asit kadar yakıcıydı," dedim.

Edward başıyla onayladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Gözlerinin arkasında bir şey oynadı, akışkan ve tehlikeli bir şey. İfadesi değişmemişti, buna yemin edebilirdim ama bir anda tek yapabildiğim gözlerinin içine bakmaktı.

"Beni neden takip ediyordun, Edward?"

"Bu gece Şehrin Efendisi ile buluşacağın söylenmişti."

"Bunu sana kim söyledi?"

Başını iki yana salladı, dudaklarında esrarengiz gülümsemesi vardı. "Bu gece sirkteydim, Anita. Kimlerle birlikte olduğunu gördüm. Vampirlerle oynadın ve sonra evine gittin, yani onlardan bir tanesi Şehrin Efendisi."

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, çok ifadesizdi, yani çabaladığım belli olmuştu ama paniğimi belli etmemiştim. Edward beni takip ediyordu ve ben farkında bile değildim. Bu gece gördüğüm bütün vampirleri biliyordu ve bu, uzun bir liste değildi. Bir şekilde anlayacaktı.

"Bir dakika," dedim. "O yılanla tek başıma mücadele etmeme izin mi verdin?"

"Kalabalık dışarı çıktığında, ben yeni gelmiştim. Çadırın içine baktığımda, neredeyse bitmişti.

Kahveyi içip durumu daha iyi hale getirmenin yollarını düşündüm. Şehrin Efendisi'ni öldürmek için bir anlaşma yapmıştı. Ve ben de onu tam istediği yere kadar götürmüştüm. Jean-Claude'a ihanet etmiştim. Bu, beni neden rahatsız etmişti?

Edward, yüzüme sanki ezberliyormuş gibi bakıyordu. Yüzümün bana ihanet etmesini bekliyordu. Gizemli ve ifadesiz olması için çok çalışıyordum. Yüzünde o yakın, meşhur kanarya yiyen kedi sırıtışı vardı. Eğleniyordu. Ben eğlenmiyordum.

"Bu gece sadece dört vampir gördün: Jean-Claude, esmer egzotik olan Yasmeen olmalı ve o iki sarışın. Sarışınların isimlerini biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

Gülümsemesi genişledi. "Eğer bilseydin, bana söyler miydin?"

"Belki."

"Sarışınlar önemli değil. İkisi de başvampir değildi."

Ona bakıyordum, yüzümün ifadesiz, hoş, katılımcı, boş,

olmasına çalışıyordum. Boş, en iyi ifadelerimden bir tanesi değildi ama eğer yeterince çalışsaydım...

"Geriye Jean-Claude ve Yasmeen kalıyor. Yasmeen şehre yeni geldi, bu durumda Jean-Claude."

"Şehrin Efendisi'nin kendisini böyle aptalca göstereceğini mi zannediyorsun?" Sesime bulabildiğim bütün aşağılamayı koymuştum. Dünya üzerindeki en iyi oyuncu değildim ama belki öğrenebilirdim.

Edward bana baktı. "Jean-Claude değil mi?"

"Jean-Claude, şehri tutabilecek kadar güçlü değil. Bunu biliyorsun. O, kaç, iki yüz yaşın biraz üzerinde mi? Yeterince yaşlı değil."

Bana doğru yüzünü buruşturdu. Güzel. "Yasmeen de değil."

"Doğru."

"Bu gece başka vampirlerle konuşmadın?"

"Beni sirke kadar takip ettin Edward ama Şehrin Efendisi ile buluştuğumda kapıyı dinlemiyordun. Yapamazdın. Vampir ve şekil değiştiriciler seni duyardı."

Başıyla onayladı.

"Bu gece Şehrin Efendisi'ni gördüm ama aşağıya inip yılanla dövüşenlerden bir tanesi değildi."

"Şehrin Efendisi, adamlarının hayatını tehlikeye atmasına izin verip yardım etmedi mi?" Gülümsemesi geri gelmişti.

"Şehrin Efendisi'nin, güçlerini verebilmesi için fiziksel olarak bulunması gerekmiyor, bunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedi.

Omuz silktim. "İster inan, ister inanma." İnanması için dua ettim.

Yüzünü buruşturmuştu. "Genelde iyi bir yalancı değilsindir."

"Yalan söylemiyorum." Sesim sakin, normal, dürüst çıkıyordu. Bize Güvenin.

"Eğer Jean-Claude gerçekten şehrin efendisi değilse, o zaman sen kim olduğunu biliyor musun?"

Soru bir tuzaktı. İkisine de evet diyemezdim ama lanet olsun, yalan söylüyordum; şimdi neden duracaktım ki? "Evet, kim olduğunu biliyorum."

"Söyle bana," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Eğer seninle konuştuğumu öğrenirse, Şehrin Efendisi beni öldürür."

"Geçen seferkini hallettiğimiz gibi, onu da beraber öldürürüz." Sesi korkunç derecede ikna ediciydi.

Bir süre düşündüm. Ona doğruyu söylemeyi düşündüm. Önce İnsanlar, Şehrin Efendisi ile başa çıkacak kapasitede değildi ama Edward öyleydi. Beraber bir takım olursak, onu öldürebilirdik. Hayatım çok daha rahat olurdu. Başımı iki yana salladım ve iç çektim. Has siktir.

"Yapamam, Edward."

"Yapmazsın," dedi.

Başımla onayladım. "Yapmam."

"Eğer sana inanırsam, Anita, bu Şehrin Efendisi'nin ismini bilmem gerektiği anlamına geliyor. Bu da, Şehrin Efendisi'nin kim olduğunu bilen tek insan olduğun anlamına geliyor." O dostane alay, yüzüne eriyen buz gibi sızdı. Gözleri kış göğü gibi boş ve merhametsizdi. İçerde konuşabileceğim birisi yoktu.

"İsmi bilen tek insan olmak istemezsin, Anita."

Haklıydı. İstemiyordum ama ne diyebilirdim? "İşine gelirse, Edward."

"Kendini pek çok eziyetten kurtar, Anita; bana ismi söyle."

İnanmıştı. Aman ne güzel. Gözlerimi aşağıya kaydırıp kahvemin içine baktım, böylece içlerindeki zafer parıltısını göremedi. Yukarı baktığımda, yüzümü kontrol altına almıştım. Ben ve Meryl Streep.

"Tehditlere taviz vermem, bunu biliyorsun."

Başıyla onayladı. Kahvesini bitirdi ve fincanını masanın ortasına bıraktı. "Bu işi bitirmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Bundan hiç şüphe etmedim," dedim. Bilgiyi almak için bana işkence etmekten bahsediyordu. Neredeyse bundan pişman olacakmış gibi konuşuyordu ama bu onu durdurmazdı. Edward'ın temel kurallarından bir tanesi, 'İşi her zaman bitir' idi.

Arkadaşlık gibi ufak bir şeyin, mükemmel sicilini bozmasına izin vermezdi.

"Sen benim hayatımı kurtardın ve ben de seninkini. Bu, artık sana bir şey kazandırmaz. Bunu anlıyor musun?"

Başımla onayladım. "Anlıyorum."

"Güzel." Ayağa kalktı. Ben de kalktım. Birbirimize baktık. Başını iki yana salladı. "Seni bu gece bulup yeniden soracağım."

"Zorbalığa boyun eğmem, Edward." Sonunda biraz kızmaya başlamıştım. Buraya bilgi edinmek için gelmişti; şimdi beni tehdit ediyordu. Role gerek yoktu.

"Sertsin, Anita ama o kadar sert değil." Gözleri ifadesiz ama dikkatliydi; bir keresinde California'da gördüğüm bir kurdunkilere benziyordu. Bir ağacın arkasından dolaştım ve oradaydı, karşımda duruyordu. Donmuştum. O zamana kadar, ifadesizin anlamını tam olarak bilmiyordum. Ona zarar verip vermeyeceğim, kurdun umurunda bile değildi. Benim seçimimdi. Eğer tehdit edersem, boka bulaşacaktım. Arayı açıp kaçarsam, o da kaçacaktı. Ama kurdun umurunda değildi; iki duruma da hazırlanmıştı. Yüreği ağzında, neredeyse kalbi duracak kadar heyecanlanmış olan bendim. Nefesimi tutup kurdun neye karar vereceğini merak ediyordum. Sonunda ağaçların arasında kayboldu gitti.

Ben nefes almayı yeniden öğrenip kamp yerine geri dön-

müştüm. Korkmuştum ama gözlerimi kapattığımda, hâlâ kurdun soluk gözlerini görebiliyordum. Aramızda demir parmaklıklar olmadan, büyük bir avcıya bakmanın hayranlığı vardı. Harika bir histi bu.

Şimdi Edward'la göz gözeydim, bu da kendine göre hayranlık uyandırıcıydı. Bilgi bende olsa da, olmasa da ona söylemeyecektim. Kimse bana zorbalık yapamazdı. Hiç kimse. Bu da benim kurallarımdan birisiydi.

"Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum, Edward."

O zaman gülümsedi. "Beni öldürecek misin?" Bana gülüyordu.

"Üzerine bahse girebilirsin," dedi.

Gülüşü gözlerinden, dudaklarından, yüzünden, bana yeniden, ifadesiz, avcı gözleriyle bakıncaya kadar, kaydı.

Yutkunup yavaş, düzenli nefesler almayı hatırladım. Beni öldürürdü. Belki. Belki de öldüremezdi.

"Şehrin Efendisi için ölmeye değer mi?" diye sordum.

"Bu bir prensip meselesi," dedi.

Başımla onayladım. "Benim için de."

"O zaman, nerede olduğumuzu biliyoruz," dedi.

"Evet."

Kapıya doğru ilerledi. Ben de peşindeydim, kapının kilidini onun için açtım. Kapıda durakladı. "Bu gece hava kararıncaya kadar süren var."

"Cevabım değişmeyecek."

"Biliyorum," dedi. Arkasına bakmadan dışarı çıktı. Onu merdivenlerden kaybolıncaya kadar seyrettim. Sonra kapıyı kapatıp kilitledim. Sırtımı kapıya daydım ve bir çıkış yolu düşünmeye başladım.

Eğer Jean-Claude'a söylersem, belki Edward'ı öldürürdü ama insanları canavarlara vermezdim. Sebep her ne olursa olsun. Edward'a, Jean-Claude'dan bahsedebilirdim. Şehrin Efendisi'ni öldürebilirdi. Ona yardım bile ederdim.

Jean-Claude'un mükemmel vücudunu, mermilerle delinmiş ve kana bulanmış olarak gözümün önüne getirmeye çalıştım. Yüzü çifteyle dağılmış. Başımı iki yana salladım. Bunu yapamazdım. Sebebini tam olarak bilmiyordum ama Jean-Claude'u Edward'a veremezdim.

İkisine de ihanet edemezdim. Bu, beni kıçıma kadar timsahların arasına batırıyordu. Ama zaten bu yeni bir şey miydi ki?

On Birinci Bölüm

Kıyıda, ağaç saçakları altında oturuyordum. Siyah göl karanlığa doğru dalgalanıyordu. Ayın sudaki yansıması, büyük ve gümüş rengiydi. Ay ışığı, suyun içinde parlak şekiller oluşturuyordu. Jean-Claude sudan yükseldi. Su, saçlarından ve gömleğinden, gümüş çizgiler halinde dökülüyordu. Kısa siyah saçları, ıslandığı için kıvrılmıştı. Beyaz gömleği vücuduna yapışmış, sert göğüs uçlarını belirginleştirmişti. Elini bana doğru uzattı.

Ben, uzun, koyu renk bir elbise giyiyordum. Kalındı ve etrafımdan sanki bir ağırlıkmış gibi sarkıyordu. Eteğin yanlarından genişleyen bir şey, şeklini deforme olmuş bir çember gibi yapmıştı. Omuzlarımın üzerinden geri uzanan kalın bir pelerin vardı. Sonbahardı ve ay dolunaydı.

"Bana gel," dedi Jean-Claude.

Kıyıdan adımımı atıp suya battım. Su eteğimi doldurdu, pelerinimi ağırlaştırdı. Pelerini çıkartıp attım, suyun içinde batmasına izin verdim. Su banyo kadar ılıktı, kan kadar ılıktı. Elimi ay ışığına doğru kaldırdım ve yoğun, gölün koyu renk sıvısı kolumdan aşağıya aktı, akan su değildi.

Sığ suda, hayal bile etmeyeceğim bir elbise içinde, bilme-

diğim bir sahilde duruyor ve bana doğru yaklaşan güzel canavara bakıyordum, zarif ve kanla kaplıydı.

Nefesim kesilmişken uyandım. Ellerim yatak örtüsünü,

sanki hayatım ona bağlıymış gibi kavramıştı. "Rüyalarımdan uzak duracağına söz vermiştin, seni orospu çocuğu," diye fısıldadım.

Yatağımın yanındaki radyolu saat öğlen 2:00'yi gösteriyordu. On saattir uyuyordum. Kendimi daha iyi hissetmem gerekiyordu ama hissetmiyordum. Sanki bir kabustan diğerine koşmuş ve hiç dinlenememiştim. Hatırlayabildiğim tek rüya en sonuncusuydu. Eğer hepsi onun kadar kötüyse, zaten hatırlamak da istemiyordum.

Jean-Claude yine neden rüyalarıma karışıyordu? Bana söz vermişti ama bekli sözünün hiçbir anlamı yoktu. Belki.

Banyo aynası önünde soyundum. Kaburgalarım ve karnım koyu renkli, neredeyse mor eziklerle doluydu. Nefes alırken göğsüm sıkışıyordu ama kırık yoktu. Göğsümdeki yanık daha yeniydi, kabuk tutmayan yerlerdeki deri siyahlaşmıştı. Sanki acı kemikten geliyormuş gibi, içlerine kadar acıyordu. Sadece yanıklar, beni deri altında da sinir uçları olduğuna inandıran yaralardı. Başka türlü nasıl bu kadar çok acıyabilirdi?

Ronnie ile sağlık kulübünde saat üçte buluşacaktım. Ronnie, Veronica'nın kısaltmasıydı. Bana, insanların onun erkek olduğunu sanmasının, özel dedektif olarak daha fazla iş bulmasında yardımcı olduğunu söylemişti. Acı ama gerçek buydu. Ağırlık kaldırır ve koşardık. Yaranın üzerinden dikkatlice sportif sutyenimi geçirdim. Lastiği ezikleri sıkıyordu ama geri kalan her şey yolundaydı. Yarayı antiseptik kremle temizleyip üzerini gazlı bezle kapattım. Üzerine kolları ve yakası kesilmiş, kırmızı bir erkek tişörtü giydim. Siyah hisikleteçi taytı, koşu çorapları ve siyah Nike Airlar kıyafetimi tamamladı.

Tişört, gazlı bezi gösteriyordu ama morlukları gizliyordu.

Sağlık kulübündekilerin çoğu benim morluklarıma, hatta daha kötülerine alışkındı. Artık eskisi kadar çok soru sormuyorlardı. Ronnie, onlara çok huysuz davrandığımı söylüyordu. Bence sakıncası yoktu. Yalnız bırakılmak istiyordum.

Paltomu giyip spor çantamı elime aldığım anda telefon çaldı. Biraz tereddüt ettim ama sonunda açtım. "Konuş benimle," dedim.

"Benim Dolph."

Midem kasıldı. Yeni bir cinayet miydi? "Neler oluyor Dolph?"

"İncelediğin isimsiz kurbanın kimliğini tespit ettik."

"Vampir kurbanı mı?"

"Evet."

Tuttuğum nefesimi verdim. Yeni cinayet yoktu ve bir gelişme kaydetmiştik; daha iyi ne olabilirdi?

"Calvin Barnabas Rupert, dostları Cal dermiş. Yirmi altı yaşında, dört yıldır Denise Smyte Rupert ile evli. Çocukları yok. Sigortacıymış. Vampir topluluğuyla bağlantısını bulamadık."

"Belki Bay Rupert, yanlış zamanda doğru yerdeymiş."

"Rasgele saldırılar?" Soru şeklinde söylemişti.

"Belki."

"Eğer rasgeleyse, elimizde bir düzen yok demektir, bakabileceğimiz bir şey olmaz."

"Yani, benim, Cal Rupert ile canavarlar arasında bir bağlantı kurup kuramayacağı mı merak ediyorsun?"

"Evet," dedi.

İç çektim. "Denerim. Bu kadar mı? Bir randevuya geç kalıyorum."

"Bu kadar. Eğer bir şey bulursan beni ara." Sesi sıkıntılı geliyordu.

"Başka bir ceset daha bulsaydın bana söylerdin, değil mi?"

Güler gibi bir ses çıkarttı. "Seni çağırıp ısırıkları ölçtürürdüm, evet. Neden?"

"Sesin sıkıntılı geliyor."

Sesinden güldüğü anlaşılıyordu "Daha fazla ceset olacağını söyleyen sendin. Fikrini mi değiştirdin?"

Ona, evet, fikrimi değiştirdim, demek isterdim ama değiştirmemiştim. "Eğer başı boş bir vampir sürüsü varsa, daha fazla ceset göreceğiz demektir."

"Vampirler dışında, aklına gelen başka bir ihtimal var mı?" diye sordu.

Bir süre düşündüm ve başımı iki yana salladım. "Hiç, bir tane bile yok."

"Peki, sonra görüşürüz." Bir şey diyemeden hat sesi geldi. Dolph pek merhaba ve hoşça kal insanı değildi.

Yedek silahımı, 9mm'lik Firestar'ı, paltomun cebine koydum. Spor kıyafetlerin üzerine omuz askısını takmanın bir yolu yoktu. Firestar sadece sekiz mermi, Browning on üç alıyordu ama Browning, cebimden gözüküp insanları rahatsız ediyordu. Ayrıca zaten, kötü adamları sekiz mermiyle indirememişsem, geri kalan beşin de büyük ihtimalle bir faydası olmazdı. Elbette spor çantamın cebinde yedek bir şarjörüm daha vardı. Etrafın suçlarla dolu olduğu bu günlerde, bir kız asla yeterince dikkatli olmazdı.

On İkinci Bölüm

Ronnie ile Vic Tanny's'te çalışıyorduk. İki set çalışma aleti vardı ve Perşembe öğlenden sonra, saat 3:14'te beklemek gerekmiyordu. Kambur masa aletinde çalışıyordum. Aletin yanındaki bir kolu çekiyordunuz ve alet değişik pozisyonlar alıyordu. Kalça açma pozisyonu, çok uygunsuzdu, bir çeşit jinekolojik işkence aleti gibiydi. Ağırlık çalışırken şort giymememin nedenlerinden birisi buydu. Ronnie de giymezdi.

Ağırlıkları öttürmeden baldırlarımı birleştirmeye konsantre olmuştum. Ağırlıkların ötmesi, çalışmayı kontrol edemediğiniz anlamına gelirdi. Ben otuz kiloyla çalışıyordum. Çok ağır değildi.

Ronnie, bacak kıvırma aletinde çalışıyordu, baldırlarını geriye kıvırıyordu, topukları neredeyse poposuna değiyordu. Baldırlarındaki kaslar, derisinin altında oynayıp şişiyordu. İkimiz de iri değildik ama sağlamdık. Linda Hamilton'un, Terminator 2'de olduğu gibi.

Ronnie benden önce bitirdi ve beni beklerken, aletlerin arasında dolaştı. Ben ağırlıklardan çok hafif bir ses çıkartarak, bırakıtım. İşini bitirdiğinde ağırlıktan ses çıkması kabul edilebilirdi.

Aletleri bırakıp oval parkurda koşmaya başladık. Parkur, mavi bir havuzu gösteren cam duvarla çevrilmişti. Siyah boneli ve sualtı gözlüklü yalnız bir adam, havuzda kulaç atıyor-

du. Diğer tarafta ise serbest ağırlık odası ve aerobik salonu vardı. Parkurun sonu aynalıydı, böylece devamlı kendinizi görebiliyordunuz. Kötü günlerde, kendime bakmadan da bu işi yapabilirdim; ama iyi günlerde bu eğlenceliydi. Adımlarınızın ve kollarınızın düzenli hareket edip etmediğin kontrol etmenin bir yoluydu bu.

Koşarken Ronnie'ye vampir kurbanından bahsettim. Bu, çok hızlı koşmadığımız anlamına geliyordu. Hızımı arttırdım ve hâlâ konuşabiliyordum. Düzenli olarak St. Louis sıcağında koşunca, Vic Tanny's'deki parkur çok zor gelmiyordu. İki tur atıp aletlere geri döndük.

"Kurbanın ismi ne demiştin?" Sesi normal geliyor, zorlanmıyordu. Düzlükte hızımızı arttırdık. Konuşmamız kesildi.

Bu sefer kol aletleri ile çalışıyorduk. Ben pull-over aletindeydim, Ronnie ise benç pressde, sonra parkurda iki tur ve aletleri değişecektik.

Konuşabildiğimde ona cevap verdim. "Calvin Rupert," dedim. Alette elli kiloyla on iki tekrar yaptım. Bütün bu aletler içinde bana en kolay geleni buydu. Garip, değil mi?

"Cal Rupert mi?" diye sordu.

"Arkadaşları böyle dermiş, neden?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bir Cal Rupert tanıyorum."

Ona bakıp vücudumu, bensiz çalışmaya devam ettirdim. Nefesimi tutuyordum, bu iyi değildi. Nefes almayı hatırladım. "Anlat bana," dedim.

"O vampir cinayetleri sırasında Vampirlere Karşı İnsanlar'ın üyelerine sorular soruyordum. Cal Rupert VKİ üyesiydi."

"Bana onu tarif etsene."

"Sarışın, mavi ya da gri gözlü, çok uzun değil, düzgün yapılı, çekici."

St. Louis'de birden fazla Cal Rupert olabilirdi ama birbirlerine benzeme olasılıkları neydi? "Dolph'a kontrol etmesini söylerim ama eğer bir VKİ üyesiyse, vampirlerin işi bir infaz oluyor."

"Bazı VKİ üyeleri, iyi vampirin ölü vampir olduğunu düşünüyor." Önce İnsanları düşünüyordum, Bay Jeremy Ruebens'in küçük grubu. Acaba bir vampir öldürmeyi başarmışlar mıydı? Bu da bir misilleme miydi?

"Cal'ın, VKİ üyesi mi yoksa Önce İnsanlar adında, daha radikal bir gruba mı üye olduğunu öğrenmem gerek."

"İyi fikir," dedi Ronnie.

"Benim için bunu bulabilir misin? Eğer oraya gidip ben sorarsam, beni kazığa oturtup yakarlar."

"En iyi arkadaşım ve polise yardım etmek beni hep mutlu eder. Bir özel detektif, polisin ona borçlu olmasının ne zaman işe yarayacağını asla bilemez."

"Doğru, " dedim.

Bu sefer ben Ronnie'yi beklemek zorunda kaldım. Bacak aletlerinde o daha hızlıydı. Vücudun üst kısmı benim işimdi. "Burada işimiz biter bitmez Dolph'u ararım. Belki de bir bağlantı vardır? Eğer yoksa inanılmaz bir tesadüf."

Parkurda koşuyorduk. "Catherine'in Cadılar Bayramı partisinde ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sordu Ronnie.

Ona baktım, neredeyse takılıyordum. "Has siktir," dedim.

"Bundan partiyi unuttuğunu çıkartıyorum. Daha iki gün önce şikayet ediyordun."

"Bu aralar biraz meşgulüm, tamam mı?" dedim. Ama tamam değildi. Catherine Maison-Gillett en yakın arkadaşlarımdan bir tanesiydi. Düğününde pembe kabarık kollu bir mezuniyet balosu elbisesi giymiştim. Çok küçük düşürücüydü. Hep beraber, bütün nedimelerin o büyük yalanını söylemiş-

tik. Elbiseyi kısaltıp günlük hayatımızda da giyeceğimizi söylemiştik. Asla. Belki davet edildiğim bir sonraki resmi davette giyerdim. Mezun olduktan sonra kaç tane resmi toplantıya davet edilirdiniz ki? Hiç. En azından, pembe, kabarık kollu, çember etekli, Rüzgar Gibi Geçti seçmelerinden elenmiş gibi görünen bir kıyafeti istekli olarak giyeceğiniz bir yere davet edilmezdiniz.

Catherine, evlendiğinden beri ilk partisini veriyordu. Cadılar Bayramı eğlenceleri hava kararmadan başlardı, böylece gidip bir görünebilirdim. Eğer birisi bir şey için çok uğraşıyorsa, en azından bir görünmeniz gerekirdi. Lanet olsun.

"Cumartesi günü birisiyle çıkacağım," dedim.

Ronnie durup bana aynadan baktı. Ben koşmaya devam ettim; eğer sorular sormak istiyorsa, önce bana yetişmesi gerekiyordu. Bana yetişti.

"Çıkmak mı dedin?"

Başımla onayladım. Nefesimi koşmak için saklıyordum.

"Konuş, Anita." Sesinde hafif bir tehdit vardı.

Ona sırıtıp Richard Zeeman ile tanışmamın sansürlenmiş versiyonunu anlattım. Çok fazla şeyi atlamamıştım.

"Onu ilk gördüğünde, yatakta çıplak mıydı?" Neşeli bir heyecan içindeydi.

Başımla onayladım.

"Erkeklerle çok ilginç yerlerde tanışıyorsun," dedi.

Yeniden koşmaya başlamıştık. "Bir erkekle en son ne zaman tanıştım ki?"

"John Burke'e ne demeli?"

"Onun dışında." Uyuzlar sayılmazdı.

Bir süre düşündü. Başını iki yana salladı. "Çok oldu."

"Evet," dedim.

Son aletlere gelmiştik, son iki tur, sonra esneme, duş ve işimiz bitecekti. Antrenman yapmak aslında hoşuma gitmiyordu. Ronnie'in de. Ama ikimizin de kötü adamlardan ka-

çabilmek ya da onları yakalayabilmek için iyi durumda olmamız gerekiyordu.

Skuaş kortuna ve solaryuma yakın bir alana geçtik. Esnemek için yeterince alan olan tek yer burasıydı. Antrenman yapmadan ve yaptıktan sonra hep esneme hareketleri yapardım. Dikkatsiz olamayacak kadar çok yaram vardı.

Boynumu yavaşça döndürmeye başladım; Ronnie de beni takip etti. "Sanırım çıkma işini ertelemem gerekecek."

"Buna cesaret edemezsin. Onu da partiye davet et," dedi Ronnie.

Ona baktım. "Dalga mı geçiyorsun? İlk çıkışımız ve o tanımadığı insanlarla çevrili olacak."

"Catherine dışında sen kimleri tanıyorsun?" diye sordu.

Haklıydı. "Ben kocasıyla tanıştım."

"Düğündeydin," dedi Ronnie."

"Ya; evet."

Ronnie yüzünü buruşturdu. "Ciddi ol, onu partiye davet et, bir sonraki hafta mağaracılık yapmak için plan yapın."

"Aynı adamla iki kere çıkmak mı?" Başımı iki yana salladım. "Ya birbirimizden hoşlanmazsak?"

"İtiraz yok. Aylardır bir çıkmaya bu kadar yaklaşmışsın, işi berbat etme," dedi.

"Birisiyle çıkmıyorum çünkü çıkacak zamanım yok."

"Uyuyacak zamanın da yok ama bir şekilde ayarlıyorsun," dedi.

"Tamam soracağım ama partiye hayır diyebilir. Ben kendim bile gitmeyi istemeyebilirim."

"Neden?"

Ona uzunca baktım. Yeterince masum görünüyordu. "Ben bir animatörüm, zombi kraliçesi. Benim bir Cadılar Bayramı partisinde olmam çok aşırı kaçar."

"İnsanlara ne yaptığını söylemek zorunda değilsin."

"Yaptığımdan utanmıyorum."

"Öyle demedim," dedi Ronnie.

Başımı iki yana salladım. "Tamam, unut gitsin. Ben Richard'a kendi teklifimi yaparım, sonra oradan bir yerlere varırız."

"Şimdi parti için seksi bir elbise isteyeceksin," dedi.

"İstemeyeceğim," dedim.

Güldü. " İsteyeceksin."

"Tamam, tamam, eğer Cadılar Bayramından üç gün önce bir tane bulabilirsem seksi bir kıyafet alırım."

"Sana yardım ederim. Bir şeyler buluruz."

Bana yardım ederdi. Bir şeyler bulurduk. Kulağa hayra alamet değilmiş gibi geliyordu. Çıkma öncesi tedirginliği. Kim, bende mi?

On Üçüncü Bölüm

Öğleden sonra saat 5:15'te Richard Zeeman ile telefonla konuşuyordum. "Selam, Richard, ben Anita Blake."

"Sesini duymak ne güzel." Sesi telefonda gülüyordu; neredeyse hissedecektim.

"Cumartesi öğleden sonra bir Cadılar Bayramı partisine davet edildiğimi unutmuşum. Partiye gündüz başlıyorlar, o yüzden orada olabilirim. Gitmemezlik edemem.

"Anlıyorum," dedi. Sesi çok ifadesizdi... ifadesiz neşeli.

"Partiye benimle gelmek ister misin? Cadılar Bayramı gecesi çalışmak zorundayım ama gündüz beraber olabiliriz."

"Ya mağaracılık?"

"Rezerv edildi," dedim.

"İki kere çıkacağız; bu ciddi olabilir."

"Bana gülüyorsun," dedim.

"Asla."

"Ya peki gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Eğer bir sonraki hafta Cumartesi benimle mağaralara geleceğine söz verirsen."

"En içten şekilde söz veriyorum," dedim.

"Anlaştık." Telefonda bir süre sessiz kaldı. "Bu partide kostüm giymemiz gerekiyor mu?"

"Maalesef, evet," dedim.

İç çekti.

"Kaçıyor musun?"

"Hayır ama yabancıların önünde kendimi rezil ettirdiğin için bana iki çıkma borçlu oluyorsun."

Sırıttım ve beni göremediğine memnun oldum. Tamamen mutlu olmuştum. "Anlaştık."

"Ne kostümü giyeceksin?" diye sordu.

"Henüz bir tane bulmadım. Söyledim ya, partiyi unutmuştum; gerçekten unutmuştum."

"Hmmm. Sanırım kostüm seçimi, bir insan hakkında çok fazla şey söyler diye düşünüyorum, ya sen?"

"Cadılar Bayramına bu kadar yaklaşmışken, kendi boyumuzda bir şey bulmamız bile büyük şans olur.

Güldü. "Elimde bir koz olabilir."

"Ne?"

Yeniden güldü. "O kadar şüpheci olma. İç Savaş olayına çok meraklı bir arkadaşım var. O ve karısı o döneme ait eşyalar yapıyorlar."

"Dönemin kıyafetleri mi?"

"Evet."

"Doğru ölçülerde var mıdır?"

"Ölçülerin nedir?"

Daha beni öpmemiş birisi için bu özel bir soruydu. "Yedi," dedim.

"Ben daha küçük olacağını tahmin etmiştim."

"Göğüs boyum altı için fazla ve altı buçuk diye bir şey üretmiyorlar."

"Göğüs boyu mu büyük, vay, vay."

"Yapma."

"Affedersin, dayanamadım," dedi.

Çağrı cihazım harekete geçti. "Lanet olsun."

"O ses de nedir?"

"Çağrı cihazım," dedim. Düğmeye bastım ve numara çıktı: Polis. "Bunu almak zorundayım. Seni birkaç dakika sonra arayabilir miyim, Richard?"

"Nefes bile almadan bekleyeceğim."

"Telefona surat asıyorum, umarım bunun farkındasındır."

"Bunu benimle paylaştığın için sağ ol. Telefonun başında, aramanı bekleyeceğim. İşin bitince (ağlamaklı bir iç çekiş) beni ara."

"Kes şunu, Richard."

"Ne yaptım ki?"

"Hoşça kal, Richard, yakında konuşuruz."

"Bekliyorum," dedi.

"Hoşça kal, Richard." Daha fazla kendisini acındıracak bir şey söylemeden telefonu kapattım. İşin acıklı yönü, benim bunu şirin bulmamdı. Bir kaşık alıp kusmalıydım.

Dolph'un numarasını çevirdim. "Anita?"

"Evet."

"Başka bir vampir kurbanı bulduk. İlk kurban gibi görünüyor ama bu seferki kadın."

"Lanet olsun," dedim yavaşça.

"Evet, DeSoto'da seni bekliyoruz."

"Arnold'dan daha güneyde," dedim.

"Ne olmuş?" dedi.

"Hiç, bana tarif et."

Etti.

"Oraya gelmem en azından bir saat alır," dedim.

"Ceset bir yere gitmiyor, biz de aynı durumdayız." Sesi, morali bozulmuş gibi geliyordu.

"Neşelen, Dolph, bir ip ucu bulmuş olabilirim.

"Konuş.

"Varonica Sims, Cal Rupert'in adını hatırladı, tarifte uyuyor."

"Bir özel detektifle ne konuşuyorsun?" Sesi şüphelenmiş gibi geliyordu.

"O benim iş ortağım ve bize ilk ipucumuzu verdiğine göre, senin yerinde olsam, sesim biraz daha minnettar gelirdi."

"Evet, evet. Çok yaşa, özel sektör. Şimdi konuş."

"İki ay önce bir Cal Rupert VKİ üyesiymiş, tarif de uyuyor."

"İntikam cinayetleri mi?" diye sordu.

"Belki.

"İçimdeki seslerin yarısı bir düzen olmasını umuyor. En azından bakmaya başlayacak bir yerimiz olurdu." Gülmeyle homurdanma arasında bir ses çıkarttı. "Zerbrowski'ye bir ipucu bulduğunu söyleyeceğim. Bu hoşuna gidecektir."

"Dik Tracy ve Suç avcıları, hepimiz polis dilini konuşuyoruz," dedim.

"Polis dili mi?" Telefondan sırıttığını hissedebiliyordum. "Eğer daha başka ipuçları bulursan, bize bildir."

"Emredersiniz, çavuşum."

"Alaylarını bir kaba koy," dedi.

"Lütfen, ben her zaman taze alaylar kullanırım, hiçbirisi kaptan çıkmaz."

Bezgin bir ses çıkarttı. "Kıçını kaldır da buraya gel, biz de evimize gidelim." Telefon hat sesi verdi. Ben de kapattım.

Richard Zeeman ikinci çalışta açtı. "Alo."

"Benim, Anita."

"Nasılsın?"

"Mesai polistendi. Benim uzmanlığıma ihtiyaçları var."

"Bir olağandışı suç?" diye sordu.

"Evet."

"Tehlikeli mi?"

"Ölen insan için, evet."

"Bunu kast etmediğimi biliyorsun," dedi.

"Benim işim bu, Richard. Eğer baş edemiyorsan, belki hiç çıkmamalıyız bile."

"Hey, hemen savunmaya geçme. Sadece kişisel olarak tehlikede olup olmayacağını merak ettim." Sesi içerlemiş gibi geliyordu.

"Tamam. Gitmem gerek."

"Kostümlere ne olacak? Arkadaşımı aramamı istiyor musun?"

"Elbette."

"Senin kostümünü seçmede bana güveniyor musun?" diye sordu.

Bunu biraz düşündüm. Bana kostüm seçmesinde ona güveniyor muydum? Hayır. Kendime kostüm bulacak kadar zamanım var mıydı? Büyük ihtimalle hayır. "Neden olmasın, dilenciler seçici olmaz?" dedim.

"Bu partiyi atlatacağız ve önümüzdeki hafta, gidip çamurda yuvarlanacağız."

"Bekleyemeyeceğim," dedim.

Güldü. "Ben de."

"Gitmem gerek, Richard."

"Denemen için kostümleri evine getiririm. Bana adresi ver."

Tarif ettim.

"Umarım kostümünü beğenirsin."

"Ben de; sonra konuşuruz." Ahizeyi bıraktım. Bu, çok kolay olmuştu. Çok dertsiz. Büyük ihtimalle, bana rezalet bir kostüm seçecekti. Çok kötü zaman geçirip ikinci kere çıkma tuzağında kısılıp kalacaktık. Ayy!

Ronnie bana bir kutu meyve suyu verip kendisininkinden bir yudum aldı. O böğürtlenli içiyordu, ben de kırmızı greyfurt. Ben böğürtlenden hiç hoşlanmam.

"Şirin çocuk ne dedi?"

"Lütfen, ona öyle deme," dedim.

Omuz silkti. "Kusura bakma, ağzımdan kaçtı." Utanmış görünecek kadar kibardı.

"Seni bu seferlik affediyorum."

Sırıttı ve içerlemediğimi biliyordu. Ama ben, onunla çıktığı kişiler hakkında yeterince dalga geçmiştim. Karşılık vermek oyunun kuralındaydı. Ama buna maruz kalmak hiç hoş değildi.

On Dördüncü Bölüm

Güneş yeni açılmış, hâlâ kanayan bir yara, kızıl bir kesik gibi batıyordu. Mor bulutlar batıya doğru yığılmıştı. Rüzgar güçlü ve yağmur kokuyordu.

Rufflo Lane dar, çakıl bir yoldu. Ancak iki araba geçecek kadar genişti. Kırmızıya yakın çakıllar ayak altında tıkırdıyordu. Dar yol, tepenin yamacında bitiyordu. Resmi ve sivil polis arabaları, yolun bir tarafında görebildiğim kadar uzanmıştı. Jefferson Bölgesi'nde fazla tepe yoktu.

Çağrı cihazım öttüğünde, temiz tulumumu, siyah Nikelarımı ve ameliyat eldivenlerimi çoktan giymiştim. Fermuarı zorla açıp lanet şeyi azalan ışıkta bulmak zorunda kalmıştım. Numarayı görmeme gerek yoktu. Arayan Bert'ti. Havanın tamamen kararmasına yarım saat vardı. Patronum nerede olduğumu ve neden işimin başında olmadığımı merak ediyordu. Bert'in beni gerçekten kovup kovmayacağını merak ediyordum. Cesede baktım ve umurumda olup olmadığından emin değildim.

Kadın kıvrılmış yan yatıyordu ve kolları çıplak göğüslerini kapatmıştı; ölürken bile iffetliymiş. Şiddet içeren bir ölüm, en büyük özlük hakkı ihlallerden birisiydi. Fotoğrafı çekile-

cek, kasede kaydedilecek, kesilecek, sonra dikilecekti. İçinde ve dışında dokunulmadık yer kalmayacaktı. Bu, yanlıştı. Üzerine bir battaniye örtüp onu kendi halinde bırakmamız gere-

kiyordu ama böyle yaparsak, diğer cinayeti engelleyemezdik. Ve kesinlikle bir tane daha olacaktı, ikincisi bunun ispatıydı.

Etraftaki polislere ve ambulans ekibine baktım, cesedi götürmek için bekliyorlardı. Ceset dışında, oradaki tek kadın bendim. Çoğu zaman öyleydi ama bu gece bu beni rahatsız etmişti. Beline kadar uzun saçları, soluk bir sel gibi otlara saçılmıştı. Bir sarışın daha. Bir tesadüf müydü? Değil miydi? İki, çok az bir veriydi. Eğer üçüncü kurban da sarışın olursa, o zaman bir eğilim bulmuş olurduk.

Eğer bütün kurbanlar beyaz, sarışın ve VKİ üyesi çıkarsa, o zaman bir bağlantı yakaladık demektir. Bağlantılar, suçun çözülmesinde yardımcı olurdu. Bir bağlantı olmasını umuyordum.

Kalem şeklinde fenerimi ağzımda tutup ısırık izlerini ölçtüm. Bu sefer bilekte ısırık izi yoktu. Onun yerine, ip yanıkları vardı. Onu bağlamışlardı, belki de et gibi tavana asmışlardı. İnsanlarla beslenen hiçbir vampir iyi olmazdı. Bir vampirin asla, sadece biraz alacağına inanmayın. Acımayacağını söylediklerine de. Bu, çıktığınız kişinin tam zamanında geri çekeceğine inanmak gibidir. Sadece onan güvenin. Ya, tabii.

Boynunun iki yanında da delik yara izleri vardı. Sol göğsünden bir parça et kopmuştu, sanki bir şey kabinin tam üzerinden ısırmıştı. Dirseği parçalanmıştı. Eklemi, ince ışığın altında parlıyordu. Pembe tendonlar, kolu bir arada tutmak için gerilmişti.

Üzerinde beraber çalıştığımız son seri katil, kurbanları parçalara ayırıyordu. Üzerinde yürüdüğüm halı o kadar fazla kan emmişti ki, üzerinde yürürken vıcık vıcık ötüyordu. İpucu ararken, iç organları elimde tutmak zorunda kalmıştım. Bu, gördüğüm en kötü şeylerin yenisi olmuştu.

Cesede baktım ve onu parçalamadıklarına sevindim. Bunun nedeni, daha kolay bir ölüm olduğu için değildi ama öyle olduğunu umuyordum. Daha fazla ipucu olacağı için de değildi çünkü yoktu. Öyle olduğuna sevinmiştim çünkü daha fazla parçalanmış ceset görmek istemiyordum. Bu yıllık kotamı doldurmuştum.

Kalem feneri ağzında tutup ısırık izlerini salya akıtmadan ölçmek bir sanattı. Ben beceriyordum. İşin sırrı, arada sırada fenerin dibini emmekti.

Fenerin ince ışığı, baldırlarını aydınlattı. Onun kasıklarında da adamınkiler gibi yaralar var mı diye merak ediyordum. Bunun da aynı katillerin işi olduğundan emin olmak istiyordum. İki ayrı başıboş vampir grubunun avlanıyor olması, büyük bir tesadüftü ama mümkündü. Tek bir grubun işi olduğundan olabildiği kadar emin olmalıydım. Bir tanesi çoktu, iki tanesi, çığlıklar içinde bir kabus olurdu. Tanrı bu kadar merhametsiz olamazdı ama ne olur ne olmaz... Kasığında bir yara olup olmadığını kontrol etmek istiyordum. Adamın elerinde ip izleri yoktu. Ya vampirler daha organize olmaya başlıyorlardı ya da başka bir gruptu.

Kolları göğsüne yapışmıştı, ölüm katılığı gelmişti. Katılık gidinceye kadar, baltayla parçalamadıkça bacaklarını ayıramazdınız, ki buna daha kırk sekiz saat vardı. İki gün bekleyemezdim ama cesedini parçalara ayırmak da istemiyordum.

Cesedin önünde, diz ve ellerimin üzerine çöktüm. Birazdan yapacağım şey için özür diledim ama yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

Fenerin ince ışığı, ince bir spot gibi, baldırları üzerinde titredi. Bacaklarını ayıran aralığa dokundum ve parmaklarımı o aralıktan ilerlettim, parmak ucumla orada yara izi var mı yok mu, hissetmeye çalışıyordum.

Cesedi avuçluyormuş gibi görünüyordum ama daha ağırbaşlı bir yol düşünememiştim. Havaya baktım, teninin sert-

leşmiş halini hissetmemeye çalışıyordum. Güneş, batıya saçılmış sönen kömürler gibiydi. Gerçek karanlık, gökyüzüne mürekkep seli gibi yayılıyordu. Ve kadının bacakları elimin altında hareket etti.

Sıçradım. Neredeyse feneri yutacaktım. Gergin, kim ben mi? Kadının eti yumuşaktı. Bir dakika önce değildi. Kadının dudakları hafifçe açılmıştı. Önceden kapalı değiller miydi?

Bu deliceydi. Eğer vampire dönüşmüşse bile, ölümünden sonraki üçüncü gecede dirilirdi. Ve büyük bir kan şöleninde birden fazla vampir tarafından emilerek ölmüştü. Ölüydü, sadece ölü.

Teni karanlıkta, beyaz bir aydınlıktaydı. Gökyüzü siyahtı; ayı, o mor bulutların arkasındaysa bile, ben göremiyordum. Ama teni, sanki ay ışığı vurmuş gibi aydınlıktı. Tam olarak parlamıyordu ama ona benzer bir şeydi. Saçları, çimenlere yayılmış örümcek ağı gibi ışık veriyordu. Bir dakika önce ölüydü; ama şimdi... güzeldi.

Dolph tepemde dikiliyordu. İki on boyuyla, ayaktayken bile dikiliyormuş gibi oluyordu; dizlerimin üzerindeyken dev gibiydi. Ayağa kalkıp kalem feneri ağzımdan çıkarttım. Bir yabancının açık yaralarına dokunduktan sonra ağzınıza sokacağınız bir şeye dokumamalıydınız. Biliyorsunuz, AIDS. Feneri tulumumun göğüs cebine koydum. Diğer eldiveni de çıkarttım ve buruşturup yan cebime koydum.

"Evet?" dedi Dolph.

"Sana farklı görünüyor mu?" diye sordum.

Kaşların çattı. "Ne?"

"Ceset; sana farklı görünüyor mu?"

Soluk vücuda baktı. "Şimdi sen söyleyince fark ettim. Uyuyormuş gibi görünüyor." Başını iki yana salladı. "Şimdi bir ambulans çağırıp bir doktora öldüğünü tescil ettireceğiz."

"Nefes almıyor."

"Sadece nefes almamanın tek kriter olmasını mı isterdin?"

Biraz düşündüm. "Hayır, sanmıyorum."

Dolph not defterini karıştırdı. "Birden fazla vampir tarafından öldürülen birisinin, bir vampir olarak dirilemeyeceğini söylemiştin." Benim sözlerimi bana geri söylüyordu. Kendi tuzağıma düşmüştüm.

"Bu, pek çok durumda böyle olur.

Kadına baktı. "Ama bunda değil."

"Maalesef, hayır," dedim.

"Açıkla, Anita." Sesi hoş değildi. Onu suçlayamazdım.

"Bazen tek bir ısırık bile cesedi vampir olarak diriltebilir. Bunu sadece makalelerden okudum. Çok güçlü bir başvampir, bazen dokunduğu her cesedi kirletebilir.

"Makaleleri nereden okudun?"

"Sezonluk Vampir Dergisi'nde."

"Hiç duymadım," dedi.

Omuz silktim. "Olağandışı biyoloji okudum; böyle şeylerin gönderilmesi için bir listede falan olmalıyım." Bir an, sırf bunun bile hoş bir şey olmadığını düşündüm. "Dolph."

"Evet."

"Adam, ilk ceset, bu onun üçüncü gecesi."

"O karanlıkta parlamıyordu," dedi Dolph.

"Kadının cesedi, hava kararıncaya kadar kötü görünmüyordu."

"Adamın da dirileceğini mi düşünüyorsun?"

Başımla onayladım.

"Has siktir," dedi.

"Kesinlikle," dedim.

Başını iki yana salladı. "Bir dakika. O zaman bize, onu kimin öldürdüğünü söyleyebilir."

"Normal bir vamp olarak dirilmeyecektir. Farklı yaralar alıp öldü, Dolph; insandan çok hayvana yakın bir şey olarak geri dönecek."

"Açıkla."

"Eğer cesedi St. Louis Şehir Hastanesine götürdülerse, o zaman güçlendirilmiş çelik parmaklıklar arkasında güvendedir ama eğer beni dinledilerse, o zaman onu sıradan bir mor-

ga koymuşlardır. Morgu ara ve onlara binayı boşaltmalarını söyle."

"Ciddi misin?" dedi.

"Tamamıyla."

Benimle tartışmadı bile. Ben onun olağandışı uzmanıydım ve benim söylediklerim, aksi ispatlanıncaya kadar onun İncil'iydi. Dolph, bir konuda söylendiği şekilde hareket etmeye hazır olmadığı sürece, başkasının fikrini sormazdı. İyi bir patrondu.

Arabasına bindi, cinayet yerine en yakın araba onunkiydi ve morgu aradı.

Açık kapıdan sarktı. "Ceset, St. Louis Şehir Hastanesine gönderilmiş, vampir kurbanlarına uygulanan rutinden geçmiş. Bizim olağandışı uzmanımızın güvenli dedikleri bile güvenlik prosedüründen geçiyormuş." Bunu söylerken bana gülümsüyordu.

"St. Louis Şehir Hastanesini de ara ve cesedi güvenlik hücresine koyduklarından emin ol."

"Neden bir cesedi vampir morguna gönderip güvenlik hücresine koymayacaklar ki?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Ama eğer onları ararsan, kendimi daha iyi hissedeceğim."

Derin bir nefes alıp verdi. "Tamam." Telefona geri dönüp numarayı ezberden çevirdi. Bu, Dolph'un nasıl bir yıl geçirdiğini gösteriyordu.

Ben de kapıda durup dinledim. Duyacak fazla bir şey yoktu. Kimse cevap vermiyordu.

Dolph durmuş telefonun çalışını dinliyordu. Bana baktı. Gözleri soruyu sordu.

"Orada birilerinin olması gerek," dedim.

"Evet," dedi.

"Adam bir canavar gibi dirilecek. Efendisi gelip onu alıncaya ya da kendisi gerçekten ölünceye kadar, yoluna çıkan her şeyi parçalayacak. Onlara hayvani vampir deniliyor. Onlar için günlük bir terim yok. Bunun için çok nadirler."

Dolph telefonu kapattı. "Zerbrowski!" diye bağırarak çıktı.

"Buradayım, çavuş." Zerbrowski koşarak geldi. Dolph bağırdığında, koşarak gelmeliydiniz, yoksa... "Nasıl gidiyor, Blake?"

Ne demem gerekiyordu, berbat mı? Omuz silktim. "İyi," dedim.

Çarı cihazım yeniden öttü. "Lanet olsun, Bert!"

"Patronunla konuş. Seni rahat bırakıp siktirip gitmesini söyle," dedi Dolph.

Bu laflar hoşuma gitmişti.

Dolph emirler yağdırarak uzaklaştı. Adamlar itaat etmek için birbirlerine dolandılar. Ben, Dolph'un arabasına binip Bert'i aradım.

İlk çalışta cevap verdi; iyi bir işaret değildi. "Bu sen olsan iyi olur, Anita."

"Ya değilsem?" dedim.

"Hangi Cehennemdesin?"

"Taze bir cesetle, cinayet mahallinde," dedim.

Bu onu bir süre durdurdu. "İlk randevunu kaçırıyorsun."

"Evet."

"Ama sana bağırmayacağım."

"Makul davranıyorsun. Neler oluyor?"

"Hiç, sadece Animatörler A.Ş.'nin en yeni üyesi, ilk iki randevunu alıyor. İsmi Lawrence Kirkland. Onunla üçüncü randevunda buluş, sen geri kalan üç randevuyu alırsın ve ona biraz işi gösterirsin."

"Birisini işe mi aldın? Birisini bu kadar çabuk nasıl bul-

dun? Animatörler çok nadirdir. Özellikle, gecede iki tane yapabilecek olanlar."

"Yetenek bulmak benim işim."

Dolph arabaya bindi ve diğer koltuğa kaydım.

"Patronuna kapatman gerektiğini söyle."

"Kapatmam gerek, Bert."

"Bekle, St. Louis Şehir Hastanesinde acil bir infaz çağrın var."

Midem kasıldı. "Adı ne?"

Durdu ve adı okudu. "Calvin Rupert."

"Has siktir."

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bu çağrı ne zaman geldi?"

"Bu akşam üstü, saat üç civarında. Neden?"

"Has siktir, has siktir, has siktir."

"Neler oluyor, Anita?" diye sordu Bert.

"Acil ibaresi var mıydı?" Zerbrowski, sivil aracın arka koltuğunu bindi. Dolph, aracı vitese takıp sireni ve farları açtı. Resmi bir araç peşimizdeydi, ışıkları karanlığı yarıyordu. Işıklar ve sirenler, yu hu!

"Rupert, şu öldürülme vasiyetlerden bırakmış. Eğer bir vampirden tek bir ısırık almış olsa bile, kazık saplanmasını istemiş."

Bu, VKİ üyeleri için bir zorunluluktu. Lanet olsun, benim öldürülme vasiyetimde de böyle yazıyordu. "İnfaz için mahkeme kararına ihtiyacımız var mı?"

"Buna sadece eğer kişi vampir olarak dirilirse ihtiyacın var. Akrabalarından iznimiz var; gidip ona kazığı saplayalım."

Araba dar yolda zıplarken, torpidoya tutundum. Çakıllar arabanın altına çarpıyordu. Ahizeyi omzumla çenemin arasına aldım ve emniyet kemerini taktım.

"Şimdi morga gidiyorum," dedim.

"Sana ulaşamayınca, John'u gönderdim," dedi Bert.

"Ne kadar oldu?"

"Çağrıma cevap vermeyince, ben de onu aradım."

"Onu ara, gitmemesini söyle."

Sesimde bir şey olmalıydı. "Neler oluyor, Anita?" dedi.

"Morg cevap vermiyor, Bert."

"Ne olmuş?"

"Vampir dirilmiş, herkesi öldürmüş olabilir ve John böyle bir şeyin içine giriyor olabilir."

"Onu ararım," dedi Bert. Bağlantı kesildi ve 21. yeni karayoluna çıkarken ben, telefonu kapattım.

"Oraya gittiğimizde vampir öldürebiliriz," dedim.

"Bu cinayet," dedi Dolph.

Başımla reddettim. "Eğer Calvin Rupert'in öldürülme vasiyeti varsa değil."

"Var mıymış?"

"Evet."

Zerbrowski, yumruğunu koltuğun arkasına vurdu. "O zaman o orospu çocuğunun işini halledelim."

"Edelim," dedim.

Dolph sadece başıyla onayladı.

Zerbrowski sıntıyordu. Çiftesi elindeydi. "O şeyin içinde gümüş fişekler mi var?" diye sordum.

Zerbrowski silaha baktı. "Hayır."

"Lüften bana, bu arabada gümüş mermileri olan tek kişinin ben olmadığımı söyleyin."

Zerbrowski sıntı. "Gümüş altından daha pahalı. Belediye'nin o kadar çok parası yok," dedi Dolph.

Bunu biliyordum ama yanılmayı umuyordum. "Likantroplar ve vampirlerle karşılaştığınızda ne yapıyorsunuz?"

Zerbrowski arabanın arkasından uzandı. "Uzileri olan çetelerle karşılaştığımızda ne yapıyorsak onu yapıyoruz."

"Nedir?" dedim.

"Silahlarımız yetersiz kalıyor," dedi. Bundan pek hoşnut görünmüyordu. Benim de çok hoşuma gitmemişti. Morg çalışanlarının kaçtığını ya da dışarı çıktığı umuyordum ama buna güvenmiyordum.

On Beşinci Bölüm

Vampir avlama aletlerim, gümüş fişekli kesik bir çifte, kazıklar, çekiç ve bir vampir boğmaya yetecek kadar kutsal su ve haçtan oluşuyordu. Maalesef vampir avlama aletlerim, yatak odamın dolabında duruyordu. Eskiden kesik çifte haricinde -çünkü o her zaman yasa dışıydı-, geri kalanları bagajımda taşıyordum. İnfaz emrim olmadan, vampir avlama aletleri ile yakalanırsam, otomatik olarak hapse girmem gerekirdi. Yeni yasa, birkaç hafta önce çıkmıştı. Bu yasa, bazı aşırı fanatik infazcılardan birisinin, bir vampiri öldürüp 'ay pardon' demelerini önlemek içindi. Doğru söylüyorum.

Hastaneye bir buçuk kilometre kala Dolph sirenleri kapattı. Park yerine karanlıkta ve sessiz geldik. Resmi araç peşimizden gelmişti. Bizi bekleyen bir resmi araç daha vardı. İki memur, silahları ellerinde arabanın arkasına eğilmişti.

Hepimiz karanlıktaki arabalardan çıktık, silahlarımızı çekmiştik. Kendimi bir Clint Eastwood filmine ışınlanmış gibi hissediyordum. John Burke'ün arabasını göremiyordum. Bu, onun çağrı cihazını benden daha sık kontrol ettiği anlamına geliyordu. Eğer vampir güvende, demir parmaklıkların arka-

sındaysa, ben de çağrı cihazımı daha sık kontrol edeceğime söz vermiştim. Tanrım, lütfen benim yüzümden insanların ölmesine izin verme. Amin.

Üniformalılardan bir tanesi, ördek yürüyüşünde Dolph'a doğru geldi. "Biz geldiğimizden beri hiçbir şey hareket etmedi, çavuş," dedi.

Dolph başıyla onayladı. "Güzel. Özel kuvvetler en kısa sürede buraya gelecekler. Biz listelerindeyiz.

"Biz listelerindeyiz de ne demek?" diye sordum.

Dolph bana baktı. "Özel kuvvetlerin gümüş kurşunları var ve buraya bir an evvel gelecekler."

"Onları bekleyecek miyiz?" diye sordum.

"Hayır."

"Çavuş, olağanüstü bir durumda, özel kuvvetleri beklemek zorundayız," dedi polis memuru.

"Eğer Bölgesel Olağandışı Soruşturma Takımı isen, değilsin," dedi.

"Gümüş mermilerinizin olması gerekirdi," dedim.

"İstekte bulunduk," dedi Dolph.

"Bir istek, bu çok yardımcı olacaktır."

"Sen bir sivilsin. Dışarıda bekleyeceksin. O yüzden vızıldama" dedi.

"Ayrıca, Missouri eyaletinin yasal vampir infazcısıyım. Eğer, Bert'i uyuz etmek için görmezlikten geleceğime, çağrı cihazıma cevap verseydim, vampire şimdiden kazık çakılmış olacaktı ve biz bunu yapıyor olmayacaktık. Beni bunun dışında bırakamazsın. Bu iş beni, sizi olduğundan daha fazla ilgilendiriyor."

Dolph bana bir müddet baktı, sonra yavaşça başıyla onayladı.

"Çeneni kapattıktan sonra arabaya binip beklemen gerekirdi," dedi Zerbrowski.

"Arabada beklemek istemiyorum."

Bana baktı. "Ben istiyorum."

Dolph kapılara doğru yürümeye başladı. Zerbrowski peşinden gitti. Ben de peşlerindeydim. Ben polisin olağanüstü suç uzmanıydım. Eğer işler bu gece kötü giderse, aldığım ücreti hak edecektim.

Bütün vampir kurbanları, St. Louis Şehir Hastanesi'nin bodrumuna getirilirdi, başka şehirlerde ölenler bile. Yeni dirilmiş vampirlerle baş edebilecek çok fazla morg yoktu. Her tarafı güçlendirilmiş çelikle kaplı ve kapısında haçlar olan özel bir güvenlik hücreleri vardı. İlk kan krizini gidermek için bir beslenme tankı bile vardı. Fareler, tavşanlar, kobaylar. Yeni dirileni rahatlamak için biraz çerez.

Normal şartlarda, adamın cesedi vampir odasında olurdu ve hiç problem olmazdı ama ben, onları adamın güvenli olduğuna ikna etmiştim. Ben onların uzmanıydım, kazığı saplamak için çağırılan bendim. Eğer cesedin güvenli olduğunu söylersem, bana inanırlardı. Ve ben yanılmıştım. Tanrı yardımcım olsun, yanılmıştım.

On altıncı Bölüm

St. Louis Şehir hastanesi, savaş alanı ortasındaki bodur bir bina gibi duruyordu. Birkaç blok güneye giderseniz, direk Broadway'den çıkmış, Tony Ödülü sahibi müzikalleri görebilirdiniz. Ama biz burada ayın arka yüzündeydik. Eğer ayın kenar mahalleleri varsa.

Kırık camlar, sivri dişler gibi yeri süslemişti.

Hastane, diğer çoğu şehir içi hastaneler gibi, çok para kaybettiğinden kapatılmıştı. Ama morg orada kalmıştı çünkü onu taşımak çok masraflıydı.

Oda, 1900'lü yılların başlarında, insanların vampirizmin çaresini bulacaklarına inandıkları bir dönemde dizayn edilmişti. Bir vampiri hücreye kilitle, dirilişini seyret ve onu 'iyileştirmeye' çalış. Pek çok vampir iş birliği yapmıştı çünkü tedavi olmak istiyorlardı. Dr. Henri Mulligan tedavi araştırmalarına öncülük etmişti. Hastalarından birisi Dr. Mulligan'ın yüzünü yedikten sonra program devam etmemişti.

İşte size zavallı, anlaşılmamış vampirlere yardım etmenin sonuçları.

Ama güvenlik hücresi hâlâ çoğu vampir kurbanı için kullanılıyordu. Çoğunlukla tedbir olarak; çünkü bugünlerde ye-

ni dirilen bir vampiri, onu medeni vampir camiasına yönlendirmek için bekleyen bir vampir danışmanı oluyordu.

Vampir danışmanını tamamen unutmuştum. Yaklaşık bir ay önce başlatılmış, öncü bir programdı. Daha yaşlı bir vampir, bir hayvani vampiri kontrol edebilir miydi yoksa sadece bir başvampir mi onu kontrol edebilirdi? Bilmiyordum. Bilmiyordum işte.

Dolph silahını çekmiş ve hazırdı. Gümüş kaplı mermiler olmadan, elindeki silah bir canavara tükürmekten daha etkiliydi ama sadece biraz. Zerbrowski çifteyi nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi tutuyordu. Peşimizden dört memur da geliyordu. Hepsi silahlarını çekmiş ve hortlağın kıçını dağıtmaya hazırdı. O zaman ben niye rahat değildim? Çünkü benim dışımda hiç kimsenin gümüş mermileri yoktu.

Çift cam kapılar otomatik olarak açıldı. Hareket ettiği anda, yedi silah da ona döndü. Bütün parmaklarıma, o lanet şeye ateş etmemeye çalışmaktan kramp girmişti.

Memurlardan bir tanesi, gülerek yutkundu. Gergin mi, kim, biz mi?

"Pekala, burada siviller var. Hiçbirisine ateş etmeyin," dedi Dolph.

Memurlardan birisi sarışındı. Ortağı zenci ve daha yaşlıydı. Diğer iki memur yirmili yaşlardaydı: Birisi zayıf ve uzun boyluydu, çıkık bir adem elması vardı, diğeri soluk tenli ve kısaydı, gözleri korkudan neredeyse camlaşmıştı.

Her polisin haç şeklinde kravat iğnesi vardı. Bu, St. Louis Polisi'nin yeni görünüşü ve standardıydı. Haçlar yardımcı olurdu, belki hayatlarını bile kurtarırdı.

Haçımın zincirini yenileyecek fırsatım olmamıştı. Onun yerine, üzerinde bir sürü küçük haç olan bir bilezik takıyordum. Ayrıca bir de Hal-hal takıyordum, bileziğime uyduğu için değildi, sadece eğer işler ters giderse, yedek olsun diye takmıştım.

Eksikliğini hissetmeden yaşayacağım bir seçimdi bu, haç ya da silah. İkisinin de olması daha iyiydi.

"Bu işi doğru yapmamız için verebileceğin tavsiyeler var mı, Anita?" diye sordu Dolph.

Çok fazla zaman geçmiş olamazdı, daha henüz polis çağırılmamıştı. Eski güzel günlerde vampirler, kendisini bu işe adamış birkaç uzmana bırakılırdı. Bir vampire haçı saplayıp işini bitireceğiniz günlerdi onlar. Ben de, gururlu, cesur, Cellatlardan bir tanesiydim.

"Silahlarımızı doğrultup bir daire oluşturalım. Böylece arkamızdan yaklaşılma şansını azaltmış oluruz."

"Geldiğini duymaz mıyız?" dedi sarışın polis.

"Yaşayanölüler ses çıkartmaz," dedim.

Gözleri büyüdü.

"Şaka yapıyorum, memur bey," dedim.

"Hey," dedi sessizce. Sesi alınmış gibi geliyordu. Sanırım onu suçlayamazdım.

"Kusura bakma," dedim.

Dolph kaşlarını çatarak bana baktı.

"Özür diledim ya."

"Çaylaklarla dalga geçme. Eminim bu ilk vampiridir," dedi Zerbrowski.

Zenci polis gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkarttı. "Bu, ilk günü, nokta."

"Yüce İsa. Arabada bekleyemez miydi?" dedim.

"Başının çaresine bakabilirim," dedi sarışın.

"Onu demek istemedim, sadece ilk günde vampirlerle çatışmamak gibi ortak bir sendika kararı falan yok muydu?"

"Bunu yapabilirim," dedi.

Başımı iki yana salladım. İlk günü, siktir. Yürüyen ölülerle ebelemece oynayacağına, bir yerlerde trafiği falan idare ediyor olmalıydı.

"Ben önden gideceğim," dedi Dolph. "Anita sağıma geç."

İki parmağını zenci polise ve sarışına uzattı. "Siz ikiniz soluma." Diğer iki memuru işaret etti. "Bayan Blake'in arkasına. Zerbrowski, arkayı al."

"Ooo, sağ ol, çavuş," diye homurdandı.

Neredeyse bir şey demeyecektim ama yapamadım. "Gümüş mermisi olan bir tek ben varım. Önden benim gitmem gerekir," dedim.

"Sen bir sivilsin, Anita," dedi Dolph.

"Yıllardır bir sivil değilim, Dolph ve sen de bunu biliyorsun."

Bana uzunca baktı, sonra başıyla onayladı. "Öne geç ama eğer ölürsen, götü kaybederim."

Gülümsedim. "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Öne geçtim, diğerlerinden biraz ilerdeydim. Onlar, arkamda kaba bir çember oluşturmuşlardı. Zerbrowski başparmağını kaldırıp bana 'her şey yolunda' işareti yaptı. Bu, beni gülümsetti. Dolph başını hafifçe oynattı. İçeri girme zamanı gelmişti. Canavarın peşine düşme zamanı.

On Yedinci Bölüm

Duvarlar yeşilin iki tonundaydı. Altta koyu haki, yukarda kusmuk yeşili. Endüstriyel yeşil, çürük dişler kadar çekiciydi. Boyumdan daha yüksekten geçen geniş buhar boruları, duvarları kaplıyordu. Borular da yeşile boyanmıştı. Onların yüzünden koridor, dar bir geçide dönüşmüştü.

Elektrik boruları, buhar borularının yanında, ince gümüş gölgeler gibiydi. Uygun şekilde dizayn edilmemiş bir binaya elektrik dağıtmak zor işti.

Kazınmadan kat kat boyandığı için duvarlar kabarmıştı. Eğer duvarı kazırsanız, arkeoloji kazılarındaki katmanlar gibi, renk renk boya tabakalarıyla karşılaşırdınız. Her rengin kendi tarihi, kendi acı hatıraları vardı.

Büyük bir geminin içinde olmak gibiydi bu. Sadece motorların gürültüsü yerine, mükemmel sessizliğin içindeydiniz. Bazı yerlere sessizlik, ağır perdeler gibi çökerdi. St. Louis Şehir Hastanesi böyle yerlerden bir tanesiydi.

Eğer batıl inançlarım olsaydı, ki yoktur, hastanenin hayaletler için en uygun yer olduğunu söylerdim. Farklı şekillerde hayaletler vardır. Cennet'e giden normal olanlar ya da Cehen-

nem'e gitmesi gereken ruhlar tarafından geride bırakılanlar. Din adamları, hayaletlerin varlığının Tanrı ve Kilise için ne anlama geldiğini tartışıyorlardı. Ben, Tanrı'nın bu konudan bir sıkıntı duyduğunu sanmıyordum ama kilise duyuyordu.

Burada, mekanı hayaletlerle dolduracak kadar çok insan ölmüştü ama ben, şahsen hiçbirini görmemiştim. Bir hayalet kollarını bana dolayıncaya kadar, onlara inanmayı düşünmüyordum.

Ama başka bir tür hayalet daha vardı. Psişik izler, güçlü hisler, bir binanın zeminine ve duvarlarına işlerdi. Bu bir duygusal kayıt cihazı gibiydi. Bazen görüntüler de olurdu, bazen sadece sesler, bazen belirli bir noktada yürüdüğünüzde, içinizden bir ürperti geçerdi.

Eski hastane, iç ürperten yerlerle doluydu. Şahsen ben hiçbir şey görmemiştim ya da duymamıştım ama holden aşağıya yürürken, yakında bir yerlerde, bir şey olduğunu hissediyordum. Görüş alanınızın dışında, duyamayacağınız bir yerde, dokunamayacağınız uzaklıkta bir şey vardı. Bu gece bu, belki sadece bir vampirdi.

Gelen tek ses, bizim yürürken çıkarttığımız ayak sesleri ve elbiselerimizin sürtünmesiydi. Başka ses yoktu. Etraf bu kadar sessizken bir şeyler duymaya başlardınız, bu kulağınızda çınlayan kendi kanınız bile olabilirdi.

Önümde ilk dönüş belirdi. Ben önderdim. Önderliğe kendim gönüllü olmuştum. Köşeyi önce benim dönmem gerekiyordu. Dönüşün arkasında bekleyen her ne ise, benimdi. Kahramanlık yapmaktan nefret ediyordum.

Tek dizimin üzerine çöktüm, silahımı iki elle tuttum. Silahımı köşeden uzatmak hiçbir işe yaramazdı. Göremediğim şeye ateş edemezdim. Nereye gittiği görünmeyen köşeleri dönmenin pek çok yolu vardı, hiçbirisi de tamamen güvenli değildi. Genelde fark eden, vurulmaktan mı, yoksa yakalanmaktan mı korktuğunuzdu. Bir vampir beklediğimiz için dert

etmem gereken, yakalanmam ve boğazımın parçalanmasıydı.

Sağ omzumu duvara dayadım, derin bir nefes alıp ileri atıldım. Koridora doğru pek de iyi olmayan bir takla attım.

Silahım elimde, ileri doğrultulmuş, sol tarafıma düşmüş gibi oldum. Bana inanın, bir köşeyi dönüp nişan almanın en hızlı yolu budur. Eğer canavarlar geri ateş edebilecek olsalardı, bunu tavsiye etmezdim.

Koridorda yatıyordum, kalp atışlarım kulaklarımda ötüyordu. İyi haber, vampir yoktu. Kötü haber bir ceset vardı.

Tek dizimin üzerinde doğruldum, hâlâ gölgelerden gelebilecek hareketleri kontrol ediyordum. Bazen bir vampirle karşılaştığınızda hiçbir şey görmezdiniz, onu duymazdınız bile, onu omuzlarınızda, sırtınızda, ensenizdeki tüylerde hissederdiniz. Bedeniniz, düşünceden daha eski ritimlere tepki verebilirdi. Aslında, bunun ne olduğunu düşünmek bile, sizi öldürtebilirdi.

"Temiz," dedim. Hâlâ koridorun ortasında tek dizimin üzerinde, elinde silahım, gelecek her şeye hazırdım.

"Yerlerde yuvarlanma işini bitirdin mi?" diye sordu Dolph.

Yan gözle ona baktım, sonra koridora. Orada hiçbir şey yoktu. Güvenliydi. Gerçekten.

Ceset, açık mavi üniformalı birisine aitti. Kolundaki sarı siyah armanın üzerinde 'Güvenlik' yazıyordu. Adamın saçları beyazdı. Sarkık bir gerdanı, geniş bir burnu vardı. Kaşları, soluk gözleri üzerindeki gri danteller gibiydi. Boğazı, parçalanmış ete dönüşmüştü. Omurgası, tepedeki ışıkların altında parlıyordu. Kan, yeşil duvarlara valşi bir Noel kartı gibi saçılmıştı.

Adamın sağ elinde bir tabanca vardı. Sırtımı sol taraftaki duvara verip koridoru diğer dönüşe kadar inceledim. Cesedi incelemeyi polise bıraktım. Bu geceki işim, bizi canlı tutmaktı.

Dolph cesedin yanına çömeldi. Yüzünü tabancaya yaklaştırmak için şınav çeker gibi bir hareket yaptı. "Ateş edilmiş."

"Cesedin yakınında barut kokusu yoktu," dedim. Bunu söylerken Dolph'a bakmıyordum, koridoru gözlemekle meşguldüm.

"Silahla ateş edilmiş," dedi. Sesi sert ve sıkıntılı geliyordu.

Dönüp ona baktım. Omuzları büzülmüştü, vücudu bir çeşit acıyla kasılmıştı.

"Onu tanıyordun, değil mi?" dedim.

Dolph başıyla onayladı. "Jimmy Dugan. Senden daha gençken, birkaç ay onunla beraber çalışmıştık. Emekli oldu ama aylığı yetmiyordu, o yüzden burada çalışmaya başladı." Dolph başını iki yana salladı. "Has siktir."

Ne diyebilirdim? 'Üzgünüm' pek uymuyordu. 'Çok üzgünüm' biraz daha iyiydi ama yine de yeterli değildi. Söylemeyi düşündüğüm hiçbir şey uygun değildi. Yapabileceğim hiçbir şey, durumu daha iyi hale getirmezdi. Kanla kaplı koridorda öylece durdum, hiçbir şey yapmadım ve hiçbir şey söylemedim.

Zerbrowski, Dolph'un yanına diz çöktü. Elini koluna koydu. Dolph yukarı baktı. Gözlerinde güçlü duyguların yansımaları vardı; kızgınlık, acı, üzüntü. Yukarıdakilerin hepsi mi, yukarıdakilerin hiçbirisi mi? Silahını hâlâ sıkı sıkı tutan cesede bakıp işe yarar bir şey söylemek istedim.

"Buradaki güvenliğin gümüş mermileri var mıdır?"

Dolph bana baktı. Bu sefer tahmine gerek yoktu, kesinlikle kızgındı. "Neden?"

"Güvenliğin gümüş mermileri olması gerekir. Biriniz şunu alın ve gümüş mermisi olan iki silahımız olsun."

Dolph silaha baktı. "Zerbrowski."

Zerbrowski, sanki adamı uyandırmak istemezmiş gibi, nazik bir şekilde silahı aldı. Ama bu vampir kurbanı dirilmeyecekti. Başı bir yana dönmüştü, tendonlar ve kaslar kopmuş-

tu. Sanki birisi omurgasının önündeki eti ve deriyi büyük bir kaşıkla çıkartmış gibi görünüyordu.

Zerbrowski silahın topunu kontrol etti. "Gümüş." Topu
150 geri kapatıp ayağa kalktı, silah sağ elindeydi. Çifte ise sol elindeydi.

"Yedek mermi?" diye sordum.

Zerbrowski diz çökmeye hazırlanırken, Dolph başını iki yana salladı. Cesedi o aradı. İşi bittiğinde, elleri kana bulanmıştı. Pıhtılaşmaya başlayan kanı, beyaz eldiveniyle silmeye çalıştı ama kan parmak arasına ve tırnaklarının altına girdi. Temizlemenin tek yolu sabunla ovmaktı.

"Üzgünüm, Jimmy," dedi sessizce. Hâlâ ağlamamıştı. Ben olsaydım ağlardım. Ama zaten kadınların göz yaşı bezlerinde daha çok kimyasal madde vardır. Gözlerimiz erkeklerinkinden daha çabuk dolar. Gerçekten.

"Yedek mermi yok. Sanırım Jimmy, gerzek bir güvenlik işi için beş merminin yeterli olacağını düşünmüş." Sesi kızgınlıkla ısınmıştı. Kızgınlık ağlamaktan daha iyiydi. Eğer kontrol edebilirseniz.

Ben koridoru kontrol ediyordum ama gözlerim cesede kayıp duruyordu. O, ben işimi yapamadığım için ölmüştü. Eğer ambulanstakilere cesedin güvenli olduğunu söylemeseydim, onu güvenli odasına koyacaklardı ve Jimmy Dungan ölmeyecekti.

İşlerin benim hatam yüzünden olmasından nefret ediyordum.

"Gidin," dedi Dolph.

Ben öncülüğü aldım. Başka bir dönüş daha vardı. Küçük, çömel yuvarlan rutinimi yaptım. Yan yatmış, silahımı iki elimle tutmuş, koridora nişan alıyordum. Uzun, yeşil koridorda hiçbir şey hareket etmiyordu. Yerde yatan bir şey vardı. Güvenlik görevlisinin önce alt tarafını gördüm. Kanla bulanmış, açık mavi pantolon içindeki bacaklar. Uzun at kuy-

ruklu bir baş, cesedin yanında unutulmuş bir et yığını gibi duruyordu.

Ayağa kalktım, silahım hâlâ ileriye doğrulmuştu. Nişan alacak bir şey arıyordum. Hâlâ duvardan damlayan kanlar dışında, hiçbir şey kımıldamadı. Kan, günün sonunda yağan yağmur gibi yavaş yavaş damlıyordu, hareket ettikçe yoğunlaşıp pıhtılaşıyordu.

"Yüce İsa!" Hangi memurun söylediğinden emin değildim ama ona katılıyordum.

Vücudunun üst tarafı, sanki vampir ellerini göğsünün içine soktuktan sonra çekip çıkartmış gibi görünüyordu. Kadının omurgası, oyuncak gibi kırılmıştı. Et, kan ve kemik parçaları, iğrenç çiçek yaprakları gibi koridora saçılmıştı.

Saframı ağzımda hissettim. Ağzımdan derin, düzenli nefesler almaya çalıştım. Hata. Hava kan tadındaydı... yoğun, sıcak ve biraz tuzlu. Karın ve ince bağırsakların parçalandığı yerde, hafif bir ekşilik de vardı. Yeni cesetler, mezbahayla umumi tuvalet arası bir şekilde kokardı. Ölüler, bok ve kan kokardı.

Zerbrowski, elinde ödünç aldığı silahıyla koridoru kontrol ediyordu. Onun dört mermisi vardı. Benim on üç, artı, bel çantamdaki yedek şarjörüm. İkinci güvenliğin silahı neredeydi.

"Kadının silahı nerede?" diye sordum.

Zerbrowski'nin gözleri bana, cesede, sonra koridora kaydı. "Göremiyorum."

Hiç silah kullanan bir vampirle karşılaşmamıştım, her şeyin bir ilki vardı. "Dolph, güvenliğin silahı nerede?"

Zerbrowski kanın içine diz çöküp cesedi incelemeye çalıştı. Kanlı et ve elbise parçalarını kaşıkla karıştırır gibi aradı. Eskiden böyle bir görüntü bana öğle yemeğimi kaybettirirdi ama artık olmuyordu. Artık ceset görünce kusmamam, iyiye bir işaret miydi? Belki.

"Dağılıp silahı arayın," dedi Dolph.

Dört memur dağılıp silahı aradı. Sarışının rengi sararmıştı, istemsizce yutkunuyordu ama kendisini tutuyordu. Aferin ona. Ama çıkık adem elmalı, uzun boylu olan kendisini tutamadı. Bir parça etin üzerine basıp kıç üstü pıhtılaşmış kan havuzunun içine düştü. Dizleri üzerinde emekleyip duvara kustu.

Hızlı, kısa nefesler alıyordum. Kan ve vahşet yeterli değildi ama birisinin kusma sesi olabilirdi.

Omuzlarımı duvara dayayıp diğer köşeye yöneldim. Kusmayacaktım. Kusmayacaktım. Oh, Tanrım lütfen kusmama izin verme. Hiç mideniz bulanırken, nişan almaya çalışmış mıydınız? Lanet iş neredeyse imkansızdı. İşiniz bitene kadar çaresizdiniz. Güvenlik görevlilerini gördükten sonra, çaresiz olmak istemiyordum.

Sarışın polis duvara yaslanmıştı. Yüzü terden parlıyordu. Bana baktı ve bakışlarından ne olacağın görmüştüm. "Yapma. Lütfen yapma," diye fısıldadım.

Çaylak dizleri üzerine çöktü ve olan oldu. O gün yediğim her şeyi çıkarttım. En azından cesedin üzerine kusmamıştım. Bu, bir kere olmuştu ve Zerbrowski devamlı benimle uğraşmıştı. O zamanki sıkıntı, delili zedelemiş olmamdı.

Eğer ben vampir olsaydım, yarımız içini boşaltırken, tepemize binerdim. Ama köşeden hiçbir şey çıkmadı. Hiçbir şey karanlığı delip çığlık olarak gelmedi. Şanslıydık.

"Eğer hepinizin işi bittiyse. Kadının silahını ve bunları yapanı bulmamız gerekiyor," dedi Dolph.

Ağzımı tulumumun koluna sildim. Terliyordum ama onları çıkartacak vaktim olmamıştı. Siyah Nikelarım, yerde ıslak sesler çıkartıyordu. Ayakkabılarım, altına kan yapışmıştı. Belki de tulum, kötü bir fikir değildi.

Tek istediğim serin kıyafetlerdi. Ama bu yeşil koridorda, kanlı ayak izleri bırakarak ilerliyordum. Yeri aradım ve işte

oradaydı, cesetten uzaklaşan ayak izleri, holde ilerleyip ilk bulduğumuz güvenlik görevlisine doğru gidiyordu.

"Dolph?"

"Ben de gördüm," dedi.

Belirsiz ayak izleri, katliamın olduğu yerden geçip uzak köşeye doğru gidiyordu. Uzağa gitmek kulağa hoş geliyordu ama böyle olmayacağını biliyordum. Buraya yakın ve kişisel olmak için gelmiştik. Lanet olsun.

Dolph, en büyük ceset parçasının yanına çömeldi. "Anita."

Ayak izlerine basmamaya dikkat ederek yanına gittim. Asla delillerin üzerine basma. Polis bundan nefret ederdi.

Dolph, kararmış bir elbise parçasını işaret ediyordu. Ben de dikkatlice diz çöktüm, üzerimde tulumum olduğuna şükrediyordum. Elbiselerimi mahvetmeden, kanların içinde istediğim kadar diz çökebilirdim. İyi bir izci gibi, her zaman hazırdım.

Kadının gömleği erimiş ve kararmıştı. Dolph kumaşa kaleminin ucuyla dokundu. Kumaş dağıldı, bayat ekmek gibi ufalandı. Dolph bir bölümünü kalemiyle deldi. Kumaş parçalandı. Cesetten ağır bir yanık ve kül kokusu geldi.

"Ona neler olmuş? diye sordu. Yutkundum, ağzımda hâlâ kusmuğun tadı vardı. Bu da pek yardımcı olmuyordu. "Bu, kumaş değil."

"Ya nedir o zaman?"

"Et."

Dolph sadece bana baktı. Elindeki kalemi sanki kıracakmış gibi tutuyordu. "Ciddi misin?"

"Üçüncü derece yanık," dedim.

"Bu, neden olmuş?"

"Kalemini ödünç alabilir miyim?" diye sordum.

Bir şey söylemeden bana verdi.

Kalemi göğsünden geri kalana batırdım. Eti o kadar kötü yanmıştı ki, gömleğiyle kaynaşmıştı. Katmanları kenara ittim,

kalemle kazıyordum. Ceset, inanılmaz derecede hafif ve tavuğun yanmış derisi gibi gevrekti. Kalemi yarısına kadar yanığa batırmıştım ki, sert bir şeye dokundum. Onu yukarı çek-

mek için kalemi kullandım ve yanık etin içinden şeklisiz bir metal parçası çıkarttım.

"Bu nedir?" diye sordu Dolph.

"Haçından geri kalanlar."

"Hayır," dedi.

Erimiş gümüş yığını, siyah külün üzerinde parlıyordu. "Bu onun haçıymış, Dolph. göğsüne doğru erimiş ve elbisesini tutuşturmuş. Vampirin neden yanan metale dokunmaya devam ettiğini anlayamıyorum. Vampirin de, en az kadın kadar yanması gerekiyordu ama o burada değil."

"Açıkla," dedi.

"Hayvani vampirler PCP müptelaları gibidir. Acıyı hissetmezler. Sanırım vampir, kadının göğsüne saldırdı, haç ona değince alev aldı ama vampir elini çekmedi, ikisi birden yanarken, kadını parçalamaya devam etti. Normal bir vampir olsa, kadın güvende olurdu."

"Yani bunu haçlar durduramıyor," dedi.

Metal yığınına baktım. "Öyle görünüyor."

Dört memur, loş koridorda bize bakıyordu, biraz ümitsizliğe kapılmış gibiydiler. Haçlarının çalışmayacağı üzerinde konuşulmamıştı. Benim için de yeni bir haberdi bu. Acı hissetmemeleri, makalelerin birisinde ufak bir dip not olarak verilmişti. Hiç kimse, haçların işe yaramayacağı konusunda bir teori ortaya koymamıştı. Eğer hayatta kalırsam, Sezonluk Vampir'e bir makale yazacaktım. Etin içinde eriyen haçlar, yuppi.

Dolph ayağa kalktı. "Ekip, toparlanın."

"Haçlar bir işe yaramıyor, geri dönüp özel ekibi bekleyelim," dedi memurlardan birisi.

Dolph ona sadece baktı. "Eğer istiyorsan geri dönebilir-

sin." Yerde yatan güvenlik görevlisine baktı. "Sadece gönüllüler kalsın. Diğerleri geri dönüp özel kuvvetleri bekleyebilir."

Uzun boylu adam, başıyla onayladı ve ortağının koluna dokundu. Ortağı zorla yutkundu, gözleri Dolph'a, sonra güvenlik görevlisinin yanmış vücuduna kaydı. Ortağının onu koridordan sürüklemesine izin verdi. Güvenliğe ve akıl selametine geri dönüyorlardı. Hepimiz gitseydik, ne kadar hoş olurdu, değil mi? Ama böyle bir şeyin kaçmasına izin veremezdik. Eğer infaz izni olmasa bile, onun dışarı çıkma riskini almaktansa, o şeyi öldürmemiz gerekirdi.

"Ya sen ve çaylak?" diye zenci polise sordu Dolph.

"Ben hiçbir canavardan kaçmam. O isterse diğerleriyle gidebilir."

Sarışın başım iki yana salladı, silahı elindeydi, gerginliğinden parmaklarındaki damarlar belirginleşmişti. "Kalıyorum."

Zenci polis, ona kelimelerden çok daha anlam ifade edecek şekilde gülümsedi. Erkekçe bir seçim yapmıştı. Yoksa olgun birisinin yapacağı tercih mi olacaktı? Her neyse, kalıyordu işte.

"Bir köşe daha ve güvenlik odasına ulaşmış olacağız," dedim.

Dolph son köşeye baktı. Gözleri benimkiyle kesişti ve ben omuz silktim. Köşede bizi neyin beklediğini bilmiyordum. Bu vampir, bizim imkansız diyeceğimiz şeyler yapıyordu. Kurallar değişmişti ve bu bizim lehimize değildi.

Köşeden uzak duvarda tereddütteydim. Sırtımı duvara dayayıp yavaşça köşeye doğru kaymaya başladım. Kısa, düz bir koridora bakıyordum. Koridorun ortasında, yerde bir silah vardı. İkinci güvenliğin silahı mı? Belki. Sol duvarda üzerinde haçlar asılı büyük, çelik bir kapı olmalıydı. Çelik, dışarı doğru, gümüş renkli bir yıkıntı halinde açılmıştı. Yani onu güvenlik odasına koymuşlardı. Güvenlik görevlilerinin ölü-

münden ben sorumlu değildim. Güvende olmaları gerekirdi. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Güvenlik odasında hiç ışık yoktu. Sadece lanet karanlık. Eğer odada bekleyen bir vampir varsa, onu göremiyordum. Elbette, yakınında bile değildim. Yakın, çok iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Görebildiğim kadarıyla, temiz," dedim.

"Emin değilmiş gibisin," dedi Dolph.

"Değilim. Köşeden eğil ve güvenlik odasından arta kalanlara göz at," dedim.

Göz atmadı ama baktı. Hafif bir ıslık çaldı. "Yüce İsa," dedi Zerbrowski.

Başımla onayladım. "Evet."

"İçeride mi?" diye sordu Dolph.

"Sanırım."

"Sen bizim uzmanımızsın. Neden emin değilsin?" diye sordu Dolph.

"Eğer bana, bir vampirin bir buçuk metrelik çelik ve gümüş karışımını parçalayıp parçalayamayacağını sorsaydın, kesinlikle hayır derdim." Kara deliğe baktım. "Ama işte orada duruyor."

"Bu, senin de en az bizim kadar şaşkın olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu Zerbrowski.

"Evet."

"O zaman derin bir boka batık," dedi.

Maalesef, ben de aynı fikirdeydim.

On Sekizinci Bölüm

Güvenlik odası karşımızdaydı. İçinde deli bir vampirin beklediği zifiri karanlık; tam benim kalemim. Elbette.

"Artık öne ben geçeceğim," dedi Dolph. İkinci güvenlik görevlisinin silahı elindeydi. Kendi silahı görünürde yoktu. Artık gümüş kurşunları vardı, önden gidebilirdi. Dolph bu işte iyiydi. Kendi yapamayacağı bir işi, adamlarının yapmasını asla istemezdi. Bert'in de öyle olmasını dilerdim. Bert daha çok, sizin ilk doğacak çocuğunuzu birisine söz verip sonra sizin için uygun olup olmadığını sorardı.

Dolph güvenlik odasının girişinde biraz tereddüt etti. Karanlık, insanı tutacak kadar yoğundu. Bir mağaranın mutlak karanlığıydı. Göz bebeğinize parmağınızla dokunup göz kırpmayacağınız bir yerdi.

Silahıyla ilerlememizi işaret etti ama o karanlığı geçip koridordan ileri yürüdü. Kanlı ayak izleri, koridordan aşağıya gidip köşeyi dönüyordu. Köşelerden bıkmaya başlamıştım.

Zerbrowski ve ben ilerleyip Dolph'un iki yanında durduk. Gerginlik, boynumdan omuzlarıma yayılıyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Daha iyiydim. Bakın, ellerim bile titremiyordu.

Dolph köşeyi güvenceye almak için yerde yuvarlanmadı. Sadece sırtını duvara dayayıp ilerledi, silahını iki eliyle tutuyordu, her şeye hazırlıklıydı.

"Ateş etmeyin, ben ölü değilim," dedi bir ses.

Sesi tanıyordum.

"Bu John Burke. Onu tanıyorum."

Dolph ona baktı. "Onu hatırlıyorum."

Omuz silktim; sonradan üzülmektense tedbirli olmak daha iyiydi. Dolph'un onu yanlışlıkla vurmayacağını biliyordum ama daha önce hiç tanışmadığım iki polis daha vardı. İş ateşli silahlara geldiğinde, hep işin kötü yanın düşünmek gerekiyordu. Bu sözler, insanı hayatta tutardı.

John uzun boylu, yapılı ve esmer tenliydi. Kısa saçları mükemmel bir siyahlıktaydı, ortasından beyaz renkte kalın bir meç geçiyordu. Sarsıcı bir kombinasyondu. Hep yakışıklıydı ama artık sakalını kestiği için, Hollywood filmlerindeki kötü adamlardan çok, esas oğlana benziyordu. Uzun, esmer, yakışıklı ve vampirleri nasıl öldüreceğini biliyordu. Daha ne isteyebilirdiniz ki? Çok daha fazlası ama bu başka bir hikaye.

John köşeden gülümseyerek geldi. Silahı elindeydi, daha da iyisi, diğer elinde vampir avlama malzemeleri vardı. "Gelip siz yoldayken vampirin kaçmadığından emin olmak istemiştim."

"Sağ ol, John," dedim.

Omuz silkti. "Sadece halkın güvenliği için."

Omuz silkme sırası bendeydi. "Sen nasıl diyorsan."

"Vampir nerede?" diye sordu Dolph.

"İzini sürüyordum," dedi John.

Nasıl?" diye sordum.

"Kanlı, çıplak ayak izleri."

Çıplak ayak izleri. Yüce İsa. Cesedin ayakkabıları yoktu ama John'un vardı. Güvenlik hücresine doğru döndüm. Çok geç, çok yavaş, çok kötüydüm.

Vampir karanlıktan çıktı, görebileceğimden çok hızlı hareket ediyordu. Çaylağa bulanık bir görüntü olarak çarptı, onu duvara yapıştırdı. Çaylak çığlık atıp vampirin karnına bir el ateş etti. Silah sesi koridorda çok yüksek çıktı, borularda yankılandı. Mermiler, vampirin sırtından sisin içinden geçer gibi çıktı. Büyü.

Ben ileri atıldım, çaylağı vurmadan nişan almaya çalışıyordum. Çaylak, değişmeyen bir sesle, çığlık atıyordu. Kan, sıcak bir yağmur gibi etrafa saçıldı. O şeyin kafasına ateş ettim ama hareket etti, çok hızlıydı, adamı diğer duvara fırlattı, onu parçalıyordu. Etrafta çok fazla bağırış ve hareket vardı ama hepsi çok uzaktan geliyordu, her şey yavaşlamıştı. Her şey saniyeler içinde bitecekti. Gümüş mermisi olup yeterince yakın olan tek kişi bendim. Vampire sürünecek kadar yaklaştım, silahın namlusunu kafasının arkasına dayadım. Normal bir vampir, bunu yapmama izin vermezdi. Tetiği çektim ama vampir döndü, adamı üzerime fırlattı. Biz yere düşerken, mermi boşa gitti. Üzerime iki yetişkin erkek çullandığı anda, nefesim kesildi. Çaylak tam üzerimdeydi; bağırıyor, kanıyor, ölüyordu.

Silahı yeniden vampirin kafatasına dayadım ve ateş ettim. Kafasının arkasından kan, kemik, ayrıca daha ağır ve daha ıslak şeyler fışkırdı. Vampir, adamın boğazını deşmeye devam etti. Ölmesi gerekirdi ama ölmemişti.

Vampir geri kalktı, dişleri kana bulanmıştı. Yudumlar arasında nefes alan bir insan gibi durmuştu. Silahın namlusunu ağzına soktum. Dişleri metali ısırdı. Yüzü, üst dudağından kafasının tepesine kadar parçalandı. Alt çenesi havayı dişliyordu ama ısıramıyordu. Kafasız beden, ayağa kalkmaya çalışır gibi eleri üzerinde doğruldu. Silahı göğsüne dayayıp tetiği çektim. Bu mesafeden kabini parçalamam gerekirdi. Önceden, hiç tabanca kullanarak vampir öldürmeyi denememiştim, işe yarayacağından emin değildim. Eğer işe yaramazsa bana ne olacağını merak ediyordum.

O şeyin bedeninden bir titreme geçti. Uzun, sessiz bir nefes verdi.

Dolph ve Zerbrowski, o şeyi geri çekiyorlardı. Öldüğünü

zannediyordum ama ne olur ne olmaz, yardım gerekliydi. John, üzerine kutsal su serpti. Sıvı, ölen vampirin üzerinde kabarıp balonlar çıkarttı. Ölüyordu. Gerçekten ölüyordu.

Çaylak hareket etmiyordu. Ortağı onu üzerimden aldı ve bir çocuk gibi kucakladı. Kan, sarı saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. Soluk gözleri açıktı, boşluğa bakıyordu. Ölüler her zaman kördür, öyle ya da böyle.

Cesur, iyi bir çocuktu; aslında benden çok da genç değildi. Ama onun soluk, ölü yüzüne bakarken, kendimi bir milyon yaşındaymış gibi hissettim. Ölmüştü, işte o kadar. Cesur olmak sizi canavarlardan kurtarmıyordu. Sadece şansınızı yükseltiyordu.

Dolph ve Zerbrowski, vampiri yerde bıraktı. John vampirin üzerine, bir elinde kazık diğer elinde çekiç, oturuyordu. Yıllardır kazık kullanmamıştım. Benim tercihim çifteydi. Ama zaten, ben gelişime açık bir vampir avcısıydım.

Vampir ölmüştü. Kazık saplanmasına gerek yoktu ama sadece duvara yaslanıp seyrettim. Tedbirli olmak, üzülmekten iyiydi. Kazık rahatça girdi çünkü ben onun için bir delik açmıştım. Silahım hâlâ elimdeydi. Henüz onu kaldırmak gerekmiyordu. Güvenlik odası hâlâ boş karanlıktaydı; bir vampirin olduğu yerde diğerleri de olabilirdi. Silahı dışarıda tutuyordum.

Dolph ve Zerbrowski, ellerinde silahları, yıkılmış güvenlik odasına girdiler. Kalkıp onlarla birlikte gitmemem gerekirdi ama şimdi en önemli şey nefes almak gibi görünüyordu. Kanın damarlarımdan aktığını hissediyordum; vücudumdaki her atış yüksekti. Canlı olmak güzeldi; çocuğu kurtaramamış olmam çok kötüydü. Evet, çok kötü.

John yanına diz çöktü. "İyi misin?"

Başımla onayladım. "Elbette."

Bana sanki inanmıyormuş gibi baktı; ama üzerinde durmadı. Akıllı bir adamdı.

Güvenlik odasının içinden bir ışık parladı. Zengin, sarı ışık, yaz günü kadar sıcaktı. "Yüce İsa," dedi Zerbrowski.

Ayağa kalktım ve neredeyse düşüyordum; bacaklarım titriyordu. John kolumu tuttu ve o bırakana kadar gözlerinin içine baktım. Hafifçe gülümsedi. "Hâlâ sert mi oynuyorsun?"

"Her zaman," dedim.

İki kere çıkmıştık. Hataydı. Beraber çalışmamız daha da garip bir hale gelmişti ve benim onun dişi versiyonu olmamla baş edemiyordu. Bir bayanın, eski güney adetlerine göre davranması gerektiğini düşünüyordu. Bir bayan, silah taşımamalı, zamanının yarısını kan ve cesetle kaplı geçirmemeliydi. Böyle bir zihniyet için iki kelimem vardı. Evet, o iki kelime.

Bir duvarda parçalanmış, büyük bir akvaryum vardı. İçinde ya kobaylar ya fareler ya da tavşanlar varmış. Şimdi içinde parlak kan ve tüy kalıntıları vardı. Vampirler et yemezdi ama eğer küçük hayvanları cam bir kaba koyup duvara fırlatırsanız, parçalanmış küçük hayvanlar elde ederdiniz. Kaşıkla alınacak kadar bile kalmamıştı.

Kırık camların arasında bir kafa vardı, büyük ihtimalle erkekti, saç seçimi ve kısalığından öyle olduğunu düşünüyordum. Yanına gidip incelemedim. Yüzünü görmek istemiyordum. Bu gece cesur davranmıştım. İspatlayacak bir şeyim kalmamıştı.

Ceset, neredeyse tek parçaydı. Vampir, iki elini göğsüne sokmuş, kaburgalarını kavrayıp çekmiş gibi görünüyordu. Göğsü neredeyse ikiye bölünmüştü ama ince, pembe renkli doku ve kas onu bir arada tutuyordu.

"Kafasında sivri dişleri var," dedi Zerbrowski.

"Vampir danışman," dedim.

"Neler olmuş?"

Omuz silkti. "Sanırım, vampir dirilirken, vampir danışman ona doğru eğilmiş. Vampir de onu hızlı ve pis bir şekilde öldürmüş."

"Vampir danışmanı neden öldürmüş?" diye sordu Dolph.

Omuz silkti. "O bir insandan çok hayvan, Dolph. Yabancı bir yerde, üzerine yabancı bir vampir eğilirken uyanmış. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi davranmış ve kendisini savunmuş."

"Danışman onu niye kontrol edememiş? Bunun için buradaydı."

"Hayvani vampiri sadece onu yapan başvampir kontrol edebilir. Danışman yeterince güçlü değilmiş."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu John. Silahını ortadan kaldırmıştı. Benimki hâlâ dışarıdaydı. Bilmediğim bir sebepten, onunla kendimi daha güvende hissediyordum.

"Şimdi gidip üçüncü randevumu alacağım."

"Öylece gidecek misin?"

Ona baktım, bir şeye sinirlenmeye hazırdım. "Ne yapmamı istiyorsun, John? Sinir krizine mi gireyim? Bu, ölüleri geri getirmez ve beni çok rahatsız eder."

İç çekti. "Ah, keşke biraz göründüğün gibi olsaydın."

Silahı omuz askına geri koydum, ona gülümsedim. "Siktir git," dedim.

Evet, kelimeler bunlardı.

On Dokuzuncu Bölüm

Yüzümü ve ellerimdeki kanın çoğunu morgun tuvaletinde yıkadım. Kanlı tulumum bagajdaydı. Temiz ve derli topluydum ya da bu gece olabileceğim kadar derli topluydum. Bert, yeni elemanla gecenin üçüncü randevusunda buluşmamı söylemişti. Oakglen Mezarlığı, saat onda. Plana göre adamın, şimdiden iki zombi diriltmiş olması gerekiyordu ve durup benim üçüncüyü diriltmemi seyredecekti. Benim için sakıncası yoktu.

Oakglen Mezarlığına geldiğimde saat 10:35'ti. Geç kalmıştım. Lanet olsun. Bu, yeni eleman üzerinde çok iyi bir intiba bırakacaktı, tabii ki müşteriyi de unutmamak gerekiyordu. Bayan Doughal yeni dul kalmıştı. Beş gün kadar yeni. Yeni vefat etmiş eşi bir vasiyet bırakmamıştı. Hep hazırlamak istiyordu ama bilirsiniz, bir türlü zaman bulmamıştı. Bay Doughal'ı iki avukat, iki tanık, Doughallar'ın üç yetişkin oğlu ve armut ağacındaki keklik huzurunda diriltecektim. Geçen ay yeni ölüler için yeni bir yasa çıkartmışlardı, öldükten bir hafta ya da daha erken diriltilip sözlü vasiyet verebiliyorlardı. Bu, Doughallar'ın malvarlığının yarısını kurtaracaktı. Avukat ücretleri hariç tabii ki.

Dar, çakıl yolun kenarında arabalar vardı. Tekerlekler çimenleri harap ediyordu ama eğer bir kenara park etmezseniz, yolu kimse kullanamazdı. Mezar yolunu gece 10:30'da kim

kullanırdı ki? Animatörler, vudu rahipleri, ot içen gençler, ölü seviciler, Satanistler. Gece mezarlıkta ibadet edebilmek için geçerli bir dine mensup olup izin belgesine sahip olmanız gerekiyordu ya da animatör. Bizim izine ihtiyacımız yoktu. Çünkü genelde bizim insan kurban ettiğimize dair bir ünümüz yoktu. Birkaç çürük elma, vudunun adını kötüye çıkartmıştı. Hıristiyan olduğum için, ben Satanistlere pek iyi gözle bakmıyordum. Yani, sonuçta onlar kötü adamlardı. Değil mi?

Ayağım yola değer değmez, onu hissettim. Büyü. Birisi ölü diriltmeye çalışıyordu ve çok yakındaydılar.

Yeni eleman zaten iki zombi diriltmişti. Bir üçüncüyü kaldırabilir miydi? Charles ve Jamison gecede iki tane yapabilirlerdi. Bert, bu kadar güçlü birisini bu kadar kısa sürede nasıl bulmuştu?

Kendiminkini saymazsam, beş arabanın yanından geçtim. Neredeyse bir düzine insan mezarın etrafına toplanmıştı. Kadınlar döpiyesleri içindeydi, bütün erkekler kravatlıydı. Pek çok insanın mezarlıklara hazırlanıp gelmesi inanılmazdı. Tek sebebi, pek çok insanın mezarlıklara tek geliş sebebinin cenazeler olmasıydı. Pek çok müşteri, yarı resmi, siyah kıyafetler içinde gelirdi.

Mezar başındakileri ölüyü çağırmak için yönlendiren ses, bir erkeğe aitti. "Andrew Doughal, kalk. Bize gel, Andrew Doughal, bize gel."

Büyü, havada birikip üzerime ağırlık gibi çöktü. Derin nefes almak güçleşmişti. Büyüsü havada dolaşıyordu, güçlüydü ama kararsızdı. Tereddüdünü, havadaki soğukluk gibi hissediyordum. Belki güçlüydü ama gençti. Büyüsünün tadı, deneyimden yoksun ve disiplinsizdi. Eğer yirmi bir yaşın altında değilse, şapkamı yerdim.

Bert onu böyle bulmuştu. Bir bebekti, güçlü bir bebek. Ve bu geceki üçüncü zombisini diriltiyordu. Vay canına.

Yüksek ağaçların gölgeleri altında durdum. Kısa boyluydu, belki benden bir kaç santim daha uzundu. Bu, onu en fazla bir altmış beş yapıyordu. Beyaz gömlek ve siyah bol pantolon giyiyordu. Kan, gömleği üzerinde belirgin siyah lekeler bırakmıştı. Manny'nin bana öğrettiği gibi, ona nasıl giyineceğini öğretmeliydim. Animatörlük, hâlâ gayrı resmi usta çırak ilişkisiyle öğretiliyordu. Ölüyü nasıl dirilteceğinizi anlatan üniversite programları yoktu.

Orada, Andrew Doughal'ı mezardan çağırırken, kendinden çok emin duruyordu. Avukat topluluğu ve akrabaları mezarın ucunda toplanmıştı. Kan çemberi içinde, yeni animatörle birlikte hiç aile üyesi yoktu. Normalde, mezar taşının arkasına bir aile üyesi koyardınız, böylece o zombiyi kontrol edebilirdi. Bu şekilde sadece animatör kontrol edebilirdi. Bu, bir hata değildi, kanun böyleydi. Bir vasiyet istemi ya da diktesi için diriltilen ölülerin, animatör ya da üçüncü bir şahıs tarafından kontrolüne izin vardı.

Çiçeklerle kaplı toprak yarıldı ve soluk bir el yukarı fırladı. Havayı avuçluyordu. İkinci el, sonra kafanın üstü belirdi. Zombi, sanki iplerle kaldırılıyormuş gibi mezardan çıkıyordu.

Yeni animatör dengesini kaybetti. Yumuşak toprağın ve solan çiçeklerin üzerine yığıldı. Büyü kesiliyor, dalgalanıyordu. Yutabileceğinden daha büyük bir zombi ısırmıştı. Ölü adam mezardan çıkmaya çalışıyordu. Bacaklarını kurtarmaya uğraşıyordu ama onu kontrol eden hiç kimse yoktu. Lawrence Kirkland zombiyi diriltmişti ama onu kontrol edemiyordu. Zombi, ona yol gösterecek birisi olmadan, başı boş kalacaktı. Kontrol dışı zombiler, animatörlerin adını kötüye çıkartıyordu.

"İyi misin?" dedi avukatlardan bir tanesi.

Lawrence Kirkland başıyla onayladı, konuşamayacak kadar yorgundu. Şu anda bile, ne yaptığının farkında mıydı acaba? Hiç zannetmiyordum. Yeterince korkmuş görünmüyordu.

Birbirine sokulmuş grubun yanına yürüdüm. "Bayan Blake sizi bekliyorduk... meslektaşınız hasta gibi görünüyor," dedi avukat.

Onlara en profesyonel gülümsememi gönderdim. Bakın, yanlış giden hiçbir şey yok. Kontrolden çıkmak üzere olan bir zombi yok. Bana inanın.

Kan çemberinin kenarına yürüdüm. Rüzgar gibi büyünün beni geri itişini hissedebiliyordum. Çember kapalıydı ve ben dışarıdaydım. Lawrence izin vermediği sürece içeriye giremezdim.

O yerde emekler vaziyetteydi, elleri çiçeklerin içinde kaybolmuştu. Sanki kaldıracak gücü yokmuş gibi kafası aşağıdaydı. Belki de gerçekten öyleydi.

"Lawrence," dedim yavaşça. "Lawrence Kirkland."

Kafasını yavaşça döndürdü. Karanlıkta bile soluk gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Kolları titriyordu. Tanrım, bize yardım et.

Etraftakilerin söylediklerimi duyamayacağı kadar yaklaştım. Elimizden geldiğince, işin olması gerektiği gibi gittiği izlenimini korumak zorundaydık. Eğer şanslıysak, zombi sadece ortalıkta dolanırdı. Eğer şanslı değilsek, birisini yaralayabilirdi. Ölüler genelde, yaşayanlara karşı çok merhametli olurdu ama her zaman değil. Eğer Andrew Doughal, akrabalarından birisinden nefret ediyorsa, uzun bir gece olacaktı bu.

"Lawrence, çemberi aç ve beni içeri al," dedim.

Bana baktı, gözleri ifadesizdi, anladığını belirtir bir parlaklık yoktu. Has siktir.

"Çemberi aç, Lawrence, şimdi."

Zombi dizlerine kadar çıkmıştı. Beyaz gömleği, siyah cenaze takımının altından parlıyordu. Sonsuzluk boyunca süren

rahatsızlık. Doughal, bir yürüyen ölü için iyi görünüyordu. Soluk gri saçları gürdü. Teni de soluk ve dalgalıydı ama hiç çürüme belirtisi yoktu. Çocuk, bu geceki üçüncü zombisi için iyi iş çıkartmıştı. Şimdi, eğer ben onu kontrol etmeyi başarırsam, rahat rahat evimize giderdik.

"Lawrence, çemberi aç, lütfen."

Duyamayacağım kadar sessizce bir şey söyledi. Çemberdeki kanın izin verdiği kadar yaklaştım. "Ne?" dedim.

"Larry, adım Larry," dedi.

Bu, çok komikti. Topraktan çıkan başı boş zombiyi düşüneceğine, benim ona Larry, yerine Lawrence dememi dert ediyordu. Belki de baskıdan yıkılmıştı. Hayır.

"Çemberi aç, Larry," dedim.

İleri doğru atıldı, neredeyse çiçeklerin içine yüz üstü kapaklanıyordu. Elini kanlı çizginin üzerinde gezdirdi. Büyü kesildi. Güç çemberi, öylece, gitmişti. Şimdi bütün iş bendeydi.

"Bıçağın nerede?"

Omzunun üzerinde bakmaya çalıştı ama yapamadı. Mezarın diğer tarafında, ay ışığında parlayan bıçağı gördüm.

"Sen dinlen. Ben işi hallederim," dedim.

Bir top gibi yere kıvrıldı, sanki üşüyormuş gibi kendisine sarılmıştı. Şimdilik onu kendi haline bıraktım. Öncelik zombi de olmalıydı.

Bıçak, zombiyi çağırmak için kurban ettiği tavuğun yanında duruyordu. Bıçağı alıp mezardaki zombiye döndüm. Andrew Doughal, kendi mezar taşına dayanmış, kendisini toparlamaya çalışıyordu. Ölü olmak, kolay bir şey değildi; beyin hücrelerinin harekete geçmesi birkaç dakika alıyordu. Akıl, çalışacağına inanmıyordu. Ama yine de çalışıyordu.

Deri ceketimin kolunu sıyırıp derin bir nefes aldım. Tek yol buydu ama hoşuma gitmesi gerekmiyordu. Kolumu bıçakla sıyırdım. İnce koyu renkli bir çizgi oluştu. Deri yarıldı

ve kan akmaya başladı, ay ışığında neredeyse siyah görünüyordu. Acı keskindi, sızlıyordu. Küçük yaralar hep büyüklerden daha çok acıyordu... sadece ilk başlarda.

Yara küçüktü, izi kalmazdı. Kendi bileğimi ya da bir başkasınınkini kesmeden, çemberi yeniden kapatamazdım. Yeni bir tavuk bulup seremoniye yeniden başlamak için çok geçti. Seremoniye müdahale etmem gerekiyordu yoksa zombi sahipsiz, başı boş kalacaktı. Sahibi olmayan zombiler insanların yemeye meyilliydiler.

Zombi hâlâ kendi mezar taşının üzerinde oturuyordu. Boş gözlerle bakıyordu. Eğer Larry yeterince güçlü olsaydı, Andrew Doughal kendi başına yürüyor olabilirdi. Şimdi sadece bir emir ya da başı boş bir düşünce bekliyordu.

Kuzgunkılıç, kasımpatı ve karanfil kümesine ilerledim. Çiçek kokusu, ölümün küflü kokusuna karışmıştı. Dizime kadar gelen, solmaya başlamış çiçeklerin arasında durdum ve kanayan bileğimi zombiye doğru salladım.

Soluk gözleri elimi takip etti, gözleri düz ve bayat balığınkiler gibiydi. Andrew Doughal orada değildi ama kanın kokusunu alan ve değerini bilen bir şey vardı.

Zombilerin ruhu olmadığını biliyordum. İşin aslı, cesedi, öldükten üç gün sonra diriltebilirdim. Ruhun gitmesi o kadar sürüyordu. Tesadüfe bakın, vampir dirilmesi için de o kadar süre geçmesi gerekiyordu. İlginç.

Ama cesedi hareket ettiren ruhu değilse, o zaman neydi? Büyü, benim ya da Larry'ninki. Belki. Ama cesedin içinde bir şey vardı. Ruh giderse, boşluğu bir şey doldururdu. Doğru giden bir animasyonda, bu büyüydü. Ya şimdi? Şimdikini bilmiyordum. Bilmek istediğimden bile emin değildim. Yemeği yanmaktan kurtardığım sürece ne fark ederdi? Evet. Eğer bunu tekrarlamaya devam edersem, belki inanabilirdim.

Cesede kanayan bileğimi uzattım. Biraz tereddüt etti. Eğer reddederse, hiçbir çıkar yolum kalmıyordu.

Zombi bana baktı. Bıçağı yere bırakıp yaranın etrafındaki deriyi sıktım. Kan daha gür akmaya başladı. Zombi kolumu yakaladı. Elleri soğuk ve güçlüydü. Başını yaranın üzerine eğdi, emmeye başladı. Bileğimden beşleniyordu, çenesi tekrar tekrar hareket ediyordu, olabildiğince hızlı ve çok yutuyordu. Dünyanın en kötü morluğu olacaktı. Ama en azından canım yanmıyordu.

Elimi çekmeye çalıştım ama zombi daha sert emmeye başladı. Bırakmak istemiyordu. Harika.

"Larry, ayağa kalkabilir misin?" diye yavaşça sordum. Hâlâ yanlış giden bir şey yokmuş gibi yapıyorduk. Zombi kanı kabul etmişti. Eğer beni bırakmasını sağlayabilirsem, artık onu ben kontrol edecektim.

Larry yavaşça bana baktı. "Elbette," dedi. Mezarın kenarından destek alıp ayağa kalktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu, doğrulunca.

İyi soruydu. "Şundan kurtulmama yardım et." Bileğimi kurtarmaya çalışıyordum ama o şey, sanki hayatı ona bağlıymış gibi yapışmıştı.

Larry cesede sarılıp çekti. İşe yaramadı.

"Başını dene," dedim.

Cesedin saçların çekmeye çalıştı ama zombiler acıyı hissetmezdi. Larry, tek parmağını zombinin ağzına sokup emmeyi bir 'pop' sesiyle kesti. Larry, midesi bulanmış gibi duruyordu. Zavallı; o kol benim kolumdu.

Sanki pis bir şeye dokunmuş gibi, parmağını pantolonuna sildi. Bu, pek hoşuma gitmemişti.

Bıçak yarası şimdiden kızarmıştı. Yarın çok kötü moraracaktı.

Zombi mezarının başında durmuş, bana bakıyordu. Gözlerinde hayat vardı; birileri gelmişti. Önemli olan, gelen doğru kişi miydi?

"Sen Andrew Dougal mısın?" diye sordum.

Dudaklarını yaladı. "Evet," dedi. Sert bir sesi vardı. İnsanlara emretmeye alışık bir ses. Beni etkilememişti. Ona o sesi veren benim kanımdı. Ölüler, taze kanın tadına bakıncaya kadar boş olurlardı, kim ve ne oldukların hatırlamazlardı. Homeros haklıymış; Bu durum, İlliada'da başka nelerin doğru olduğunu merak ettiriyordu.

Bıçak yarasının üzerine bastırıp mezardan uzaklaştım. "Şimdi sorularınıza cevap verecektir. Ama basit şeyler sorun. Bütün gün boyunca ölüydü," dedim.

Avukatlar gülmedi. Sanırım onları suçlayamazdım. Gelmeleri için işaret ettim. Onlar geri kaçıştılar. Titiz avukatlar mı? Elbette değildir.

Bayan Doughal avukatını kolundan dürttü. "Hadi, başlayın. Bu, bana bir servete mâl oldu."

Saat başı ücret almadığımızı söyleyecektim ama tek bildiğim; zombi ne kadar uzun süre ayakta tutulacaksa, Bert'in fiyatı o kadar yüksek tuttuğuydu. Bu, iyi bir fikirdi. Andrew Dougal bu gece iyiydi. Bütün sorulara, kültürlü, temiz sesiyle cevap verdi. Eğer tenin ay ışığındaki parıltısını saymazsanız, canlı gibi görünüyordu. Ama birkaç gün ya da hafta içinde çürüyecekti. Hepsi çürürdü. Eğer Bert, müşterileri zombi parçaları dökülmeye başlamadan geri döndürmeye ikna ederse çok daha iyi oluyordu.

Yaşlı anneyi, çürüme kokusunu örtmek için pahalı parfümlere bulanmış, mezarlığa geri getirmekten daha üzücü bir şey daha yoktu. En kötüsü, getirmeden önce kocasını yıkayan müşteriydi. Kadın, etlerinin büyük bir kısmını çöp torbasında getirmişti. Sıcak su, etleri kemiklerden ayırmıştı.

Larry geri çekilirken bir saksıya takıldı. Kolundan yakaladım ve üzerime devrildi, hâlâ toparlanamamıştı.

Gülümsedi. "Sağ ol.... Her şey için." Bana bakıyordu, yüzlerimiz çok yakındı. Soğuk Ekim gecesinde yüzünden bir damla ter kaydı.

"Palton var mı?"

"Arabamda."

"Git ve üzerine giy. Bu soğukta terlersen, çok kötü hastalanırsın."

Gülümsemesi, sırıtmaya dönüştü. "Nasıl istersen, patron." Gözleri, olması gerektiğinden büyüktü, çok fazla beyaz görünüyordu. "Beni kıyıdan çektin. Bunu unutmayacağım."

"Minnet duyman harika, evlat ama şimdi git ve paltonu al. Evde hasta yatarken çalışamazsın."

Larry başıyla onayladı ve ağır hareketlerle arabasına gitti. Hâlâ toparlanamamıştı ama hareket edebiliyordu. Bileğimdeki kanama neredeyse durmuştu. Acaba arabamda yarayı kapatacak büyüklükte yara bandı var mıydı? Omuz silktim ve Larry'nin peşinden arabama yöneldim. Avukatların kalın mahkeme sesleri Ekim karanlığını dolduruyordu. Kimi etkilemeye çalışıyorlardı? Cesedin umurunda değildi.

Yirminci Bölüm

Larry ile serin sonbahar çimenleri üzerinde oturmuş, avukatların tepeden inişini seyrediyorduk. "Çok ciddiler," dedi.

"Onların işleri ciddi olmak," dedim.

"Avukat olunca espri anlayışın olmuyor mu?"

"Aynen öyle," dedim.

Sırıttı. Kısa kıvırcık saçları o kadar parlak bir kırmızıydı ki, neredeyse turuncu gibi duruyordu. Gözleri bahar göğü kadar yumuşak ve maviydi. Saçlarını ve gözlerini arabalarımızın iç ışığında görmüştüm. Karanlığa geri dönünce, yeniden gri gözlü ve kahverengi saçlı olmuştu. Sadece karanlıkta gördüğüm birisini teşhis etmekten nefret ederdim.

Larry Kirkland, bazı kızıl saçlılarda görünen süt beyazı bir renge sahipti. Oraya buraya saçılmış koyu renkli altın çilleri görüntüsünü tamamlıyordu. Büyük boy bir Howdy Doody bebeğe benziyordu. Benzetmeyi şirin olduğu için yapmıştım. Kısa olduğu için, hele bir erkek için gerçekten kısa olduğu düşünülürse, kendisine şirin denmesinden hiç hoşlanacağını zannetmiyordum. Benim de en sevmediğim övgülerden birisiydi. Sanırım, eğer bütün kısa insanlar oy kullanırsa 'şirin' kelimesi sözlükten silinebilirdi.

"Ne kadar zamandır animatörlük yapıyorsun?" diye sordum

Fosforlu saatine baktı. "Yaklaşık sekiz saattir."

Ona baktım. "Bu ilk işin mi, çalıştığın başka bir yer yok mu?"

Başıyla onayladı. "Bay Vaughn, benden bahsetmedi mi?"

"Bert, Lawrence Kirkland adında bir animatör kiraladığı söyledi."

"Washington Üniversitesinde son senem ve bu, benim staj dönemim.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi; neden?"

"Daha reşit bile değilsin," dedim.

"Porno oynatan sinemalara gidip içki içemiyorum. İşimiz bizi böyle yerlere götürmediği sürece, büyük bir kayıp değil." Bana bakıp eğildi. "İşimiz, porno oynatan sinemalara gitmemizi gerektiriyor mu?" Doğal olarak hoş bir yüz vardı ve dalga geçip geçmediğinden emin değildim. Dalga geçtiğini farz ettim.

"Yirmi iyidir." Başımı iki yana salladım.

"Yirmi iyiymiş gibi görünmüyorsun," dedi.

"Beni rahatsız eden yaşın değil," dedim.

"Ama seni bir şey rahatsız ediyor."

Bunu kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyordum ama yüzünde hoş ve eğlenceli bir yön vardı. Ağlamaktan çok, gülmüş bir yüze benziyordu. Yeni bir para gibi parlak ve temiz görünüyordu; ve ben bunun değişmesini istemiyordum. Onu kirletip buruşturmak istemiyordum.

"Sana yakın birisini kaybettin mi? Ailenden demek istiyorum?"

Yüzündeki eğlenceli ifade yok oldu. Ciddi, uslu bir çocuk olmuştu. "Sen ciddisin."

"Hem de çok," dedim.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum."

"Sadece soruya cevap ver. Sana yakın birisini kaybettin mi?"

Başını iki yana salladı. "Büyükanne ve babalarım bile sağ."

"Hiç birebir yakın şiddete maruz kaldın mı?"

"Lisede kavga ederdim."

"Neden?"

Sırıttı. "Kısa olmayı, zayıf olmak zannederlerdi."

Ben de gülümsedim. "Ve sen de onlara öyle olmadığını gösterdin."

"Tabii ki, hayır; dört sene boyunca canıma okudular." Gülümsedi.

"Kavgalarda hiç kazandığın oldu mu?"

"Bazen," dedi.

"Önemli olan kazanma bölümü değil," dedim.

Bana bakıyordu, ifadesi ciddiydi. "Hayır, değil."

Bir an, aramızda mükemmel bir anlaşma oldu. Sınıftaki en küçük çocuk olma hatırasını beraber yaşadık. Yıllarca sporda son seçilme hissini. Kabadayıların otomatik hedefi olmayı. Kısa olmak, sizi aksi yapıyordu. Birbirimizi anladığımızdan emindim ama kız olmak, bunu anlatmanı gerekiyordu. Erkekler, bu zihin okuma bokunu çok yapıyordu ama bazen yanlış oluyordu. Bilmem gerekiyordu.

"Önemli olan, dayağı yesen bile, pes etmemek," dedim.

Başıyla onayladı. "Dayağı yiyorsun ama hâlâ işliyorsun."

Şimdi ilk mükemmel anlaşmamızı kelimelere döküp berbat etmiştim, mutluydum. "Okul kavgaları dışında, hiç şiddete maruz kaldın mı?"

"Rock konserlerine gidiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Aynı şey değil."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Üçüncü zombiyi diriltmemeye çalışmamalıydın."

"Ama yaptım, yapmadım mı?" Savunmaya geçmişti ama

ben üzerine gitmeye devam ettim. Ona bir şeyi açıklamam gerekiyordu, bu hoş olmayabilirdi ama kararlıydım.

"Onu dirilttin ve kontrolünü kaybettin. Eğer ben gelmeseydim, zombi serbest kalp, birisini yaralayabilirdi.

"O sadece bir zombi. Onlar insanlara saldırmaz."

Ona baktım, şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Yapmıyordu. Has siktir. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

Yüzümü ellerimle kapatıp ona kadar saydım. Larry'ye kızmamıştım, Bert'e kızmıştım ama Larry'e bağırmak daha kolaydı. Bert'e bağırmak için yarına kadar beklemeliydim ama Larry buradaydı. Ne şans.

"Zombi senin kontrolünden kurtulmuştu, Larry. Eğer ben gelip onu kanımla beslemeseydim, o, kanı kendisi arayacaktı. Anlıyor musun?"

"Hiç zannetmiyorum."

İç çektim. "Zombi birisine saldırabilirdi. Birisini ısırabilirdi."

"İnsanlara saldıran zombiler batıl inançtır, hayalet hikayeleri gibi."

"Artık üniversitede bunu mu anlatıyorlar?" diye sordum.

"Evet."

"Sana Animatör'ün eski sayılarında bir kaçını vereyim. İnan bana, Larry, zombiler insanlara saldırır. Onlar tarafından öldürülen insanlar gördüm."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun," dedi.

"Korkmak, aptal olmaktan iyidir."

"Onu dirilttim. Benden ne istiyorsun?" Tamamen dağılmış görünüyordu.

"Bu gece orada neler olduğunu tamamen anlamanı istiyorum. Yaptığımız şeyin bir oyun olmadığını anlamanı istiyorum. Bunlar panayır numaraları değil. Bu gerçek ve tehlikeli olabilir."

"Pekala," dedi. Çok çabuk pes etmişti. Gerçekten inanmamıştı. Benimle dalga geçiyordu. Ama bir insana anlatamayacağınız şeyler vardı. Onu şahsen, kendisinin öğrenmesi gere-

kiyordu. Larry'yi jelatine sarıp bir rafta, güvenli, hiç dokunulmamış, tutmak isterdim ama hayat bu şekilde gelişmiyordu. Eğer bu işte yeterince kalırsa, yeniliği kaybolacaktı. Ama bunu yirmi yaşına gelip ölümü tatmamış birisine anlatamazdınız. Onlar öcülere inanmazdı.

Ben yirmi yaşınayken her şeye inanırdım. Birden kendimi yaşlı hissettim.

Larry paltosunun cebinden bir paket sigara çıkarttı.

"Lütfen, sigara içtiğini söyleme," dedim.

Bana baktı, gözleri açılmıştı, gözleri büyümüş, sarsılmıştı. "Sen içmiyor musun?"

"Hayır."

"Etrafındakilerin de içmesinden hoşlanmıyorsun?" Soru şeklinde söylemişti.

"Hayır," dedim.

"Bak, şu an kendimi çok kötü hissediyorum. Bir sigaraya ihtiyacım var, tamam mı?"

"İhtiyacın mı var?"

"Evet, ihtiyacım var." İnce sigarayı, sağ elinin iki parmağıyla tuttu. Paket, paltosunun cebinde kayboldu. Bir çakmak belirdi. Bana bakıyordu. Elleri biraz titriyordu.

Has siktir. İlk gecesinde üç zombi diriltmişti, Bert'le, onu tek başına göndermenin ne kadar akıllıca olduğunu konuşmalıydım.

Ayrıca, açık havadaydık. "Hadi iç."

"Sağ ol."

Sigarayı yakıp derin bir nefesle nikotini ve katranı içine çekti. Duman, ağzından ve burnundan soluk hayaletler gibi çıktı. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

Omuz silktim. "Arabada benim yanımda içmeyeceksin."

"Dert değil," dedi. Sigarasının dibini emerken, ucu karanlıkta turuncu renkte parladı. Arkama doğru baktı, dumanı ağzından üfledi. "Bize sesleniyorlar," dedi.

Döndüm, avukatlar bize el sallıyorlardı. Kendimi gereksiz atıkları temizlemek için çağırılan hademe gibi hissettim. Ayağa kalktım, Larry de peşimden geldi.

"Bunun için yeterince toparlandığından emin misin?" diye sordum.

"Ölü bir karıncayı bile diriltemem ama seni yaparken seyretmek istiyorum."

Gözlerinin altında morluklar vardı ve ağzının yanındaki deri gerilmişti ama eğer maço erkek rolü oynamak istiyorsa, ben kim oluyordum da onu durdurmaya çalışacaktım? "Harika; hadi yapalım."

Bagajımdan tuzu çıkarttım. Zombi diriltme malzemelerini taşımak tamamen yasaldı. Sanırım tavukların kafasını kesmek için kullandığım ağaç palası silah olabilirdi ama geri kalan malzemeler tamamen zararsızdı. Bu, yasal sistemin zombiler hakkında ne kadar bilgili olduğunu gösteriyordu.

Andrew Doughal kendisini toparlamıştı. Hâlâ biraz balmumundan yapılmış gibi görünüyordu ama yüzü ciddi, endişeli ve canlıydı. Elini ceketinin önüne yerleştirmişti. Tepeden bana bakıyordu, sadece benden uzun olduğu için değil, insanlara tepeden bakmaya alışkın olduğu için böyle yapıyordu. Bazı insanlarda, aşağılama gerçek bir yetenekti.

"Neler olduğunun farkında mısınız, Bay Doughal?" diye zombiye sordum.

Dar, asil burnuyla bana baktı. "Karımla evime gideceğim."

İç çektim. Zombilerin öldüklerini fark etmedikleri zamanlardan nefret ediyordum. Çok... insanca davranıyorlardı.

"Bay Doughal, neden mezarlıkta olduğunuzu biliyor musunuz?"

"Neler oluyor?" diye sordu avukatlardan bir tanesi.

"Ölü olduğunu unutmuş," dedim yavaşça.

Zombi bana baktı, tamamen kendini beğenmişti. Canlıyken tam bir baş belası olmalıydı ama gerçek hayatta tam bir baş belası olanlar bile arada bir acınacak hale düşüyordu.

"Ne saçmaladığınızı anlamıyorum. Sanırım hayal görüyorsunuz," dedi zombi.

"Neden burada, mezarlıkta olduğunuzu açıklar mısınız?" diye sordum.

"Size hiçbir şey açıklamak zorunda değilim."

"Mezarlığa nasıl geldiğinizi hatırlıyor musunuz?"

"Biz... bir arabayla geldik, elbette." Sesindeki ilk tereddüt duyulmuştu.

"Tahmin ediyorsunuz, Bay Doughal. Mezarlığa gelişinizi hatırlamıyorsunuz, değil mi?

"Ben... ben..." Karısına, yetişkin çocuklarına baktı ama onlar arabalarına yürüyordu. Birisi bile arkasına bakmamıştı. O ölmüştü, bunu aşmanın yolu yoktu ama pek çok aile öylece yürüyüp gitmezdi. Korku içinde, üzgün olabilirlerdi ya da iğrenebilirlerdi ama hiçbirisi tepkisiz olmazdı. Miraslarını almışlardı. Yaşlı babaları mezara geri dönebilirdi.

"Emily?" diye seslendi.

Kadın tereddüt etti, kasıldı ama oğullarından birisi kolundan tutup arabaya doğru sürükledi. Utanmış mıydı yoksa korkmuş muydu?

"Eve gitmek istiyorum," diye bağırdı arkalarından. Kendini beğenmişlik akıp gitmişti, geriye rahatsız edici korku ve inanmama isteği kalmıştı. Kendisini çok canlı hissediyordu. Nasıl ölü olabilirdi ki?

Karısı başını çevirdi. "Andrew, çok üzgünüm." Yetişkin çocukları onu en yakın arabaya bindirdiler. Banka soygunundan çıkan kaçak şoförlere benziyorlardı, işi çok seri halletti-ler.

Avukatlar ve sekreterleri, kibarlığın elverdiği hızla ayrıldı-

lar. Herkes istediğini almıştı. Cesetle işleri bitmişti. İşin kötü yanı 'ceset' arkalarından, karanlıkta bırakılmış küçük bir çocuk gibi bakıyordu.

Neden kendini beğenmiş bir OÇ olarak kalmamıştı ki?

"Beni neden burada bırakıyorlar?" diye sordu.

"Yaklaşık bir hafta önce öldünüz, Bay Doughal."

"Hayır, bu doğru değil."

Larry yanıma geldi. "Gerçekten öldünüz, Bay Doughal. Sizi ben dirilttim."

İkimize de baktı. Bahaneleri tükenmeye başlamıştı. "Kendimi ölü gibi hissetmiyorum."

"Bize güvenin, Bay Doughal, ölüsünüz," dedim.

"Canım yanacak mı?"

Pek çok zombi bunu sorardı; mezara geri dönerken canım yanacak mı? "Hayır, Bay Doughal, yanmayacak. Söz veriyorum."

Derin ve titrek bir nefes aldı. "Ben öldüm, gerçekten öldüm mü?

"Evet."

"O zaman beni geri koyun, lütfen." Toparlanıp kendisini bulmuştu. Zombinin inanmayı reddetmesi, kabus gibi bir şeydi. Onları yine huzura kavuşturabilirdiniz ama müşterilerin onu, çığlıklar atarken, tutup mezara yatırması gerekirdi. Bu, benim başıma iki kere gelmişti, ikisini de sanki dün gece olmuş gibi hatırlıyordum. Bazı şeyler zamanla azalmıyordu.

Göğsüne tuz serptim. Arabanın üzerine çarpan dolu gibi bir ses çıktı. "Tuzla, seni mezarına bağlıyorum."

Hâlâ kanlı olan bıçağı elime aldım. Pıhtılaşan kanı dudaklarına sürdüm. Geri çekilmedi. İnanıyordu. "Kan ve çelikle seni mezarına bağlıyorum, Andrew Doughal. Huzur içinde ol ve artık yürüme."

Zombi, çiçek yumağının içinde boylu boyunca yatıyordu.

Çiçekler üzerini kaygan kum gibi örttü ve öylece mezarına geri döndü.

Bir dakika kadar boş mezarın önünde durduk. Etrafta sa-

dece ağaçların üzerinde esen rüzgarın ve yılın son cırcır böceklerinin melankolik şarkısı duyuluyordu. Charlotte'un Ağında cırcır böcekleri, "Yaz bitti ve geçti. Bitti ve geçti, bitti ve geçti. Yaz ölüyor, yaz ölüyor," diye şarkı söylüyorlardı. İlk sert donda bütün cırcır böcekleri ölecekti. Herkese gökyüzünün düşeceğin söyleyen Küçük Tavuk gibiydiler; ama onların durumunda, cırcır böcekleri doğruyu söylüyordu.

Birden, sanki birisi düğmeye basmış gibi cırcır böcekleri sustu. Nefesimi tuttum, duymaya çalışıyordum. Sadece rüzgar sesi vardı ama yine de... Omuzlarım o kadar gerilmişti ki acıyordu. "Larry?"

Masum gözleri bana döndü. "Ne var?"

Orada, üç ağaç solumuzda, ay ışığında bir adam silueti vardı. Sağ tarafta da, göz ucuyla bir hareket yakaladım. Birden fazlaydılar. Karanlık, gözlerle canlanmış gibiydi. İkiden fazlaydılar.

Larry'nin bedenini, gözlere yakalanmamak için kullanıp silahımı çektim, çok belli olmasın diye bacaklarımın arasına aldım.

Larry'nin gözleri büyüdü. "Yüce İsa, neler oluyor?" Sesi çatlak bir fısıltıydı. Bizi ele vermedi. Aferin ona. Onu arabalara doğru yavaşça yönlendirdim; mahallenizin animatörleri işlerini bitirmiş, dinlenmeye gidiyorlardı.

"Etrafta birileri var."

"Peşimizdeler mi?"

"Daha çok, benim," dedim.

"Neden?"

Başımı iki yana salladım. "Açıklama yapacak zaman değil. Ben koş deyince, arabaya doğru deli gibi koş."

"Bizim peşimizde olduklarını nereden biliyorsun?" Gözle-

ri büyümüştü. Onları şimdi, o da görmüştü. Gölgeler yaklaşıyordu, karanlıkta birileri vardı.

"Bizim peşimizde olmadıklarını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Bak bu iyiydi işte," dedi. Nefesi hızlanmış ve kesikleşmişti. Arabadan belki altı metre uzaktaydık.

"Koş," dedim.

"Ne?" sesi şaşırmış geliyordu.

Silahımı yere doğrulttum. Gelenler her kimse silaha hazırlıklı olmadıklarını umuyordum.

Larry kendi arabasına koşuyordu, kokudan, sigaradan ve her gün altı kilometre koşmamaktan biraz soluyordu.

Arabaların önünden bir adam çıktı. Elinde büyük bir silah vardı. Browning harekete geçmişti. Tam nişan alamadan ateş ettim. Çekirdek karanlıkta parladı. Adam zıpladı, kendisine ateş edilmesine alışık değildi. Kendi atışı solumuzdan, karanlıkta yınladı gitti. Yeniden nişan alıp ateş edinceye kadar, birkaç saniye dondu kaldı. Sonra yere eğilip ayağa kalkmadı.

"Has siktir." Larry iç çeker gibi nefes alıyordu.

"Silahı var," diye bağırdı bir ses.

"Martin nerede?"

"Onu vurdu."

Sanırım bize ateş eden Martin'di. Hâlâ hareket etmiyordu. Onu öldürüp öldürmediğimden emin değildim. Ayağa kalkıp bize ateş etmeye başlamadığı sürece umurumda da değildi.

Benim arabam daha yakındı. Anahtarları Larry'nin eline tutuşturdum. "Kapıyı aç, yolcu tarafındaki kapıyı ve arabayı çalıştır. Beni anlıyor musun?"

Başıyla onayladı, çilleri soluk yüzünde çok belirginleşmişti. Paniğe kapılıp beni almadan gitmeyeceğine güvenmeliydim. Bunu kötülükten değil, sadece korkudan yapardı.

Adamlar her yönden yaklaşıyordu. Bir düzine kadar ya da

daha kalabalık olmalıydılar. Rüzgar, çimen üzerinde koşan ayakların fısıltılarını taşıyordu.

Larry, yerde yatan bedenin üzerinden atladı. Ben, 45'liği

hareketsiz elden uzağa tekmeledim. Silah, arabanın altında gözden kayboldu. Eğer zamanım olsaydı, nabzını kontrol ederdim. Her zaman birisini öldürüp öldürmediğimi bilmek isterdim. Polis raporunun çok düzgün gitmesini sağlıyordu.

Larry kapıyı açmış, diğer kapının kilidini açmak için eğilmişti. Koşanlardan birisine nişan alıp tetiği çektim. Adam yuvarlandı, düştü ve bağırmaya başladı. Diğerleri tereddüt etti. Üzerlerine ateş edilmesine alışkın değildiler. Zavallı bebekler.

Arabaya bindim. "Sür, sür, sür," diye bağırdım.

Araba etrafa çakıl saçarak ilerledi. Araba sağa sola savruldu, farlar deli gibi hareket ediyordu. "Bizi bir ağaca bindirme, Larry."

Gözleri bana kaydı. "Affedersin." Araba, mide kaldırıcı hızdan, kapı kolunu kavrayıp sıkıca tutun hızına düştü. Ağaçların arasında gidiyorduk; bu da bir şeydi.

Farlar ağaçların üzerinde sekti, mezar taşlarını aydınlattı. Araba bir virajı döndü, etrafa çakıllar saçıldı. Yolun tam ortasında bir adam duruyordu. Önce İnsanlar'dan Jeremy Ruebens, farların ışığında soluk ve parlak bir şekilde duruyordu. Düzlüğün tam ortasında duruyordu. Eğer onun arkasındaki viraj ulaşırsak, otobana çıkacak ve güvende olacaktık.

Araba yavaşlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Ona çarpamam," dedi Larry.

"Nasıl yapamazsın."

"Yapamam!" Sesi yükselmişti, korkuyordu.

"Bizimle oynuyor, Larry. Kaçacaktır."

"Emin misin?" Dolabında canavar olup olmadığını soran küçük bir çocuğun sesiydi.

"Eminim, şimdi gazı kökle ve bizi buradan çıkart!"

Gaza bastı. Araba ileri fırladı, Jeremy Ruenens'in küçük, hareketsiz figürüne doğru atıldı.

"Kımıldamıyor," dedi Larry.

"Kımıldar," dedim.

"Emin misin?"

"Bana güven."

Gözleri bana kaydı, sonra yeniden yola döndü. "Haklı olsan iyi olur," diye fısıldadı.

Ruebens'in hareket edeceğine inanıyorum. Gerçekten. Ama eğer blöf yapmıyorsa bile, tek çıkış onun yanından ya da içinden geçmekti. Bu, Ruebens'in seçimiydi.

Farlar onu parlayan beyaz ışıkla yıkıyordu. Küçük, esmer yüz hatları kızgınca bize bakıyordu. Hareket etmiyordu.

"Hareket etmiyor," dedi Larry.

"Edecek," dedim.

"Has siktir," dedi Larry. Ona tamamen katılıyordum.

Farlar Jeremy Ruebens'in üzerinde patladı ve kendisini bir kenara fırlattı. Paltosu arabanın yanından geçerken bir kumaşın sürtünme sesini duyduk. Yakındı, lanet olsun, çok yakındı.

Larry hızı arttırdı ve son viraji da dönüp son düzlüğe girdi. Çakıl yağmuru altında kayan tekerleklerle ana yola girdik. Mezarlıktan çıkmıştık. Başarmıştık. Tanrım. Şükürler olsun.

Larry'nin direksiyondaki elleri bembeyazdı. "Rahatlayabilirsin. Güvendeyiz," dedim.

Duyabileceğim kadar sert yutkundu, sonra başıyla onayladı. Araç yavaşça, hız limitine iniyordu. Yüzü, Ekim soğuyla ilgisi olmayan, bocuk boncuk terle kaplanmıştı.

"İyi misin?"

"Bilmiyorum." Sesi uzaktan geliyordu. Şokta.

"Orada iyi iş çıkarttın."

"Onun üzerinden geçeceğimizi zannettim. Onu arabayla öldüreceğimi zannettim."

"O da öyle düşünmüş olmalı, yoksa çekilmezdi," dedim.

Bana baktı. "Ya çekilmeseydi?"

"Çekildi."

"Ama ya çekilmeseydi?"

"O zaman üzerinden geçip gider, ana yola çıkar ve güvende olurduk."

"Üzerinden geçip gitmeme izin verirdin, değil mi?"

"Oyunun adı hayatta kalma, Larry. Eğer baş edemeyeceksen, başka bir işe geç."

"Animatörlere ateş edilmez."

"Onlar Önce İnsanlar'ın üyeleriydi, olağanüstü her şeyden nefret eden sağcı, fanatik bir gurup." Böylece, Jeremy Reubens'in kişisel ziyaretini olayın dışında bırakıyordum. Çocuğun bilmediği şeyler canın yakmazdı.

Soluk yüzüne baktım. Gözleri boş bakıyordu. Ejderhayla karşılaşmıştı, ejderhalarla kıyaslandığında ufak sayılırdı ama başını iki yana salladı, bir kere şiddetle karşılaşınca, hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. İlk defa hayatla ölüm arasındaki şeçimi yapınca, biz ya da onlar tereddüdüne düşünce, hiçbir şey eskisi gibi olmazdı. Geri dönüş yoktu. Larry'nin şok geçiren yüzüne bakıp her şeyin farklı olmasını diledim. Onu pırıl pırıl, yeni ve umut dolu bırakmak isterdim. Ama büyükanne Blake'in dediği gibi "Eğer dilekler at olsaydı; hepimiz onlara binerdik."

Larry, benim dünyanım ilk defa tadına bakmıştı. Şimdiki soru, ikinci bir doz isteyecek miydi, yoksa kaçacak mıydı? Kaç ya da git, kal ya da savaş, kadim sorular. Larry'nin hangi yolu seçmesini istediğimden emin değildim. Eğer benden uzaklaşırsa çok daha uzun yaşayacaktı ama bekli de öyle olmazdı. Tura gelirse onlar kazanıyordu, yazı gelirse sen kaybediyordun.

Yirmi Birinci Bölüm

"Arabama ne olacak?" diye sordu Larry.

Omuz silktim. "Sigortan var, değil mi?"

"Evet ama..."

"Bizi dağıtamadıklarına göre, senin arabanı dağıtmaya karar vermiş olabilirler."

Dalga geçip geçmediğimden emin değilmiş gibi yüzüme baktı. Geçmiyordum.

Bir anda, karanlığın içinden karşımıza bir bisiklet çıktı. Bir çocuğun yüzü farlarla parladı. "Önüne bak!"

Larry'nin gözleri yola döndüğünde, çocuğun açılmış, sarsılmış gözlerini gördü. Frenler öttü ve çocuk farların daralan ışığında yok oldu. Araba durmadan önce sarsıldı ve bir gürültü duyuldu. Larry nefes nefeseydi; ben nefes bile almıyordum.

Mezarlık sağımızda kalmıştı. Duramayacak kadar yakındık ama.. ama has siktir, bir çocuktu.

Arka cama baktım. Bisiklet eğilip bükülmüştü. Çocuk yerde hareketsiz yatıyordu. Tanrım, lütfen ölmesine izin verme.

Önce İnsanların, bir çocuğu yem olarak kullanacak kadar geniş hayal güçleri olduğunu zannetmiyordum. Eğer bu bir

tuzaksa, iyi bir tuzaktı. Küçük birisini yolda yatarken bırakamazdım.

Larry direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, kolları titri-
 yordu. Önceki halinin soluk olduğunu zannediyordum, yanılmışım. Şimdi hasta bir hayalet gibiydi.

"O... yaralı mı?" Sesi, göz yaşı gibi bir şeyin arasından, derin ve sert çıktı. Gerçekten demek istediği 'yaralı' değildi. Sadece büyük 'ö' kelimesini söyleyememişti. Henüz hazır değildi.

"Arabada kal," dedim.

Larry cevap vermedi. Orada oturmuş ellerine bakıyordu. Bana bakamıyordu. Ama lanet olsun, benim suçum değildi. Bu gece neşesinin kaçmasının sebebi ben değildim. Peki, neden öyle hissediyordum?

Arabadan çıktım, Browning, deliler bizi yola kadar takip ederlerse diye hazır bekliyordu. 45'liği almış, bizi vurmaya geliyor olabilirlerdi. Çocuk hareket etmemişti. Göğsünün inip kalktığını göremeyecek kadar uzaktım. Evet, sebep oydu. Belki bir metre uzağındaydım.

Lütfen hayatta ol.

Çocuk, karnüstü yatıyordu, bir kolu altında kalmıştı, büyük ihtimalle kırılmıştı. Çocuğun yanına diz çökerken mezarlığa baktım. Karanlıktan koşarak gelen sağcı manyaklar yoktu. Çocuk, kelimenin tam anlamıyla çocuk kıyafetleri içindeydi; çizgili gömlek, şort ve küçük koşu ayakkabıları. Kim onu bu soğukta yaz elbiseleriyle dışarı bırakmıştı? Annesi mi? Bir kadın, onu giydirip sevdikten sonra ölüme mi yollamıştı?

Kıvırcık kahverengi saçları, bir bebeğinkiler kadar ipeksiydi. Boynu ele soğuk geliyordu. Şoka mı girmişti? Cesedin soğuması için çok erkendi. Boyundan gelecek hızlı nabzı bekledim ama hiçbir şey olmadı. Ölüydü. Lütfen, Tanrım, lütfen.

Başını kaldırdı ve ağzından hafif bir ses geldi. Canlıydı. Teşekkür ederim, Tanrım.

Dönmeye çalıştı ama yola geri düştü. Bağırdı.

Larry arabadan çıkmış, bize doğru geliyordu. "Çocuk iyi mi?"

"Yaşıyor," dedim.

Çocuk dönmeye kararlı gibiydi, ben de omuzlarından tutup yardımcı oldum. Sağ kolunu vücuduna yakın tutmaya çalışıyordum. Kahverengi gözlerini gördüm, yüzü bebek yüzü gibi yuvarlaktı ve sağ elinde, neredeyse kendisinden büyük bir bıçak vardı. "Ona buraya gelip yardım etmesini söyle," diye fısıldadı. Bebek dudakları arasında, minik sivri dişler görünüyordu. Bıçağı, bel çantamın üzerinden, karnıma dayadı. Ucu, deri ceketimi delip altındaki tişörte dayandı. Zamanın, ağır çekim bir kabusa dönüşmeden önce durduğu anlardan birisini yaşadım. Larry'e ihanet etmekle ölmek arasında karar vermek için dünyanın zamanına sahiptim. Hiç kimseyi canavarlara vermezdim; bu bir prensipti. Ağzımı açıp bağırdım, "Koş!"

Vampir beni bıçaklamadı. Dondu kaldı. Beni canlı istiyordu; bu yüzden dişlerini değil, bıçağı kullanıyordu. Ayağa kalktım, vampir sadece bana baktı. Yedek planı yoktu. Harika.

Araba duruyordu, açık kapılarından karanlığa ışık saçılıyordu. Farlar tiyatro spotları gibiydi. Larry orada duruyordu, donmuştu, kararsızdı. "Arabaya bin," diye bağırdım.

Açık kapıya doğru koştu. Far ışığı altında bir kadın duruyordu. Hoş, krem rengi pantolonlu bir takımın üzerine beyaz, uzun bir palto giymişti. Ağzını açıp ışığa doğru hırladı, dişleri parlıyordu.

Ben koşuyor ve bağırıyordum: "Arkanda!"

Larry bana baktı; bakışları arkama yöneldi. Gözleri büyüdü. Arkamdan gelen küçük ayak seslerini duyuyordum. Bu gördüğü ilk vampir miydi?

Silahımı çektim ama hâlâ koşuyordum. Koşarken hiçbir bok vuramazdınız. Önümde ve arkamda vampirler vardı.. İş, yazı turaya kalmıştı.

Dişi vampir, arabanın üzerine tırmanıp uzun ve zarif bir atlayışla Larry'nin üzerine bindi, ikisi birden yuvarlandılar.

Larry'yi tehlikeye atmadan onu vuramazdım. Son anda dönüp silahı çocuk-vampirin suratına yakın mesafeden dayadım.

Gözleri açıldı. Ben tetiği sıktım. Bir şey arkamdan vurdu. Atış boşa gitti ve yüzükoyun yerdeydim, sırtımda ekmek sepetinden büyük bir şey vardı.

Nefesim kesilmişti. Ama yine de döndüm, silahımı sırtımdaki şeye doğrultmaya çalışıyordum: Eğer şu an bir şey yapmazsam, yeniden nefes alma zahmetine girmeme gerek kalmayacaktı.

Çocuk üzerime çıktı, bıçağı havadaydı. Silahım dönüyordu ama çok yavaştı. Eğer ciğerlerimde hava olsaydı, çığlık atardım. Bıçak ceketimin koluna saplandı. Bıçağın yola saplandığını hissettim. Kolum kısılmıştı. Tetiği sıktım ve mermi zararsızca karanlığa gitti.

Boynumu çevirip beni yerde tutan kişi ya da şeyi görmeye çalıştım. Bir şeydi. Arabanın kırmızı arka ışıklarında yüzü dümdüzdü, yüksek elmacık kemikleri, birbirine yakın, neredeyse eğik gözleri ve uzun düz saçları vardı. Biraz daha etnik olsaydı, etrafındaki Aztek tanrıları ve yılanlarla birlikte bir taşa kazınmış olurdu.

Bana uzanıp sağ kolumu yakaladı, yere saplı olan, hâlâ silahı tutan kolumu. Kemiklerimi metale bastıracak kadar sıktı. Sesi derin ve yumuşaktı. "Silahı bırak yoksa elini kırarım." Nefesim kesilinceye kadar sıktı.

Larry'nin bağırışı tiz ve acı doluydu.

Yapacak daha iyi bir şeyiniz olmadığı zaman çığlık atardınız. Sol bileğimi yola sürtüp saatimi ve bileziğimi ortaya çıkarttım. Üç minik haç ay ışığında parladı. Vampir tısladı ama silahı tutan kolumu bırakmadı. Bileziği koluna sürttüm. Keskin bir yanık kokusu yayıldı. Boştaki eliyle ceketimin kolunu

tuttu. Sadece ceketten tutarak sol kolumu uzaklaştırdı, böylece haçlarla ona dokunamıyordum.

Eğer yeni ölü olsaydı, sadece haçların görüntüsü bile onu çığlık çığlığa kaçırırdı ama o eski ölülüğün ötesinde, kadimdi. Onu geri tutmak için kutsanmış haçlardan fazlası gerekiyordu.

Larry yeniden çığlık attı.

Ben de çığlık atım çünkü silahı tutmaya devam edip elimi parçalatmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Çok işe yaramadı. Beni canlı istiyorlardı ama canımı yakmaktan çekinmiyorlardı. Elimi kanlı bir pelteye dönüştürebilirdi. Silahı bıraktım, çığlık atıyor, kolumu yere saplayan bıçağa yükleniyordum, haçları eline dayayabilmek için ceketin kolunu elinden kurtarmaya çalışıyordum.

Kafamızın üzerinde bir şey patladı. Hepimiz donmuş, mezarlığa bakıyorduk. Jeremey Ruebens ve adamları silahlarını almış, bize ateş ediyordu. Bizi de vampirlerle beraber mi zannetmişlerdi? Kime ateş ettikleri umurlarında mıydı?

"Alejandro, bana yardım et," diye bağırdı bir kadın. Sesi arkamızdan geliyordu. Üzerimdeki vampir bir anda yok oldu. Sebebini bilmiyordum, umurumda da değildi. Üzerimde dikilmiş, kocaman gözleriyle bana bakan çocuk canavarla baş başa kalmıştım.

"Acıyor mu?" diye sordu.

O kadar beklenmedik bir soruydu ki, cevap verdim. "Hayır."

Hoşuna gitmemiş gibi göründü. Yanıma çömeldi. Elleri, küçük baldırlarındaydı. "Seni kesip kanını içmek istiyorum." Sesi, küçük bir çocuğun sesiydi, hep küçük bir çocuğun sesi kalacaktı ama gözlerinin arkasındaki bilgi, tenime sıcakmış gibi düşüyordu. Jean-Claude kadar yaşlıydı, çok daha yaşlıydı.

Arabamın arka farına, çocuğun kafasının hemen üzerinden, bir mermi çarptı. Hiç de çocukça olmayan bir hırlamay-

la fanatiklere doğru döndü. Bıçağı çıkartmaya çalıştım ama yere yapışmıştı. Oynatamıyordum.

Çocuk karanlığa doğru kaydı, bir rüzgarla kayboldu. Fana-

tiklerin peşinden gidiyordu. Tanrı yardımcıları olsun.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Larry yerdeydi, uzun, dalgalı kahverengi saçlı kadın da üzerindeydi. Üzerimdeki adam, Alejandro ve başka bir kadın, Larry'nin üzerindeki vampirle uğraşıyordu. Kadın, Larry'yi öldürmeye çalışıyordu, onlar da onu durdurmaya. Bana iyi bir plan gibi görünmüştü.

Üzerimizden bir mermi daha geçti. Yakın değildi. Yarı-homurtu gibi bir çığlık duyuldu ve silah sesleri kesildi. Çocuk onu haklamış mıydı? Larry yaralı mıydı? Ona yardım etmek için ne yapabilirdim; ve tabii ki kendime de?

Vampirler meşgul görünüyordu. Her ne yapacaksam, şimdi tam zamanıydı. Ceketin fermuarını sol elimle açmaya çalıştım, yarısında sıkıştı. Harika. Kısılmış elimin yerine ceketin ucunu ısırdım. Fermuarı açtım; şimdi ne yapacaktım?

Ceketin sol kolunu ağzımla çektim, sonra ceketin kolunu kalçamın altına koyup kolumu kurtardım. Yere saplanmış sağ kolumu kurtarmak işin kolay kısmıydı.

Alejandro, kahverengi saçlı kadını tutup arabanın üzerinden fırlattı. Karanlığın içinde kayboldu ama düşüşünü duymadım. Belki de uçabiliyordu. Eğer yapabiliyorsa bile, ben bilmek istemiyordum. Larry, neredeyse açık renk saçların arasında kaybolmuştu. İkinci dişi, Larry'nin üzerine prensine büyülü öpücüğü bahşedecekmiş gibi yaklaşıyordu. Alejandro, uzun ama gerçekten uzun saçlarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Onu arabaya doğru itti. Kadın dengesini kaybetti ama düşmedi, sanki tasması yetmeyen bir köpek gibi ona doğru havayı ısırdı.

Onlara doğru yaklaştım, bütün eski filmlerde gördüğünüz gibi önümde haç, etraflarında dönüyordum. Ama ben hiç haçlı bileziği olan bir vampir avcısı görmemiştim.

Larry elleri ve dizleri üzerine kalkmıştı, yavaşça sallanıyordu. Sesi inceydi, neredeyse histerikti. "Kanıyorum, kanıyorum," diye tekrarlayıp duruyordu.

Koluna dokundum, sanki onu ısırmışım gibi sıçradı. Gözleri bembeyaz parlıyordu. Kan, boynundan, ay ışığında siyah renkte akıyordu. Onu ısırmıştı, İsa Yardımcımız olsun, onu ısırmıştı.

Soluk dişi hâlâ Larry'ye ulaşmaya çalışıyordu. "Kanın kokusunu almıyor musun?" Yalvarıyordu.

"Kendini kontrol, et yoksa ben senin yerine ederim." Alejandro'nun sesi alçak bir bağırmaydı. Sesindeki kızgınlık kesik kesikti. Soluk kadın, bir anda hareketsizleşti.

"Şimdi iyiyim." Sesinde korku vardı. Daha önce bir vampirin diğerinden... ölesiye korktuğuna şahit olmamıştım. Onları birbirlerini yemeye bıraktım. Yapacak daha iyi işlerim vardı. Mesela vampirleri geçip arabaya nasıl bineceğim gibi.

Alejandro, dişiyi arabaya tek eliyle dayamıştı. Silahım sol elindeydi. Ayak bileğimdeki üzeri haçlı bileziği de çıkarttım. Bir vampire arkadan sessizce yaklaşamazdınız. Yeni ölüler bile, sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki kediden daha tedirgin olurdu. Gizlice yaklaşma şansım olmadığı için, daha doğrudan bir yol izledim.

"Onu ısırdı, seni orospu çocuğu, onu ısırdı!" Dikkatini çekmek için gömleğinin arkasından çektim. Haçları ensesinden attım.

Çığlık attı.

Bilezikteki haçları eline sürttüm. Silahı bıraktı. Ben yakaladım. Mavi bir alev sırtını yaladı. Eliyle uzanmaya çalışıyordu ama haçlara yetişemiyordu. Yan, bebeğim, yan.

Kendi etrafında döndü, bağırıyordu. Açık eli kafama çarptı. Ayaklarım yerden kesilmişti. Sırt üstü yola düştüm. Darbeyi mümkün olduğu kadar kollarımla karşılamaya çalıştım ama başım geri gitti ve yere çarptım.

Dünya, siyah noktalar içinde döndü. Görüşüm düzeldiğinde, soluk bir yüze bakıyordum; vampir beslenmek için eğilirken uzun, mısır rengi, beyaz-sarı saçlar yanağıma süründü.

Browning hâlâ sağ elimdeydi. Tetiği çektim. Dişi vampir, sanki birisi ona vurmuş gibi vücudu geri gitti. Yola sırt üstü düştü, karnındaki kan fışkıran delik, sırtındakiyle karşılaştırılınca hiçbir şeydi. Omurgasını parçaladığımı ümit ediyordum.

Güçlükle ayağa kalktım.

Erkek vampir, Alejandro, gömleğini yırttı. Haçlar, küçük bir mavi alev eriyiği halinde yola düştü. Sırtı simsiyah yanmıştı, çeşitli yerlerdeki kızarıklar renk katıyordu. Bana doğru döndü, göğsüne bir el ateş ettim. Alelacele bir atıştı, gelmeye devam ediyordu.

Larry, vampiri ayak bileğinden yakaladı. Alejandro, gelmeye devam ediyordu, Larry'i asfaltın üzerinde, çocukmuş gibi sürüklüyordu. Larry'yi kolundan yakalayıp bacağını kurtardı. Larry, vampirin kafası üzerinden bir zincir geçirdi. Ağır gümüş haç alev aldı. Alejandro çığlık attı.

"Arabaya bin, hemen,'" diye bağırdım.

Larry şoför tarafından binip yolcu koltuğuna geçti. Kendi tarafındaki kapıyı kapatıp kilitledi, bunun ona ne fayda sağlayacağını merak ettim. Vampir zinciri kopartıp, haçı yolun kenarındaki çimenlere attı. Haç, kayan bir yıldız gibi gözden kayboldu.

Ben de arabaya bindim, kapıyı çarpıp kilitledim. Emniyetini açıp Browning'i bacaklarımın arasına koydum.

Vampir Alejandro acısından sinmişti, o anda peşimizden gelemeyecek kadar çok canı yanıyordu. Ne güzel.

Arabayı vitese takıp gazladım. Araç patinaj çekti, spin atmaya başladı. Işık hızına yavaşladım ve araç yolu kavradı. Parlayan ışıklar ve ağaç gölgelerinden oluşan bir tünele daldık. Ve tünelimizin sonunda beyazlar içinde, uzun kahveren-

gi saçları rüzgarda dalgalanan bir şekil vardı. Larry'nin üzerine atlayan vampirdi. Yolun ortasında duruyordu. Vampirlerin kafa tokuşturmaca oynayıp oynamadığını görmek üzereydik. Kendi tavsiyeme uymak üzereydim. Gazı kökledim. Araba ileri atıldı. Biz üzerine doğru giderken, vampir orada duruyordu.

Son saniyede kaçmayacağını fark ettim ve benim bir şey yapacak zamanım kalmamıştı. Vampirler ve arabalarla ilgili teorimi denemek üzereydik. Neden tam ihtiyacın olduğunda elinin altında gümüş bir araba olmazdı ki?

Yirmi İkinci Bölüm

Farlar vampirin üzerinde spot gibi parladı. Soluk bir yüz, kahverengi saçlar ve geniş açılmış ağzın içindeki sivri dişleri gördüm. Ona yüzle giderken çarptık. Araba sarsıldı. Arabanın üzerinden acı veren bir yavaşlıkta yuvarlandı ama her şey, benim bir şey yapabileceğimden daha hızlı oluyordu. Ön cama keskin, şangırtılı bir sesle çarptı. Metal ötüyordu.

Ön cam kırılıp örümcek ağı gibi çatladı. Birden kendimi, kırık bir prizmanın ters tarafından bakarken buldum. Güvenli cam işini yapmıştı. Parçalanıp bizi parçalara ayırmamıştı. Sadece çok fena çatlamıştı, nereye gittiğimi göremiyordum. Frene asıldım.

Bir kol camdan içeri girdi, cam parçaları yağmur gibi Larry'nin üzerine yağdı. El, gömleğine yapışıp onu kırık camlara doğru çekti.

Direksiyonu olabildiğince sert kırdım. Araba spin atmaya başladı, tek yapabileceğim, ayağımı gazdan çekip frene basmadan gitmeye devam etmekti.

Larry, kalın koluna ve baş dayama yerine, bütün gücüyle tutunmuştu. Bağırıyor ve kırık camdan çekilmemek için uğ-

raşıyordu. Kısa bir dua edip direksiyonu bıraktım. Araba ümitsizce döndü. Ele bir haç dayadım. Üzerinden duman çıkmaya başladı, köpürüyordu. El, Larry'yi bırakıp kırık camlardan girdiği delikten yok oldu.

Direksiyonu yakaladım ama biraz geç kalmıştım. Araba yoldan çıkmış, yol kenarındaki hendeğe gidiyordu. Arabanın altında bir şey kırılmıştı, sesi geliyordu, büyük bir şey olmalıydı. Şoför tarafındaki kapıya çarptım. Larry birden üzerime düştü; sonra ikimiz birden diğer tarafa yuvarlandık. Sonra her şey durdu. Sessizlik rahatsız ediciydi. Sanki sağır olmuştum. Kulaklarımda yüksek bir uğultu vardı.

"Tanrı'ya, şükürler olsun," dedi birisi ve o kişi bendim.

Yolcu tarafındaki kapı, fındık kabuğu gibi yarılıp açıldı. Ben açıklıktan uzaklaştım. Larry çaresiz, baka kaldı. Arabadan dışarıya çekildi. Arabanın döşemesine uzanıp Larry'nin gitiği yere nişan aldım.

Larry'nin, boynu esmer bir el tarafından sıkılan bedenine bakıyordum, nefes alıp almadığından emin değildim. Silahımın namlusunun ucundan esmer vampire, Alejandro'ya baktım. "Onun boğazını parçalarım," derken yüzünde hiç ifade yoktu.

"Ben de kafanı patlatırım," dedim. Kırık çamdan bir el uzandı. "Çekil yoksa o güzel yüzün kaybedersin.

"Önce o ölür," dedi vampir. Ama camdan giren el yok olmuştu. Vampirin konuşmasında başka bir dilin etkisi vardı. Duyguları aksanını geri getirmişti.

Larry'nin gözleri kocamandı, beyazları görünüyordu. Nefes alıyordu, kısa ve sık sık. Eğer o kadar uzun yaşayabilirse, fenalaşacaktı..

"Karar ver," dedi vampir. Sesi düz ve boştu. Larry'nin korku dolu gözleri, ikisi için de yeterince ifadeliydi.

Silahı emniyete alıp kabzası önde, açık eline uzattım. Bu bir hataydı, bunu biliyordum ama burada öylece oturup

Larry'nin boğazının parçalanışını seyredemezdim. Sadece hayatta kalmaktan daha önemli şeyler vardı. Aynada kendi yüzünüze bakabilmeliydiniz. Silahı verme sebebim, çocuk için durma sebebimle aynıydı. Başka bir seçenek yoktu. Ben iyi adamlardan birisiydim. İyi adamlar kendilerini feda ederdi. Bu, bir şekilde, bir kuraldı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Larry'nin yüzünde kandan bir maske vardı. Kesiklerden hiçbirisi ciddi görünmüyordu ama hiçbir şey cam kesiği kadar kötü kanayamazdı. Güvenli cam, vampir geçirmez değilmiş. Belki bunu yazıp öneride bulunabilirdim.

Kan, Alejandro'nun eline akıyordu, hâlâ Larry'nin boğazını sıkıyordu. Vampir, tabancayı pantolonun arkasına yerleştirdi. Silahı nasıl kullanılacağını biliyormuş gibi tutuyordu. Çok kötü. Bazı vampirler teknolojiden hoşlanmazdı. Bu, size bir avantaj sağlardı, bazen.

Larry'nin kanı vampirin elinden akıyordu. Yeni hazırlanmış jöle gibi, yapışkan ve sıcaktı. Vampir kana tepki vermiyordu. Demir gibi bir iradesi vardı. Neredeyse siyah gözlerine baktım, içlerinde açılan yüzlerce yıllık canavarca çekimin kanatlarını açtığını gördüm. Dünya döndü. Kafamın içi batıyor, genişliyordu. Bir şeye dokunmak için uzandım, düşmemek için her hangi bir şeye. Bir el benimkini tuttu. Teni serin ve pürüzsüzdü. Geri kaçtım, arabanın içine düştüm.

"Bana dokuma! Bana sakın dokunma!"

Vampir şaşırmışçasına duruyordu, kanlı eli Larry'yi boğazından yakalamış tutuyordu, diğerini bana uzatmıştı. Çok insanca bir hareketti. Larry'nin gözleri yerinden çıkmıştı.

"Onu boğuyorsun," dedim.

"Affedersin," dedi vampir. Larry'yi bıraktı.

Larry dizleri üzerine çöktü, nefesi kesilmişti. Aldığı ilk ne-
 fes, tiz bir çığlık gibiydi.

Larry'ye nasıl olduğunu sormak istiyordum ama sormadım. İşim, bizi buradan canlı çıkartmaktı, eğer mümkünse. Ayrıca, Larry'nin nasıl hissettiğini biraz olsun biliyordum. Yaralıydı. Aptalca sorular sormanın bir anlamı yoktu.

Şey, belki bir aptalca soru. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Alejandro bana baktı ve ben de konuşurken yüzüne bakmamak için kendimi zor tuttum. Zordu. Sonunda, göğsünde açtığım mermi deliğine gözlerimi diktim. Küçük bir delikti ve şimdiden kanaması durmuştu. Bu kadar hızlı mı iyileşiyordu? Has siktir. Yaraya, bakabildiğim kadar dikkatli bakıyordum. Gözlerine bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama birisinin göğsüne bakarken sert olmak zordu. Ama Jean-Claude 'hediye'sini benimle paylaşmadan önce, yıllarca tecrübe edinmiştim. Pratik yapmak insanı... şey, ne yaptığını biliyorsunuz.

Vampir bana cevap vermemişti. Ben de yeniden sordum, sesim sabit ve kalındı. Sesim, korkmuş birisininki gibi çıkmıyordu. Aferin bana. "Ne istiyorsun?"

Vampirin bana bakışını, sanki parmaklarını üzerimde gezdiriyormuş gibi hissettim. Titremeye başladım, duramıyordum. Larry bana doğru emekledi, kafası öne eğilmişti, hareket ettikçe kan damlıyordu.

Yanına diz çöktüm. Ve kendimi tutamadan, aptalca soru ağzımdan çıkıverdi, "İyi misin?"

Kan maskesi ardındaki gözlerini kaldırıp bana baktı. "Birkaç dikişin halledemeyeceği şeyler değil," dedi sonunda. Şaka yapmaya çalışıyordu. Ona sarılıp en kötüsünün geçtiğini söylemek istiyordum. Tutamayacağınız sözler vermemeliydiniz.

Aslında vampir hareket etmedi ama bir şey dikkatimi ona

yönlendirdi. Orada dizine kadar gelen sonbahar çalıları içinde duruyordu. Göz hizamda kemeri vardı; bu durumda benimle aynı boyda oluyordu. Bir erkeğe göre kısaydı. Bir beyaz, Anglo-Sakson, yirminci yüzyıl erkeğine göre. Kemer tokası altın rengi parlıyordu, kaba bir insan figürü şeklindeydi. Şekil, vampirin yüzüne benziyordu, direk Aztek takviminden alınmıştı.

Başımı kaldırıp yüzüne bakma isteği tenimde dolaştı. Ne yaptığımı fark etmeden önce, çenem bir kaç santim yukarı kalkmıştı. Has siktir. Vampir aklımı karıştırıyordu ve ben bunun farkında bile değildim. Şu anda, bana ne yaptığın bildiğim halde, hissedemiyordum. Her hangi bir turist gibi kör ve sağırdım.

Şey, belki herhangi bir turist gibi değildim. Henüz bana yumulmamışlardı, demek ki kandan fazlasını istiyorlardı. Yoksa ölmüş olurdum, tabii ki Larry de.

Elbette, kutsanmış haçlar hâlâ üzerimdeydi. Haçlar elimden gittiği zaman, acaba bu yaratıklar bana neler yapardı? Bilmek istemiyordum.

Hayattaydık. Bu, ölü değilken verebileceğimiz bir şey istedikleri anlamına geliyordu. Ama ne?

"Hangi Cehennemi istiyorsunuz?"

Elini uzattı. Ayağa kalkmama yardımcı olmak için elini vermişti. Yardım almadan ayağa kalktım, Larry'nin önünde biraz kendimi gösteriyordum.

"Bana efendinin kim olduğunu söyle, kızım ve sana zarar vermeyeyim."

"Kim verecek o zaman?" diye sordum.

"Akıllıca ama eğer ismini verirsen buradan güvenle gideceğine söz veriyorum."

"Hepsinden önce, benim bir efendim yok. Bir dengim olduğundan bile emin değilim." Yüzüne bakmamak için kendimi zor tuttum, espriyi anlayıp anlamadığını görmek istiyordum. Jean-Claude olsa anlardı.

"Karşıma geçmiş, komiklik mi yapıyorsun?" Sesi şaşırmış geliyordu, neredeyse bağıracaktı. İyi, diye düşündüm.

"Benim efendim yok," dedim. Başvampirler, doğru ya da yalanın kokusunu alabilirdi.

"Eğer buna gerçekten inanıyorsan, kendini kandırıyorsun. İki başvampir izi taşıyorsun. Bana ismini ver ve senin için onu yok edeyim. Seni bu... problemden kurtarabilirim."

Tereddüt ettim. Jean-Claude'dan yaşlıydı. Çok yaşlıydı. Şehrin Efendisi'ni öldürebilirdi. Elbette bu durumda, şehrin yönetimi de ona geçerdi. O ve üç yardımcısı. Dört vampir, insanları öldüren gruptan bir eksik ama buralarda bir yerde, beşinci bir vampir olduğundan emindim. Orta boy bir şehirde, başı boş dolaşan çok fazla başvampir olmazdı.

Sivilleri öldüren bir başvampirin, bütün şehirdeki vampirlerin kontrolünü ele geçirmesi hoş olmazdı. Öyle hissediyordum.

Başımı iki yana salladım. "Yapamam."

"Ondan kurtulmak istiyorsun, değil mi?"

"Hem de çok."

"Sizi kurtarmama izin verin, Bayan Blake. Size yardım etmeme izin verin."

"Öldürdüğün adam ve kadına yardım ettiğin gibi mi?"

"Onları ben öldürmedim," dedi. Sesi çok inandırıcıydı. Gözleri, içinde boğulunacak kadar güçlüydü ama sesi o kadar iyi değildi. Sesinde büyü yoktu. Jean-Claude daha iyiydi. Ya da aynı sebepten, Yasmeen de. Her yeteneğin zaman içinde eşit şekilde gelişmediğini öğrenmek güzeldi. Kadim olmak, her şey demek değildi.

"Ölümcül darbeyi sen vurmamışsın. Ne olacak? Adamların senin söylediklerini yapıyorlar, kendi isteklerini değil."

"Ne kadar özgür irademiz olduğunu bilsen, şaşarsın."

"Yeter," dedim.

"Ne?"

"Bu kadar makul davranmayı kes."

Sesinde kahkaha vardı. "Atıp tutmamı mı tercih ederdin?"

Aslında, evet ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Sana adını vermeyeceğim. Şimdi ne olacak?"

Arkamda bir rüzgar esti. Dönüp, rüzgarla yüzleşmeye çalıştım. Beyazlı kadın üzerime atladı. Dişilerini açmış, elleri pençeleşmiş, başkalarının kanıyla ıslanmıştı, vampir bana çarptı. Beraber otların arasına düştük, o üzerimdeydi. Bir yılan gibi boğazıma atladı. Sol bileğimi suratına sürttüm. Haçlardan birisi dudaklarına değdi. Bir ışık parladı, etrafa yanık et kokusu yayıldı ve vampir, çığlık atarak karanlıkta kayboldu. Bir vampirin o kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Bir zihin oyunu muydu? Kutsal haçım olmasına rağmen beni bu kadar kötü aldatabilmiş miydi? Bir sürüde kaç tane beş yüz yaşın üzeri vampir olabilirdi? İki, olmasını umuyordum. Bundan daha fazlası olursa, sayıca bizi geçmiş olurlardı.

Ayağa kalktım Başvampir elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş, arabamdan arta kalanların yanındaydı. Larry görünürlerde yoktu. Göğsümü bir panik dalgası pençeledi; sonra Larry'nin, vampir onu yeniden rehin almasın diye arabanın altına kaçtığını fark ettim. Çare kalmayınca, saklan. Tavşanlarda işe yarıyordu.

Vampirin yanmış sırtı, Larry'yi dışarı çıkartmaya çalışırken, acı verici bir açıda kıvrılmıştı. "Eğer buraya gelmezsen, kolunu kopartırım!"

"Yatağının altında yavru bir kedi varmış gibi konuşuyorsun," dedim.

Alejandro arkasını döndü. Sanki canı yanmış gibi kasıldı. Harika.

Arkamda bir şeyin hareket ettiğin hissettim. Hislerimle tartışmadım. İsterseniz gerginlik de diyebilirdiniz; haçlarım hazır, arkamı döndüm. Arkamda iki vampir vardı. Birisi açık renk saçlı dişiydi. Sanırım, atışım omurgasını ıskalamıştı; ya-

zık. Diğeri de onun erkek ikizi olmalıydı. İkisi de tıslayıp haçtan çekindiler. Birilerinin rahatsız olduğunu görmek güzeldi.

Başvampir arkamdan geldi ama onu duydum. Ya yanıklar onu saklarlaştırıyordu ya da haçlar bana yardım ediyordu. Üç vampirin arasında kalmıştım, haçlar bir şekilde iki gruba da çevrilmişti. Sarışınlar, kollarının arkasından bakıyorlardı ama haçlar onları sindirmiş ve korkutmuştu. Ama başvampir hiç tereddüt etmedi. Hızla geldi. Haçı aramızda tutmaya çalışıp geriledim ama sol bileğimden yakaladı. Haçlar, teninden birkaç santim ötede sallanıyordu ama o yine de tutuyordu.

Geriledim, aramızı mümkün olduğu kadar açtım, sonra bütün gücümle karın boşluğuna vurdum. Bir 'hınf' sesi çıkarttı, sonra eli yüzüme sürtündü. Geri gittim ve kanın tadını aldım. Bana dokunmamıştı bile ama demek istediğini anlamıştım. Eğer dövüşeceksek, benim canıma okurdu.

Boğazına vurdum. Öğürdü ve şaşırmış görünüyordu. Dayak yemek ısırılmaktan iyiydi. Sivri dişlerim olacağına, ölmeyi tercih ederdim.

Eli, sağ yumruğumun üzerinde kapandı, sadece gücünü hissettirecek kadar sıkıyordu. Hâlâ canımı yakmaktansa beni uyarmaya çalışıyordu. Aferin ona.

İki kolunu birden kaldırdı, beni kendisine yaklaştırdı. Ben yakınında olmak istemiyordum ama görünüşe göre yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tabii ki, elbette, eğer vampirlerin hayaları varsa. Boğazı acımıştı. Yüzüne baktım, neredeyse öpecek kadar yakındım. Ona yaslandım, kendime olabildiğince alan oluşturmaya çalışıyordum. Beni kendisine doğru çekmeye devam etti. Kendi hareketi bana yardımcı oldu.

Dizim ona çok sert çarptı ve dibine kadar gömdüm. Engellenebilecek bir darbe değildi. Öne eğildi ama kollarımı bırakmadı. Serbest değildim ama bu bir başlangıçtı, yılların sorusunun cevabını bulmuştum. Vampirleri hayaları vardı.

Ellerini sırtımda birleştirdi, kolları ve bedeni arasında sıkışmıştım: Bedeni tahta kadar sert, taş gibi sağlamdı. Bir saniye önce yumuşak ve zarar verilebilir değil miydi? Ne olmuştu?

"O şeyleri bileğinden çıkart," dedi. Benimle konuşmuyordu.

Başımı çevirip arkamdan gelen şeyin ne olduğuna bakmaya çalıştım. Bir şey göremiyordum. Sarışın vampirler hâlâ yüzlerini örtmüş, açıktaki haçtan çekiniyorlardı.

Bir şey bileğime dokundu, geri kaçmaya çalıştım ama beni sıkı tutuyordu. "Eğer debelenirsen, seni keser."

Başımı çevirebildiğim kadar çevirdim ve kendimi çocuk vampirin yuvarlak gözlerinin içine bakarken buldum. Bıçağını almış, onu haçları dürtmek için kullanıyordu.

Başvampir kollarımı, çalkalanmaktan patlayan soda kutusu gibi hissettirecek kadar sıktı. Bir ses çıkartmış olmalıyım. "Bu gece canını yakmak istemiyorum," dedi. ağzını kulağıma dayamıştı, saçlarımın arasında kaybolmuştu. "Bu, senin seçimindi."

Bilezik kolayca kırıldı. Otların arasına düştü. Başvampir, sanki nefes alışı daha kolaylaşmış gibi derin bir nefes aldı. Benden birkaç santim daha uzundu ama iki bileğimi küçük ellerinden birisiyle tutuyordu, parmakları tutuşunu güçlendirmek için sıkıyordu. Canım yanıyordu ve acı içinde çaresiz sesler çıkartmamak için kendimi sıkıyordum.

Boştaki eliyle saçlarımı okşadı, sonra avuçladı ve gözlerimi görebilmek için başımı geriye yatırdı. Gözleri sabit ve simsiyahtı; beyazları yok olmuştu. "Öyle ya da böyle o ismi alacağım, Anita."

Yüzüne tükürdüm.

Bağırdı, ben çığlık atıncaya kadar bileklerimi sıktı. "Bu işi hoş bir şekilde yapabilirdim ama şimdi canını yakmak istiyorum. Gözlerimin içine bak ölümlü ve umudunu kaybet. Göz-

lerimin tadına bak ve aramızda hiçbir sır kalmasın." Sesi olabilecek en hafif fısıltıya dönüştü. "Belki diğerlerinin kan içtiği gibi, ben de senin zihnini içerim ve geriye akılsız bir ka-

buk dışında bir şey bırakmam."

Gözlerindeki karanlığa baktım ve düştüğümü hissettim; ileri, inanılmaz kadar ileri ve aşağıya, aşağıya, ışığın ne olduğunu unutmuş saf ve mutlak karanlığa doğru.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Tanımadığım bir yüze bakıyordum. Yüzün sahibi, alnında kanlı bir mendil tutuyordu. Kısa saçları, soluk gözleri ve çilleri vardı. "Selam, Larry," dedim. Sesim uzaktan ve garip gelmişti. Sebebini hatırlayamıyordum.

Hava hâlâ karanlıktı. Larry'nin yüzü biraz temizlenmişti ama yarası hâlâ kanıyordu. Kendimden geçeli o kadar fazla zaman geçmemişti. Kendimden geçeli mi? Nereye geçmiştim? Tek hatırlayabildiğim gözlerdi, siyah gözler. Hızla ayağa kalktım. Larry kolumdan yakalamasa düşüyordum.

"Nerede..."

"Vampirler," diye sözümü tamamladı.

Koluna dayandım. "Evet," diye fısıldadım.

Karanlıkta, etrafımızda insanlar vardı, fısıldaşan küçük gruplar halinde toplanmışlardı. Polis arabasının ışıkları karanlığı yarıyordu. İki üniformalı polis memuru arabanın yanında durmuş, ismini şimdi hatırlayamadığım birisiyle konuşuyordu.

"Karl," dedim.

"Ne?" diye sordu Larry.

"Polisle konuşan uzun boylu adam, Karl Inger.

Larry başıyla onayladı. "Evet öyle."

Küçük, esmer bir adam, yanımıza diz çöktü. Önce İnsanlar'dan, Jeremey Ruebens, son gördüğümde bize ateş ediyordu. Neler oluyordu?

Bize gülümsedi. Çok içten görünüyordu.

"Ne oldu da birden dost olduk?"

Gülümsemesi genişledi. "Seni biz kurtardık."

Kendi başıma oturmak için Larry'den uzaklaştım. Biraz başım döndü ama iyiydim. Ya, tabii. "Neler oldu, anlat, Larry."

Önce Jeremy Ruebens'e, sonra bana baktı. "Bizi kurtardılar."

Nasıl?"

"Beni ısıranın üzerine kutsal su döktüler." Boştaki eliyle boğazına dokundu. İstemsiz bir hareket ama benim baktığımı fark etti. "Seni ısırırken, zihnine de girmiş miydi?"

"Bilmiyorum. Nasıl anlaşılır ki?" dedi.

Açıklamak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Açıklanamayacak bir şeyi nasıl açıklarsınız ki? "Eğer Alejandro, başvampir, zihnimle oynarken, beni ısırmış olsaydı, ben şimdi onun gücü etkisi altında olurdum."

"Alejandro mu?"

"Diğer vampirlerin, efendisi."

Başımı iki yana salladım ama dünya, siyah dalgalar içinde yüzmeye başladı, kusmamak için kendimi zor tuttum. Bana neler oluyordu? Daha önce de vampirler, üzerimde zihinsel güçlerini kullanmışlardı ama hiç böyle olmamıştı.

"Bir ambulans geliyor," dedi Larry.

"İhtiyacım yok."

Başını iki yana salladı. "Zaten fazla uzun bir süre baygın kaldınız, Bayan Blake. Sizi uyandıramayınca, polisten ambulans çağırmasını istedik," dedi Ruebens.

Ruebens, ona uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı. Çok dost canlısıydı ve pozitif enerji yayıyordu, büyük günündeki

bir gelin gibiydi. Neden bir anda benden bu kadar hoşlanmaya başlamıştı? "Seni ısıran vampirin üzerine kutsal su attılar demek; sonra ne oldu?" diye Larry'ye sordum.

"Sonra geri kalanları Haçlar ve muskalarla geri kaçırdılar."

"Muskalar mı?"

Ruebens, ucunda iki metal kaplı, küçük kitap asılı zincir çıkarttı. İki kitap da avucuma rahatlıkla sığardı. "Onlar muska değil. Onlar Minik Yahudi Kutsal Kitapları."

"Ben olsam, Musa'nın Mührünü kullanırdım."

"Yıldız bir işe yaramaz çünkü o ırkî bir sembol, gerçekten dini bir sembol değil."

"Yani minik İnciller gibi?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Tevrat'ın içinde, Eski Ahit de var, yani evet, minik İncil gibi."

"Biz Hıristiyanlar için İncil de işe yarar mı?"

"Bilmiyorum. Herhalde, hiç üzerimde İncil taşırken vampir saldırısına uğramadım." Bu, büyük ihtimalle benim ihmalkarlığımdı. Aslında, İncil'i en son ne zaman okumuştum? Bir Pazar Hıristiyan'ına mı dönüşüyordum? Ruhum hakkında, bedenim biraz daha iyi hissetmeye başladığında, endişe etmeye karar verdim.

"Ambulansı iptal edin; ben iyiyim."

"İyi değilsin," dedi Ruebens. Bana dokunmak istermiş gibi uzandı. Ona baktım. Hareketin ortasında durdu. "Size yardım etmemize izin verin, Bayan Blake. Düşmanımız ortak."

Karanlık çimenler üzerinden polis, bize doğru yaklaşmaya başlamıştı. Karl Inger de geliyordu, yaklaşırlarken polisle sakince konuşuyordu.

"Polislerin, sizin bize ateş ettiğinizden haberi var mı?"

Ruebens'in yüzünde bir değişiklik oldu.

"Bilmiyorlar, değil mi?"

"Sizi ölümden daha kötü bir sondan biz kurtardık, Bayan Blake. Size zarar vermeye çalışmamız yanlıştı. Evet siz ölüle-

ri diriltiyorsunuz ama eğer gerçekten vampirlerin düşmanıysanız, o zaman aynı taraftayız demektir."

"Düşmanımın düşmanı, benim dostumdur, öyle mi?"

Başıyla onayladı.

Polis neredeyse gelmişti, duyma mesafesine girmek üzereydi. "Pekala ama eğer bana bir daha silah doğrultursanız, beni kurtardığınızı unuturum."

"Bu durum bir daha olmayacak, Bayan Blake, sözüme güvenebilirsiniz."

Aşağılayıcı bir şey söylemek istiyordum ama polis gelmişti. Duyarlardı. Ruebens ve Önce İnsanlar'dan bahsetmeyecektim, o yüzden ukala yorumlarımı sonraya sakladım. Rubens'i tanıdığım kadarıyla, ilerde fırsatım olacaktı.

Polise, Önce İnsanlar'ın yaptıkları hakkında yalan söyledim ve Alejandro'nun benden ne istediği hakkında da yalan söyledim. Bu, sadece önceden olmuş plansız saldırılardan bir tanesiydi. Sonra Dolph ve Zerbrowski'ye gerçeği anlatırdım ama şimdi bütün bu karışıklığı yabancılara anlatmak istemiyordum. Dolph'un bile hikayenin tamamını kavrayabileceğinden emin değildim. Mesela, Jean-Claude'un insan hizmetkârı olduğuma neredeyse inanmaya başladığımı.

Hiç yolu yok, bundan bahsetmeyecektim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Larry'nin arabası son model bir Mazdaydı. Vampirler, Önce İnsanlar'ı yeterince meşgul ettiği için arabaya zarar verecek zamanı bulamamışlardı. Şansımız yerindeydi çünkü benim arabam dağılmıştı. Ah, sigorta şirketine gidip onlara arabamın parçalandığını söylemeliydim, arabanın altında büyük bir parça kırılmıştı, altından, kandan daha koyu renk sıvılar akıyordu. Önü, bir file çarpmış gibiydi. Bir arabanın parçalanmış olup olmadığını nerede olsa anlardım.

Acilde birkaç saat geçirmiştik. Ambulanstakiler, bir doktora görünmem konusunda ısrar etmişlerdi ve Larry'nin alnına üç küçük dikiş atılması gerekiyordu. Portakal rengi saçları yaranın üzerine dökülüp izi gizliyordu. İlk yara izi. Eğer bu işte benimle takılmaya kararlıysa, bu bir başlangıçtı.

"İşe gireli ne kadar, on dört saat mi oldu? Şimdiye kadarki düşüncelerin ne?"

Bana yan gözle baktı, sonra yola döndü. Gülümsedi ama komik görünmüyordu. "Bilmiyorum."

"Mezun olunca bir animatör olmak istiyor musun?"

"Öyle olduğunu sanıyordum," dedi.

Dürüstlük; nadir bulunan bir özelliktir. "Şimdi, emin değil misin?"

"Pek değil."

Fazla üzerine gitmedim. İçgüdülerim onu vazgeçirmemi söylüyordu. Ona normal, aklı başında bir iş seçmesini söylemeliydim. Ama ölüleri diriltmenin bir iş seçimi olmadığını biliyordum. Eğer 'yetenek' yeterince güçlüyse, ölüleri diriltmeliydiniz, yoksa güç olmadık yerlerde harekete geçebiliyordu. Yoldaki leşler terimi size bir şey ifade ediyor mu? Üvey annem Judith'e ediyordu. Elbette, yaptığım işten pek memnun değildi. İğrenç olduğunu düşünüyordu. Ne diyebilirdim? Haklıydı.

"Olağandışı biyoloji eğitimiyle başka iş dallarına yönelebilirsin."

"Ne? Hayvanat bahçesi mi, böcek ilaçlayıcısı mı?"

"Öğretmen, korucu, tabiat bilimci, alan biyologu, araştırmacı," dedim.

"Ve bu işlerden hangisi bana burada kazanacağım kadar para kazandırır?" diye sordu.

. "Animatör olmayı sadece para için mi istiyorsun?" Biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"İnsanlara yardım edecek bir şeyler yapmak istiyorum. Kendi yeteneklerimi, dünyayı tehlikeli yaşayanölülerden temizlemek için kullanmanın ne zararı olabilir?"

Ona bakıyordum. Karanlık arabada sadece profilini görebiliyordum, yüzü torpidodan yansıyan ışıkla aydınlamıştı. "Sen bir animatör değil, vampir infazcısı olmak istiyorsun." Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım.

"Esas amacım bu, evet."

"Neden?"

"Neden olmasın?"

Başımı iki yana salladım. "Soruma cevap ver, Larry."

"İnsanlara yardım etmek istiyorum."

"O zaman polis ol; onların olağandışı işlerde bilgili adamlara ihtiyaçları var."

"Bu gece kendimi iyi idare ettiğimi zannediyordum."

"Ettin."

"O zaman problem nedir?"

Durumu elli ya da daha az ikna edici kelimeye nasıl sığdıracağımı düşünmeye çalışıyordum. "Bu gece olanlar çok kötüydü ama daha da kötüye gidecek."

"Olive'e geliyoruz, ne tarafa döneceğiz."

"Sol."

Araba çıkışa girip dönüş sırasına girdi. Orada sinyal ışığı yanarken, arabada karalıkta oturuyorduk.

"Neyin içine girdiğini bilmiyorsun," dedim.

"O zaman anlat bana," dedi.

"Daha iyisini yapacağım. Sana göstereceğim."

"Bu da ne demek?"

"Üçüncü ışıktan, sağa dön."

Park yerine girdik. "Sağdaki ilk bina."

Larry bulabildiği ilk yere girdi. Benim park yerime. Zavallı küçük Novam bu gece oraya giremeyecekti.

Arabanın karanlığında ceketimi çıkarttım. "Tavan ışığını yak," dedim.

Dediğimi yaptı. Söyleneni yapmakta benden daha iyiydi. Ki bu artık benim emirlerimi izleyeceği için iyi bir şeydi.

Ona kolumdaki yara izlerini gösterdim. "Haç şeklindeki iz, lanun komik olacağını düşünen insan hizmetkârlar tarafından yapıldı. Dirseğimdeki yara izleri bir vampir kolumu parçalarken oldu. Fizik Tedavi uzmanım, kolumu yeniden kullanabiliyor olmamın bir mucize olduğunu söylüyor. Başka bir insan hizmetkârdan, tam on dört dikiş atıldı ve bu sadece kolumdakiler."

"Dahası da mı var?" Arabanın ışığı altında yüzü sararmış ve garip görünüyordu.

"Bir vampir, kırık kazığın ucunu sırtıma saplamıştı."

Yüzü buruştu.

"Kolum parçalandığı zaman köprücük kemiğim de kırıl-
 mıştı."

"Beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Aynen öyle."

"Korkutamazsın."

Yara izlerimi göstermeden bu gecenin onu korkutacağını zannediyordum. Ama korkutmamıştı. Lanet olsun, kalacaktı, tabii eğer önce ölmezse. "Pekala, anlaşılan dönem bitene kadar kalacaksın ama ben olmadan vampir avlamaya gitmeyeceğine söz vermeni istiyorum."

"Ama Bay Burke..."

"Vampir infazlarına yardımcı oluyor ama vampir avlamaya yalnız gitmez."

"Bir avla infaz, arasındaki fark nedir?"

"Bir infaz, bir cesede kazık saplanması ya da bir vampirin güzelce zincirlenip son işlem için beklediği anlamına gelir."

"Av nedir o zaman?" diye sordu.

"Bizi bu gece neredeyse öldüren vampirlerin peşinden gidersem, bu av olur."

"Ve Bay Burke'ye bana bu işi öğretme konusunda güvenmememi mi söylüyorsun?"

"Bay Burke'ye seni hayatta tutma konusunda güvenmiyorum."

Larry'nin gözleri büyüdü.

"Sana bilerek zarar verir demiyorum. Sadece hayatını benden başka hiç kimseye emanet etme diyorum."

"Böyle bir noktaya geleceğini mi söylüyorsun?"

"Neredeyse geldi."

Bir süre sessiz kaldı. Direksiyonun üzerinde ileri geri gezinen ellerine baktı. "Sen olmadan vampir avlamaya gitmeyeceğime söz veriyorum." Bana baktı, mavi içinde mavi gözle-

ri yüzümü inceliyordu. "Bay Rodrigues ile bile gitmeyecek miyim? Bay Vaughn, bu işi sana onun öğrettiğini söyledi."

"Manny bana öğretti tabii ama artık vampir avlamıyor."

"Neden?"

Gerçek mavi gözlerine bakıp. "Karısı çok korkuyor ve dört çocuğu var."

"Evet ama sen ve Bay Burke evli değilsiniz ve çocuklarımız yok."

"Bu doğru."

"Ben de öyleyim," dedi.

Kendimi tutamayıp gülümsedim. Ben de bu kadar ciddi miydim? Hayır. "Hiç kimse ukalalık yapanları sevmez, Larry."

Sırıttı, on üç yaşında gibi görünüyordu. Yüce İsa, bu geceden sonra neden kaçmaya çalışmadı ki? Ben neden kaçmamıştım? Bir cevabım yoktu, en azından makul bir tane yoktu. Belki Larry de bu işte iyi olabilirdi. Belki ya da belki sadece hayatını kaybederdi.

Arabadan çıkıp açık kapıya dayandım. "Hemen eve git ve eğer yedek bir haçın yoksa, yarın hemen bir tane al."

"Tamam," dedi.

Kapıyı ciddi, ağırbaşlı yüzüne doğru kapattım. Merdivenlerden yukarı yürüyüp arkama bakmadım. Gidişini seyretmedim, canavarla ilk karşılaşmasından sonra hâlâ canlı, hâlâ ciddiydi. Ondan sadece dört yaş büyüktüm. Kendimi bir milyon yaşında gibi hissediyordum. Hiç onun kadar acemi olmamıştım. Annemin ben sekiz yaşındayken ölümü bunu engellemişti. Ailenizden çok yakın birisini o kadar erken kaybetmek, o parlaklığı silip götürüyordu.

Yine de Larry'yi vampir infazcısı olmaktan vazgeçirmeye çalışacaktım ama eğer çabalarımda başarısız olursam, onunla çalışacaktım. Sadece iki çeşit vampir avcısı vardır: iyi olanlar ve ölü olanlar. Belki Larry'yi iyi bir vampir avcısı yapabilirdim. Bu, diğer alternatiften kat kat iyiydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Cuma sabahı saat 03.34'tü. Uzun bir hafta olmuştu. Aslında bu yıl hangisi uzun olmamıştı ki? Bert'e yeni birilerini işe almasını söylemiştim. O da Larry'yi bulmuştu. Bu, neden beni memnun etmemişti? Çünkü Larry de, doğru canavarı bekleyen yeni bir kurbandı. Tanrım, lütfen, onu koru, lütfen. Elimde ölen masumlar ancak kaldırabileceğim kadardı.

Holde gece yarısıymış gibi bir his vardı. Sadece ısıtıcıların ve Nike Airlarımm sesi geliyordu. Gündüz yaşayan komşularım için saat, uyanık olmak için çok geç, uyanmak için çok erkendi. Şafaktan iki saat önce kendi başınıza kalabilirdiniz.

Yeni, hırsız geçirmez kilidimi açıp dairemin karanlığına girdim. Işığı açınca, beyaz duvarlar, halı ve kanepe parlak ışıkla doldu. Gece görüşü ne kadar iyi olursa olsun, herkes aydınlığı severdi. Nasıl yaşarsak yaşayalım, bizler gün ışığına ait varlıklardık.

Ceketimi mutfak tezgahına attım. Yere fırlatılmayacak kadar kirliydi. Üzerim çamur ve ot parçaları kaplıydı. Ama çok az kan vardı; gece iyi geçmişti.

Hissettiğimde omuz askımı çıkartıyordum. Hava akımı,

sanki içinden birisi geçmiş gibi hareket etmişti. Öylece, yalnız olmadığımı fark etmiştim.

Edward'm sesi yatak odamın karanlığından geldiğinde, silahımın kabzasına uzanıyordum. "Yapma, Anita."

Tereddüt ettim, parmaklarım silaha dokunuyordu. "Ya yaparsam?"

"Seni vururum. Biliyorsun yaparım." Sesi, o kendinden emin, avcı sesiydi. Sesi böyleyken, onu alev makineleri bile kullanırken görmüştüm. Cehenneme giden yolda, rahat ve sakindi.

Silahtan uzaklaştım. Eğer onu zorlarsam, Edward beni vururdu. Zorlamamak daha iyiydi, zamanı değildi. Zamanı değildi.

O bana söylemeden ellerimi kafamın üzerinde birleştirdim. Belki uyumlu bir esir olursam birkaç puan kazanırdım. Hayır.

Edward karanlıktan, sarışın bir hayalet gibi çıktı. Kısa saçları ve soluk yüzü dışında, siyah giyinmişti. Siyah eldivenli elindeki 9mm.'lik Baretta göğsüme nişanlanmıştı.

"Bu silah yeni mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. "Evet, beğendin mi?"

"Baretta iyi silahtır ama beni biliyorsun."

"Browning hayranısın," dedi.

Gülümsedim. İki arkadaş alış verişten bahsediyorduk.

Browning'i benden alırken silahı bana dayadı. "Dayan ve bacaklarını aç."

Üzerimi ararken, kanepenin arkasına yaslandım. Bulunacak bir şey yoktu ama Edward bunu bilmiyordu. Asla dikkatsizlik etmezdi. Hâlâ hayatta olmasının sebeplerinden birisi buydu. Sebep bu ve yaptığı işte çok iyi olmasıydı.

"Kilidimi açamayacağını söylemiştin," dedim.

"Daha iyi aletler getirdim," dedi.

"Yani hırsız geçirmez değil."

"Pek çok insan için öyle."

"Ama senin için değil."

Bana bakıyordu, gözleri kış göğü kadar boştu. "Ben pek çok insan gibi değilim."

Gülümsedim. "Bu konuda haklısın."

Kaşlarını çattı. "Bana Şehrin Efendisi'nin adını söyle ve bunu yapmak zorunda kalmayalım." Silahı hiç kımıldamadı. Browning'imi kemerinin önüne taktı. Emniyeti hatırlamış olmasını umuyordum. Ya da belki de ummuyordum.

Ağzımı açtım, sonra kapattım, sadece ona bakıyordum. Jean-Claude'u, Edward'a veremezdim. Ben Cellat'tım ama vampirler Edward'a Ölüm diyordu. Adını hak ediyordu.

"Beni bu gece takip edeceğini zannediyordum."

"Zombiyi diriltişini seyrettikten sonra eve gittim. Sanırım kalsam daha iyi olacakmış. Ağzını kim kanattı?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim, bunu biliyorsun."

"Herkes kırılır, Anita, herkes."

"Sen bile mi?"

O belli belirsiz gülümseme geri gelmişti. "Ben bile."

"Birisi Ölüm'den daha mı iyiydi? Anlat, anlat."

Gülümsemesi genişledi. "Başka bir zaman."

"Başka bir zaman olacağını bilmek güzel," dedim.

"Buraya seni öldürmeye gelmedim."

"Sadece korkutup ya da işkence edip Şehrin Efendisi'nin adını almaya geldin, değil mi?"

"Doğru," dedi, sesi yumuşak ve kalındı.

"Değil, demeni umuyordum."

Neredeyse, omuz silkecekti. "Bana Şehrin Efendisi'nin adını ver, Anita, ben de gideyim."

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

"Yapman gerektiğini biliyorum, yoksa uzun bir gece olacak."

"O zaman uzun bir gece olacak çünkü sana hiçbir bok vermeyeceğim."

"Zorbalığa gelmiyorsun," dedi.

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Arkanı dön, belini kanepeye daya ve ellerini arkaya koy."

"Neden."

"Sadece yap."

"Sen de ellerimi bağla, değil mi?"

"Söyleneni yap, hemen."

"Hiç zannetmiyorum.

Kaşları yeniden çatıldı. "Seni vurmamı mı istiyorsun?"

"Hayır ama öylece durup beni bağlamana da izin vermeyeceğim."

"Bağlanmak canını yakmaz."

"Beni ardından gelecek olanlar endişelendiriyor."

"Eğer iş birliği yapmazsan ne yapacağımı biliyorsun."

"Yap o zaman," dedim.

"İş birliği yapmıyorsun."

"Çok üzgünüm."

"Anita."

"Bana işkence edecek insanlarla iş birliği yapmaya inanmıyorum, o kadar. Gerçi bambu çubuklar göremiyorum. Bambu çubuklar olmadan bana nasıl işkence edeceksin?

"Kes şunu." Sesi kızgın geliyordu.

"Neyi keseyim?" Gözlerimi açıp masum ve zararsız görünmeye çalıştım, Kurbağa Kermit gibi.

Edward güldü, yere çömelip yuvarlanıncaya kadar süren bir kıkırdamaydı, silah elinde gevşek duruyordu, bana bakıyordu. Gözleri parlıyordu.

"Beni güldürürken, sana nasıl işkence ederim?"

"Edemezsin; planım da bu zaten."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değil; sadece çok bilmişlik ediyorsun. Her zaman çok bilmiştin."

"Fark etmene sevindim."

Elini kaldırdı. "Artık yeter, lütfen."

"Seni yalvarana kadar güldüreceğim."

"Bana şu lanet ismi söyle. Lütfen, Anita. Bana yardımcı ol." Gözlerindeki kahkaha, batan güneş gibi yok oldu. Gözlerinden espri ve insanlığın kayışını seyrettim, bir oyuncak bebeğinkiler gibi boş ve soğuk oldular. "Canını yakmama izin verme," dedi.

Sanırım ben Edward'in tek arkadaşıydım ama bu, onun bana zarar vermesi için bir engel değildi. Edward'ın tek bir kuralı vardı: İşin olması için ne gerekiyorsa onu yap. Eğer onu bana işkence etmesi için zorlarsam, bunu yapardı ama yapmak istemiyordu.

"Şimdi, nazikçe sorduğuna göre, ilk sorunu bir daha dene," dedim.

Gözlerini kıstı. "Ağzına kim vurdu?" dedi sonra.

"Bir başvampir," dedim yavaşça.

"Bana neler olduğunu anlat." Bu bana biraz emir gibi gelmişti ama silahların ikisi de ondaydı.

Ona olan her şeyi anlattım. Alejandro ile ilgili her şeyi. Kemiklerimi acıtıp kafamın içinde bütün kadimliğini hissettiğim Alejandro'yu. Bütün doğrular içinde kaybolan, küçük bir de yalan ekledim. Ona, Alejandro'nun Şehrin Efendisi olduğunu söyledim. İyi fikirlerimden bir tanesiydi, değil mi?

"Gündüz uyuduğu yeri bilmiyorsun, değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Eğer bilseydim sana söylerdim."

"Bu fikir değişikliğinin sebebi nedir?"

"Bu gece beni öldürmeye çalıştı. Bütün bahisler kapandı."

"Buna inanmıyorum."

Bu, harcanmayacak kadar güzel bir yalandı, o yüzden kur-

tarmaya çalıştım. "Ayrıca başı boş kaldı. O ve yardımcıları masumları öldürüyorlar."

Masum lafında, yüzünde yılışık bir gülümseme belirdi ama üzerinde durmadı. "Çok fedakâr bir davranış ama inanırım. Eğer bu kadar yumuşak kalpli olmasaydın, çok tehlikeli olurdun."

"Ben kendi payıma düşeni öldürüyorum, Edward."

Boş mavi gözleri bana baktı; sonra yavaşça başıyla onayladı. "Doğru."

Silahımı, kabzası önde bana geri verdi. Midemi sıkıştıran, yumru dağıldı. Artık rahat rahat derin nefesler alabilirdim.

"Eğer bu Alejandro'nun nerede olduğunu bulabilirsem, sen de işin içinde olmak ister misin?"

Bir süre düşündüm. İkisi beş yüz yaşın üzerinde, beş başı boş vampirin peşinden gitmek istiyor muydum? İstemiyordum. Edward'ı onların peşinden yalnız göndermek istiyor muydum? Hayır, istemiyordum. Bu, şu anlama geliyordu...

"Elbette, postlarından bir parça da ben istiyorum."

Edward bütün ışıldayan dişlerini göstererek gülümsedi. "İşimi seviyorum."

Ben de gülümsedim. "Ben de."

Yirmi Yedinci Bölüm

Jean-Claude, beyaz püsküllü bir yatağın ortasında yatıyordu. Teni örtülerden birazcık daha koyuydu. Üzerinde bir gecelik vardı. Yakasının çevresi dantelliydi, danteller göğsünün etrafını bir pencere gibi sarmıştı. Kollarından da danteller dökülüyordu, elleri neredeyse görünmüyordu. Çok kadınsı görünmesi gerekiyordu ama Jean-Claude'un üzerinde çok erkeksi duruyordu. Nasıl bir adam beyaz danteller giyer ve bir aptal gibi görünmezdi? Elbette o bir erkek değildi. Sebebi bu olmalıydı.

Siyah saçları dantelli yakaya doğru kıvrılmıştı. İçimden ona dokunmak gelmişti. Başımı iki yana salladım. Rüyamda bile olmazdı. Ben uzun ve ipekli bir şey giyiyordum. Rengi neredeyse gözleri kadar koyu bir maviydi. Kollarım, altında beyaz görünüyordu. Jean-Claude dizleri üzerinde doğrulup elini bana doğru uzattı. Bu bir davetti.

Başımı iki yana salladım.

"Bu sadece bir rüya, ma petite. Burada bile bana gelmiyor musun?"

"Seninle olunca, asla sadece bir rüya olmuyor. Her zaman daha fazla bir anlamı oluyor." Eli çarşafın üzerine geldi, parmakları kumaşı okşuyordu.

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun, Jean-Claude?"

Bana çok dik baktı. "Baştan çıkartmaya çalışıyorum, tabii ki."

Tabii ki sorum çok aptalcaydı.

Yatağın yanında çalan, çok fazla altın işlemesi olan beyaz prenses telefonlarındandı. Bir saniye önce orada bir telefon yoktu. Yeniden çaldı ve rüya paramparça oldu. Telefona uzanırken uyandım.

"Alo."

"Hey, seni uyandırdım mı?" diye sordu Irving Griswold.

Elimde telefon, gözlerimi kırptım. "Evet, saat kaç?"

"Saat on. Erken aramamam gerektiğini biliyordum."

"Ne istiyorsun, Irving."

"Hiç memnun olmuyorsun."

"Geç geldim. Ukalalığı geçebilir miyiz?"

"Ben, senin sadık muhabirin, eğer birkaç soruya cevap verirsen, mızmızlanmakla geçen merhabanı affedebilirim."

"Sorular mı?" Telefon elimde, oturdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Önce İnsanlar'ın dün gece seni kurtardıkları doğru mu, öyle iddia ediyorlar?"

"İddia mı ediyorlar, tam cümleler kurarak konuşabilir misin, Irving?"

"Sabah haberlerinde Jeremy Ruebens vardı. Kanal Beş'te. Önce İnsanlar'ın dün gece senin hayatını kurtardığını iddia etti. Seni Şehrin Efendisi olan vampirden kurtarmışlar."

"Yo, hayır öyle bir şey yapmadı."

"Bunun senin ağzından yazabilir miyim?"

Bir süre düşündüm. "Hayır."

"Gazete için senin ağzından yazmam gerek. Sana, cerh etmek için fırsat vermeye çalışıyorum."

"Cerh etmek mi?"

"Hey, ben dil eğitimi aldım."

"Bu, her şeyi açıklıyor."

"Şimdi bana hikayenin kendi yorumunu verecek misin, vermeyecek misin?"

Bir süre düşündüm. Irving arkadaşım ve iyi bir muhabirdi. Eğer Ruebens şimdiden sabah haberlerine çıktıysa, ben de kendi açıklamamı yapmalıydım. "Bana giyinip kahve içmem için on beş dakika verir misin?"

"Özel bir röportaj için, kesinlikle."

"Sonra konuşuruz." Telefonu kapattık, hemen kahve makinesine gittim. Irving geri aradığında koşu çorapları, kot ve büyük boy tişört giyiyordum. Telefonun yanındaki masada bir fincan sıcak kahve vardı. Olive'deki V.J.'in Çay ve Baharat Dükkanı'ndan aldığım tarçınlı fındıklı kahve. Sabahlar bundan daha iyi olamazdı.

"Evet, dök bakalım," dedi.

"Aaa, Irving, ön sevişme yok mu?"

"Hadi başla, Blake, zamanım kısıtlı."

Ona her şeyi anlattım. Önce İnsanlar'ın beni kurtardığını söylemek zorunda kaldım. Kahretsin. "Kaçırdıkları vampirin Şehrin Efendisi olduğunu onaylayamam."

"Hey, Şehrin Efendisi'nin Jean-Claude olduğunu ben de biliyorum. Onunla röportaj yaptım, hatırladın mı?"

"Hatırladım."

"O kızıl derili adamın Jean-Claude olmadığını biliyorum."

"Ama Önce İnsanlar bunu bilmiyor.

"İkinci bir özel bilgi daha, yuppi."

"Hayır, Alejandro'nun Şehrin Efendisi olmadığını söyleme."

"Neden?"

"Senin yerinde olsam, bunu önce Jean-Claude ile konuşurdum."

Boğazını temizledi. "Evet, fena fikir değil." Sesi gergin geliyordu.

"Jean-Claude sana zorluk mu çıkartıyor?"

"Hayır, neden sordun?"

"Bir muhabir için çok kötü yalan söylüyorsun."

"Jean-Claude ile aramızda özel işlerimiz var. Bunlar Cellat'ı ilgilendirmez."

"Tamam; sadece kendini kolla, tamam mı?"

"Benim için endişelenmen koltuklarım kabarttı, Anita ama inan bana, ben halledebilirim."

Üzerine gitmedim. Keyfim yerinde olmalıydı. "Nasıl diyorsan, öyle olsun, Irving."

Üzerinde durmadı, ben de öyle yaptım. Hiç kimse Jean-Claude'u idare edemezdi ama bu beni ilgilendirmezdi. Röportaj için yanıp tutuşan Irving'di. Demek ağa takılmış; büyük bir sürpriz değildi ve beni ilgilendirmiyordu. Gerçekten.

"Bu sabah gazetenin ilk sayfasında olacak. Bu yeni vampirin Şehrin Efendisi olup olmadığını söyleme konusunu Jean-Claude'a danışırım."

"Bu konuyu biraz geciktirirsen çok sevinirim."

"Neden?" Sesi şüpheli geliyordu.

"Belki Önce İnsanlar'ın Alejandro'nun Şehrin Efendisi olduğunu düşünmesi, o kadar da kötü bir fikir değildir."

"Neden?"

"Böylece Jean-Claude'u öldürmezler."

"Ah," dedi.

"Ya," dedim.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi.

"Öyle yapsan iyi olur."

"Gitmem gerek; zamanım azalıyor."

"Tamam, Irving; sonra görüşürüz."

"Hoşça kal, Anita, sağ ol." Telefonu kapatmıştı.

Hâlâ dumanı tüten kahveden bir yudum aldım, yavaşça. Günün ilk kahvesini içerken acele edilmemeliydi. Eğer Önce İnsanlar da, Edward'ın yuttuğu yalanı yutarsa, Jean-Claude güvende olurdu. Alejandro'yu avlayacaklardı. Başvampir, in-

sanları öldürüyordu. Davayı takip eden polisleri de sayarsak, başı boş vampirlere karşı sayısal üstünlüğü yakalamıştık. Evet, bu hoşuma gitmişti.

Mesele, herkesin buna inanıp inanmayacağıydı? Denemeden, öğrenemezdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kahvemi bitirip üzerimi giyindiğimde, telefon yeniden çaldı. Yoğun sabahlardan birisiydi.

"Evet," dedim.

"Bayan Blake?" Ses çok tereddütlüydü.

"Benim."

"Ben Karl Inger."

"Sesim sert geldiyse özür dilerim. Ne vardı, Bay Inger?"

"Eğer daha iyi bir planımız olursa bizimle konuşacağınızı söylemiştiniz. Daha iyi bir planımız var," dedi.

"Şehrin Efendisi'ni öldürmek için?" Bunu soru şeklinde söylemiştim.

"Evet."

Derin bir nefes alıp yavaşça, ahizeden uzağa verdim. Onunla konuşurken nefes nefese kaldığımı düşünmesini istemedim. "Bay Inger..."

"Lütfen, beni dinleyin. Geçen gece hayatınızı kurtardık. Bunun bir değeri olmalı."

Haklıydı. "Planımız nedir, Bay Inger."

"Şahsen söylemeyi tercih ederim."

"Birkaç saat içinde ofisime gitmeyi düşünmüyorum."

"Evinize gelebilir miyim?"

"Hayır." Bu, ağzımdan otomatik olarak çıkmıştı.

"Evinize iş getirmiyor musunuz?"

"Eğer mümkünse hayır," dedim.

"Çok şüphecisiniz."

"Her zaman," dedim.

"Başka bir yerde buluşabilir miyiz? Tanışmanızı istediğim birisi var."

"Kim ve neden?"

"İsminin size bir şey ifade edeceğini zannetmiyorum."

"Bir dene."

"Bay Oliver."

"İlk adı."

"Bilmiyorum."

"Pekala, neden onunla buluşayım."

"Şehrin Efendisi'ni öldürmek için iyi bir planı var."

"Ne?"

"Hayır, Bay Oliver'in size şahsen anlatması daha iyi olur. Kendisi benden daha ikna edicidir."

"Sen de iyi gidiyorsun," dedim.

"O zaman benimle buluşacak mısınız?"

"Tabii ki neden olmasın?"

"Bu harika. Arnold'un nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

"Arnold'un dışında, Tesson feribot yolunda ücretli bir balıkçılık gölü var. Biliyor musunuz?"

İki cinayeti incelemek için giderken, oradan geçtiğimi hatırlıyordum. Bütün yollar Arnold'a çıkıyordu. "Bulabilirim."

"Ne zaman orada olabilirsiniz?"

"Bir saat içinde."

"Harika; sizi orada bekleyeceğim."

"Bu Bay Oliver, orada mı olacak?"

"Hayır, sizi ona ben götüreceğim."

"Bu kadar gizliliğe ne gerek var."

"Gizlilik değil," dedi, sesi azaldı, utanmıştı. "Sadece yol tarif etme konusunda çok iyi değilim. Sizi götürmem daha kolay olur."

"Ben arabamla takip ederim."

"Neden, Bayan Blake? Bana tam olarak güvendiğinizi zannetmiyorum."

"Ben tam olarak hiç kimseye güvenmem, Bay Inger, kişisel bir şey değil bu."

"Hayatınızı kurtaran kişilere bile mi?"

"Onlara bile."

Bunun fazla üzerine gitmedi, belki de iyi yaptı. "Sizinle bir saat sonra gölde buluşuruz," dedi.

"Elbette."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Blake."

"Size borçluyum. Bana bunu sen hatırlattın."

"Sesiniz alınmış gibi, Bayan Blake. Kabalık etmek istememiştim."

İç çektim. "Alınmadım, Bay Inger. Sadece insanlara borçlu olmayı sevmem.

"Bay Oliver'e yapacağımız ziyaret, durumumuzu eşitleyecektir. Söz veriyorum."

"Bunu sana hatırlatırım, Inger."

"Bir saat sonra görüşürüz," dedi.

"Orada olacağım."

Telefonu kapattım. "Lanet olsun." Bugün hiçbir şey yemediğimi hatırladım. Hatırlasaydım iki saat derdim. Şimdi yolda, kelimenin tam anlamıyla bir şeyler kapıp yemem gerekiyordu. Arabada bir şey yemekten nefret ediyordum. Ama arkadaşlar arasında biraz pisliğin ne önemi vardı? Ya da haya-

tınızı kurtaranlar arasında. Inger'e borçlu olmak beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Çünkü o sağcı çatlağın tekiydi. Bir fanatik. Fanatiklerle iş

yapmaktan hoşlanmıyordum. Hayatımı onlardan birisine borçlu olmaktan hiç hoşlanmıyordum.

Aman, neyse; onunla buluşurdum ve ödeşirdik. O da öyle demişti. Buna neden inanmıyordum ki?

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Chip-Away gölü, neredeyse bir hektarlık yapay bir su birikintisi ve ince yükseltilmiş yapay setten ibaretti. Balık yemi ve yiyecek satan küçük bir dükkanla, etrafı düz çakılla kaplı bir park yeri vardı. 'Satılık' tabelasının altında eski model bir araba duruyordu. Ücretli bir balık tutma yeri ve ikinci el araba galerisi birleştirilmişti; ne kadar akıllıca.

Park yerinin sağma doğru çimenler biraz büyümüştü. Küçük, derme çatma bir kulübenin önünde, endüstriyel model mangala benzer bir şey vardı. Yol ağaçlık bir tepeye doğru yükselirken, ormanın kıyısı, çimenlerle birleşiyordu. Gölün sol tarafında Meramec Nehri uzanıyordu. Yapay bir gölün bu kadar yakınında serbestçe akan bir akar su olması komikti.

Bu serin sonbahar ikindisinde, parkta sadece üç araba vardı. Parlak bordo Chrysler Le Baron'un yanında Inger duruyordu. Birkaç balıkçı kovaları yanlarında, oltalarını suya sallandırmıştı. İnsanları bu havada dışarı çıkarttığına göre, av iyi olmalıydı.

Inger'in arabasının yanına park ettim. Gülümseyerek yanıma geldi, elini evini satın almaya gelen müşteriyi karşılamak

için gelen emlakçı gibi bana uzatmıştı. Her ne satıyorsa, ben istemiyordum. Bundan neredeyse emindim.

"Bayan Blake, geldiğinize çok sevindim." Elimi, iki eliyle,
 yürekten, iyi niyetli ve içten bir şekilde kavradı.

"Ne istiyorsunuz, Bay Inger."

Yüzündeki gülümseme uçlarından azaldı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum, Bayan Blake."

"Evet, anlıyorsun."

"Hayır, anlamıyorum."

Şaşkın yüzüne baktım. Belki de adi insanlarla çok fazla zaman geçirmiştim. Bir süre sonra, dünya üzerindeki herkesin adi olmadığını unutuyordunuz. En kötüsünü düşünmek çok vakit kazandırıyordu.

"Kusura bakma, Inger. Ben... ben suçluları aramak için çok vakit harcıyorum. Bu yüzden insan bir süre sonra kimseye güvenemiyor."

Hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Boş ver Inger; beni Oliver'e götür."

"Bay Oliver," dedi.

"Tabii ki."

"Benim arabamı mı alalım?" Kendi arabasını işaret etti.

"Benimkinden seni takip ederim."

"Bana güvenmiyorsunuz." Kırılmış görünüyordu. Sanırım pek çok insan, yanlış bir şey yapmadan onlardan şüphelenilmesinden hoşlanmıyordu. Kanunlar, aksi ispat edilinceye kadar masum olduğunuzu söylerdi ama gerçekte, yeterince acı ve ölüm görürseniz, herkes masumiyeti ispatlanıncaya kadar suçludur.

"Pekala, sen kullan."

Çok mutlu görünüyordu. Kalbi ısınmıştı.

Ayrıca iki bıçak, üç haç ve bir silah taşıyordum. Masum ya da suçlu, hazırdım. Bay Oliver için silahlara ihtiyacım ola-

çağını zannetmiyordum ama sonra, sonra ihtiyacım olabilirdi. Bu sefer baştan aşağıya silahlıydım, bir ayı için bile hazırlıklıydım ya da ejderha ya da vampir.

Otuzuncu Bölüm

Inger, eski 21. karayolundan Doğu Rock Creek'e girdi. Rock Creek dar, ancak iki arabanın gidebileceği kavisli bir yoldu. Inger virajlarda sarsmayacak kadar yavaş ama yolcuyu sıkmayacak kadar hızlı gidiyordu.

Açık yara gibi çiğ ve kırmızı toprağın içinde eski çiftlik evleriyle parsellemiş arsalar içinde yeni evler vardı. Inger yeni parsellerden birisine döndü. Bu parsel çok modern, geniş ve pahalı görünüşlü evlerle doluydu. İnce saçaklı ağaçlar sonbahar rüzgarında dalgalanıyordu. Birkaç şaşkın yaprak, örümcek bacağına benzeyen dallarda asılı kalmıştı. Bu alan dozerlenmeden önce bir ormandı. Burayı yapanlar, neden olgun ağaçları kesip onlarca yıl güzel görünmeyecek ağaçlar dikmişlerdi ki?

Şimdiye kadar gördüğüm gerçek kulübelerden daha büyük, sahte bir ahşap kulübenin önünde durduk. Çok fazla penceresi vardı, bahçe pas rengi topraktandı. Eve giden yoldaki beyaz çakıllar, kilometrelerce öteden taşınmış olmalıydı. Buralardaki çakıllar, toprak gibi kırmızıydı.

Inger benim kapımı açmak için arabanın etrafında dolaşırken ben kendi kapımı açtım. Inger biraz şaşırmış gibi görün-

dü ama toparlandı. Tamamen sağlıklı insanların kendi kapılarını açmaması fikrini, tam olarak anlayamamıştım. Özellikle araba kapılarında, adam arabanın etrafında dolaşırken, kadınların orada şey gibi... beklemeye razı olmasını.

Inger verandaya giden merdivenlerden çıktı. Hoş bir verandaydı, serin yaz akşamlarında oturulacak kadar genişti. Şimdi, sadece ahşap ve kepenkleri kapalı ahır, kırmızıya boyalı ve üzeri at arabası tekerleği desenli bir pencereden ibaretti. Çok sadeydi.

İşlemeli ahşap kapıyı çaldı. Kapının ortası kurşun işlemeli bir camdı, yüksek ve parlaktı. Arkasındakini göstermekten çok dekorasyon içindi. Kapının açılmasını bekleyeceğine, anahtarını kullanıp içeriye girdi. Bir cevap beklemiyordu, öyleyse kapıyı neden çalmıştı?

Ev, sıkı sıkı ağır güneş ışığını süzmek için kapatılmış hoş perdelerin alaca karanlığına bürünmüştü. Cilalı ahşap tamamen çıplaktı. Şöminenin rafı boş, içi soğuktu. Mekân, Noel hediyeleri gibi yeni ve kullanılmamış kokuyordu. Inger hiç tereddüt etmedi. Ben de geniş sırtını ahşap holde takip ettim. Peşinden gelip gelmediğime bakmadı bile. Görünüşe göre, kapımı açmasına izin vermeyince, daha fazla kibarlığın gereksiz olduğuna karar vermişti.

Benim için sakıncası yoktu.

Hol boyunca aralıklarla kapılar vardı. Inger soldan üçüncü kapıyı çaldı. "Girin," dedi bir ses.

Inger kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı benim için tuttu, kapının yanında çok düzgün duruyordu. Kibarlık değildi. Esas duruştaki bir asker gibiydi. Oradaki, Inger'i böyle düzene sokan kimdi? Öğrenmenin tek yolu vardı.

Odaya girdim.

Kuzeyde, kalın perdeleri sıkı sıkı kapatılmış pencereler vardı. İnce bir güneş ışığı odayı kesiyordu. Geniş, temiz bir

çalışma masasını ikiye bölüyordu. Çalışma masasının arkasındaki geniş koltukta bir adam oturuyordu.

Küçük bir adamdı, neredeyse bir cüce gibiydi. Cüce de-
234 mek istiyordum ama onlar gibi çenesi ya da kısa kolları yoktu. Terzi işi takımın içinde düzün görünüyordu. Neredeyse hiç çenesi yoktu, dikkati, geniş ve kaş hizasında ileri fırlamış burnuna çeken eğik bir alnı vardı. Yüzünde tanıdık bir şey vardı, sanki onu daha önce bir yerde görmüştüm. Ama ona benzeyen birisiyle tanışmamıştım. Çok özel bir yüzdü bu.

Ona bakıyordum. Utanmıştım ve bu hoşuma gitmemişti. Gözlerine baktım; mükemmel bir kahverengiydiler ve gülümsüyorlardı. Koyu renk saçları, tek tek kesilmiş gibiydi, pahalı ve fönlüydü. Temiz, cilalı çalışma masasının ardındaki koltuğunda oturmuş, bana gülümsüyordu.

"Bay Oliver, bu Anita Blake," dedi Inger, hâlâ kapını yanında resmi bir şekilde duruyordu.

Sandalyesinden kalkıp bana güzel şekilli elini uzatmak için çalışma masasının etrafından dolaştı. Boyu bir yirmiydi, bir santim uzun değildi. El sıkışı sert ve göründüğünden çok daha güçlüydü. Hafif bir sıkışla, ufak bedenin gücünü hissetmiştim. Kaslı değildi ama o güç oradaydı; yüzünde, ellerinde, duruşunda.

Ufak tefekti ama bu bir özür gibi durmuyordu. Bunu sevmiştim. Ben de kendimi öyle hissediyordum.

Dudaklarını açmadan gülümsedi ve büyük koltuğuna geri oturdu. Inger, köşeden bir sandalye getirip çalışma masasının karşısına koydu. Ben sandalyeye oturdum. Inger kapıya yakın bir yerde ayakta kaldı. Net bir biçimde hazır olda duruyordu. Koltuktaki adama saygı duyuyordu. Ben de ondan hoşlanmak istiyordum. Bu ilk defa başıma geliyordu. Ben birisini sevmekten çok ona güvenmemeye meyilliydim.

Gülümsediğimi fark ettim. Ona bakarken kendimi sıcak ve rahat hissediyordum, sanki en güvendiğim amcamdı. Kaşlarımı çattım; bana neler oluyordu?

"Neler oluyor?" dedim.

Gülümsedi, gözleri bana bakarken parıldıyordu. "Ne demek istiyorsunuz, Bayan Blake."

Sesi, kahvedeki krema gibi hoş, kalın ve zengindi. Neredeyse tadını alabiliyordunuz. Kulaklarınıza rahatlatıcı bir sıcaklık veriyordu. Böyle şeyler yapabilen bir ses daha biliyordum.

Oliver'ın kolundan birkaç santim ötede duran ince güneş ışığına baktım. Gün ışığındaydık. Olamazdı. Olabilir miydi?

Bir hayli canlı görünen yüzüne baktım. O vampirlerdeki başkalık onda yoktu. Ama yine de, sesi, sıcak rahatlık hissi, bunların hiçbirisi doğal değildi. Daha önce hiç kimseyi anında sevip ona güvenmemiştim. Şimdi başlamak gibi bir niyetim de yoktu.

"İyisin. Çok iyisin," dedim.

"Ne demek istiyorsunuz, Bayan Blake?" Sesini, en sevdiğiniz battaniyenizmiş gibi üzerinize çekip altında kıvrılabilirdiniz.

"Yapma."

Bana garip bir şekilde baktı, sanki şaşırmıştı. Rol kusursuzdu ama sebebini anlamıştım; rol yapmıyordu. Başka kadim vampirlerin yanında da bulunmuştum ama hiçbirisi bu kadar insana benzemiyordu, bu şekilde değillerdi. Onu istediğiniz yere götürebilirdiniz, hiç kimse fark etmezdi. Şey, neredeyse hiç kimse.

"İnanın bana, Bayan Blake, bir şey yapmaya çalışmıyorum."

Sert bir şekilde yutkundum. Bu doğru muydu? Zihin güçleri ve sesi, kontrol edemeyeceği kadar güçlü müydü? Hayır, eğer Jean-Claude kontrol edebiliyorsa, o da edebilirdi.

"Zihin oyunlarını ve rahatlatıcı sesi kes, tamam mı? Eğer iş konuşmak istiyorsan konuş ama oyunları bırak."

Gülümsemesi genişledi ama hâlâ dişleri görünmüyordu. Birkaç yüz yıl sonra böyle gülümsemeyi öğreniyordunuz.

Sonra güldü; harikaydı, sanki çok yüksekten dökülen sıcak su gibiydi. İçine atlayıp yıkanabilir ve kendinizi çok iyi hissederdiniz.

"Yapma, yapma."

Bana gülüşünü bitirirken, dişleri parladı. "O oyun dediğin şeyleri fark etmeni sağlayan vampir izleri değildi. Bu, doğal yeteneğin, değil mi?"

Başımla onayladım. "Pek çok animatörde vardır."

"Ama sizin sahip olduğunuz seviyede değil, Bayan Blake. Gücünüz de var. Tenimde dolaştığını hissediyorum. Siz bir nekromensırsınız ."

Reddetmeye hazırlanıyordum ama durdum. Böyle bir şeye yalan söylemenin bir anlamı yoktu. O, hayal edebileceğim her şeyden daha yaşlıydı, gördüğüm her kabustan daha eskiydi. Ama kemiklerimi acıtmıyordu; iyi biri gibiydi, Jean-Claude'dan daha iyiydi, her şeyden daha iyiydi.

"Bir nekromensır olabilirim. Ama olmamayı tercih ettim."

"Hayır, Bayan Blake, ölüler size tepki veriyor, bütün ölüler. Çekimi ben bile hissediyorum.

"Yani vampirler üzerinde de gücüm olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Eğer güçlerinizi nasıl kullanacağınızı öğrenirseniz, Bayan Blake, evet, bütün ölülerin, her ne şekilde olurlarsa olsunlar, üzerlerinde bazı güçleriniz olur."

Bunu nasıl yapacağımı soracaktım ama kendimi tuttum. Bir başvampirin, onun adamları üzerinde güç kazanmamı isteyeceğini zannetmiyordum. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Emin olun, Bayan Blake, çok ciddiyim. Şehrin Efendisi'ni size çeken bu potansiyel gücünüz. Kendisine döneceğinden korktuğu için, bu gelişen gücü kontrol etmek istiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Üzerinize koymuş olduğu izlerden tadını alabiliyorum."

Ona sadece baktım. Jean-Claude'un tadını alabiliyordu. Has siktir.

"Benden ne istiyorsun?"

"Çok doğrudan; bu hoşuma gitti. İnsan hayatı boş işlerle harcanmayacak kadar kısa."

Bu bir tehdit miydi? Gülümseyen yüzüne bakıyordum, bir şey söyleyemiyordum. Gözleri hâlâ parlıyordu, ona karşı hâlâ sıcak ve yakın duygular besliyordum. Göz teması. Bunu iyi biliyordum. Çalışma masasının üzerine bakınca rahatladım ya da daha mı kötü olmuştum. Artık korkabilirdim.

"İnger, Şehrin Efendisi'ni öldürmek için bir planınız olduğunu söyledi. Nedir?" Konuşurken çalışma masasına bakıyordum. Tenim, yukarı bakma isteğiyle karıncalanıyordu. Gözlerine bakıp sıcaklığın, rahatlığın beni yıkamasını istiyordum. Böylece bütün tercihler çok daha kolay olacaktı.

Başımı iki yana salladım. "Zihnimden uzak dur, yoksa bu konuşma biter."

Yeniden güldü, sıcak ve gerçekti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Gerçekten iyisin. Yüz yıllardır senin seviyende bir insanla karşılaşmadım. Bir nekromensır, bunun ne kadar nadir bir yetenek olduğunun farkında mısın?"

Aslında bilmiyordum. "Evet," dedim ama.

"Yalanlar, Bayan Blake, bana karşı hiç zahmet etmeyin."

"Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik. Planını söyle, yoksa gidiyorum."

"Plan benim, Bayan Blake. Güçlerimi hissedebiliyorsunuz, küçük efendinin hayal bile edemeyeceği yüz yılların gelişi ve akışını yaşadım. Ben zamanın kendisinden daha yaşlıyım."

Buna pek inanmamıştım ama üzerine gitmedim. Yeterince yaşlıydı; onunla tartışmadım, mümkün olduğu sürece.

"Bana efendini ver ve seni izlerden kurtarayım."

Yukarı baktım, sonra hemen aşağıya. Hâlâ bana gülümsüyordu ama gülümseme artık gerçek gibi görünmüyordu. Her şey gibi o da roldü. Sadece çok iyi bir roldü.

"Eğer efendimin tadını alabiliyorsan, neden onu kendin bulmuyorsun?"

"Tadını alabiliyorum, ne kadar zorlu bir rakip olabileceğini tahmin edebiliyorum ama adını ya da nerede olduğunu bilemiyorum; bunlar gizli." Sesi şimdi çok ciddiydi, beni kandırmaya çalışmıyordu. Ya da en azından ben öyle zannediyordum; belki bu da bir numaraydı.

"Benden ne istiyorsun?"

"Adını ve gündüz uyuma yerini."

"Gündüzleri nerede geçirdiğini bilmiyorum." Bunun doğru olmasına sevindim, yalanın kokusunu alabiliyordu.

"O zaman adını, bana adını ver."

"Bunu neden yapayım?"

"Çünkü Şehrin Efendisi olmak istiyorum, Bayan Blake."

"Neden?"

"Çok fazla soru soruyorsunuz. Sizi onun gücünden kurtarıyor olmam yeterli değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Diğer vampirlere ne olacağı sizi neden ilgilendiriyor?"

"İlgilendirmiyor, sadece sana bölgedeki bütün vampirleri sunmadan önce seni tanımaya çalışıyorum. O kadar güçle ne yapmayı planladığını bilmek isterim."

Yeniden güldü. Bu sefer sadece gülüştü. Deniyordu. "Çok uzun zamandır karşılaştığım en inatçı insansın. İnatçı insanları severim; onlar iş bitiricidir."

"Soruma cevap ver."

"Vampirlerin yasal vatandaş olmaları bence yanlış. Onları eskiden oldukları yere koymak istiyorum."

"Neden vampirlerin yeniden avlanmasını istiyorsun?"

"Kontrolsüz çoğalmalarına izin verilemeyecek kadar güçlü yaratıklar. Yasalar önünde tanınma ve oy verme hakkıyla, insanları şiddetten daha hızlı ele geçirecekler."

Sonsuz Hayat Kilisesi'ni hatırladım, ülkedeki en hızlı bü-

yüyen mezhepti. "Haklı olduğunu düşünelim; bunu nasıl engelleyeceksin?"

"Vampirlerin oy vermesini ve yasal haklarını kullanmalarını yasaklayarak."

"Şehirde başka başvampirler de var."

"Sonsuz Hayat Kilisesi lideri Malcom'dan mı bahsediyorsun."

"Evet."

"Onu inceledim. Vampirleri yasal hale getirmek için giriştiği tek kişilik misyonunu sürdüremeyecek. Yasaklar ve kilisesini dağıtırım. Elbette sen, kiliseyi benim gördüğümden daha büyük bir tehlike olarak görüyorsundur."

Görüyordum ama kadim bir başvampirle aynı fikirde olmaktan nefret etmiştim. Bir şekilde yanlış geliyordu bu.

"St. Louis, politik aktiviteler ve girişimci vampirler için çok uygun. Durdurulmaları gerek. Bizler avcılarız, Bayan Blake; yaptığımız hiçbir şey bunu değiştirmez. Yeniden avlandığımız günlere geri dönmeliyiz yoksa insan ırkının sonu gelecek. Elbette bunu sen de görüyorsun."

Bunu görüyordum. Buna inanıyordum. "İnsan ırkının sonu seni neden ilgilendiriyor? Sen artık onun bir parçası değilsin."

"Yaşayan en yaşlı vampir olarak, kendimizi kontrol altında tutmak benim görevim, Bayan Blake. Bu yeni haklar işleri kontrolden çıkartıyor ve durdurulması gerek. Böyle serbestlikler verilemeyecek kadar güçlüyüz. İnsanların, insan olma hakkı vardır. Eski günlerde sadece, en güçlü, en akıllı ya da en şanslı vampirler hayatta kalıyordu. İnsan vampir avcıları, aptal, sakar ve vahşi vampirleri temizliyordu. Bu kontrol ve dengeleme sistemi olmazsa, birkaç on yıl içinde olacaklardan korkuyorum."

Tüm kalbimle ona katılıyordum; bir şekilde korkutucuydu. Tanıştığım en yaşlı canlıyla aynı fikirdeydim. Haklıydı.

Ona Jean-Claude'u verebilir miydim? Ona Jean-Claude'u vermeli miydim?

"Size katılıyorum, Bay Oliver ama size onu öylece vere-
240 mem. Sebebini bilmiyorum ama yapamam."

"Bağlılık; buna saygı duyuyorum. Üzerinde düşünün, bayan Blake ama çok uzun sürmesin. Planımı olabildiğince çabuk hayata geçirmek istiyorum."

Başımla onayladım. "Anlıyorum, Ben... Ben birkaç gün içinde size bir cevap veririm. Size nasıl ulaşacağım?"

"Inger size üzerinde numara olan bir kart verecek. Onunla, aynı benimle konuşuyormuş gibi konuşabilirsiniz."

Dönüp kapının yanında hâlâ esas duruşta duran Inger'e baktım. "Onun insan hizmetkârısın değil mi?"

"O şerefe sahibim."

Başımı iki yana salladım. "Şimdi gitmem gerek."

"Inger'in insan hizmetkârım olduğunu anlayamadığınız için üzülmeyin. İzler görünmez; yoksa herkes anlayabilseydi, nasıl bizim insan gözümüz kulağımız olabilirlerdi?"

Haklıydı. Pek çok konuda haklıydı. Ayağa kalktım. O da ayağa kalktı. Bana elini uzattı.

"Özür dilerim ama dokunmanın zihin oyunlarını daha kolaylaştırdığını biliyorum."

Eli yanına düştü. "Zihin oyunları için size dokunmama gerek yok, Bayan Blake." Sesi Noel sabahı kadar harika, parlak ve aydınlıktı. Boğazım düğümlenmiş ve gözlerim yaşla dolmuştu. Has siktir, has siktir, has siktir, has siktir.

Kapıya gittim ve Inger benim için açtı. Gitmeme izin vereceklerdi. Zihnime tecavüz edip adı almayacaktı. Gerçekten gitmeme izin verecekti. Sadece bu bile, onun her şeyin ötesinde iyi birisi olduğunu gösteriyordu. Şimdi zihnimi kurutabilirdi. Ama o gitmeme izin vermişti.

Inger arkamızdan, yavaşça, saygıyla kapıyı kapattı.

"Kaç yaşında?" diye sordum.

"Tahmin edemiyor musunuz?"

Başımı iki yana salladım. "Kaç yaşında?"

Inger gülümsedi. "Ben yedi yüz yaşın üzerindeyim. Onunla tanıştığımda, Bay Oliver kadimdi."

"Bin yaşın üzerinde."

"Neden böyle dediniz?"

"Bin yaşın biraz üzerinde bir vampirle karşılaşmıştım. Korkutucuydu ama böyle güçleri yoktu."

Gülümsedi. "Eğer gerçek yaşını bilmek istiyorsan, bunu ona kendiniz sormalısınız."

Bir süre Inger'in gülümseyen yüzüne baktım. Oliver'in yüzünü nerede gördüğümü hatırlamıştım. Üniversitedeki antropoloji derslerinden bir tanesinde. Oliver'e benzeyen bir çizim vardı. Homo erectus kafatasının yeniden yapılmış haliydi. Bu, Oliver'i yaklaşık bir milyon yaşında yapıyordu.

"Tanrım," dedim.

"Ne oldu, Bayan Blake?"

Başımı iki yana salladım. "O kadar yaşlı olamaz."

"O, ne kadar?"

Yüksek sesle söylemek istemedim, bu sanki durumu gerçekleştirirdi. Bir milyon yıl. Bir milyon yılda, bir vampir ne kadar güçlenirdi?

Holden bize doğru bir kadın yaklaşıyordu, evin içinden geliyordu. Çıplak ayakları üzerinde süzülüyordu; ayak tırnakları, elleriyle uyumlu, parlak kırmızıya boyanmıştı. Giydiği kemerli elbise, ojesine uyuyordu. Bacakları uzun ve soluktu ama yeterince güneşe çıktığında bronzlaşmayı vaat eden bir solukluktu bu. Saçları belini geçiyordu; gür ve simsiyahtı. Makyajı mükemmeldi, dudakları kırmızıydı. Bana gülümsedi, dudaklarının altından sivri dişleri göründü.

Ama vampir değildi. Ne olduğunu bilmiyordum ama ne olmadığını biliyordum. Inger'e baktım. Pek memnun görünmüyordu.

"Gitmeniz gerekmiyor mu?" dedim.

"Evet," dedi. Kapıya doğru geri çekildi ve ben de çekildim. İkimiz de, holden bize doğru gelen sivri dişli güzelden gözümüzü alamıyorduk.

Neredeyse takip edilemeyecek, akıcı bir çabuklukta hareket ediyordu. Likantroplar böyle hareket ederdi ama kadın onlardan birisi de değildi.

Kadın, Inger'i geçmiş ve bana doğru geliyordu. Rahat görünmekten vazgeçip kapıya doğru geri geri koştum. Ama benim için çok hızlıydı, her hangi bir insan için çok hızlıydı.

Sağ bileğimi yakaladı. Şaşırmış görünüyordu. Kolumdaki bıçağın kılıfını hissetmişti. Ne olduğunu bilmiyormuş gibiydi. Benim için hava hoştu.

"Sen nesin?" Sesim düzgündü. Korkmuyordum. Korkusuz vampir avcısı. Evet, tabii.

Ağzını daha da açtı, dili, sivri köpek dişleri üzerinde geziniyordu. Dişleri vampirinkilerden uzundu. Ağzını onların üzerine kapatamaması gerekirdi.

"Ağzını kapatınca, dişler nereye gidiyor?" dedim.

Gözlerini kırptı, yüzündeki gülümseme kayboluyordu. Dilini dişleri üzerinde gezdirdi, sonra dişler damağına doğru katlandı.

"Katlanabilir dişler. Hoş," dedim.

Yüzü çok ciddiydi. "Gösteriyi beğenmene sevindim ama daha görülecek çok şey var." Dişleri yeniden doğruldu. Çenesini genişletti, neredeyse bir esneme gibiydi. Dişleri, perdelerin arasından giren güneş ışığında hoş bir şekilde parlıyordu.

"Bay Oliver, onu tehdit etmenden hiç hoşlanmayacaktır," dedi Inger.

"O zayıflıyor, hassaslaşıyor." Parmakları, kolumu olması gerektiğinden daha sert sıktı.

Sağ kolumu tutuyordu, silahıma uzanamazdım. Aynı se-

beplerden bıçaklarıma da uzanamazdım. Belki de daha fazla silah taşımalıydım.

Bir insan boğazının yapamayacağı bir hava patlamasıyla bana doğru tısladı. Çıkan dili çatallıydı.

"Yüce İsa, sen nesin?"

Güldü; ama şimdi sesi doğru çıkmıyordu; belki çatallı dil yüzündendi. Göz bebekleri inceldi, ona bakarken, irisi altın rengi bir sarıya dönüştü.

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama parmakları çelik gibiydi. Yere düştüm. Kolumu indirdi ama bırakmadı.

Sol tarafıma yüklenip bacaklarımı altıma çektim ve sağ diz kapağını bütün gücümle tekmeledim. Bacağı büküldü. Çığlık atıp yere düştü ve kolumu bıraktı.

Bacaklarına bir şeyler oluyordu. Birleşiyorlardı, derisi birbirine kaynıyordu. Daha önce böyle bir şey görememiştim ve ne olduğunu bilmek istemiyordum.

"Melanie, ne yapıyorsun?" Ses arkamızdan gelmişti. Oliver holde, oturma odasının aydınlığının biraz gerisinde duruyordu. Sesi yuvarlanan taşlar, devrilen ağaçlar gibiydi. Sadece kelimelerin esip kestiği bir fırtına gibiydi.

Yerdeki şey, sesin etkisiyle sindi. Belden aşağısı yılana dönüşmüştü. Bir çeşit yılandı. Yüce İsa.

"Bir Lamia," dedim yavaşça. Çıkış kapısını arkama alarak uzaklaştım, elim kapı koluna uzandı. "Soylarının tükendiğini zannediyordum."

"O sonuncusu," dedi Oliver. "Onu yanımda tutuyorum çünkü kendi ihtiraslarına kapılırsa yapacaklarından korkuyorum."

"Senin çağırabildiğin yaratık o, değil mi?" diye sordum.

İç çekti ve tek seste yılların hüznünü hissettim. Kelimelerin yetemeyeceği bir pişmanlıktı. "Yılanlar, ben yılanları çağırabiliyorum."

Başımla onayladım. "Elbette." Kapıyı açıp güneşli verandaya geri geri çıktım. Kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Kapı arkamdan kapandı ve birkaç dakika sonra Inger dışarı çıktı. Kızgınlıktan gerilmişti. "Sizden çok büyük özür dileriz. O bir hayvan."

"Oliver'ın, onun tasmasını kısaltması gerekiyor."

"Deniyor."

Başımla onayladım. Denemenin ne demek olduğunu biliyordum. Yapabileceğinin en iyisini yapmak. Ama bir lamiayı kontrol edebilen bir şey, benimle bütün gün akıl oyunları oynayabilirdi ve benim bundan haberim bile olmazdı. İyi niyet ve güvenimin ne kadarı doğruydu, ne kadarı Oliver tarafından üretilmişti?

"Sizi geri götüreyim."

"Lütfen."

Ve uzaklaştık. İlk lamiam ve belki de dünya üzerindeki en yaşlı şeyle karşılaşmıştım. Boktan ve hareketli bir gün yaşıyordum.

Otuz Birinci Bölüm

Dairemin kapısını açarken telefonum çalıyordu. Kapıyı omzumla açıp,, telefona koştum. Beşinci çalışta açtım ve neredeyse bağırdım: "Alo."

"Anita?" Ronnie adımı soru şeklinde söylemişti.

"Evet, benim."

"Nefesin kesilmiş gibi."

"Telefona koşmam gerekti. Ne var ne yok?"

"Cal Rupert'i nereden tanıdığımı hatırladım."

Ne hakkında konuştuğunu anlamam biraz zaman aldı. İlk vampir kurbanıydı. Bir süre için, bir cinayet soruşturması sürdürdüğümüzü unutmuştum. Biraz olsun utanç duymuştum. "Anlat, Ronnie."

"Geçen sene yerel bir avukat firmasıyla çalışıyorduk. Avukatlarından bir tanesi, öldürülme vasiyetleri hazırlama konusunda uzmandı."

"Rupert'in öldürülme vasiyeti olduğunu biliyorum. Bu sayede, mahkemenin infaz emri olmadan ona kazığı saplayabilecektim."

"Ama Reba Baker'ın da aynı avukattan öldürülme vasiyeti aldığını biliyor muydun?"

"Reba Baker da kim?"

"Kadın kurban olabilir."

Midem kasıldı. Bir ipucu, gerçek bir ipucuydu. "Bu sonu-

ca nasıl vardın?"

"Reba Baker genç, sarışın ve bir randevu kaçırmış. Telefonu cevap vermiyor. İşten aramışlar, iki gündür gelmiyormuş."

"Öleli o kadar zaman oldu zaten," dedim.

"Kesinlikle."

"Çavuş Rudolf Storr'u ara. Ona aynen bana söylediklerini söyle. Ona ulaşmak için benim adımı kullan."

"Beraber kontrol etmemizi istemiyor musun?"

"Hayatta olmaz. Bu, polisin işi. Bu işte iyiler. Bırak maaşlarını hak etsinler."

"Aman, hiç eğlenceli değilsin."

"Ronnie, Dolph'u ara. Polise bilgiyi ver. Bugün, o insanları öldüren vampirlerle karşılaştım. Hedef olmak istemiyorum."

"Sen ne yaptın!"

İç çektim. Ronnie'nin bilmediğini unutmuştum. Ona hikayenin anlaşılabilir bölümünün kısa bir versiyonunu anlattım. "Cumartesi sabahı antrenman yaparken, sana detayları da anlatırım."

"Sen iyi misin?"

"Şimdiye kadar, idare ettim."

"Arkanı kolla, tamam mı?"

"Her zaman; sen de."

"Hiçbir zaman arkamda, seninkinde olduğu kadar kişi olmadı."

"Şükret," dedim.

"Ediyorum." Telefonu kapattı.

Bir ip ucumuz vardı. Belki de bir detay, bana yapılan saldırıyı saymazsak. Bu düzene uymuyordu. Jean-Claude'u iste-

dikleri için benim peşime düşmüşlerdi. Herkes Jean-Claude'un işini istiyordu. İşin kötüsü, bu işi bırakamazdınız; sadece ölürdünüz. Oliver'in söyledikleri hoşuma gitmişti. Ona katılıyordum ama Jean-Claude'u iyi niyet sunağına yatırıp feda edebilecek miydim? Lanet olsun.

Bilmiyordum.

Otuz İkinci Bölüm

Bert'in ofisi küçük ve açık maviye boyalıydı. Bunun, müşterileri rahatlatacağını düşünmüştü. Bence soğuk görünüyordu ama bu Bert'e uyuyordu. Bir seksen boyundaydı, geniş omuzlu ve lisede amerikan futbolu oynamış gibi yapılıydı. Çok fazla yemek ve az egzersiz yüzünden göbeği biraz aşağıya doğru kayıyordu ama yedi yüz dolarlık takım elbisesi altından bu pek belli olmuyordu. O kadar paraya, takımın Taç Mahal'i bile belli etmemesi gerekirdi.

Teni bronzdu, gözleri griydi ve askeri stil kesilmiş saçları neredeyse beyazdı. Yaştan değil, doğal rengi böyleydi.

Karşısında iş kıyafetlerimle oturuyordum. Kırmızı bir etek, uyumlu bir ceket ve kızıla o kadar yakın bir bluz gitmiştim ki, hayalet gibi görünmemek için biraz makyaj yapmıştım. Ceket, omuz askısını göstermemek için terzi elinden geçmişti.

Larry, mavi takımı içinde, yanımdaki sandalyede oturuyordu, beyaz gömlek giymiş ve mavi üstüne mavi kravat takmıştı. Alnındaki dikişlerin etrafı rengarenk morarmıştı. Kısa kızıl saçları izi gizleyememişti. Birisi beysbol sopasıyla vurmuş gibi görünüyordu.

"Onu öldürtebilirdin, Bert," dedim.

"Sen gelene kadar tehlikede değilmiş. Vampir senin peşindeymiş onun değil."

Haklıydı ve bu hoşuma gitmemişti. "Üçüncü zombiyi diriltmeye çalışmış."

Bert'in küçük soğuk gözleri parladı. "Gecede üç tane yapabiliyor musun?"

Larry uyanmış görünecek zarafete sahipti. "Neredeyse."

Bert kaşlarını çattı. "'Neredeyse' de ne demek?"

"Diriltti ama kontrolünü kaybetti demek. Eğer ben oraya gelip durumu düzeltmeseydim, elimizde saldırgan bir zombi olurdu."

Öne eğildi, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu, küçük gözleri çok ciddiydi. "Bu doğru mu, Larry?"

"Korkarım öyle, Bay Vaughn."

"Bu çok ciddi bir durum olabilirdi, Larry. Bunu anlıyor musun?"

"Ciddi mi? Korkunç bir facia olurdu. Zombi müşterilerimizi yiyebilirdi!"

"Şimdi, Anita, çocuğu korkutmanın gereği yok."

Ayağa kalktım. "Evet, var."

Bert bana kaşlarını çattı. "Eğer geç kalmasaydın, o son zombiyi diriltmeye çalışmayacaktı."

"Hayır, Bert. Bunu benim hatammış gibi gösteremeyeceksin. Onu ilk gecesinde yalnız gönderen sendin. Yalnız, Bert."

"Ve kendisini gayet iyi idare etti," dedi Bert.

Bağırmamak için kendimi zor tuttum çünkü bir faydası olmayacaktı. "Bert, o yirmi yaşında bir üniversite öğrencisi. Bu, onun için lanet bir seminer. Eğer onu öldürtürsen, bu hiç hoş görünmez."

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Larry.

"Hayır," dedim.

"Elbette," dedi Bert.

"Ben büyük bir çocuğum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bunu tartışabilirdim ama gerçek mavi gözlerine bakarak
250 söylemezdim. Yirmi yaşındaydı. Yirmi yaşını hatırlıyordum. Yirmi yaşında, her şeyi biliyordum. Hiçbir şey bilmediğimi anlamam bir yıl sürmüştü. Hâlâ, otuzuma varmadan bir şeyler öğrenmeyi umuyordum ama çok da ümitli değildim.

"Benim için çalışmaya başladığında sen kaç yaşındaydın?" dedi Bert.

"Ne?"

"Kaç yaşındaydın?"

"Yirmi bir; üniversiteden yeni mezun olmuştum."

"Ne zaman yirmi bir olacaksın, Larry?" diye sordu Bert.

"Mart'ta."

"Gördün mü, Anita, sadece birkaç ay küçük. Seninle aynı yaşta."

"Bu farklı."

"Neden?" dedi Bert.

Kelimelerle ifade edemiyordum. Larry'nin büyük annesi büyük babası bile hâlâ hayattaydı. Yakın ve kişisel olarak, ölüm ve şiddete maruz kalmamıştı. Ben kalmıştım. O masumdu ve ben yıllardır masum değildim. Ama bunu Bert'e, Larry'nin duygularını incitmeden nasıl anlatacaktım? Yirmi bir yaşındaki hiçbir erkek, bir kadının hayatı ondan daha iyi tanıdığını kabullenmezdi. Bazı kültürel hikayeler zor yok oluyordu.

"Beni Manny'yle gönderiyordun, yalnız değil."

"Seninle gitmesi gerekiyordu ama senin yapman gereken polis işleri vardı."

"Bu, adil değil, Bert ve sen de bunu biliyorsun."

Omuz silkti. "Eğer işini yapıyor olsaydın, yalnız olmayacaktı."

"İki cinayet işlendi. Ne yapmam gerekiyordu? Kusura bak-

mayın çocuklar, yeni bir animatöre bebek bakıcılığı yapmam gerekiyor. Cinayetler konusunda kusura bakmayın."

"Hiç kimsenin bana çocuk bakıcılığı yapmasına gerek yok".

İkimiz de onunla ilgilenmedik.

"Burada, Animatörler A.Ş.'de tam gün çalışıyorsun."

"Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, Bert."

"Pek çok kere," dedi.

"Patronum sensin, Bert. En iyisi neyse onu yap."

"Beni cesaretlendirme."

"Hey, millet," dedi Larry, "Siz ikinizin, beni bahane ederek tartıştığı hissine kapılıyorum. Kendinizi kaptırmayın, tamam mı?"

İkimiz de ona kızgınca baktık. Gerilemeyip o da bize baktı. Bir puan kazanmıştı.

"Eğer işimi yapış şeklimi beğenmiyorsan, Bert, beni kov ama tasmamı çekmeyi bırak."

Bert yavaşça ayağa kalktı, dalgaların arasından çıkan, dev bir balina gibiydi. "Anita..."

Telefon çaldı. Bir süre hepimiz ona baktık. Bert sonunda açtı. "Evet, ne var?" diye gürledi.

Bir süre dinleyip sonra kızgınlıkla bana baktı. "Seni arıyorlar." Konuşurken sesi, inanılmaz derecede sakindi. "Detektif Çavuş Storr, polis meselesi."

Bert'in yüzü gülümsüyordu, ağzında yağ erirdi.

Bir şey söylemeden, elimi telefonu almak için uzattım. Bana ahizeyi verdi. Hâlâ gülümsüyordu, küçük gri gözleri sıcak ve parıltılıydı. Bu, iyiye işaret değildi.

"Selam, Dolph, ne var ne yok?"

"Arkadaşın Veronica Sims'in bize adresini verdiği, avukatlık şirketindeyiz. Önce bizi değil de seni araması çok hoştu.

"İkinci olarak sizi aradı ama değil mi?"

"Evet."

"Ne buldunuz?" Sesimi alçaltmaya çalışmadım. Eğer dikkatli olursanız, tek taraflı bir konuşma çok aydınlatıcı olmaz.

"Ölü kadın Reba Baker'mış. Onu morg fotoğraflarından teşhis ettiler."

"Haftayı bitirmek için iyi bir yol."

Dolph bunu duymamazlıktan geldi. "İki kurban da öldürülme vasiyeti olan müşteriymiş. Eğer vampir ısırığıyla ölürlerse, kazık saplanmasını istiyorlarmış, sonra da yakılmayı."

"Bu, bana bir ipucu gibi göründü."

"Ama vampir öldürülme vasiyetleri olduğunu nereden biliyorlardı?"

"Bu, şaşırtmacah bir soru mu, Dolph? Birisi onlara söylemiştir."

"Bunu biliyorum," dedi. Sesinde bıkkınlık vardı.

Bir şeyler, kaçırıyordum. "Benden ne istiyorsun, Dolph?"

"Herkesi sorguladım ve hepsinin doğruyu söylediğine yemin ederim. Birisi, bilgiyi vermiş ve hatırlamıyor olabilir mi?"

"Yani, vampir, hainin ne yaptığını sonradan hatırlamasın diye, zihniyle oynamış olabilir mi diye soruyorsun?"

"Evet," dedi.

"Elbette," dedim.

"Eğer buraya gelirsen, vampirin hangisini etkilediğini bulabilir misin?"

Patronumun yüzüne baktım. Eğer en yoğun sezonumuzda bir gece daha kaçırırsam, beni kovabilirdi. Bazı günler bunu umursamıyordum. Ama bugün, o günlerden birisi değildi. "Hafıza kayıplarına bakın; saatler ya da bütün geceler."

"Başka?"

"Eğer birisi vampirlere bilgi veriyorsa, bunu hatırlamayabilir ama iyi bir hipnozcu hatıraları yerine getirebilir."

"Avukatı, kanuni haklar ve arama izinleri diye bağırıp du-

ruyor. Sadece dosyaları aramak için iznimiz var, zihinleri için değil."

"O adama, bu geceki kurbanın, müşterilerinden birisi olmasını isteyip istemediğini bir sor?"

"Kadın, avukat bir kadın," dedi.

Çok utanç vericiydi ve ben de ne kadar cinsiyetçiymişim. "Ona, müşterilerinin ailelerine, soruşturmamızı nasıl engellediğini, nasıl anlatacağını sor."

"Eğer biz açıklamazsak, müşteriler bilemez," dedi.

"Bu doğru," dedim.

"Ama bu, kadına şantaj yapmak olur, bayan Blake."

"Öyle değil mi?" dedim.

"Geçmiş hayatında polismişsin. Tam o şekilde bir çarpıklığın var," dedi.

"İltifatın için teşekkür ederim."

"Tavsiye edeceğin bir hipnozcu var mı?"

"Alvin Thormund. Bir dakika, senin için numarasını bulayım." İnce kart cüzdanımı çıkartım. Sadece zaman zaman danışacağım kişilerin kartlarını taşımaya çalışıyordum. Hafızasını kaybetmiş vampir kurbanlarında, Alvin'i birkaç kez kullanmıştık. Dolph'a numarayı verdim.

"Sağ ol, Anita."

"Bulduklarını bana da bildir. İşin içindeki vampiri teşhis edebilirim."

"Onları sorgularken, sen de burada olmak ister misin?"

Bert'e yan gözle baktım. Yüzü hâlâ rahat ve hoştu. Bu, Bert'in en tehlikeli haliydi.

"Sanmıyorum. Sorgunun bir kaydını yap. Eğer gerekirse, ben sonra dinlerim."

"Sonra, başka bir ceset anlamına gelebilir. Patronun yine dert mi çıkartıyor?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye sordu Dolph.

"Hiç zannetmiyorum.

"Yine bir piçlik mi çıkartıyor?"

"Her zamanki gibi."

"Tamam, şu Thormund'u ararım ve sorguyu kaydederim. Bir şey bulursak sana bildiririm."

"Çağrı cihazımı çaldır."

"Tamamdır." Kapattı. Hoşça kal demeye zahmet bile etmedi.

Telefonu Bert'e geri verdim. Hâlâ hoş, tehdit dolu gözleriyle bana bakarken, telefonu kapattı. "Bu gece polislerle mi çalışacaksın?"

"Hayır."

"Bu onura nasıl nâil olduk?"

"Ukalalığı bırak, Bert." Larry'e döndüm. "Gitmeye hazır mısın, ufaklık?"

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Bert sırıttı.

"Ne fark eder?" diye sordum.

"Sadece soruya cevap ver, tamam mı?"

Omuz silktim. "Yirmi dört."

"Benden sadece dört yaş büyüksün. Bana ufaklık deme."

Gülümsedim. "Anlaştık ama gitsek iyi olacak. Diriltecek ölülerimiz, kazanılacak paramız var." Yan gözle Bert'a baktım.

Sandalyesinin arkasına yaslanmış, kalın parmaklarını göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu. Sırıtıyordu.

Bir yumrukta o sırıtışı yüzünden silmek istiyordum. Kendimi zor tuttum. Kendimi kontrol edemediğimi de kim söylemişti?

Otuz Üçüncü Bölüm

Şafaktan bir saat önceydi. Kimler, Kimistanda dertsiz tasasız uyuyordu. Kusura bakmayın, yanlış kitap. Şafağa kadar uyanık kalınca, küçük bir çocuk gibi sersemleşiyordum. Larry'e iyi, kanunlara saygılı bir animatör olmayı öğretebilmek için bütün gece çalışmıştım. Bert'in, sonunda memnun olup olmayacağından emin değildim ama ben olmuştum.

Mezarlık küçüktü. Gösterişli bir aile mezarlığıydı. İki yönlü dar bir yoldan, bir tepenin etrafını dolaşıyordunuz ve birden yolun kenarı çakıl kaplanıyordu. Dönmeye karar vermek için birkaç saniyeniz vardı ve mezarlığa ulaşıyordunuz. Mezar taşları tepeye doğru tırmanıyordu. Açı o kadar dikti ki, tabutlar aşağıya kayacakmış gibi görünüyordu.

Üzerimizde fısıldayan ağaç saçaklarının altında, karanlıkta duruyorduk. Yolun diğer tarafındaki ağaçlar sıktı. Küçük arsa, yolun kenarındaki dar bir alandaydı ama bakımlıydı. Bakımı sağlayacak, yaşayan akrabalar olmalıydı. Tepeden aşağıya çimenleri nasıl kestiklerini anlayamamıştım. Bahçıvanın düşüp mezarlığa eklenecek yeni bir ceset olmasını engellemek için, belki de makara sistemi kullanıyorlardı.

Gecenin son müşterisi de medeniyete geri dönmüştü. Ben beş zombi diriltmiştim. Larry bir. Evet, iki tane diriltebilirdi ama hava aydınlanmaya başlamıştı. Zombi diriltmek o kadar

uzun sürmüyordu, en azından benim için ama gitmemiz gereken yol vardı. Dört yılda, aynı gece, aynı mezarlıkta sadece iki zombi diriltmiştim. Diğer zamanın çoğunda, randevulara yetişmek için deli gibi araba sürmek gerekiyordu.

Zavallı arabam servise çekilmişti ama sigortacılar daha görmemişti. Bana tamamen işe yaramaz hale geldiğini söylemeleri günler, belki de haftalar alırdı. Bu gece için araba kiralayacak zamanım olmamıştı, o yüzden Larry'nin arabasıyla çıkmıştık. Arabam olsaydı bile benimle beraber olacaktı. Yeterince eleman olmadığı için söylenen bendim, o yüzden onu benim eğitmem gerekiyordu. Doğrusu da buydu, galiba.

Ağaçların arasından rüzgar esti. Kuru yapraklar yola doğru uçuştu. Gece ufak, aceleci seslerle doluydu. Bir telaş, bir telaş ama... neye? Azizler Gecesine. Havada Cadıları hissedebiliyordunuz.

"Böyle gecelere bayılıyorum," dedi Larry.

Ona baktım. İkimiz de ellerimiz ceplerimizde karanlığa bakıyorduk. Gecenin tadını çıkartıyorduk. Ayrıca, ikimiz de kurumuş tavuk kanıyla kaplıydık. Sıradan, normal bir geceydi.

Çağrı cihazım öttü. Tiz bip sesi, sessiz, rüzgarlı gecede çok yersiz duyuldu. Düğmeye bastım. Neyse ki sustu. Küçük bir ışık, bana bir telefon numarası gösteriyordu. Numarayı bilmiyordum. Dolph olmasını umuyordum çünkü gece bu kadar geç ya da sabah bu kadar erken arayan bilinmeyen bir numara; başka bir cinayet demekti. Başka bir ceset.

"Hadi, bir telefon bulmamız gerek."

"Arayan kim?"

"Emin değilim." Tepeden aşağıya inmeye başladım.

Peşimden geldi. "Kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordu.

"Belki polistir."

"Üzerinde çalıştığın cinayetlerle mi ilgili?"

Arkamı dönüp ona bakınca, dizimi bir mezar taşına vurdum. Acı üzerime yayılırken, orada bir süre durup dizimi tuttum. "Has siktiiir," dedim yavaşça acı içinde.

"İyi misin?" Larry koluma dokundu.

Elinden uzaklaşınca o da zorlamadı. Samimi dokunmalara alışkın değildim. "İyiyim." İşin gerçeği, hâlâ acıyordu ama aldırmadım. Bir telefona ihtiyacım vardı ve yürüdükçe acı azalacaktı. Yürüdüm. Gerçekten.

Diğer sert cisimlere dikkat etmeye başlamıştım. "Cinayetler hakkında ne biliyorsun?"

"Polise olağandışı suçlar hakkında yardımcı olduğunu ve bunun seni animatörlük işinden alıkoyduğunu."

"Bunu Bert mi söyledi?"

"Bay Vaughn, evet."

Arabaya ulaşmıştık. "Bak, Larry, eğer Animatörler A.Ş.'de çalışacaksan, bu Bay, Bayan olayını bırakmalısın. Bizler senin profesörlerin değiliz. İş arkadaşlarınız."

Karanlıkta, beyaz bir şekilde gülümsedi. "Pekala, Baya... Anita."

"Böylesi daha iyi. Şimdi gidip bir telefon bulalım."

En yakın semt Chesterfield olduğu için, en yakın telefonun orada olacağını düşündük. Kapalı bir tamir istasyonun önündeki park yerinde ücretli telefonlar bulduk. Tamir istasyonu karanlıkta hafifçe parlıyordu ama telefonların üzerinde parlayan halojen sokak lambası, geceyi gündüze dönüştürüyordu. Böcekler ve güveler ışığın etrafında dans ediyordu. Yarasaların hızlı, kanat çarpışları ışıkta görünüp kayboluyordu, böcekleri yiyorlardı.

Larry arabada beklerken numarayı tuşladım. Bu inceliğinden ona bir puan vermiştim. Telefon iki kere çaldı. "Anita sen misin?" dedi bir ses.

Telefonu açan Irving Griswold'du; bir muhabir ve iyi arkadaşımdı. "Irving, ne akla hizmet bu saatte bana çağrı gönderiyorsun?

"Jean-Claude seni bu gece görmek istiyor, şimdi." Sesi aceleci ve kendinden emin değilmiş gibi çıkıyordu.

"Mesajı neden sen iletiyorsun?" Cevabı beğenmeyeceğimden korkuyordum.

"Ben bir kurtadamım," dedi.

"Bunun ne alakası var?"

"Bilmiyor musun?" Şaşırmıştı.

"Neyi?" Sinirlenmeye başlamıştım. Yirmi soru oynamaktan nefret ediyordum.

"Jean-Claude''un hayvanı kurt."

Bu, kurt adam Stephen'ı ve zenci kadını açıklıyordu. "Geçen gece neden orada değildin, Irving? Tasmanı çözmüşler miydi?"

"Bu, hiç adil değil."

Haklıydı. Değildi. "Özür dilerim, Irving. Sadece ikinizi tanıştırdığım için kendimi suçlu hissediyorum."

"Şehrin Efendisi ile röportajı isteyen bendim. Röportajımı aldım."

"Bedeline değdi mi?" dedim.

"Yorum yok."

"Bu, benim lafım."

Güldü. "Lanetliler Sirki'ne gelebilir misin? Jean-Claude, sana saldıran başvampir hakkında bazı bilgiler edinmiş."

"Alejandro mu?"

"Evet, o."

"Olabildiğince çabuk orada olacağım ama Nehirkıyısı'na şafağa yakın gelebiliriz."

"Biz de kim?"

"Eğittiğim yeni bir animatör. Arabayı kullanan o." Tereddüt ettim. "Jean-Claude'a bu gece sertleşmemesini söyle."

"Sen kendin söyle."

"Korkak."

"Evet, hanfendi. Buraya geldiğinizde görüşürüz. Hoşça kal."

"Güle güle, Irving." Öten ahizeyi birkaç saniye elimde tuttum, sonra kapattım. Irving, Jean-Claude'un yaratığı olmuştu. Jean-Claude, Oliver'ın yılanları çağırdığı gibi, kurtları çağırabiliyordu. Nikolaos'un, fareleri ve fareadamları çağırdığı gibi. Hepsi canavardı. Sadece tat tercihiydi.

Arabaya geri bindim. "Vampirlerle ilgili daha fazla tecrübe kazanmak istiyordun, değil mi?" Emniyet kemerimi bağlıyordum.

"Elbette," dedi Larry.

"Şey, o zaman bu gece kazanacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Arabayı sürerken anlatırım. Şafağa çok fazla zaman kalmadı."

Larry arabayı vitese takıp park yerinden çıktı. Torpidodan yansıyan ışıktan hevesli görünüyordu. Hevesli ve çok ama çok genç.

Otuz Dördüncü Bölüm

Lanetliler Sirki gece olduğu için kapalıydı; yoksa doğrusu sabah olduğu için mi olacaktı? Hava hâlâ karanlıktı ama arabayı deponun önüne park ederken, doğudan şafağın ışığı göğü yıkamaya başlamıştı. Bir saat önce, sirke yakın bir yerlerde bile park edecek yer olmazdı. Ama turistler, vampirler geceyi kapatır kapatmaz ayrılırdı.

Yan gözle Larry'e baktım. Yüzü kurumuş kanla kaplıydı. Benim ki de. Şu ana kadar aklıma bir yere gidip temizlenmek gelmemişti. Batıya bakıp başımı iki yana salladım. Zaman yoktu. Şafak söküyordu.

Girişin üzerinde, sivri dişli palyaçolar hâlâ parlıyor ve dönüyorlardı ama yorgun bir dansı bu. Ya da belki de yorgun olan bendim.

"İçeride ben ne dersem onu yap, Larry. Onların canavar olduklarını unutma; insana ne kadar benzerlerse benzesinler, değiller. Haçını çıkartma, sana dokunmalarına izin verme ve gözlerinin içine bakma."

"Bunları derslerden biliyorum. İki dönem Vampir İncelemeleri almıştım."

Başımı iki yana salladım. "Dersler hiçbir şey, Larry. Bu iş

gerçek. Hakkında bir şeyler okumuş olmak, seni ona hazırlamaz."

"Konuk konuşmacılar oluyordu. Vampirler bile gelmişti."

İç çekip üzerinde durmadım. Kendi başına öğrenmesi gerekiyordu. Herkes gibi. Benim öğrendiğim gibi.

Büyük kapılar kilitliydi. Ben de çaldım. Biraz sonra kapı açıldı. Irving orada duruyordu. Gülümsemiyordu. Kıvırcık saçları kulaklarından dökülen, kafasının tepesinde büyük kel bir alan olan, tombul bir çocuğa benziyordu. Yuvarlak küçük burnun üzerinde ince çerçeveli, yuvarlak gözlük vardı. Biz içeri girerken, gözleri biraz açıldı. Işıkta kan gerçekten olduğu gibi görünüyordu.

"Bu gece neyle uğraşıyordunuz?" diye sordu.

"Ölü diriltiyorduk."

"Bu, yeni animatör mü?"

"Larry Kirkland, Irving Griswold. O muhabirdir, o yüzden söyleyeceğin her şeyi aleyhine kullanabilir."

"Hey, Blake. Sen yapma dediğinde senin ağzından hiçbir şey yazmadım. Hakkımı ver."

Başımla onayladım. "Verdim."

"Sizi aşağıda bekliyor," dedi Irving.

"Aşağıda mı?" dedim.

"Neredeyse şafak sökecek. Yer altında olması gerek."

"Elbette," dedim ama midem düğümlenmişti. Sirkin bodrumuna en son, Nikolaos'u öldürmek için inmiştim. O sabah çok fazla ölüm olmuştu. Çok fazla kan. Bir kısmı benimdi.

Irving, sessiz eğlence parkında önümüzden gidiyordu. Birisi ışıkları açmıştı ama ışıklar loştu. Oyunların kepenkleri kapatılmış, kilitlenmiş, doldurulmuş hayvanların üzeri örtülmüştü. Çubukta mısır ve pamuk helva kokuları havaya aromatik hayaletler gibi yayılmıştı ama kokular azdı ve hafiflemişti.

Üzerinde gerçek boyutlarda bir cadı olan, bir korku tüne-

linin önünden geçtik. Cadı sessizce durmuş, patlak gözleriyle etrafa bakınıyordu. Yeşildi ve burnunun üzerinde bir siğil vardı. Normalin dışında bir şeyleri olan bir cadıyla karşılaş-

mamıştım. Kesinlikle yeşil değillerdi ve siğiller her zaman ameliyatla alınabilirdi.

Sırada ayna labirenti vardı. Karanlıktaki güç testi, her şeyin üzerinde yükseliyordu. "Kendimi tek hissediyorum, / Yalnız dolaşıyorum, / Bir ziyafet salonunda terk edildim, / Işıkları sönmüş, / Desenleri solmuş, / O adam dışında herkes gitmiş," dedim.

Irving dönüp bana baktı. "Thomas Moore, Sakin Gecede Pek Çok Kere."

Gülümsedim. "Başlığını ben hatırlayamamıştım. Sana inanmak zorundayım."

"Çift lisans, gazetecilik ve İngiliz Edebiyatı."

"Eminim ikincisi, muhabir olunca çok işine yaramıştır," dedim.

"Hey, her fırsat bulduğumda etrafa biraz kültür saçıyorum." Sesi alınmış gibiydi ama numara yaptığını biliyordum. Irving'in bana şaka yapması, beni rahatlatmıştı. Hoş ve normaldi. Bu gece, alabileceğim bütün hoşluğa ihtiyacım vardı.

Şafağa bir saat vardı. Bir saatte Jean-Claude ne zarar verebilirdi ki? Sormamak daha iyiydi.

Karşımızda, üzerinde 'Bu Noktadan İleriye Sadece Yetkili Personel Geçebilir' yazan ağır, ahşap bir kapı vardı. İlk defa, yetkili olmamayı dilemiştim.

Bundan sonraki oda, tavandan sarkan tek çıplak bir ampulle aydınlatılmış depoydu. İkinci bir kapının ardında aşağıya inen merdivenler vardı. Merdivenler, üçümüzün de yan yana inebileceği kadar genişti, neredeyse. Sanki yol gösterilmesine ihtiyacımız varmış gibi Irving önden gidiyordu. Aşağısı dışında gidecek bir yer yoktu. Bu kehanet gibi bir şeydi.

Merdivenlerde keskin bir dönüş vardı. Ardında bir kumaş

sesi, bir hareket hissi oldu. Silahımı çıkartıp hazırlandım. Düşünceye gerek yoktu, yılların tecrübesiydi.

"Buna ihtiyacın olmayacak," dedi Irving.

"Sana öyle geliyor."

"Şehrin Efendisi'nin arkadaşın olduğunu zannediyordum," dedi Larry.

"Vampirlerin arkadaşı olmaz."

"Ya orta okul öğretmenlerinin?" Köşeden Richard Zeeman çıktı. Üzerine, içine açık yeşil ve kahverengi bir orman deseni işlenmiş, yeşil yün kazak giyiyordu. Kazak neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Benim üzerimde elbise gibi dururdu. Kolları dirseklerine karar sıyrılmıştı. Kot ve beyaz Nikeları kıyafeti tamamlıyordu. "Jean-Claude seni beklemem için beni yolladı."

"Neden?" diye sordum.

Omuz silkti. "Gergin görünüyordu. Soru sormadım."

"Akıllı adam," dedim.

"Hadi gidelim," dedi Irving.

"Sen de gergin gibisin, Irving."

"O çağırır ve ben itaat ederim, Anita. Ben onun hayvanıyım."

Irving'in koluna dokunmak için uzadım ama o uzaklaştı. "İnsan rolü yapabileceğimi düşünmüştüm ama o, bana bir hayvan olduğumu gösterdi. Sadece bir hayvan."

"Sana bunu yapmasına izin verme," dedim.

Bana baktı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu durduramıyorum."

"Girsek iyi olur. Neredeyse şafak söktü," dedi Richard. Ona sertçe baktım.

Omuz silkti. "Şehrin Efendisi'ni bekletmesek daha iyi olur. Bunu biliyorsun."

Bunu biliyordum. Başımı yukarı aşağı salladım. "Haklısın. Sana kızmaya hakkım yoktu."

"Sağ ol."

Başımı iki yana salladım. "Hadi gidelim."

"Silahı kaldırabilirsin," dedi.

Browning'e baktım. Onun hazır olması hoşuma gidiyordu. Güvenlik için, oyuncak ayıdan daha iyiydi. Silahı kaldırdım. Onu sonra çıkartabilirdim.

Merdivenlerin sonunda, son bir kapı daha vardı... daha küçük, ağır demir bir kilitle kilitli bir kapı. Irving, büyük siyah bir anahtar çıkarttı ve kilide soktu. Kilit, güzel iyi yağlı bir sesle açıldı ve Irving kapıyı itti. Irving'e alt kapının anahtarı verilecek kadar güveniliyordu. Ne kadar derine inmişti ve onu çıkartabilir miydim?

"Bir dakika," dedim.

Herkes bana döndü. İlgi odağı olmuştum. Harika. "Larry'nin, Şehrin Efendisi ile buluşmasını istemiyorum, kim olduğunu bilmesini bile istemiyorum."

"Anita..." diye başlamıştı Larry.

"Hayır, Larry, bu bilgi için bana iki kere saldırıldı. Sadece kim olduğunu bilmek konusu için. Bilmene gerek yok."

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedi.

"Onu dinle," dedi Irving. "Bana da Şehrin Efendisi'nden uzak durmamı söyledi. Ben, kendimi idare edebileceğimi söyledim. Yanılmışım, çok yanılmışım."

Larry kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu, kan lekeli yanaklarına inatçı bir ifade yerleşti. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Irving, Richard, bu konuda söz vermenizi istiyorum. Ne kadar az şey bilirse, o kadar güvende olur."

İkisi de başlarıyla onayladılar.

"Kimse benim ne düşündüğümle ilgilenmiyor mu?" diye sordu Larry.

"Hayır," dedim.

"Lanet olsun, ben çocuk değilim."

"Siz ikiniz sonra kavga edersiniz. Şehrin Efendisi bekliyor."

Larry bir şey söylemek için hazırlanıyordu; ben elimi kaldırdım. "Birinci ders: Asla gergin bir başvampiri bekletme."

Larry tartışmak için ağzını açtı, sonra durdu. "Tamam, sonra tartışırız."

Sonrayı dört gözle beklemiyordum ama Larry ile onu aşırı koruyup korumadığım hakkında tartışmak, onu bu kapının arkasında bekleyenlerden daha iyiydi. Bunu biliyordum. Larry bilmiyordu ama öğrenmek istiyordu ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Otuz Beşinci Bölüm

Tavan karanlığa doğru yükseliyordu. İpeksi bir kumaştan, büyük siyah-beyaz perdeler yukarıdan dökülüp kumaştan duvarlar oluşturuyordu. Küçük, siyah ve gümüş rengi sandalyelerden ufak bir konuşma grubu oluşturulmuştu. Odanın ortasında, koyu renkli ahşap ve camdan bir kahve sehpası vardı. Odadaki tek dekorasyon; siyah vazo içindeki beyaz zambak buketiydi. Oda tam tamamlanmamış gibi duruyordu, sanki duvarların tablolara ihtiyacı var gibiydi. Ama kumaştan duvarlara nasıl tablo asardınız? Jean-Claude'un bir yolunu bulacağından emindim.

Odanın geri kalanının, taş duvarlı mağara gibi bir depo olduğunu biliyordum ama geriye kalan tek şey yüksek tavandı. Yerde siyah halılar bile vardı, yumuşak ve rahat.

Jean-Claude, siyah sandalyelerden birisinde oturuyordu. Sandalyede kaykılmıştı, ayak bileklerini çaprazlamış, ellerini karnı üzerinde kavuşturmuştu. Beyaz gömleği, ön tarafının içini gösterecek kadar ince olması dışında sade ve düz bir takım elbise gömleğiydi. Düğme çizgisi, kolları ve yakası düzdü ama çıplak göğsü ince tülün ardında görünüyordu. Haç

şeklindeki yara izi, soluk teninde kahverengi bir belirginlikteydi.

Marguerite ayaklarının dibinde oturuyordu, kadın başını dizlerine sadık bir köpek gibi dayamıştı. Sarı saçları ve soluk pembe pantolonlu takımı, siyah beyaz odaya hiç uymuyordu.

"Yeniden dekore etmişsin," dedim.

"Birkaç rahat eşya," dedi Jean-Claude.

"Şehrin Efendisi ile görüşmeye hazırım," dedim.

Gözleri açıldı, yüzünde bir soru oluşuyordu.

"Yeni iş arkadaşımın, Şehrin Efendisi ile tanışmasını istemiyorum. Şu an için tehlikeli bir bilgi."

Jean-Claude hiç hareket etmedi. Tek eli Marguerite'nin başını okşarken, sadece bana baktı. Yasmeen neredeydi? Yaklaşan şafağa karşı, bir yerde güvende, tabutunun içine mi kıvrılmıştı.

"Seni... Şehrin Efendisi ile görüşmen için yalnız götüreceğim." Sesi düzgündü ama kelimelerin altındaki kahkahayı sezebiliyordum. Bu, Jean-Claude'un beni ilk kez komik buluşu değildi ve muhtemelen son kez de olmayacaktı.

Zarif bir hareketle kalktı, Marguerite'i sandalyenin dibinde, dizleri üzerinde yalnız bıraktı. Kadın rahatsız olmuş gibi göründü. Ben gülümsedim, o bana kızgın gözlerle baktı. Marguerite'le uğraşmak çocukçaydı ama kendimi iyi hissettiriyordu. Herkesin bir hobiye ihtiyacı vardı.

Jean-Claude karanlığa açılan perdeleri araladı. O zaman odada gizli elektrik ışığı olduğunu fark ettim; duvarların içine yerleştirilmiş, doğrudan gelmeyen ışıklar. Perdelerin arkasında, meşale ışığı dışında bir şey yoktu. Modern dünya ve onun rahatlıklarını geride tutan tek şey, bir parça kumaştı. Ötesinde taş, ateş ve en iyi karanlıkta fısıldanan sırlar vardı.

"Anita?" diye seslendi Larry, arkamdan. Kararsız hatta, korkmuş görünüyordu. Ama odadaki en tehlikeli şeyi beraberimde götürüyordum. Irving ve Richard'la güvende olacak-

tı. Marguerite'in, Yasmeen tasmasını çekmeden bir tehlike olacağını zannetmiyordum.

"Burada kal, Larry, lütfen. Olabildiğince çabuk geri gele-
 ceğim."

"Dikkatli ol," dedi.

Gülümsedim. "Her zaman."

Sırıttı. "Ya, tabii."

Jean-Claude geçmemi işaret etti ve soluk elinin hareketiyle ben de ilerledim. Perde arkamızdan düşüp ışığı engelledi. Karanlık, etrafımızda bir yumruk gibi kapandı. Uzak duvarda meşaleler yanıyordu ama kabaran karalığa erişemiyordu.

Jean-Claude karanlığa doğru yolu gösterdi. "İş arkadaşının bizi duymasını istemeyiz." Sesi, büyüyüp perdelere rüzgar gibi çarpan, karanlık bir fısıltıydı.

Kalbim göğüs kafesimin içinde çarpıyordu. Bunu nasıl yapmıştı? "Bu oyunları etkileyebileceğin birisine sakla."

"Cesur sözler, ma petite ama kalp atışlarını ağzımda hissedebiliyorum." Son kelime tenimin üzerine, sanki dudakları boynumun üzerinde gezinmiş gibi üflenmişti. Kollarımdaki tüyler dikildi.

"Eğer şafağa kadar oyunlar oynamak istiyorsan, benim için sakıncası yok ama Irving, bana saldıran başvampir hakkında bilgi edindiğini söyledi. Edindin mi, yoksa bir yalan mıydı?"

"Sana hiç yalan söylemedim, ma petite."

"Ah, hadi."

"Gerçeğin bir kısmı, yalanlarla aynı şey değildir."

"Sanırım bu nereden baktığına bağlı," dedim.

Başıyla onayladı. "Uzak duvarda, bizi duymayacakları bir yerde oturalım mı?"

"Elbette."

Meşale ışığının aydınlattığı bir çember içine diz çöktü. Işık benim avantajımaydı ve bu hoşuma gitmişti. Ama bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

Sırtımı duvara dayayıp karşısına oturdum. "Evet, Alejandro hakkında ne biliyorsun?"

Bana bakıyordu, yüzünde garip bir bakış vardı.

"Ne?" diye sordum

"Bana, geçen gece olan her şeyi anlat, ma petite, Alejandro hakkındaki her şeyi."

Bana biraz emir gibi gelmişti ama gözlerinde, yüzünde bir şey vardı; bir rahatsızlık, nerdeyse korku. Ki bu aptalcaydı. Jean-Claude, Alejandro'dan neden korkacaktı ki? Gerçekten neden? Ona hatırladığım her şeyi anlattım.

Yüzü dikkatlice ifadesizleşti, güzel ve bir tablo gibi gerçek dışıydı. Renkler hâlâ oradaydı ama hayat, hareket gitmişti. Bir parmağını dudakları arasına koydu ve yavaşça gözden kayboldu. Parmak, ışıkta parlayarak yeniden belirdi. Islak parmağını bana doğru uzattı. Ondan uzaklaştım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Yanağındaki kanı temizleyecektim. Fazlası değil."

"Hiç zannetmiyorum."

İç çekti, belli belirsiz bir sesti ama tenimden hava gibi kaydı. "Her şeyi çok zorlaştırıyorsun.

"Fark etmene sevindim."

"Sana dokunmam gerek, ma petite. Alejandro'nun sana bir şey yaptığını zannediyorum."

"Ne?"

Başını iki yana salladı. "İmkanı olmayan bir şeyi."

"Bilmeceler istemiyorum, Jean-Claude."

"Sende iz bıraktığını düşünüyorum.,"

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana iz bıraktı, Anita Blake, aynı benim gibi, sana birinci izi bıraktı."

Başımı iki yana salladım. "Bu mümkün değil. İki vampir aynı insan hizmetkâra sahip olmaz."

"Aynen öyle," dedi. Bana doğru yaklaştı. "Teoriyi test etmeme izin ver, ma petite, lütfen."

"Teoriyi test etmek de ne demek?"

Fransızca yumuşak ve sert bir şey söyledi. Onu daha önce hiç lanet okurken görmemiştim. "Şafak söktü ve ben yorgunum. Soruların, basit bir şeyi, bütün lanet bir gün boyunca sürdürebilir." Sesi gerçekten kızgındı ama altında yorgunluk ve o korku belirtisi vardı. Onun dokunulamaz bir canavar olması gerekiyordu. Canavarlar diğer canavarlardan korkmazdı.

İç çektim. Olup bitmesi daha mı iyiydi, aynı iğne olmak gibi? Belki. "Tamam. Zamanın hatırına. Ama bana neler olacağı konusunda biraz ipucu ver. Biliyorsun sürprizlerden hoşlanmıyorum."

"Sana önce kendi izlerimi aramak için dokunmalıyım, sonra onunkiler için. Gözlerine bu kadar çabuk yenilmemeliydin. Bunun olmaması gerekiyordu."

"Hadi yap," dedim.

"Dokunuşum o kadar itici mi ki, kendini acı için hazırlıyorsun?"

Yaptığım şey tam anlamıyla bu olduğu için, ne diyeceğimi bilemedim. "Fikrimi değiştirmeden önce şu işi yap, Jean-Claude."

Parmaklarını yeniden dudakları arasına soktu.

"Bu şekilde yapmak zorunda mısın?"

"Ma petite, lütfen.

Soğuk taş duvara sokuldum. "Tamam, daha fazla karışmayacağım."

"Güzel." Önümde diz çöktü. Parmak ucu sağ yanağımda gezdi, geride ıslak bir iz bırakıyordu. Pıhtılaşmış kan, elinin altında pütürlüydü. Sanki öpecekmiş, gibi bana yaklaştı. Bana dokunmasını engellemek için göğsüne dokundum. Gömlek dantelinin altındaki teni sert ve pürüzsüzdü.

Geri kaçtım ve başımı duvara vurdum. "Lanet olsun."

Gülümsedi. Gözleri, meşale ışığında mavi renkte parladı. "Bana güven." Yaklaştı. Dudakları ağzımın üzerinde dolaşıyordu. "Sana zarar vermem." Kelimeleri ağzımın içine yavaşça üfledi.

"Ya, tabii," dedim. Kelimeler hafif ve tereddütlü çıktı.

Dudakları benimkilere sürtündü, sonra usulca ağzıma bastırdı. Öpücük, dudaklarımdan yanağıma kaydı. Dudakları ipek kadar yumuşaktı, çuhaçiçeği kadar sakin, öğlen güneşi kadar sıcaktı. Dudakları, boynumda atan nabza ulaşıncaya kadar yoluna devam ettiler.

"Jean-Claude?"

"Aztek İmparatorluğu bir rüya iken, Alejandro hayattaymış," diye tenime fısıldadı. "İspanyolları karşılarlarken oradaymış. Azteklerin düşüşünü seyretmiş. Herkes ölürken ya da delirirken o hayatta kalmış." Dili çıktı, sıcak ve ıslaktı.

"Kes şunu." Onu ittim. Elimin altında kalp atışını hissettim. Ellerimi boğazına doğru çıkarttım. Boğazındaki nabzı, tenimin altında atıyordu. Başparmağımı pürüzsüz göz kapağının üzerine yerleştirdim. "Çekil, yoksa kaybedersin," dedim. Sesim panik içinde nefes nefeseydi ve daha kötü bir şey... şehvetle doluydu.

Vücudunun üzerimdeki hissi, ellerimin altında oluşu, dudaklarının bana dokunuşu... içimdeki gizli bir parçam bunu istiyordu. Onu istiyordum. Şehrin Efendisi'ni arzuluyordum; ne olmuş? Yeni bir şey değildi. Gözü başparmağımın atında titredi ve ben yapıp yapamayacağımı düşündüm. O gece mavisi kürelerinden birisini çıkartabilir miydim? Onu kör edebilir miydim?

Dudakları tenimin üzerinde hareket etti. Dişleri tenime sürttü, sivri köpek dişlerinin boğazıma sürtünüşünü hissettim. Ve cevap, birden, evet oldu. Parmağı içeriye ittim ve o, rüya ya da bir kabus gibi gitti.

Önümde ayakta duruyordu, aşağıya bakıyordu, gözleri kapkaraydı, beyazı hiç görünmüyordu. Dudakları dişleri üzerine çekilmiş, sivri dişleri görünüyordu. Teni mermer kadar

beyazdı ve içeriden parlıyor gibiydi ama yine de güzeldi.

"Alejandro sana birinci izini vermiş, ma petite. Seni paylaşıyoruz. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama paylaşıyoruz. İki iz sonra benim olacaksın. Üç tane daha ve onun. Benim olman daha iyi, değil mi?"

Yeniden önüme diz çöktü ama bana dokunmamaya özen gösterdi. "Beni, bir kadının bir erkeği arzuladığı gibi arzuluyorsun. Bu, bir yabancının seni zorla almasından daha iyi, değil mi?"

"İlk iki izde, sen de benim rızamı almamıştım. İsteğimle olmamıştı."

"Şimdi izin istiyorum. Üçüncü izi seninle paylaşmama izin ver."

"Hayır."

"Alejandro'ya hizmet etmeyi mi istiyorsun?"

"Hiç kimseye hizmet etmeyeceğim," dedim.

"Bu bir savaş, Anita. Tarafsız olamazsın."

"Neden olmasın?

Ayağa kalktı ve dar daire içinde volta attı. "Anlamıyor musun? Cinayetler benim otoriteme meydan okumak için. Sana iz koyması ayrı bir meydan okuma. Eğer yapabilirse, seni benden alacak."

"Sana ya da ona ait değilim."

"Seni kabul etmeye, inanmaya ikna etmeye çalıştığım şeyi, o boğazına tıkayacak."

"Yani senin izlerin yüzünden bir yaşayanölü çete savaşının ortasındayım."

Gözlerini kırptı ve ağzını açtı, sonra kapattı. "Evet," dedi sonunda.

Ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim." Yanından geçtim.

"Eğer Alejandro hakkında daha fazla bilgi edinirsen, bana bir mektup gönder."

"Bu, sen istediğin için, yok olup gitmeyecektir."

Perdenin önünde durdum. "Lanet olsun, bunu bilmeliydim. Senin beni yalnız bırakmanı o kadar çok istedim ki."

"Eğer burada olmasaydım, beni özlerdin."

"Kendini övmeyi bırak."

"Ve kendine yalan söyleme, ma petite. Ben sana ortaklık vereceğim. O sana kölelik verecek."

"Eğer bu ortaklık saçmalığına gerçekten inansaydın, ilk iki izi bana zorla vermezdin. Sorabilirdin. Tek bildiğim, üçüncü iz benim işbirliğim olmadan verilemiyor." Ona baktım. "Budur, değil mi? Üçüncü iz için, benim yardımıma ya da öyle bir şeye ihtiyacın var. O, ilk iki tanesinden değişik. Seni orospu çocuğu."

"Senin... yardımın olmadan verilen üçüncü iz, sevişmek yerine tecavüz gibi olur. Eğer seni zorla alırsam, sonsuza kadar benden nefret edersin."

Sırtımı ona döndüm ve perdeyi tuttum. "Bu konuda haklısın."

"Alejandro ondan nefret edip etmeyeceğine aldırmaz. Sadece bana zarar vermek istiyor. Senden izin istemeyecektir. Seni sadece alacaktır."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Dün gece baktığın gibi mi?"

Alejandro beni alaşağı etmişti ve ben bunu fark bile edememiştim. Böyle bir şeye karşı nasıl bir korumam olabilirdi? Başımı iki yana salladım ve hızla perdeyi açtım. Işık çok parlaktı, körleşmiştim. Orada durup gözlerimin alışmasını bekledim. Sırtımdan serin bir rüzgar esiyordu. Karanlıktan sonra ışık, sıcak ve sırnaşık gelmişti ama her şey gecenin karanlığındaki fısıltılardan iyiydi. Işıkla körelmek ya da karanlıkla körelmek; ben her seferinde ışığı tercih ederdim.

Otuz Altıncı Bölüm

Larry yerde yatıyordu, başı Yasmeen'nin kucağındaydı. Yasmeen kollarını tutuyordu. Marguerite vücudunu onunki üzerine yapıştırmıştı. Yüzündeki kanı dilinin uzun yavaş hareketleriyle yalıyordu. Richard yere yığılmıştı, yüzünden kan akıyordu. Yerde bir şey vardı. Kıvrılıp hareket ediyordu. Üzerindeki gri tüyler su gibi hareket ediyordu. Bir el yukarı kalktı, sonra solan bir çiçek gibi aşağıya indi, kemikler parlıyordu, etten dışarıya doğru fırlıyordu. Parmaklar kısaldı, etler yeni gelişen etlerin üzerinde yuvarlanıp dökülüyordu. Sadece et vardı, kan yoktu.

Browning'i çekip Yasmeen ile yerdeki şeye aynı anda nişan alabileceğim bir yere geçtim. Sırtımı perdeye verdim ama ondan da uzaklaştım. Bir şeyin içinden uzanması çok kolaydı.

"Onu bırak, hemen."

"Ona zarar vermedik," dedi Yasmeen.

Marguerite, Larry'nin üzerine eğildi; bir eli kasıklarını avuçlamış, okşuyordu.

"Anita!" Gözleri kocaman, teni soluktu; çilleri mürekkep lekeleri gibi görünüyordu.

Yasmeen'nin başının birkaç santim üzerine ateş ettim. Ses keskindi ve yankılandı. Yasmeen bana hırladı. "Tetiği yeniden çekemeden, onun boğazını parçalarım."

Marguerite'in kafasına nişan aldım, mavi gözlerinden birisinin tam üzerine. "Eğer onu öldürürsen, ben de Marguerite'i öldürürüm. Takasa razı mısın?"

"Yasmeen, ne yapıyorsun?" Jean-Claude arkamdan geldi. Gözlerim ona kaydı, sonra Marguerite'e. Jean-Claude bir tehlike değildi, şu an için.

Yerdeki şey, titreyerek dört bacağı üzerinde doğruldu ve sudan çıkmış bir köpek gibi silkindi. Büyük bir kurttu. Hayvanı gür, gri-kahverengi tüyler kaplıyordu, kurt sanki yeni yıkanıp fönlenmiş gibi kabarık ve kuruydu. Halının üzerinde yoğun, sıvı bir havuz oluşmuştu. Etrafa elbise parçaları saçılmıştı.Yerdeki pislikten bir kurt oluşmuştu, yeniden doğmuştu.

Cam ve siyah kahve sehpası üzerinde güzelce yerleştirilmiş yuvarlak ince çerçeveli gözlükler vardı.

"Irving?"

Kurt, yarı havlama yarı hırlama arası bir ses çıkartu. Bu, bir evet miydi?

Irving'in bir kurtadam olduğunu, tanıştığımızdan beri biliyordum ama görmek tamamen yeni bir şeydi. O ana kadar inanmıyordum, gerçekten. Kurdun soluk kahverengi gözlerine bakınca, inanmıştım.

Marguerite, şimdi Larry'nin arkasında yatıyordu, kollarını Larry'nin göğsüne dolanmış, bacakları belini kavramıştı. Vücudunun çoğu Larry'nin arkasına gizlenmişti.

Irving'e bakarak çok zaman kaybetmiştim. Larry'yi riske atmadan, Marguerite'i vuramazdım. Yasmeen yanlarında diz çökmüştü, tek eli Larry'nin saçlarını avuçlamıştı. "Boynunu kırarım."

"Ona zarar vermeyeceksin, Yasmeen," dedi Jean-Claude.

Kahve sehpasının yanında duruyordu. Kurt onun yanına geldi, sessizce hırlıyordu. Parmakları kurdun başın okşadı.

"Köpeklerini geri çek Jean-Claude, yoksa elimin altındaki

ölür." Ne demek istediğini göstermek için, Larry'nin boğazı ince soluk bir çizgi oluncaya kadar başını geri çekti. Larry'nin vampir ısırığını gizleyen yara bandı düşmüştü. Marguerite'in dili çıkmış, gergin yarayı yalıyordu.

Larry'nin boynunu yalarken, Marguerite'i başından vuracağıma bahse girerdim ama Yasmeen de Larry'nin boynunu kırabilirdi ve bunu yapardı. Bu riski alamazdım.

"Bir şeyler yap, Jean-Claude. Sen Şehrin Efendisisin. Senin emirlerine uyması gerek," dedim.

"Evet, Jean-Claude, bana emir ver."

"Burada neler oluyor, Jean-Claude?" diye sordum.

"Beni test ediyor."

"Neden?"

"Yasmeen, Şehrin Efendisi olmak istiyor. Ama yeterince güçlü değil."

"Elimin altındakinin çığlıklarını duymanı engelledim. Richard sana seslendi ama sen hiçbir şey duymadın çünkü ben engelledim."

Richard, Jean-Claude'un tam arkasında duruyordu. Ağzının yanından kan akıyordu. Sağ yanağındaki küçük kesikten yüzüne kan akıyordu. "Onu durdurmaya çalıştım."

"Yeterince fazla çalışmamışsın," dedi Jean-Claude.

"Kendi aranızda sonra tartışırsınız. Şimdi başka problemimiz var," dedim.

Yasmeen güldü. Sesi omurgamda, sanki birisi sırtımdan aşağıya bir kutu solucan dökmüş gibi, gezindi. Titredim ve önce Yasmeen'i vurmam gerektiğine karar verdim. Bir başvampirin, namludan çıkmış bir mermiden hızlı olup olmadığını öğrenecektik.

Yasmeen gülerek, Larry'yi bıraktı ve ayağa kalktı. Margu-

erite hâlâ Larry'yi bırakmamıştı. Larry dizleri ve ellerinin üzerinde doğruldu, kadın ata biner gibi üzerindeydi, kolları ve bacaklarıyla ona sarılmıştı. Gülüyor ve boynunu öpüyordu.

Suratına bütün gücümle bir tekme attım. Larry'nin üzerinden kayıp, yere yığıldı. Yasmeen ileri atıldı ve ben de göğsüne ateş ettim. Jean-Claude koluma vurdu ve mermi boşa gitti.

"Ona canlı ihtiyacımız var, Anita."

Jean-Claude'dan uzaklaştım. "Kadın deli."

"Ama diğer başvampirlerle dövüşürken benim yardımıma ihtiyacı var," dedi Yasmeen.

"Fırsatını bulursa, sana ihanet eder," dedim.

"Ama yine de ona ihtiyacım var."

"Daha Yasmeen'i kontrol edemiyorsan, Alejandro denen herifle nasıl başa çıkacaksın?"

"Bilmiyorum. Duymak istediğin bu muydu? Bilmiyorum," dedi.

Larry hâlâ yerdeydi.

"Ayağa kalkabilecek misin?"

Bana baktı gözleri, dökülmeye hazır yaşlarla parlıyordu. Sandalyelerden birisine tutunup doğrulmaya çalıştı, neredeyse düşüyordu. Kolundan yakaladım, silahım hâlâ sağ elimdeydi. "Hadi, Larry, buradan gidiyoruz.

"Kulağa hoş geliyor." Sesi inanılmaz derecede kısıktı, ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Beraber kapıya doğru ilerledik, Larry'nin yürümesine yardımcı oluyordum, silahım hâlâ odanın içindeki her şeye doğrulmuştu.

"Onlarla git, Richard. Arabalarına güven içinde bindiklerinden emin ol. Ve yeniden başarısızlığa uğrama."

Richard, tehdidi duymamazlıktan geldi ve yanımızdan geçip bizim için kapıyı açtı. Kapıdan, vampirlere ya da kurta-

dama arkamızı dönmeden geçtik. Kapı kapanınca nefesimi verdim, tuttuğumun farkında bile değildim.

"Artık yürüyebilirim," dedi Larry.

Kolunu bıraktım. Elini duvara dayadı ama onun dışında iyi görünüyordu. İlk yavaş göz yaşı yanağından kaydı. "Beni buradan çıkartın."

Silahımı kaldırdım. Burada bir işe yaramazdı. Richard ve ben, Larry'nin göz yaşlarını görmemiş gibi yaptık. Sessizce ağlıyordu. Eğer ona bakmazsanız, ağladığını anlayamazdınız.

Bir şey söylemek istiyordum, herhangi bir şey. Ama ne diyebilirdim? Canavarları görmüştü ve altına dolduracak kadar korkmuştu. Ben de altıma dolduracak kadar korkmuştum. Kim olsa, altına dolduracak kadar korkardı. Artık Larry de bunu biliyordu. Belki bu kadar sıkıntıya değmişti. Belki de değmemişti.

Otuz Yedinci Bölüm

Sabahın ilk ışıkları, dışarıdaki caddeye altın renginde, ağır bir biçimde vurmuştu. Hava serin ve sisliydi. Buradan nehri göremiyordunuz ama hissedebiliyordunuz; hani şu havadaki, nefes almayı kolaylaştıran serinlik hissini.

Larry arabasının anahtarlını çıkarttı.

"Arabayı kullanabileceğinden emin misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Göz yaşları yüzünde kurmuştu ama izleri belliydi. Onları silmekle uğraşmamıştı. Artık ağlamıyordu. Yüzü gayet sertti ama hâlâ Howdy Doody'e benziyordu. Kapısını açıp arabaya bindi ve uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Richard öylece duruyordu. Serin rüzgâr, saçlarını yüzüne savuruyordu. Parmaklarıyla saçlarını yüzünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bu hareket rahatsız edici derecede tanıdıktı. Philip bunu hep yapardı. Richard bana gülümsedi, Philip'in gülümsemesi değildi. Parlak ve açıktı, kahverengi gözlerinin ardında gizli hiçbir şey yoktu.

Ağzının yanındaki ve yanağındaki kan pıhtılaşmaya başlamıştı.

"Hâlâ fırsatın varken çık git, Richard."

"Nereden?"

"Bir yaşayanölü savaşı olacak. Ortada kalmak istemezsin."

"Jean-Claude'un gitmeme izin vereceğini zannetmiyorum." Bunu söylerken gülümsemiyordu. Gülümserken mi, yoksa ciddi görünürken mi daha yakışıklı olduğuna karar veremiyordum.

"İnsanlar, canavarların içinde kendilerini pek iyi idare edemiyorlar, Richard. Fırsatın varken çık git."

"Sen insansın."

Omuz silkti. "Pek çok insan bunu tartışabilir."

"Ben değil." Bana dokunmak için uzandı. Olduğum yerde durdum, geri kaçmadım. Parmak uçları, yanağımın üzerinde gezdi, sıcak ve çok canlıydı.

"Bu gün akşam üstü üçte görüşürüz, tabii eğer çok yorgun olmayacaksan."

Başımı iki yana salladım ve elini yüzümden indirdim. "Kesinlikle kaçırmayacağım," dedim.

Yeniden gülümsedi. Saçları yüzüne uçuştu. Ben saçlarımın ön kısmını kısa tutardım, böylece, çoğu zaman, yüzüme gelmezlerdi. Kademeli kesim harika bir şeydi.

Yolcu tarafındaki kapıyı açtım. "Öğleden sonra görüşürüz."

"Kostümü yanımda getiririm.

"Ben ne olacağım?"

"Bir İç Savaş gelini," dedi.

"Bu çemberli etek anlamına mı geliyor?"

"Her halde."

Yüzümü buruşturdum. "Ve sen ne olacaksın?"

"Bir Konfederasyon subayı."

"Sen pantolon giyeceksin," dedim.

"Elbisenin bana uyacağını zannetmiyorum."

İç çektim. "Minnettar olmadığımdan değil, Richard ama..."

"Çemberli etekler senin tarzın değil?"

"Pek değil."

"Benim teklifim, pislik ve içinde istediğin kadar yuvarlanabileceğin çamurdu. Parti senin fikrindi."

"Eğer yapabilseydim, ben de gitmezdim."

"Seni elbise içinde görmek, bütün bu zahmete değecekmiş gibi görünüyor. Bunun çok nadir bir durum olduğu hissine kapılıyorum."

Larry koltuğa eğildi." Artık gidebilir miyiz? Bir sigaraya ve biraz uykuya ihtiyacım var," dedi.

"Hemen geliyorum." Richard'a doğru geri döndüm ama birden ne diyeceğimi bilemedim. "Sonra görüşürüz."

Başıyla onayladı. "Görüşürüz."

Arabaya bindim, ben emniyet kemerimi bağlamadan, Larry yola çıkmıştı. "Bu acele niye?"

"Buradan mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmak istiyorum."

Ona baktım. Rengi hâlâ soluktu.

"İyi misin?"

"Hayır, iyi değilim." Bana baktı, mavi gözleri kızgınlıkla ışıldıyordu. "Böyle bir şeyden sonra, nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun?"

"Sen de dün gece rahattın. Dün gece ısırılmıştın."

"Ama o başkaydı. O kadın ısırıktan emdi. O..." Elleri direksiyonu o kadar sıkmıştı ki kolları titriyordu.

"Dün gece çok daha kötü yaralanmıştın; bu seferkini daha beter yapan nedir?"

"Dün gece şiddet vardı ama... sapıkça değildi. Dün geceki vampirler bir şey istiyordu. Şehrin Efendisi'nin adını. Bu gecekiler bir şey istemiyorlardı, sadece ..."

"Zalimce davranıyorlardı," diye tamamladım.

"Evet, zalimlerdi."

"Onlar vampir, Larry. Onlar insan değil. Onlar aynı kurallarla oynamıyorlar.

"Beni sırf kapris yapmak için öldürebilirdi."

"Evet, öldürebilirdi," dedim.

"Onların arasında olmaya nasıl katlanabiliyorsun?"

Omuz silktim."Bu benim işim."

"Ve benim de işim."

"Öyle olmasına gerek yok, Larry. Vampir davalarında çalışmayı reddedebilirsin. Diğer animatörlerin çoğu böyle yapıyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır, vazgeçmeyeceğim."

"Neden?" diye sordum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi. 270. karayoluna sapıp güneye devam etti. "Bütün bu olanlardan sonra, nasıl öğleden sonra çıkma planı yapabiliyorsun?"

"Bir hayatının olması gerek, Larry. Eğer bu işin seni canlı canlı yemesine izin verirsen, asla başaramazsın." Yüzünü inceledim. "Ve soruma cevap vermedin."

"Ne sorusu?"

"Vampir infazcısı olma fikrinden neden vazgeçmiyorsun?"

Larry tereddüt etti, araba kullanmaya konsantre oldu. Birden, arabaları geçme konusuyla çok yakından ilgilenmeye başladı. Tren yolu köprüsünün altından geçtik, iki tarafımızda da depolar vardı. Pek çoğunun pencereleri kırıktı. Üzerimizdeki köprüden pas akıyordu.

"Şehrin güzel yerlerinden birisi," dedi.

"Soruyu atlatıyorsun. Neden?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Aileni sordum; hepsinin hayatta olduğunu söyledin. Ya arkadaşların? Vampirler bir arkadaşını mı katletti?"

Yan gözle bana baktı. "Bunu niye sordun?"

"Belirtilerini biliyorum, Larry. O canavarları öldürmeye kararlısın çünkü bir garezin var, değil mi?"

Omuzları çöktü ve dümdüz ileriye baktı. Çenesindeki kaslar gerilip gevşiyordu.

"Konuş benimle, Larry," dedim.

"Bin beş yüz kişinin yaşadığı, küçük bir kasabadan geliyorum. Üniversitenin ilk yılında oradan ayrıyken, on iki kişi, bir vampir sürüsü tarafından öldürüldü. Onları tanımıyordum. Hiçbirisini, gerçekten. Karşılaştığımızda merhaba diyecek kadar, o kadar."

"Devam et."

Bana yan gözle baktı. "Noel tatilinde cenazelere gittik. Bütün o tabutlar, bütün o aileler. Babam doktordu ve hiçbirisine yardım edemedi. Hiç kimse onlara yardım edemedi."

"Davayı hatırladım. Elbert, Wisconsin, üç yıl önceydi, değil mi?" dedim.

"Evet, nereden biliyorsun?"

"Tek bir vampir için on iki kurban çok fazla. Gazetelere çıkmıştı. İş için tuttukları vampir avcısı Brett Colby'di.

"Onunla hiç tanışmadım. Ama bizimkiler bana anlattılar. Ondan, kasabaya gelip kötü adamları temizleyen bir kovboymuş gibi bahsediyorlardı. Beş vampiri bulup öldürmüştü. Hiç kimse yapamazken, kasabaya o yardım etmişti."

"Eğer insanlara yardım etmek istiyorsan, sosyal hizmetler görevlisi ya da doktor ol."

"Ben bir animatörüm; vampirlere karşı doğal bir direncim var. Sanırım Tanrı beni onları avlamam için görevlendirdi."

"Yapma, Larry, sakın dini bir sefere çıkma, sonunda ölürsün."

"Sen bana öğretebilirsin."

Başımı iki yana salladım. "Larry, bu kişisel bir şey değil. Kişisel olamaz. Eğer duygularını araya sokarsan ya ölürsün ya da delirir gidersin."

"Öğrenirim, Anita."

Profiline baktım. Çok inatçı görünüyordu. "Larry..." Dur-

dum. Ne diyebilirdim? Bizi bu işe sokan neydi? Belki onun sebepleri benimkiler kadar iyiydi, belki de daha iyiydi. Bu, Edward'da olduğu gibi, sadece öldürmeyi sevmek değildi. Ve

Tanrı biliyor ya, yardıma ihtiyacım vardı. Zavallı küçük ben için çok fazla vampir vardı.

"Pekala, sana öğreteceğim ama ne dersem, hemen yapacaksın. Tartışma yok."

"Sen ne dersen, patron." Bana dönüp gülümsedi, sonra hemen yola baktı. Kararlı, rahatlamış ve genç görünüyordu.

Ama hepimiz bir zamanlar gençtik. Ama bu da, masumiyet ve adil olmayı istemek gibi geçip gidiyordu. Sonunda geriye sadece hayatta kalma içgüdüsü kalıyordu. Larry'e bunu öğretebilir miydim? Ona nasıl hayatta kalınacağını öğretebilir miydim? Tanrım, lütfen, öğretmeme izin ver ve onun ellerimde ölmesine izin verme.

Otuz Sekizinci Bölüm

Larry beni apartmanımın önüne saat 9:05'te bıraktı. Uyku zamanımı çoktan geçmiştim. Spor çantamı arka koltuktan aldım. Animatörlük malzemelerimi bırakmak istemiyordum. Arka kapıyı kilitleyip kapattım, sonra kapıdan eğilip, "Saat beşte burada görüşürüz, Larry. Yeni arabamı alıncaya kadar şoförlük işi senin."

Başıyla onayladı.

"Eğer eve geç gelirsem, Bert'in seni yalnız göndermesine izin verme, tamam mı?"

O zaman bana baktı. Yüzü okuyamadığım, derin düşüncelerle doluydu. "Kendi başımın çaresine bakamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Başının çaresine bakamayacağını biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemedim. "Bu işteki ikinci gecendi, kendine ve bana biraz zaman tanı. Sana vampirleri nasıl avlayacağını anlatacağım ama asıl işimiz ölü diriltmek. Bunu hatırlamaya çalış."

Başıyla onayladı.

"Larry, eğer kötü rüyalar görürsen, çok üzerinde durma. Ben de bazen görüyorum."

"Elbette," dedi. Arabayı vitese taktı ve ben de kapıyı kapatmak zorunda kaldım. Sanırım artık konuşmak istemiyordu. Şimdiye kadar gördüklerimizin hiçbirisi bana kabus gör-

dürmezdi ama Larry hazırlıklı olmalıydı, tabii ki basit kelimeler, birisini yaptığımız işe hazırlayabilirse.

Bir aile, gri münübüslerini soğutucular ve piknik malzemeleriyle dolduruyordu. Adam gülümsedi. "Böyle günler artık çok yok sanırım."

"Sanırım haklısın." Yüzünü devamlı görüp adını bilmediğiniz insanlarla yaptığınız, hoş bir sohbetti bu. Komşuyduk, o yüzden birbirimize, merhaba ve güle güle diyorduk, başka bir şey yoktu. Böylesini seviyordum. Eve geldiğimde, birisinin gelip bir fincan şeker istemeye gelmesini istemezdim.

Tek ayrıcalık, Bayan Pringle'daydı ve o benim yalnız kalma ihtiyacımı anlıyordu.

Dairemin için sıcak ve sessizdi. Kapımı kilitleyip ona yaslandım. Ah, evim. Deri ceketimi kanepenin arkasına atar atmaz, parfümün kokusunu aldım. Kokusu çiçek gibiydi ve şu gerçekten pahalı markaların taşıdığı, pudramsı aroması vardı. Benim markam değildi.

Browning'i çekip sırtımı duvara dayadım. Yemek odası tarafından bir adam çıktı. İnce ve uzundu, siyah saçları son dönem modası, önleri kısa arkaları uzun kesilmişti. Öylece duruyordu, duvara yaslanmış, kollarını göğsü üzerinde kavuşturmuş, bana gülümsüyordu.

Başka bir adam, kanepenin arkasından çıktı, daha kısa, daha kaslı ve sarışındı, o da gülümsüyordu. Kanepeye oturdu, elleri görebileceğim bir yerdeydi. İkisinde de silah yoktu, en azından göremiyordum.

"Siz de kimsiniz?

Uzun boylu, zenci bir adam yatak odasından çıktı. İnce bir bıyığı vardı, gözleri güneş gözlüğünün arkasında gizliydi.

Yanından lamia çıktı. İnsan formundaydı ve dünkü kırmı-

zı kıyafetini giyiyordu. Bugün ayrıca, kızıl topuklu ayakkabılar giymişti ama başka bir şey değişmemişti.

"Sizi bekliyorduk, Bayan Blake."

"Bu adamlar kim?"

"Haremim."

"Anlamadım."

"Onlar bana ait." Kırmızı tırnaklarını, adamın kolunda ince kan izleri bırakacak kadar sert gezdirdi. Adam sadece gülümsedi.

"Ne istiyorsun?"

"Bay Oliver sizi görmek istiyor. Sizi almamız için bizi yolladı."

"Evinin nerede olduğunu biliyorum. Oraya kendim de gidebilirim."

"Oh, hayır, taşınmamız gerekti," dedi, odanın içine süzüldü. "Dün, yaramaz bir ödül avcısı, Oliver'ı öldürmeye çalıştı."

"Hangi ödül avcısı?" Acaba Edward mıydı?

Elini salladı. "Resmi olarak tanıştırılmadık. Oliver onu öldürmeme izin vermedi, O da kaçtı, bizim de taşınmamız gerekti."

Akla yatkın gelmişti ama... "Şimdi nerede?"

"Sizi ona götüreceğiz. Araba dışarıda bekliyor."

"Beni almaya, neden Inger gelmedi."

Omuz silkti. "Oliver emir verir, ben de uygularım." Hoş yüzünden bir bakış geçti... nefretti.

"Ne kadar zamandır senin efendin?"

"Çok uzun zamandır," dedi.

Hepsine baktım, silahım hâlâ elimdeydi ama belli birisine yöneltilmemişti. Bana zarar vereceklerini söylememişlerdi. Öyleyse neden silahı kaldırmak istemiyordum? Çünkü lamianın neye dönüştüğünü görmüştüm ve bu, beni korkutmuştu.

"Oliver neden beni bu kadar erken görmek istedi?"

"Cevabınızı duymak istiyor."

"Ona Şehrin Efendisi'ni verip vermemeye, henüz karar
 vermedim."

"Tek bildiğim sizi getirmemi istediği. Eğer getirmezsem, o kızar. Cezalandırılmak istemiyorum, Bayan Blake; lütfen bizimle gelin."

Bir lamia'yı nasıl cezalandırırdın? Öğrenmenin bir tek yolu vardı. "Seni nasıl cezalandırıyor?"

Lamia bana baktı. "Bu, çok kişisel bir soru."

"Öyle olsun istememiştim."

"Unutun gitsin." Bana doğru süzülerek geldi. "Gidelim mi?" Tam önümde durdu, bana dokunacak kadar yakındı.

Silahım dışarıda kendimi çok aptal gibi hissetmeye başlamıştım, o yüzden kaldırdım. Beni tehdit eden yoktu. Alışılmadık bir yaklaşımdı.

Normal şartlarda, onları arabamla takip etmeyi teklif ederdim ama arabam bozulmuştu. Yani... eğer Oliver ile buluşmak istiyorsam, onlarla gitmek zorundaydım.

Oliver'la buluşmak istiyorum. Ona Jean-Claude'u vermek istemiyordum ama Alejandro'yu vermek istiyordum. Ya da en azından, Alejandro'ya karışı ondan yardım isteyebilirdim. Ayrıca ona saldıranın Edward olup olmadığını da öğrenmek istiyordum. Bu işte çok kalabalık değiliz. Başka kim olabilirdi ki?

"Tamam, hadi gidelim," dedim. Deri ceketimi kanepenin üzerinden alıp kapıyı açtım. Hepsine kapıyı işaret ettim. Adamlar hiçbir şey söylemeden çıktılar, ardından Lamia.

Kapıyı arkamızdan kilitledim. Kibarca beni holde beklediler. Lamia zenci adamın koluna girdi. Gülümsedi. "Çocuklar, biriniz hanfendiye kolunu uzatsın."

Sarışın ve siyah saçlı bana döndüler. Siyah saçlı gülümsedi. Son kullanılmış arabamı aldığımdan beri, bu kadar gülümseyen insanla bir arada olmamıştım.

İkisi birden kollarını uzattılar, eski bir film gibiydi. "Kusura bakmayın, beyler, bir kavalyeye ihtiyacım yok."

"Onları centilmen olarak yetiştirdim, Bayan Blake; fırsatı kaçırmayın. Bugünlerde gerçek bir centilmen bulmak çok zor."

Bunu tartışamazdım ama aşağı inmek için yardıma da ihtiyacım yoktu. "Minnettarım ama böyle iyiyim."

"Nasıl isterseniz, Bayan Blake." İki adama döndü. "Siz ikiniz, Bayan Blake'e özel ilgi gösterin." Bana döndü. "Bir kadının her zaman birden fazla erkeği olmalı."

Omuz silkmemek için kendimi zor tuttum. "Sen nasıl istersen."

Hoş bir şekilde gülümsedi ve adamının kolunda, holde ilerledi. İki adam bir şekilde beni aralarına aldılar. Lamia omzu üzerinden benimle konuştu. "Ronald benim özel sevgilim. Onu paylaşamam; kusura bakma."

Gülümsemek zorunda kaldım. "Önemli değil, aç gözlü değilim."

Güldü; kikirdemeye benzeyen tiz, neşeli bir sesti. "Aç gözlü değilim; ah bu çok güzel, Bayan Blake ya da sana Anita diyebilir miyim?"

"Anita olur."

"O zaman senin de bana Melanie demen gerekiyor."

"Elbette," dedim. Onu ve Ronald'ı holde takip ettim. Sarışın ve Sırıtkan iki yanımda peşimdeydi, takılır da, bileğimi incitirim diye dibime girmişlerdi. İçimizden birisi düşmeden, merdivenlerden inemezdik.

Sarışına döndüm. "Sanırım senin koluna gireceğim." Sırıtkana döndüm. "Biraz mesafe alabilir miyiz?"

Yüzünü buruşturdu ama geri çekildi. Sol kolumu Sarışın'ın bekleyen koluna taktım. Pazısı elimin altında şişti. Kendini kasıyor mu, yoksa sadece kaslı mıydı anlayamadım. Ama yalnız sırıtkan arkamızdan gelirken, sağ salim aşağıya indik.

Lamia ve Ronald büyük, siyah bir Lincoln Conitnental'ın yanında bekliyorlardı. Ronald, kapıyı lamia için açık tutup şoför koltuğuna geçti.

Sırıtkan, kapıyı açmak için ileri atıldı. Öyle yapacağını nasılsa biliyordum? Genelde böyle şeylerden rahatsız olurdum ama bütün olan biten çok garipti. Eğer bugün başıma gelecek en kötü şey, aşırı istekli erkeklerin benim için kapı açması olacaksa, benim için hava hoştu.

Sarışın yanıma oturdu, beni ortaya doğru kaydırdı. Diğeri arabanın etrafından koşup diğer taraftan bindi. İkisinin arasında tost olacaktım. Ne büyük sürpriz.

Melanie adındaki lamia koltuğunda döndü, çenesini elinin altına koydu. "Yolda keyfine bak. İkisi de çok iyidir."

Neşeli gözlerinin içine baktım. Ciddi görünüyordu. Sırıtkan kolunu koltuğun arkasına attı, omzumu okşuyordu. Sarışın elimi tutmaya çalıştı ama ben elimi kurtardım. O da dizime dokunmaya razı oldu. Pek iyi bir gelişme değildi.

"Açık alanda sevişmeye pek alışık değilim," dedim. Sarışının kolunu kucağına geri koydum.

Sırıtkan'ın kolu omzuma dolandı. Koltukta ikisinden de uzaklaşmak için ileri kaydım. "Onları geri çek," dedim.

"Çocuklar, kız ilgilenmiyor.".

Adamlar benden uzaklaştı, arabada kendi taraflarına gidebildikleri kadar gittiler. Bacakları hâlâ kibarca benimkilere dokunuyordu ama en azından başka bir şeyleri dokunmuyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Eğer yolda fikrini değiştirirsen, onlara söylemen yeterli. Emir almayı çok severler; değil mi, çocuklar?"

İki adam gülerek, başlarıyla onayladılar. Vay, mutlu küçük bir gruptu bu. "Fikrimi değiştireceğimi zannetmiyorum."

Lamia omuz silkti. "Nasıl istersen, Anita ama çocuklara en azından bir hoşça kal öpücüğü vermezsen, ikisi de çok üzülürler."

Bu iş garipleşiyordu, yo hayır, daha da garip oluyordu. "İlk buluşmada asla öpüşmem."

Lamia güldü. "Ah, bu hoşuma gitti. Değil mi, çocuklar?" Üçü birden onaylayan sesler çıkarttılar. Eğer onlardan isterse, oturup yalvaracakları hissine kapıldım. Hav, hav. İğrençti.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

270. karayolundan güneye gittik. Yolun iki yanında derin, içi otlarla kaplı hendekler ve küçük ağaçlar vardı. Tepelerin üzerinde birbirinin aynısı evler vardı. Çitler, küçük bahçelerini birbirinden ayırıyordu. Pek çok bahçeyi büyük ağaçlar kaplamıştı. İki yüz yetmişinci, St. Louis'i boydan boya geçen ana kara yoluydu ama her zaman yeşil tabiat, açık alan hissi vardı; açık arazinin rahatlatıcı yayılışı hiç kaybolmuyordu.

70. Batı karayoluna sapıp St. Charles'a yöneldik. Arazi, iki tarafta da uzun, düz tarlalara dönüştü. Mısırlar serpilmiş, altın rengine bürünmüştü; hasada hazırdı. Tarlaların ilerisinde camdan modern bir binanın üzerinde, piyano ve kapalı alan golf takımları reklamları vardı. Blanchette Köprüsüne doğru, terk edilmiş bir SAM's Wholesale ve bir ikinci el araba galerisi vardı.

Yolun solunda, seli engellemek için çaprazlar halinde içi su dolu kanallar yapılmıştı. Endüstri ilerledikçe, binalar yükselip cama dönüşmüşlerdi. Yola en yakın yerde, önündeki fıskiyeli havuzuyla Omni Oteli vardı.

Solda, hâlâ sık sık sel altında kalan ve yakında kesilip yer-

lerine binalar yapılacak ağaçlar vardı. Biz St. Charles'a girerken, ağaçlar Missouri Nehrine kadar uzanıyor, karşı kıyıda da devam ediyordu.

St. Charles'ı sel basmazdı, o yüzden orada yerleşim vardı;
apartmanlar, alışveriş merkezleri, lüks hayvan pazarları, bir sinema salonu, Drug Emporium, Old Country Buffet ve Appleby's vardı. Arazi, reklam panolarının ve Red Roof Inns'in arkasında kayboluyordu. Missouri Nehri'nin hemen arkada olduğunu ve buranın eskiden bir orman olduğunu hatırlamak zordu. Binalar yüzünden, araziyi görmek de öyleydi.

Sıcak arabada oturmuş, sadece asfalttaki tekerlek sesleri ve ön koltuktan gelen mırıltıları dinlerken, ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. İki adamın arasında sıkışmış olmama rağmen, bir süre kestirmeye hazırdım. Esnedim.

"Ne kadar uzaktayız?" diye sordum.

Lamia koltuğunda arkasını döndü "Sıkıldın mı?"

"Henüz uyuyamadım. Sadece yolcuğun ne kadar süreceğini merak ediyorum."

"Seni zahmete soktuğumuz için çok üzgünüm," dedi. "Çok uzakta değiliz, değil mi, Ronald?"

Ronald başını iki yana salladı. Onunla tanıştığımdan beri bir kelime bile söylememişti. Konuşabiliyor muydu?

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" Soruyu cevaplamak ister gibi bir halleri yoktu, Ben de başka türlü sormuştum.

"St. Peters'ın yaklaşık 45 dakika dışına."

"Wentzville yakınları mı?" diye sordum

Başıyla onayladı.

Oraya ulaşmamız bir saat sürecekti ve iki saatte dönüş yolu. Bu durumda eve dönmem öğlen 1:00'i bulacaktı. İki saat uyku. Harika.

St. Charles'ı arkamızda bıraktık ve arazi yeniden belirginleşti... her iki tarafımızda dikenli telli çitlerin arkasında tarlalar vardı. Hayvanlar alçak tepelerde otluyorlardı. Medeniye-

te dair tek işaret, karayoluna yakın bir benzin istasyonuydu. Yoldan çok uzakta, yola doğru uzanan harika bir yeşil bahçeye sahip bir ev vardı. Atlar, çimenin üstünde zarafetle koşuyordu. Zarif evlerden birinin önünde duracağız diye bekledim ama hepsini tek tek geçtik.

En sonunda dar bir yola girdik, girişteki tabela o kadar paslı ve yıpranmıştı ki, okuyamadım. Yol dardı ve aniden bozuldu. Her iki tarafta da hendekler belirmeye başladı. Çimen, zararlı otlar, yılın son altın başakları adam boyu uzamış, yola vahşi bir görünüm veriyorlardı. Kurumuş ve sararmış bir fasulye tarlası, hasat edilmeyi bekliyordu. Dar çakıllı yollar otların arasında beliriyor, paslanmış potsa kutuları orada evler olduğunu gösteriyordu. Fakat evlerin çoğu, ağaçların arkasında belli belirsiz bir haldeydi. Kır kırlangıçları, yolun üstünde yükselip dalıyorlardı. Asfalt birdenbire bitti ve araba çakıl yola girdi.

Çakıllar arabanın altına çarpıp takırdıyordu. Ağaçlı tepeler yolun etrafını sarmaya başlamıştı. Etrafta hâlâ birkaç ev vardı, fakat azalıyor ve aralarındaki mesafe artıyordu. Nereye gidiyorduk?

Çakıllar bittiğinde yol, sadece ortasında taşlık, kırmızı çamurla kaplandı. Derin tekerlek izleri arabanın tekerleklerini yutuyordu. Araba zıpladı ve çamurun içinde yolunu buldu. Bu, onların arabasıydı. Eğer onu araba izlerinin üstünde sürerek harap etmek istiyorlarsa, bu onların bileceği bir şeydi.

En sonunda çamur yol bile, sert kayalıkların yakınlarında bitti. Kayaların bazıları araba kadar büyüktü. Araba durdu. Ronald'ın bile üstünden arabayla geçemeyeceği şeyler olduğunu anlayıp rahatlamıştım.

Lamia bana doğru döndü. İçtenlikle gülümsüyordu. Gereğinden fazla güler yüzlüydü. Bir şeyler yanlıştı. Hiç kimse bu kadar güler yüzlü olmazdı, bir şey istemediği sürece. Büyük bir şey. Lamia ne istiyordu? Oliver ne istiyordu?

Lamia arabadan çıktı. Adamlar onu eğitimli köpekler gibi takip ettiler. Ben tereddüt ettim ama buraya kadar gelmiştim; ayrıca böylelikle Oliver'ın da ne istediğini öğrenebilirdim. Her zaman hayır diyebilirdim.

Lamia tekrar Ronald'ın koluna girdi. Yüksek topuklu ayakkabılarla, böyle taşlı bir zeminde mantıklı bir önlemdi. Küçük Nikelarımla, yardıma ihtiyaç duymuyordum. Sarışın ve Sırıtkan yardım etmek için kollarını uzattılar; onları görmemezlikten geldim. Bu kadar yapmacıklık yeterdi. Yorgundum ve dünyanın bir ucuna sürüklenmekten hoşlanmıyordum. Jean-Claude bile, beni ıssız bir orman köşesine sürükleyememişti. O bir şehir çocuğuydu. Elbette Oliver da bana bir şehir çocuğu izlenimi vermişti. Belli ki bir vampirin nasıl biri olduğu ilk buluşmada anlaşılmıyordu.

Taşlık arazi, bizi bir tepe yamacına getirdi. Birçok kaya parçası, tepenin kenarında ufalanmış ve kırılmış bir yığın oluşturuyordu. Ronald, Melanie'yi kucağına aldı ve onu kötü zeminde taşıdı.

Ben adamları daha teklif edemeden durdurdum. "Kendim gidebilirim, yine de teşekkürler."

Hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. "Melanie bize seninle ilgilenmemizi söyledi. Taşlarda kayıp düşersen, bize kızacaktır," dedi Sarışın.

Esmer olan başıyla onayladı.

"Ben idare ederim çocuklar, gerçekten." Ne yapacaklarını görmek için beklemeden, önlerinden yürüdüm. Küçük taşlarla kaplı zemin tehlikeliydi. Kendimden büyük bir kayaya doğru tökezledim. Adamlar hemen arkamdaydı, eğer düşersem, beni tutmak için kollarını açmışlardı. Daha önce, bu derece paranoyak birileriyle randevum olmamıştı.

Birisi küfür etti ve arkamı dönüp baktığımda, esmeri yere serilmiş vaziyette gördüm. Kendimi tutamadım, güldüm. Yetişmeleri için beklemedim. Bana yeterince bakıcılık etmiş-

lerdi ve bugün hiç uyuyamamış olma düşüncesi, beni kötü bir ruh haline sokuyordu. Yılın en büyük gecesi geliyordu ve ben çok yorgun olacaktım. Oliver'ın söyleyecek çok önemli
 bir şeyi olsa iyi olurdu.

Büyük bir moloz yığının çevresinde siyah bir yarık vardı, bir mağara. Ronald, lamiayı beni beklemeden içeri taşıdı. Bir mağara mı? Oliver bir mağaraya mı taşınmıştı? Nedense bu benim aklımda kalan modern, güneşli çalışma odasındaki haline uymuyordu.

Mağaranın girişinde az da olsa ışık vardı ama birkaç metre sonra içerisi kararıyordu. Işığın kenarında, ne yapacağımdan emin olmayan bir halde bekledim. İki bakıcım arkamdan geldiler. Ceplerinden küçük el fenerleri çıkarttılar. El fenerlerinden çıkan ışık, mağaranın karanlığına karşı acınacak derecede zayıf görünüyordu.

Sarışın ön tarafı aldı; Sırıtkan arka tarafı. Ben, onların ince ışık huzmelerinin ortasında yürüdüm. İnce bir su akıntısı, ayaklarımı takip ediyor ve taşlara takılıp düşmemi engelliyordu ama tünelin büyük bir kısmı pürüzsüz ve düzgündü. Su sızıntısı, zeminin ortasından gidiyor ve taşların içine doğru sakin yolculuğunu yapıyordu. Karanlığın içinde kaybolan tavana baktım. Bütün bunlar su tarafından yapılmıştı. Etkileyici.

Serin ve nemli hava yüzüme vuruyordu. Deri ceketim üstümde olduğu için mutluydum. Burası asla daha sıcak olmazdı ama asla daha soğuk da olmazdı. Bu yüzden atalarımız mağaralarda yaşamışlardı. Yıl boyu ısı kontrolü.

Sola doğru dönen bir geçide ulaştık. Suyun yankılanan sesi karanlıkta gümbürdüyor ve çağlıyordu. Çok fazla su vardı. Sarışın, ışığını sol tarafta kalan, geçidin çoğunu dolduran dereye çevirdi. Dere karanlıktı, derin ve soğuk görünüyordu.

"Çizmelerimi getirmedim," dedim.

"Ana yolu takip ediyoruz," dedi Sırıtkan. "Onunla uğraş-

ma. Hanfendi bundan hoşlanmaz." Yüzü yarı aydınlıkta çok ciddi görünüyordu.

Sarışın omuzlarını silkti, sonra ışığını ileri yöneltti. Su yelpaze şeklinde kenara sıçrıyordu ama yine de her iki tarafta kuru taşlar mevcuttu. Ayaklarım ıslanmak zorunda kalmayacaktı, şimdilik.

Duvarın sol tarafına geçtik. Dengemi sağlamak için duvara döndüm ve derhal çekildim. Duvarlar, su ve eriyen mineraller yüzünden yapışkandı.

Sırıtkan bana güldü. Sanırım gülmek serbestti.

Ona kaşlarımı çatıp şöyle bir baktım, sonra elimi tekrar duvara koydum. O kadar da rahatsız edici değildi. Sadece şaşırmıştım. Önceden daha kötülerine dokunmuştum.

Büyük bir yükseklikten gürleyen suyun sesi karanlığı dolduruyordu. Yukarıda bir şelale vardı; bunu bilmek için gözlere ihtiyacım yoktu.

"Sence şelale ne kadar yüksektir," diye sordu Sarışın.

Karanlığı dolduran gürültü etrafımızı sardı. Omuzlarımı silktim. "Beş, on metre, belki daha fazla."

Işığını su akıntısına tuttu, yaklaşık on santimetre yüksekten akıyordu. Küçük şelale, küçük dereyi besliyordu. "Mağara sesi çeker ve onun bir gök gürültüsü gibi duyulmasını sağlar," dedi.

"Güzel numara," dedim.

Geniş bir kaya tabakası, küçük şelaleleri taş bir zemine taşıyordu. Lamia, kaya tabakasının kenarına oturdu, yüksek topuklu ayakkabılarını aşağıya salladı. İki buçuk metre kadar yükseklikteydi ama tavan, üstünden karanlığa doğru dimdik yükseliyordu. Su sesinin yankılanmasını bu sağlıyordu.

Ronald arkasında, bir koruma gibi, kolları önünde kavuşturmuş duruyordu. Yanlarında, mağaranın derinliklerindeki küçük derenin kaynağına giden, geniş bir giriş vardı.

Sarışın yukarı tırmandı ve bana elini uzattı.

"Oliver nerede?"

"Biraz ileride" dedi lamia. Sanki anlamadığım bir şaka varmış gibi, sesinde hafif bir alaycılık vardı gibi. Muhtemelen acısı benden çıkacaktı.

Sarışın'ın elini görmezden geldim ve kayaya kendim çıktım. Ellerim, soluk kahverengi çamur ve suya bulanmıştı; balçık için ideal bir karışımdı. Ellerimi kotuma silme isteğime karşı koyup şelaleleri besleyen küçük su havuzuna eğildim. Su buz gibi soğuktu ama ellerimi yıkadım ve kendimi daha iyi hissettim. Ellerimi kotumda kuruladım.

Lamia adamlarıyla bir aile fotoğrafına poz verir gibi oturdu. Birini bekliyorlardı. Oliver. Neredeydi?

"Oliver nerede?"

"Korkarım gelemeyecek." Ses ileriden, mağaranın derinliklerinden gelmişti. Bir adım geriledim, fakat kayanın kenarından düşmeden daha fazla gidemezdim.

İki el feneri, küçük spot ışıkları gibi girişe döndü. Alejandro ışığa doğru yürüdü. "Bu gece Oliver'la görüşemeyeceksiniz, Bayan Blake."

Başka bir şey daha olmadan elimi silahıma götürdüm. Işıklar söndü ve bir başvampir, bir lamia ve üç düşman adamla zifiri karanlıkta kalmıştım. İyi günlerimden biri değil.

Kırkıncı Bölüm

Dizimin üzerine çöktüm, silahım hazır ve bedenime yakındı. Karanlık, kadife kadar yoğundu. Suratımın önündeki elimi göremiyordum. Gözlerimi kapattım, duymaya odaklandım. İlerde; taşta öten ayakkabı sesi vardı. Yakınımda hareket eden birisinin hava akımını hissettim. On üç gümüş mermim vardı. Birazdan, gümüş mermilerin lamiaya zarar verip vermediğini öğrenecektik. Alejandro, daha şimdiden göğsüne bir gümüş mermi yemişti ama doymuş olacağını zannetmiyordum.

Derin bir boka batmıştım.

Ayak sesleri neredeyse dibime gelmişti. Yakınımdaki bedenleri hissedebiliyordum. Gözlerimi açtım. Ebonit bir kürenin içine bakıyor gibiydim, tamamen karanlıktı. Ama yakınımda birisinin durduğunu hissedebiliyordum. Silahı karın boşluğuna ya da daha aşağıya kaldırıp dizlerimin üzerinde ateş ettim.

Silahtan çıkan ışıklar karanlıkta şimşek gibiydi, mavi alevden şimşekler. Sırıtkan, parlayan ışıkla yere düştü. Onun köşeden düşüş sesini duydum, sonra hiçbir şey. Karanlık dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Eller bileklerimden yakaladı ve ben hiçbir şey duymamıştım. Bu, Alejandro'ydu. Beni doğrulturken, ben de çığlık atıyordum.

"Küçük silahın bana zarar veremez," dedi. Sesi yumuşak ve yakındı. Silahımı almamıştı. Ondan korkmuyordu. Korkması gerekirdi.

"Oliver ve Şehrin Efendisi öldüğü zaman, Melanie'ye özgürlüğünü vaat ettim. Sana sonsuz hayat, sonsuz gençlik vaat ediyorum ve hayatta olacaksın."

"Bana birinci izi verdin."

"Bu gece de ikinciyi vereceğim," dedi. Sesi yumuşaktı, Jean-Claude'unkiyle kıyasladığımda sıradandı ama karanlığın ve kollarımı tutan ellerinin inandırıcılığı, kelimeleri olduğundan daha etkili yapıyordu.

"Ya ben senin insan hizmetkârın olmak istemezsem."

"O zaman seni yine de alırım, Anita. Bu kayıp, Şehrin Efendisi'ne yine de zarar verir. Adam ve güven kaybettirir. Ah, evet, Anita, seni alacağım. Bana kendi isteğinle katıl, o zaman bu zevkli olur. Ya da bana karşı çık ve acı çek."

Sesini dinleyerek silahımla boğazına nişan aldım. Eğer omurgasını kopartırsam, bin yaşın üzerinde olsun olmasın, ölebilirdi. Belki. Lütfen, Tanrım.

Ateş ettim. Mermi boğazına isabet etti. Geri sıçradı ama kollarımı bırakmadı. Boğazına iki mermi daha ve bir tane de çenesine, o zaman beni itti, haykırıyordu.

Sırt üstü soğuk suya düştüm.

Bir fener karanlığı yardı. Sarışın orada duruyordu, mükemmel bir hedefti. Ona ateş ettim ve ışık söndü anıa bir çığlık gelmemişti. Acele ateş edip ıskalamıştım. Lanet olsun.

Karanlıkta kayadan aşağıya inemezdim. Düşüp bir yerlerimi kırabilirdim. Geriye kalan tek yol, mağaranın derinlikleriydi, tabii eğer gidebilirsem.

Alejandro hâlâ bağırıyordu; anlamsız, nefret doluydu. Çığ-

lıkları, kaya duvarlardan yansıyıp yankılandı, kör olduğum yetmezmiş gibi, yankıdan sağırlaşmıştım.

Sırtımı mağaraya dayayıp suyun içinde ilerledim. Eğer ben onları duyamıyorsam, onlar da beni duymuyor olabilirlerdi.

"Silahı elinden alın," dedi lamia. Hareket etmişti ve sesi sanki yaralı vampirin yanından geliyordu.

Bana doğru gelip gelmediklerini anlamak için bir süre karanlıkta bekledim. Yüzümde serin bir akım hissettim. Onların hareketleri değildi bu. Mağaranın derinliklerine giden çıkışa çok mu yakındım? Kaçıp gidebilir miydim? Karanlıkta, önümde çukurlar olup olmadığını ya da suyun derinliğinin boyumu geçip geçmeyeceğini bilmeden, gidebilir miydim? İyi bir fikre benzemiyordu. Belki hepsini burada öldürebilirdim. Az bir ihtimalde.

Alejandro'nun çığlıklarının yankıları arasında başka bir ses daha vardı; tiz bir tıslama, aynı o dev yılanınkine benziyordu. Lamia şekil değiştiriyordu. O şekil değiştirmeden gitmem gerekiyordu. Sular neredeyse üzerime sıçrıyordu. Yukarı baktım ama görülecek bir şey yoktu, sadece karanlık vardı.

Hiçbir şey hissedemiyordum ama su yeniden sıçradı. Silahımı doğrultup, ateş ettim. Parlayan ışık Ronald'ın yüzünü aydınlattı. Güneş gözlüğünü çıkartmıştı. Gözleri sarıydı ve göz bebekleri incelmişti. Bütün bunları namludan çıkan ışıkta görmüştüm. İnce göz bebekli yüze iki el daha ateş ettim. Çığlık attı ve sivri dişleri göründü. Tanrım. Neyin nesiydi bu?

Ronald her neyse, sırt üstü düşmüştü. Suya düştüğünde çıkan ses, sığ bir su birikintisi için çok fazlaydı. Düşüşünden sonra başka ses çıkmamıştı. Ölmüş müydü?

Alejandro'nun çığlıkları kesilmişti. O da mı ölmüştü? Yoksa yaklaşıyor muydu? Yoksa acaba yakınıma gelmiş miydi? Silahı önümde tutup karanlıkta bir şeyi, her hangi bir şeyi hissetmeye çalıştım.

Ağır bir şey kayalarda sürükleniyordu. Karnım düğümlendi. Lamia. Has siktir.

Bu kadar yetmişti. Omzumu köşeye dayayıp açıklığa ilerledim. Dizlerimin ve tek elimin üzerinde ilerledim. Gerekmedikçe koşmak istemiyordum. Kafamı bir sarkıta vurabilir ya da dipsiz bir çukura düşebilirdim. Tamam, belki dipsiz olmazdı ama yirmi metre ya da daha fazla olursa, dipsiz olmasına gerek kalmazdı zaten. Ölüm ölümdür.

Buz gibi soğuk su, pantolonumu ve ayakkabılarımı ıslattı. Kaya elimin altında kayıyordu. Mümkün olduğu kadar hızlı emekliyordum, elim, önüme çıkabilecek, düşüşleri ya da göremediğim diğer tehlikeleri arıyordu.

Ağır sürünme sesi karanlığı doldurdu. Lamia geliyordu. Şekil değiştirmişti. Acaba pullarıyla kaygan kayalar üzerinde o mu hızlı olurdu yoksa ben mi? Kalkıp koşmak istiyordum. Koşabildiğim kadar hızlı koşmak. Omuzlarım kaçma isteğiyle gerildi.

Gürültülü bir su sesi, lamianın suya girdiğini belirtti. Benim emeklediğimden daha hızlı hareket edebiliyordu; buna bahse girerdim. Ama ya koşarsam... ve düşersem ya da sersem gibi kafamı vurursam? Şey, fare gibi yerde emeklerken yakalanmaktansa, denemek daha iyiydi.

Ayağa kalkıp koşmaya başladım. Yüzümü korumak için sol kolumu kaldırdım ama gerisi şansa kalmıştı. Bir bok göremiyordum. Bütün gücümle koşuyordum, yarasa kadar kördüm, karnım, önümde açılacak bir çukur korkusuyla kasılıyordu.

Pul sesleri azalıyordu. Ondan hızlıydım. Harika.

Bir kaya parçası sağ omzuma çarptı. Kolum omzumdan, parmak uçlarıma kadar uyuştu. Silahımı düşürdüm. Üç mermim kalmıştı ama bu hiç olmamasından iyiydi. Mağara duvarına dayanıp kolumu tuttum. Uyuşukluğun geçmesini bekliyor, karanlıkta zamanında silahımı bulup bulamayacağımı düşünüyordum.

Karanlık tünelde bana doğru bir ışık hareket etti. Sarışın geliyordu; kendisini tehlikeye atıyordu, eğer silahım olsaydı. Ama silahım yoktu. Kolumu kayaya çarptığımda kırmış olabilirdim. Kolumdaki his, taşın çarptığı yerden yayılan acı dalgaları şeklinde geri döndü. Bir fenere ihtiyacım vardı. Saklanıp sarışının fenerini alabilir miydim? İki bıçağım vardı. Bildiğim kadarıyla Sarışın silahsızdı. Mümkün olabilirdi.

Işık yavaşça ilerliyor, bir o yana bir bu yana dönüyordu. Zamanım vardı, belki. Ayağa kalktım ve koluma çarpan kayayı aradım. Arasında açıklık olan bir çıkıntıydı. Yüzüme serin bir rüzgar esti. Küçük bir tüneldi. Yüksekliği benim omuz hizamdaydı, bu durumda Sarışın'ın surat hizasına geliyordu. Mükemmel.

Avuç içlerimi yere dayayıp kendimi yukarı ittim. Sağ kolum karşı çıktı ama hareketi yapabildim. Tünelin içine emekledim, ellerim ileride, sarkıtları ya da diğer kaya çıkıntılarını arıyordu. Küçük dar boşluk dışında hiçbir şey yoktu. Biraz daha iri olsaydım, tünele sığmazdım bile. Ufak tefekliğime yuppi.

Sol elime bıçaklarımdan birisini aldım. Sağ kolum hâlâ titriyordu. Sağ elimle daha iyiydim ama sol elimle de çalışıyordum; o vampir sağ kolumu kırdığı ve beni kurtaran tek şeyin sol elim olduğundan beri. Sizi çalışmaya, ölümün eşiğinden daha fazla heveslendiren bir şey yoktu.

Tünelde çömelmiştim; bıçağı kavramış, sağ elimle dengede duruyordum. Böyle bir şeyde sadece bir şansım olurdu. Benden elli kilo daha ağır, atletik bir adama karşı şansımın çok fazla olduğunu düşünmüyordum. Eğer ilk hareketim işe yaramazsa, beni bayıltıncaya kadar döver ya da beni lamiaya verirdi. Dövülmeyi tercih ederdim.

Elimde bıçak, birisinin boğazını kesmeye hazır, karanlıkta bekledim. Bu şekilde düşününce pek hoş gelmiyordu. Ama gerekliydi, değil mi?

Neredeyse gelmişti. İnce feneri, karanlıktan sonra çok parlak görünüyordu. Eğer yanıma gelmeden, ışığı bana doğru çevirirse, batardım. Ya da altımdan değil de, tünelin sol tarafından geçerse... yeter. Işık neredeyse altımdaydı. Ayağının suda çıkarttığı sesleri, yaklaşışını duyuyordum. Aynı olmasını istediğim gibi, mağaranın sağ tarafından geliyordu.

Açık renk saçları neredeyse dizimin hizasındaydı. Ben ileri atıldım ve o döndü. Ağzı şaşkınlığını belirtecek 'O' şeklini almıştı; bıçak boğazına saplandı. Ağzının arkasından sivri dişler doğruldu. Bıçak omurgasına takıldı. Uzun saçlarını sağ elimle yakaladım, boynunu büktüm ve bıçağı, içerden keserek boğazının önünden çıkarttım. Kan beklenmedik bir şekilde etrafa saçıldı. Bıçak ve sol elim kanla kaplanmıştı.

Sesli bir şekilde tünelin zemininden akan suyun içine düştü. Çıkıntıdan aşağıya inip cesedin yanına indim. Işık yere düşmüştü, hâlâ yanıyordu. Onu yerden aldım. Sarışının elinin hemen yanında Browning yerde duruyordu. Islaktı ama bunun bir önemi yoktu. Modern silahların çoğunu suyun altında ateşleyebilirdiniz. Bu, terörizmi kolaylaştıran sebeplerden birisiydi.

Kan, akan derenin rengini koyulaştırmıştı. Işığı tünele doğrulttum. İnce ışığın ucunda lamia göründü. Uzun saçları vücudunun üst kısmına yayılmıştı. Göğüsleri dik ve ileri çıkıktı, uçları neredeyse kırmızıydı. Belden aşağısı fil dişi rengi ve atın sarısı zig zaglarla kaplıydı. Karnındaki pullar, beyaz üzerine siyah noktalıydı. Uzun, güçlü kuyruğu üzerinde doğruldu, çatallı dilini bana doğru salladı.

Alejandro arkasında doğruldu, kanla kaplıydı ama hareket halindeydi, yürüyordu. "Neden ölmüyorsun?" diye bağırmak istiyordum ama bir faydası olmazdı; belki de hiçbir şeyin bir faydası olmayacaktı.

Lamia tünele doğru ilerledi. Silah sivri dişli adamları öldürmüştü, yılan gözlü Ronald'ı da. Ama lamia üzerinde daha denememiştim. Kaybedecek neyim vardı?

Işığı soluk göğsü üzerinde tutup silahımı doğrulttum.

"Ben ölümsüzüm. Senin küçük mermilerin beni durduramaz."

"Yakına gel de deneyelim," dedim.

Bana doğru döndü, kollarını sanki bacakları varmış gibi sallıyordu. Vücudu, kuyruğunun güçlü kas hareketleriyle ilerliyordu. Hareketleri şaşırtıcı şekilde doğal görünüyordu.

Alejandro duvara yaslanmıştı. Yaralıydı. Yuppi.

Üç metre yakınıma gelinceye kadar bekledim; onu vurabileceğim kadar yakın ama işe yaramazsa, tabanları yağlayıp kaçabileceğim kadar uzaktı.

İlk mermi sol göğsünün tam üzerine isabet etti. Sendeledi. Onu vurmuştum ama yara su gibi kapandı, ten yeniden pürüzsüz, hasarsız oldu. Gülümsedi.

Silahı biraz daha kaldırdım ve mükemmel burun kemerinin tam üzerine ateş ettim. Yine sendeledi ama yaralardan kan bile akmıyordu. Normal mermiler de vampirler üzerinde aynı etkiyi yapıyordu.

Silahı kılıfına koydum, arkamı dönüp koşmaya başladım.

Ana tünel, geniş bir çatlakla bölünüyordu. Çatlağa sığmak için ceketimi çıkartmam gerekiyordu. İsteyeceğim en son şey, lamiayla sıkışıp benimle uğraşmasına izin vermekti. Ana tünelde kaldım.

Tünel, görebildiğim kadarıyla pürüzsüz ve düzgün gidiyordu. Köşelerden sarkan çıkıntıların bir kısmından su akıyordu ama karnımın üzerinde sürünürken, arkamdan bir lamianın gelmesi, benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyordu.

Onun hareketlerinden daha hızlı koşabiliyordum. Yılanlar, dev yılanlar bile, bu kadar hızlı olamazdı. Bir çıkmazla karşılaşmadığım sürece, durumum iyiydi. Tanrım, keşke buna inanabilseydim.

Dere artık bilek hizasına gelmişti. Su soğuktu, ayaklarımı

hissetmemeye başlamıştım. Koşmanın faydası olmuştu. Vücuduma konsantre olmak, hareket etmek, koşmak, düşmemeye çalışmak, arkamda olan şeyi düşünmemeye çalışmak. İşin sırrı, başka bir yol daha olup olmadığıydı. Eğer onları öldüremiyorsam ve etraflarından dolaşamıyorsam, tek bir çıkış yolu vardı: Kaybedecektim

Koşmaya devam ettim. Haftada üç defa altı kilometre koşuyordum, biraz fazlası bile oluyordu. Koşmaya devam edebilirdim. Ayrıca, başka ne seçeneğim vardı?

Geçidi dolduran su artıyordu. Dizime kadar suyun içindeydim. Bu, beni yavaşlatıyordu. Suda benden daha hızlı hareket edebilir miydi? Bilmiyordum. Bilmiyordum işte.

Sırtımdan bir rüzgar esti. Arkamı döndüm ama hiçbir şey yoktu. Lamia mıydı? Hayır; lamiâlarm illüzyonları sadece erkekler üzerinde etkiliydi. Onların gücü buydu. Ben erkek değildim, o yüzden güvendeydim.

Usul, sıcak, hoş kokulu bir rüzgar yüzüme dokundu; yeni sökülmüş kök gibi zengin ve yeşil bir kokuydu bu. Neler oluyordu?.

"Anita."

Arkamı döndüm ama orada hiç kimse yoktu. Fenerin ışığı sadece tüneli ve ışığı gösteriyordu. Damlayan su sesi dışında bir ses yoktu. Ancak... ılık rüzgar yanağımda esti ve çiçek kokusu güçleniyordu.

Birden neler olduğunu anladım. Merdivenlerde, orada olmaması gereken bir rüzgar tarafından takip edilmiştim, serbestçe uçan gözlere benzeyen mavi bir alev vardı. İkinci işaret.

O zaman çiçek kokuları yoktu ama ne olduğunu anlamıştım. İzi vermesi için Alejandro'nun dokunmaya, aynı Jean-Claude gibi ihtiyacı yoktu.

Kaygan taşlarda kayıp boğazıma kadar, suyun içine düştüm. Baldırlarıma kadar gelen suyun içinde ayağa kalkmaya

çalıştım. Kotum, ıslanmış ve ağırlaşmıştı. İleri doğru atıldım, koşmaya çalışıyordum ama su buna izin vermeyecek kadar derindi. Yüzmek daha çabuk olurdu.

Suya daldım, feneri tek elimle sıkı sık tutmuştum. Deri ceket beni suyun dibine çekiyor, yavaşlatıyordu. Ayağa kalkıp çıkarttım, akıntıya bıraktım. Ceketimi bırakmak hiç hoşuma gitmemişti ama hayatta kalırsam, her zaman bir yenisini alabilirdim.

Kazak değil de, uzun kollu gömlek giydiğime sevinmiştim. Su, üzerimden daha fazla bir şey çıkartamayacağım kadar soğuktu. Yüzerken daha hızlıydım. Sıcak rüzgar yüzümden akıyor, suyun soğukluğunun yanında sıcak geliyordu.

Arkama bakmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum, sadece bir histi. Havada iki iğne başı gibi karanlık üzerime geliyordu. Eğer karanlık yanabiliyorsa, o zaman düşündüğüm şey demekti: Siyah bir ateş, sıcak, çiçek kokulu bir rüzgarla üzerime doğru geliyordu.

Karşımda kayadan bir duvar belirdi. Dere altından akıyordu. Duvara tutunup bakınca, suyla tünelin tavanı arsında belki bir kaç santim kadar hava olduğunu anladım. Boğulmak için iyi bir yolmuş gibi görünüyordu.

Elimi suyun içine sokup feneri suyun içinde gezdirdim. Orada, üzerine tırmanılacak bir çıkıntı ve eğer Tanrı yardım ederse, başka bir tünel olabilirdi. Kuru bir tane.

Kendimi köşeden yukarıya çektim ama rüzgar bana sıcak bir el gibi vurdu. Kendimi iyi ve güvende hissediyordum ve bu bir yalandı.

Arkamı döndüm, siyah alevler tepemde şeytani böcekler gibi dolanıyordu. "Anita, kabul et."

"Cehenneme git!" Sırtımı duvara verdim, etrafımı sıcak tropik bir rüzgar sarmıştı. "Lütfen, bunu yapma," dedim ama sesim, bir fısıltı olarak çıkmıştı.

Alevler yavaşça alçaldı. Onlara vurdum. Ellerim içlerinden

hayaletlermiş gibi geçtiler. Çiçeklerin kokusu neredeyse boğucu derecede güzeli. Alevler gözlerimden geçtiler. Bir anda dünyayı koyu renkli alevler ve karanlık bir ışığın içinden gör-

meye başladım.

Sonra hiçbir şey olmadı. Görüşüm eskisi gibi olmuştu. Sıcak rüzgar yavaşça kesildi. Çiçek kokusu üzerime pahalı bir parfüm gibi yapıştı.

Karanlıkta hareket eden büyük bir şeyin sesi geliyordu. Feneri yavaşça yukarı, siyah tenli kabusun yüzüne doğru kaldırdım.

Düz siyah saçları, kısa kesilmişti, yüzünün etrafında pürüzsüzdü. Altın rengi gözlerinin içindeki ince göz bebekleri bana bakıyordu. Gözleri hareket etmiyordu, onları hiç kırpmıyordu. Vücudunun yapılı üst tarafı, işe yaramaz alt tarafını sürükledi.

Belden aşağısında teni şeffaftı. Hâlâ bacaklarını ve cinsel organını görebiliyordum ama her şey, kaba yılan şekline bürünmüştü. Hiç etrafta erkek lamia yokken, küçük lamialar nereden geliyordu? Eskiden insan olan şeye bakıp çığlık attım.

Ağzını açtı, sivri dişleri ileri fırladı. Tısladı ve çenesinden salyası aktı. O yılana benzeyen gözlerinde insanca hiçbir şey kalmamıştı. Lamia ondan daha insanca görünüyordu ama eğer ben de yılana dönüşüyor olsaydım, ben de delirirdim. Belki de delirmek bir lütuftu.

Browning'i çekip yakın mesafeden ağzına ateş ettim. Bağırarak geri çekildi ama kan yoktu, ölmüyordu. Lanet olsun.

Uzaktan bir bağırma duyuldu, bize yaklaşıyordu. "Raju!" lamia, eşine sesleniyordu ya da onu uyarıyordu.

"Anita, ona zarar verme!" Bu Alejandro'ydu. En azından onun bağırması gerekiyordu. Artık zihnime fısıldayamıyordu.

O şey, kendisini bana doğru çekti, ağzı açıktı, sivri dişleri parlıyordu.

"Esas ona bana zarar vermemesini söyleyin!" diye bağırdım.

Browning, güvenli kılıfına geri dönmüştü, zaten mermim bitmişti. Bir elimde bıçak, diğerinde fener, bekledim. Eğer buraya zamanında gelip onu durdururlarsa iyi olurdu. Eğer gümüş mermiler ona zarar vermiyorsa, gümüş bıçağa da pek güvenmemek gerekiyordu ama mücadele etmeden pes etmeyecektim.

Bedenini taşlar üzerinde taşımaktan elleri kan içinde kalmıştı. Bir vampire dönüşmekten daha kötü bir şey görebileceğimi zannetmiyordum ama o şey bana doğru sürünüyordu.

Kuru tünelle aramdaydı ama çok yavaş hareket ediyordu. Sırtımı duvara dayayıp ayağa kalktım. O -şey- hızlandı, kesinlikle benim peşimdeydi. Yanından koşup geçtim ama ayak bileğimden yakaladı ve beni yere düşürdü.

Yaratık, beni ayaklarımdan yakalayıp kendine doğru çekmeye başladı. Doğrulup bıçağı omzuna sapladım. Bağırdı, omzundan kan akıyordu. Bıçak kemiğe kadar saplanmıştı ve canavar bıçağı elimden söküp aldı.

Sonra doğrulup bacağıma saldırdı, dişleri saplandı. Ben bağırıp ikinci bıçağımı çektim.

Yüzünü tekrar kaldırdı, ağzından kan akıyordu, sivri dişlerinin uçlarından ağır sarı damlalar damlıyordu.

Bıçağı altın rengi gözlerinden birisine sapladım. Yaratık çığlıklar atıp bizi yankılara boğdu. Sırt üstü düştü, vücudunun alt tarafı titriyordu, elleri yeri tırmalıyordu. Onunla beraber yuvarlanıp bıçağı bütün gücümle bastırdım.

Bıçağın ucunun kafatasına değdiğini hissettim. Canavar çırpınıp direnmeye devam etti ama ona zarar verebileceğim kadar, yaralamıştım. Bıçağı gözünde bıraktım ama omzuna saplı olanı çıkarım.

"Raju, hayır!"

Işığı lamiaya çevirdim. Vücudunun üst tarafı, ışıkta ıslak ıslak parlıyordu. Alejandro yanındaydı. Neredeyse tamamen

iyileşmişti. Bu kadar hızlı iyileşen bir vampir hiç görmemiştim.

"Onları öldürdüğün için, seni öldüreceğim," dedi lamia.

"Hayır, kız benim."

"Eşimi öldürdü, ölmesi gerek!"

"Ona bu gece üçüncü izi vereceğim. Benim kölem olacak. Bu, yeterli bir intikam."

"Hayır," diye çığlık attı lamia.

Ben zehrin etkisini göstermesini bekliyordum, şimdiye kadar ısırık sadece acıyordu, yanma ya da başka bir şey yoktu. Kuru tünele doğru ilerledim ama onlar da peşimden geldi ve ben onları öldüremiyordum, bu şekilde olmazdı, en azından bugün olmazdı. Ama başka günler de olacaktı.

Dereye geri döndüm. Hâlâ, sadece bir kaç santimlik hava boşluğu vardı. Ya boğulmayı göze alacaktım ya kalıp lamia tarafında öldürülecektim ya da vampir tarafından köleleştirilecektim. Tercihler, tercihler.

Ağzımı ıslak tavana yaklaştırıp tünele daldım. Nefes alabiliyordum. Kendimi kurtarabilecektim. Bazen mucizeler gerçekleşiyordu.

Tünelde küçük dalgalanmalar başladı. Yüzüme bir dalga çarptı ve ben de su yuttum. Suyun içinde olabildiğince nazik gidiyordum. Dalgaları yapan bendim. Kendi kendimi boğacaktım.

Su durulunca kadar hareketsiz durdum, sonra derin bir nefes aldım, ciğerlerimi genişletmek için derin nefes alıyordum, alabildiğim kadar hava almaya çalışıyordum. Suyun altına dalıp kendimi ileri ittim. Tünel, ayaklarımı sallayarak yüzmek dışında her şey için çok dardı. Göğsüm sıkışmıştı, boğazım nefes almak için ağrıyordu. Yüzeye çıkıp kayayı öptüm. Bir santimlik bile hava yoktu. Su burnuma kaçtı, ben de öksürdüm ve daha çok su yuttum. Olabildiğince tavana yaklaşıp kısa kısa nefesler aldım, sonra yeniden dalıp yüzmeye

başladım, olabildiğince hızlı gidiyordum. Ben çıkmadan tünel tamamen suyla dolarsa, ölecektim.

Ya tünel bitmiyorsa? Ya tamamı suyla doluysa? Paniğe kapılıp hışımla yüzmeye başladım, fenerin ışığı delice mağara duvarlarında sekiyordu, suyun içinde bir dua gibi dolaşıyordu.

Lütfen, Tanrım, lütfen, burada böyle ölmeme izin verme.

Göğsüm yanıyordu, boğazım nefes alma ihtiyacıyla kasılıyordu. Işık azalıyordu, birden gözlerimin iyi göremediğini fark ettim. Kendimden geçip boğulacaktım. Yüzeye doğru yüzdüm ve ellerim havaya çıktı.

Canımı yakan derin bir nefes aldım. İleride karalık bir kıyı ve parlak bir güneş huzmesi vardı. Duvarda bir delik vardı. Güneş ışığı, içeriye sisli bir aydınlık veriyordu. Kayaya tırmanırken, nefes almayı yeniden öğreniyordum.

Fener ve bıçak hâlâ ellerimdeydi. Onları tuttuğumu hatırlamıyordum. Kayalar, ince gri çamurla kaplıydı. Çamurun üzerinde deliği açan heyelanın üzerine tırmandım.

Eğer ben tünelden geçebildiysem, onlar da geçebilirdi. Kendimi daha iyi hissetmek için beklemedim. Bıçağı kılıfına geri koydum, feneri cebime soktum ve tırmanmaya başladım.

Çamurla kaplanmıştım, ellerim kesikler içindeydi ama açıklığa gelmiştim. İnce bir çatlaktı ama arasından ağaçları ve tepeleri görebiliyordum. Tanrım, çok güzel görünüyordu.

Arkamdan bir şey yüzeye çıktı.

Döndüm.

Alejandro sudan çıkmış, güneş ışığına doğru geliyordu. Teni alev aldı ve çığlık atarak suya geri daldı.

"Yan, seni orospu çocuğu, yan."

Yüzeye lamia çıktı.

Çatlaktan geçmeye çalıştım ama sıkıştım. Ellerimle kendimi çekip ayaklarımla itiyordum. Ama çamur kayıyordu ve ben geçemiyordum.

"Seni öldüreceğim."

Sırtımı büküp bu lanet delikten kurtulmak için bütün gücümle uğraştım. Kayalar sırtımı kesiyordu, kanadığının farkındaydım. Tepeye düştüm ve bir ağaca çarpıncaya kadar yuvarlandım.

Lamia da çatlaktan belirdi. Güneş ışığı onu etkilemiyordu. O da kayalara sürtünerek çıkmaya çalıştı ama geniş göğsü yüzünden geçemiyordu. Vücudunun yılan bölümü daralabiliyordu ama üst tarafı genişti.

Ama ne olur ne olmaz diye ayağa fırlayıp tepeden aşağıya indim. Tepe, ağaçtan ağaca gidip düşmemek için tutunmamı gerektirecek kadar dik değildi. İleride araba sesleri geliyordu. Bir yol vardı; seslere bakılırsa yoğun bir taneydi.

Tepenin eğiminin beni hızlandırmasına izin vererek, aşağıya, arabalara doğru koştum. Ağaçların arasından yolu görebiliyordum.

Yolun kenarında sendeledim, yapışkan bir çamurla kaplıydım, iliklerime kadar ıslanmıştım, sonbahar soğuğunda titriyordum. Kendimi daha iyi hissetmemiştim. İki araba, el sallamama aldırmadan, geçip gitti. Belki de omuz askısı yüzündendi.

Yeşil bir Mazda, kenara çekip durdu. Şoför eğilip yolcu kapısını açtı. "Atla."

Bu, Edward'dı.

Mavi gözlerine baktım, yüzü bir kedininki kadar boş ve anlaşılmazdı ve en az o kadar kendinden memnundu. Umurumda bile değildi. Arabaya binip kapıyı kilitledim.

"Nereye," diye sordu.

"Eve."

"Hastaneye gitmen gerekmiyor mu?"

Başımla reddettim. "Beni yine takip ediyordun."

Gülümsedi. "Seni ormanda kaybettim."

"Şehir çocuğu," dedim.

Gülümsemesi genişledi. "İsim takmak yok. Sen de İzci Kızlar sınavından kalmış gibi görünüyorsun."

Bir şey söyleyecektim ama durdum. Haklıydı ve ben tartışamayacak kadar yorgundum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Küvetimin kenarında oturmuştum, üzerimde büyük bir plaj havlusu dışında bir şey yoktu. Duş almış, sabunlanıp üzerimdeki kan ve çamuru temizlemiştim. Sırtımdaki, hâlâ kanayan derin çizik dışında. Edward yaranın üzerine daha ufak bir havlu dayamış, tampon yapıyordu.

"Kanama durunca, senin için yarayı bandajlarım," dedi.

"Sağ ol."

"Son zamanlar hep seni yamayan ben oluyorum."

Omzumun üzerinden dönüp ona baktım ve yüzümü buruşturdum. "Aynı şeyi, senin için ben de yaptım."

Gülümsedi. "Doğru."

Ellerimdeki kesikler şimdiden bandajlanmıştı. Güneşten yanmış mumya eline benziyordu.

Nazikçe baldırımdaki diş izlerine dokundu. "Bunlar beni endişelendiriyor."

"Beni de."

"Renk değişimi yok." Bana baktı. "Acıyor mu?"

"Yok. Tam bir lamia değildi, belki o kadar da zehirli değildir. Ayrıca, St. Louis'te her hangi bir yerde lamia panzehiri var mıdır? İki yüz yıldır soyları tükenmiş görünüyor.

Edward yarayı eliyle yokladı. "Bir şişme hissetmiyorum."

"Bir saatten fazla oldu, Edward, zehir etki etseydi, şimdiye kadar giderdim."

"Evet." Isırık izine baktı. "Dikkatli ol."

"Benim için endişelendiğini bilmiyordum," dedim.

Yüzü ifadesiz ve boştu. "İçinde sen olmayınca, dünya fazla ilgi çekici bir yer olmazdı." Sesi düz ve duygusuzdu. Sanki orada değilmiş gibiydi. Ama bu bir iltifattı. Hele Edward'dan; büyük bir iltifattı.

"Ay, ay, Edward, sakin ol."

Gözlerini kış göğü kadar mavi ve uzak gösteren bir şekilde gülümsedi. Başını iki yana salladı, bir çeşit arkadaştık, iyi arkadaştık ama onu hiçbir zaman gerçekten anlayamayacaktım. Edward'ın göremediğiniz ve dokunamadığınız çok yönü vardı.

Eskiden, eğer öldürmesi gerekirse beni bile öldüreceğine inanıyordum. Şimdi, emin değildim. Sizi öldüreceğinden şüphelendiğiniz birisiyle nasıl arkadaşlık edebilirdiniz? Bu, hayatın başka bir gizemiydi işte.

"Kanama durdu," dedi. Yaranın üzerine anitseptik sürdü, sonra bandajları yerleştirdi. Kapı zili çaldı.

"Saat kaç," diye sordum.

"Üç."

"Has siktir."

"Ne oldu?"

"Bir randevum vardı."

"Sen mi? Randevun mu vardı?"

Yüzümü buruşturdum. "Öyle büyük bir şey değil."

Edward sırıtıyordu, aynı meşhur bir kedi gibiydi. Ayağa kalktı. "Tamam güzelce paketlendin. Gidip onu içeri alayım."

"Edward, iyi davran."

"Ben mi, iyi mi?"

"Tamam, sadece onu vurma."

"Sanırım bunu yapabilirim." Edward banyodan çıkıp Richard'ı içeri almaya gitti. Acaba Richard, kapıyı başka bir adam açınca ne düşünecekti? Edward'ın durumu kolaylaştıracağını zannetmiyordum. Büyük ihtimalle kim olduğunu açıklamadan, Richard'ı içeri davet edecektir. Ben bile açıklayabileceğimden emin değildim.

"Bu benim katil arkadaşım." Hiç sansı yoktu. Dost bir vampir avcısı, belki.

Yatak odamın kapısı kapalıydı, yani rahatsız edilmeden giyinebilirdim. Bir sutyen taktım ve canımı çok yaktığını fark ettim. Sutyen yoktu. Bu giyebileceklerimi kısıtlıyordu, tabii eğer Richard'a planladığımdan daha fazlasını göstermek istemiyorsam. Ayrıca ısırık izine de bakmak istiyordum. Pantolonlar da listeden çıkmıştı.

Genelde büyük boy tişörtler içinde uyurdum, sabahlık diye üzerime geçirdiğim; kot pantolondu. Ama gerçek bir geceliğim vardı. Rahattı, simsiyahtı, ipeksi bir dokunuşu vardı ve kesinlikle şeffaf değildi.

Beraberinde siyah ipek dantelli iç çamaşırıyla çok güzel görünüyordu ama bunun, istediğimden çok daha dost canlısı görüneceğini düşündüm; ayrıca dantel iç çamaşırları hiç rahat değildi. Çok nadiren rahat olurlardı.

Geceliğimi dolaptan çıkartıp üzerime geçirdim. Üzerimde çok pürüzsüz ve rahat duruyordu. Önünü, göğüslerimi örtecek şekilde kapattım ve siyah kemerini sıkıca bağladım. Bir yerlerimin açılmasını istemiyordum.

Bir süre kapıyı dinledim ama bir şey duymadım. Konuşma yoktu, etrafta dolanma yoktu, hiçbir şey yoktu. kapıyı açıp içeri yürüdüm.

Richard, elinde bir kucak dolusu kostümle kanepede oturuyordu. Edward sanki evin sahibiymiş gibi mutfakta kahve yapıyordu.

Richard benim girdiğimi duyunca arkasını döndü. Gözle-

ri biraz açıldı. Saçlarım duştan hâlâ ıslaktı ve dar bir gecelik giyiyordum... acaba ne düşünüyordu?

"Hoş bir gecelik," dedi Edward.

"Çok iyimser bir erkek arkadaşımdan hediye."

"Hoşuma gitti," dedi Richard.

"Uyanık yorumlar yok, yoksa kendini kapıda bulursun."

Gözleri Edward'a kaydı. "Bir şeyi mi engelliyorum?"

"Bir iş arkadaşı, o kadar." Edward'a doğru kaşlarımı çatıp bir şey söylememesi için tehdit ettim. Gülümsedi ve üçümüze de kahve koydu.

"Hadi, masada oturalım. Beyaz kanepede kahve içmem," dedim.

Edward kahveleri ufak masanın üzerine koydu. Dolaplara dayanıp oturma yerlerini bize bıraktı.

Richard paltosunu kanepeye bırakıp karşıma oturdu. Maviye yakın yeşil bir kazak giymişti, göğsünün üzerinde koyu mavi desenler vardı. Renk, gözlerinin mükemmel kahverengini oraya çıkartmıştı. Elmacık kemikleri daha çıkık görünüyordu. Yanağında ufak bir yara bandı vardı. Saçı, kestane rengine doğru açılmıştı. Doğru renk, insan üzerinde harika görünebiliyordu.

Aslında benim de siyahlar içinde güzel göründüğüm, dikkatimden kaçmamıştı. Richard'ın yüzündeki bakış, onun da fark ettiğini gösteriyordu ama gözleri, Edward'a kayıp duruyordu.

"Edward'la, cinayetleri işleyen vampirlerin peşindeydik."

Gözleri büyüdü. "Bir şeyler buldunuz mu?"

Edward'a baktım.

Omuz silkti. Söz bendeydi.

Richard, Jean-Claude'un etrafında takılıyordu. Jean-Claude'un yaratığı mıydı? Hiç zannetmiyordum ama yine de... Tedbirli olmak daha iyiydi. Eğer hatalıysam, ondan özür dilerdim. Haklıysam, Richard beni hayal kırıklığına uğratmış olurdu ama söylemediğime sevinirdim.

"Bugün kaybettik diyelim."

"Hayattasın," dedi Edward.

Haklıydı.

"Bu gün neredeyse ölüyor muydun?" Richard'ın sesi kızgındı.

Ne diyebilirdim? "Zor bir gündü."

Önce Edward'a sonra bana baktı. "Ne kadar kötüydü?"

Ellerimdeki bandajları gösterdim. "Kesikler ve çizikler; çok fazla değil."

Edward gülüşünü kahve fincanın arkasına sakladı.

"Bana doğruyu söyle, Anita," dedi Richard.

"Sana bir açıklama borçlu değilim." Sesim birden kendimi savunuyor muşum gibi çıktı.

Richard ellerine baktı, sonra bana. Gözlerinde, boğazımı düğümleyen bir bakış vardı. "Haklısın. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

Ağzımdan bir açıklama çıkıverdi. "Sensiz mağaracılık yapmaya gittim diyebiliriz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kötü adamlardan kaçarken, su dolu bir tünele girmek zorunda kaldım."

"Nasıl su dolu?"

"Tepesine kadar."

"Boğulabilirdin." Parmak uçlarıyla elime dokundu.

Kahveden bir yudum alıp elimi onunkinden uzaklaştırdım ama bana dokunduğu yeri, yayılan bir koku gibi hissediyordum. "Ama boğulmadım."

"Konumuz bu değil," dedi.

"Evet, bu. Eğer benimle çıkacaksan, çalışma şeklime alışsan iyi olur."

Başıyla onayladı. "Haklısın, haklısın." Sesi yumuşaktı. "Sadece beni hazırlıksız yakaladın. Bu gün neredeyse ölüyormuşsun ve sanki sıradan bir şeymiş gibi burada oturmuş kahve içiyorsun."

"Benim için öyle, Richard. Eğer bununla baş edemeyeceksen, istersen hiç denemeyelim bile." Edward'ın yüz ifadesini gördüm. "Sen neye gülüyorsun?"

"Senin erkeklere karşı kullandığın tatlı dilli ve sokulgan tavırlarına."

"Eğer yardımcı olmayacaksan, gidebilirsin."

Fincanını tezgaha koydu. "Siz iki aşk kuşunu yalnız bırakayım."

"Edward," dedim.

"Gidiyorum."

Onu kapıya kadar geçirdim. "Beni takip ediyor olsan da, orada olduğun için teşekkür ederim."

Üzerinde siyah renkte bir telefon numarası yazan düz beyaz bir kart çıkarttı. O kadardı, bir isim, bir logo yoktu; ama daha ne uygun olabilirdi ki, kanlı bir bıçak mı ya da belki dumanı tüten bir tabanca mı? "Eğer bana ihtiyacın olursa, bu numaradan ara."

Edward bana daha önce hiç numara vermemişti. Hayalet gibiydi... istediği zaman beliriyordu ya da yok oluyordu. Numara takip edilebilirdi. Bana numarasını verecek kadar güveniyordu. Belki beni öldürmezdi.

"Sağ ol, Edward."

"Ufak bir tavsiye. Bizim işimizdeki insanlardan, iyi sevgili olmaz."

"Bunu biliyorum."

"Ne iş yapıyor?"

"Orta okul öğretmeni," dedim.

Edward sadece başını iki yana salladı. "Bol şans." Bunu vedâ olarak söyledi ve gitti.

Kartı geceliğin cebine koyup Richard'ın yanına döndüm. Fen öğretmeniydi ama aynı zamanda canavarlarla takılıyordu. İşlerin nasıl pisleştiğini görmüştü ve bu onu çok etkilememişti. Başa çıkabilir miydi? Ben çıkabilir miydim? Bir

kere çıkacaktık ve ben, belki de hiç olmayacak şeyleri dert ediyordum. Bir geceyi beraber geçirdikten sonra, birbirimizden hoşlanmayabilirdik. Bu daha önce de başıma gelmişti.

Richard'ın kafasına geri baktım ve saçındaki kıvrımlarının, göründüğü kadar yumuşak olup olmadıkların merak ettim. Ani bir şehvet; utanç vericiydi ama o kadar da garip değildi. Tamam, benim için garipti.

Bacağıma bir acı saplandı. O lamiaya benzeyen şeyin ısırdığı yerdi. Lütfen, hayır. Tezgaha dayandım. Richard bana bakıyordu, şaşırmıştı.

Geceliği kenara sıyırdım. Bacağım şişmiş ve morarmıştı. Nasıl da fark edememiştim? "Bugün bir lamia tarafından ısırıldığımı söylemiş miydim?"

"Dalga geçiyorsun," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Sanırım beni bir hastaneye götürmen gerekecek."

Ayağa kalktı ve bacağımı gördü. "Tanrım! Otur."

Terlemeye başlamıştım. Dairem sıcak değildi.

Richard kanepeye gitmeme yardım etti. "Anita, lamiaların iki yüz yıldır soyu tükenmiş durumda. Hiç kimsede panzehiri yoktur."

Ona baktım. "Sanırım çıkamayacağız."

"Hayır, lanet olsun, burada oturup ölmeni seyretmeyeceğim. Likantroplar zehirden etkilenmez.

"Beni Stephen'a götürüp ısırttıracak mısın?"

"Onun gibi bir şey."

"Ölmeyi tercih ederim."

Gözlerinde bir şey oynadı, okuyamadığım bir şey; acı belki. "Bunu gerçekten mi söylüyorsun?"

"Evet." Bir mide bulantısı üzerime dalga gibi yayıldı. "Galiba kusacağım." Banyoya gitmek için kalktım ama beyaz halıya düştüm ve kan kustum. Kırmızı, parlak ve tazeydi. Ölümcül bir iç kanama geçiriyordum.

Richard'ın eli alnımdaydı, kolu belime dolanmıştı. İçim boşalıp bitap düşünceye kadar kustum. Richard beni kanepeye taşıdı. Etrafı karanlık, dar bir tünelin içindeydim. Karanlık ışığı yiyordu ve ben buna engel olamıyordum. Kendimi uçuyormuş gibi hissediyordum. Canım yanmıyordu. Korku bile duymuyordum.

En son duyduğum şey Richard'ın sesiydi. "Ölmene izin vermeyeceğim."

Hoş bir düşünceydi.

Kırk İkinci Bölüm

Rüya başladı. Büyük saçaklı bir yatağın ortasında oturuyordum. Örtüler ağır görünüşlü, mavi renkli kadifedendi, gece yarısı göğü rengindeydi. Kadife yatak örtüsü, ellerimin altında yumuşaktı. Kollarında ve yakasında danteller olan uzun bir elbise giyiyordum. Hayatımda hiç böyle bir şeyim olmamıştı. Bu yüzyılda hiç kimsenin olmamıştı.

Duvarlar, mavi ve altın rengi duvar kağıtlarıyla kaplıydı. Büyük bir şömine yanıyor, dans eden gölgeler yolluyordu. Jean-Claude odanın bir köşesinde durmuştu, turuncu ve siyah gölgeler içindeydi. Geçen görüşmemizde üzerinde gördüğümü, önü açık, gömleği giymişti.

Bana doğru yürüdü, ateşin gölgeleri saçlarını ve yüzünü parlatıyordu, gözleri ışıldıyordu.

"Bu rüyalarda neden hiç normal bir şeyler giymiyorum?"

Tereddüt etti. "Elbise hoşuna gitmedi mi?"

"Kahretsin, hayır."

Hafifçe gülümsedi. "Kelimeleri nasıl kullanacağını biliyorsun, ma petite."

"Bana öyle demekten vazgeç, lanet olsun."

"Nasıl istersen, Anita." Adımı söyleyişinde hoşuma gitmeyen bir şey vardı.

"Neyin peşindesin, Jean-Claude?"

Yatağın yanında durdu ve gömleğinin ilk düğmesini açtı.

"Ne yapıyorsun?"

Başka bir düğme ve bir tane daha, sonra gömleğini pantolonun içinden çıkartıp yere bıraktı. Çıplak göğsü, elbisemden biraz daha koyu beyazlıktaydı. Göğüs uçları soluk ve sertti. Belin altından başlayıp pantolonun içinde kaybolan kıl çizgisine hayran kalmıştım.

Yatağın üzerine tırmandı.

Geri çekildim, beyaz elbiseye, Viktorya döneminden kalma bir romanın kahramanı gibi tutundum. "Beni bu kadar kolay baştan çıkartamazsın."

"Şehvetini dilimde hissedebiliyorum, Anita. Tenimin, çıplak bedenin üzerinde nasıl bir etki uyandıracağını bilmek istiyorsun."

Yataktan indim. "Siktir git, beni yalnız bırak. Bunda ciddiyim."

"Bu, sadece bir rüya. Rüyanda bile kendini şehvete bırakmıyor musun?"

"Sen olunca hiç rüya gibi olmuyor."

Birden tam önümde belirdi. Hareket ettiğini görmemiştim. Elleri sırtımda birleşti. Ateşin önünde yerdeydik. Ateşin gölgeleri çıplak omuzlarında dans ediyordu, teni kırılgan, pürüzsüz ve kusursuzdu... o kadar yumuşaktı ki, hiç durmadan dokunmak istiyordum. Üstüme gelmişti, ağırlığı üzerimdeydi, beni yere itiyordu. Vücudunun bana yapıştığını hissediyordum.

"Bir öpücük verirsen seni bırakacağım."

Benden birkaç santim ötedeki geceyarısı rengi gözlerine baktım. Konuşamıyordum, Yüzünün mükemmelliğine bakmamak için kafamı çevirdim. "Bir öpücük mü?"

"Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Ona geri döndüm. "Sözün hiçbir bok ifade etmiyor."

Üzerime eğildi, dudakları neredeyse benimkilere dokunacaktı. "Bir öpücük."

Dudakları yumuşak ve nazikti. Yanağımı öptü, dudakları, çeneme sürünüp boynuma dokundu. Saçları yüzümü okşadı. Kıvırcık saçlarının sert olduğunu zannediyordum ama onunki, bir bebeğinki kadar hoş ve ipek kadar yumuşaktı. "Bir öpücük." dedi boynuma doğru fısıldayarak. Dili, boynumdaki nabzımın tadına bakıyordu.

"Kes şunu."

"İstiyorsun."

"Keş şunu, hemen."

Saçımı avuçlayıp boynumu geriye çekti. Dudakları geriye çekildi, dişleri ortaya çıktı. Gözleri, insanı içine çeken bir maviye dönüşmüştü, hiç beyazlık yoktu.

"HAYIR!"

"Benim olacaksın, ma petite, bu hayatını kurtarmak için olsa bile." Başı aşağıya indi, yılan gibi atıldı. Uyandığımda, tanımadığım bir tavana bakıyordum.

Siyah beyaz perdeler tavandan dökülüyordu. Yatak siyah satendendi, üzerinde bir sürü yastık vardı. Yastıklar siyah ya da beyazdı. İnce askılı, siyah bir elbise giyiyordum. Gerçek ipek gibiydi ve üzerime tam oturmuştu.

Yer, bileğe kadar uzun tüylü, beyaz bir halıyla kaplıydı. Odanın uzak köşesinde siyah vernikli gösterişli sandıklar ve dolaplar vardı. Doğrulunca, kendimi bir aynadan gördüm. Boynum düzgündü, ısırık izleri yoktu. Sadece bir rüyaydı, sadece bir rüyaydı ama yine de bir şeyler vardı. Yatak odasında gözden kaçmayacak derecede Jean-Claude'un havası vardı.

Zehirden ölüyordum. Buraya nasıl gelmiştim? Lanetliler Sirki'nin altında mıydım, yoksa tamamen başka bir yerde miydim? Sağ bileğim acıyordu.

Bileğimde beyaz bandajlar vardı. Mağarada yaraladığımı hatırlamıyordum.

Gösterişli aynada kendime baktım. Süslü geceliğin içinde tenimin beyazlığı belli oluyordu, saçlarım uzun ve gecelik kadar siyahtı. Güldüm. Dekora uyuyordum. Lanet dekora uyuyordum.

Beyaz perdenin arkasından bir kapı açıldı. Perdelerin arkasından taş duvarları görür gibi oldum. Üzerinde pijama altı dışında bir şey yoktu. Jean-Claude, çıplak ayakları üzerinde bana doğru yürüdü. Çıplak göğsü, haç izi dışında aynı rüyadaki gibiydi; yara izi rüyada yoktu. Yara izi mermere benzer, mükemmelliğini bozuyordu, onu bir şekilde daha gerçek gösteriyordu.

"Cehennem. Kesinlikle Cehennem," dedim.

"Ne, ma petite?"

"Nerede olduğumu merak ediyordum. Eğer sen buradaysan, o zaman Cehennem olmalı."

Gülümsedi. Tamamen tatmin olmuş görünüyordu, yeni beslenmiş bir yılan gibiydi.

"Buraya nasıl geldim?"

"Seni Richard getirdi."

"Yani gerçekten zehirlenmiştim. Bu, rüyanın bir parçası değildi?"

Yatağın kenarına oturdu, benden olabildiğince uzakta bir yere oturmuştu. Oturacak başka bir yer yoktu. "Korkarım zehir gayet gerçekti."

"Bundan şikayet etmiyorum ama neden ölmedim?"

Dizlerini kendisine çekip onlara sarıldı, garip bir şekilde zayıf bir davranıştı. "Seni ben kurtardım."

"Açıkla."

"Biliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Söyle."

"Üçüncü iz."

"Isırık izim yok."

"Ama bileğin kesik ve bandajlı."

"Seni piç."

"Hayatını kurtardım."

"Ben baygınken kanımı içitin."

Hafifçe başıyla onayladı.

"Seni orospu çocuğu."

Kapı yeniden açıldı, Richard gelmişti. "Seni piç, beni ona nasıl verirsin?"

"Bize minnettar kalmış gibi görünmüyor, Richard."

"Sen, bir likantrop olmaktansa ölmeyi tercih ederim demiştin."

"Vampir olmaktansa da ölmeyi tercih ederim."

"Seni ısırmadı. Vampir olmayacaksın."

"Sonsuza kadar kölesi olacağım; harika seçenek."

"Bu sadece üçüncü iz, Anita. Onun hizmetkârı olmadın."

"Konu bu değil." Ona baktım. "Anlamıyor musun? Bunu yapmaktansa, beni ölüme terk etmeni tercih ederdim."

"Bu, ölümden daha kötü bir son değil," dedi Jean-Claude.

"Burnun ve gözlerinden kan geliyordu. Kollarımda ölüyordun." Richard yatağa doğru birkaç adım attı, sonra durdu. "Senin ölmene izin veremezdim." Eli bana doğru uzandı, çaresiz bir hareketti.

İpek elbise içinde doğruldum ve ikisine birden baktım. "Belki Richard bilmiyordur ama sen nasıl hissettiğimi biliyorsun, Jean-Claude. Senin mazeretin yok."

"Belki ben de durup senin ölümünü seyredememişimdir. Bunu hiç düşündün mü?"

Başımı iki yana salladım. "Üçüncü izin anlamı nedir? Sana benim üzerimde fazladan hangi güçleri veriyor."

"Artık rüyalar dışında da zihnine fısıldayabilirim. Sen de bazı güçler kazandın, Anita. Artık öldürülmen çok zor. Zehirlerin hiçbir etkisi yok."

Başımı iki yana sallamaya devam ediyordum. "Duymak istemiyorum. Bunun için seni asla affetmeyeceğim, Jean-Claude."

"Edeceğini zannetmiyordum," dedi. Düşünceli görünüyordu.

"Elbiselere ve eve gitmek için bir araca ihtiyacım var. Bu gece yapmam gereken işler var."

"Anita, bugün neredeyse iki kere ölüyordun. Nasıl olur da..."

"Kes, Richard. Bu gece işe gitmem gerek. Onun değil de, kendime ait olan bir şeye ihtiyacım var. Seni fırsatçı, piç."

"Ona elbise bul ve evine götür, Richard. Bu yeni değişime alışması için zamana ihtiyacı var."

Yatağın kenarında hâlâ kıvrılmış duran Jean-Claude'a baktım. Harika görünüyordu ve eğer silahım olsaydı, onu şuracıkta vururdum. Korku midemde ağır, soğuk bir parça gibiydi. Benim hoşuma gitse de, gitmese de beni hizmetkârı yapmak istiyordu. Bağırabilir, karşı çıkabilirdim ama o aldırmayacaktı.

"Eğer yanıma her hangi bir sebepten yaklaşırsan, seni öldürürüm."

"Artık üç izle birbirimize bağlıyız. Bu sana da zarar verir."

Güldüm, acı bir gülüştü bu. "Umurumda mı zannediyorsun?"

Bana baktı, yüzü sakin, ifadesiz ve hoştu. "Hayır." Sırtını ikimize de dönüp. "Onu evine götür, Richard. Ama yolda senin yerinde olmayı hiç istemezdim." Gülerek arkasına baktı. "Kızgınken çok renkli kelimeler kullanabiliyor."

Ona tükürmek istiyordum ama bu yeterli olmazdı. Şu an burada, onu öldüremezdim, o yüzden üzerinde durmadım. Baskı altında şerefli davranıyordum. Richard'ı kapıya giderken takip ettim ve arkama bakmadım. Mükemmel profilinin, gösterişli aynadaki yansımasını görmek istemiyordum.

Vampirlerin yansıması ya da ruhlarının olmaması gerekiyordu. Onda biri vardı. Diğeri de var mıydı? Bu fark eder miydi? Hayır, kararımı vermiştim, hiç fark etmiyordu. Şehri

Oliver'a verecektim. Şehrin Efendisi'ni tuzağa düşürtecektim. Bir iz daha ve sonsuza kadar onun olacaktım. Hiç yolu yoktu. Onula beraber ölecek olsam bile, onun ölmesini tercih ederdim. Hiç kimse, beni hiçbir şey yapmaya zorlayamazdı, sonsuzluk için olsa bile.

Kırk Üçüncü Bölüm

Kendimi, bel kısmı kalçalara gelen o elbiselerden birinin içinde buldum. Elbisenin en az üç boy büyük olması da duruma yardımcı olmamıştı. Ayakkabılar, ayağımda sanki yüksek topukluymuş gibi durmuştu. Yine de çıplak ayakla gitmekten iyiydi. Paltosunu giymeyi reddettiğim için, Richard arabanın kaloriferini açmıştı.

Daha bir kere bile çıkmamıştık ama kavga ediyorduk. Bu, benim için bile bir rekordu.

"Hayattasın," dedi yedinci defa.

"Ama bedeli nedir?"

"Ben bütün hayatların değerli olduğuna inanıyorum. Ya sen?"

"Benimle felsefe yapma, Richard. Beni canavarlara verdin ve onlar da beni kullandı. Jean-Claude'un böyle bir şeyi yapmak için fırsat beklediğini anlamıyor musun?"

"Hayatını kurtardı."

Tartışmanın merkezi bu gibi görünüyordu. "Ama o, bunu hayatımı kurtarmak için yapmadı. Bunu yaptı çünkü kölesi olmamı istiyor."

"İnsan hizmetkâr bir köle değildir. Neredeyse tam tersidir. Senin üzerinde neredeyse hiç gücü olmayacak."

"Ama kafamın içinde konuşabilecek, rüyalarıma girebilecek." Başımı iki yana salladım. "Seni kandırmasına izin yerme."

"Çok anlayışsız davranıyorsun."

Artık yetmişti. "Bileği kesilip Şehrin Efendisi'ni besleyen benim. Kanımı içti, Richard."

"Biliyorum."

Bunu söyleyişinde bir gariplik vardı. "Sen de seyrettin, seni orospu çocuğu."

"Hayır, öyle değil."

"Nasıldı?" Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturmuş, hışımla ona bakıyordum. Jean-Claude onu böyle bulmuştu. O bir röntgenciydi.

"Sadece senin hayatını kurtaracak kadarını yaptığından emin olmak istedim."

"Daha ne yapabilirdi? Kanımı içti, lanet olsun."

Richard birden yola konsantre oldu ama bakmıyordu. "Sana tecavüz edebilirdi."

"Gözlerimden ve burnumdan kan aktığını söyledin. Bu, bana pek romantik gelmedi."

"Bütün o kan, onu heyecanlandırmış gibiydi."

Ona baktım. "Ciddi misin?"

Başıyla onayladı.

Orada, ayak parmaklarımdaki üşümeyi hissederek oturdum. "Bana tecavüz edeceğini düşünmene neden olan şey neydi?"

"Siyah çarşaflar üzerinde uyandım. İlki beyazdı. Seni üzerine yatırıp soymaya başladı. Geceliğini çıkarttı. Her yerde kan vardı. Kendi yüzünü o kana bulayıp tadına baktı. Başka bir vampir ona küçük, altın bir bıçak verdi."

"Başka vampirler de mi vardı?"

"Ayin gibiydi. Seyircilerin varlığı önemli gibiydi. Bileğini kesip oradan içti ama elleri... göğüslerini elliyordu. Ona,

sana tecavüz etmesi için değil, seni kurtarması için getirdiğimi söyledim."

"Bunun çok büyük bir etkisi olmuştur."

Richard birden çok sessizleşti.

"Ne?"

Başını iki yana salladı.

"Anlat bana, Richard. Bunu istiyorum."

"Jean-Claude, yüzü kan içinde bana baktı ve 'Ondan bana kendi isteğiyle vermesini istediğim bir şey için bu kadar beklemişken zorla almam. Bu baştan çıkarıcı bir şey,' dedi. Sonra sana baktı ve yüzünde bir şey vardı, Anita. Cehennem kadar korkutucuydu. Senin yola geleceğine gerçekten inanıyordu. Onu... seveceğine."

"Vampirler sevgi nedir bilmez."

"Emin misin?"

Ona sertçe baktım, sonra gözlerimi kaçırdım. Camdan, azalmaya başlayan gün ışığına baktım. "Vampirler sevmezler. Sevemezler."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Jean-Claude beni sevmiyor."

"Belki becerebildiği kadar, seviyordur."

Başımı iki yana salladım. "Benim kanımın içinde yıkandı. Bileğimi kesti. Bu benim sevgi anlayışıma uymuyor."

"Belki onunkine uyuyordur."

"O zaman bu, benim için çok acayip."

"Tamam ama seni, becerebileceği kadar sevebileceğini kabul et."

"Hayır."

"Seni seveceği düşüncesi, seni korkutuyor, değil mi?"

Pencereden dışarıya bakabildiğim kadar dikkatli baktım. Bunun hakkında konuşmak istemiyordum. Bugünü yok etmek istiyordum.

"Yoksa başka bir şeyden mi korkuyorsun?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Evet anlıyorsun." Kendinden çok emin konuşuyordu. Beni emin olacak kadar iyi tanımıyordu.

"Açıkça söyle, Anita. Bir kere söyle, o zaman bu kadar korkunç gelmeyecektir."

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Bana hiçbir yönünün onu istemediğini mi söylüyorsun? Küçük bir parçan bile onun sevgisine karşılık vermiyor mu?"

"Onu sevmiyorum; bundan gayet eminim."

"Ama?"

"Çok ısrarcısın," dedim.

"Evet," dedi.

"Tamam, ondan hoşlanıyorum. Bunu mu duymak istiyordun?"

"Nasıl hoşlanıyorsun?"

"Bu, seni hiç ilgilendirmez."

"Jean-Claude, senden uzak durmam için beni uyardı. Araya girip girmediğimi bilmek istiyorum. Eğer ondan hoşlanıyorsan, belki benim bu işin dışında kalmam gerekir."

"O bir canavar, Richard. Onu gördün. Ben bir canavarı sevemem."

"Ya insan olsaydı?"

"O bencil, kontrol manyağı bir piç."

"Ama ya insan olsaydı?"

İç çektim. "Eğer insan olsaydı, belki bir şeylerin üzerinde çalışabilirdik ama canlıyken bile, Jean-Claude tam bir OÇ olabilir. Yürüyeceğini zannetmiyorum."

"Bir canavar olduğu için, denemeyeceksin bile."

"O ölü, Richard, yürüyen bir ceset. Ne kadar hoş ya da çekici olduğunun hiç önemi yok, o hâlâ ölü. Cesetlerle çıkmam. Kızların bazı standartları olmalı."

"Yani ceset yok," dedi.

"Ceset yok."

"Ya likantroplar?"

"Neden? Beni arkadaşına mı ayarlamayı düşünüyorsun?"

"Sadece sınırı nerede çektiğini bilmek istiyorum."

"Likantropi, bir hastalık. O kişi zaten vahşi bir saldırıdan kurtulmuş. Bu, bir tecavüz kurbanını suçlamak gibi."

"Bir şekil değiştiriciyle çıktın mı?"

"Hiç denk gelmedi."

"Başka nelerle çıkmazsın?"

"Başlangıç olarak, hiç insan olmamış şeyler derim, herhalde. Bunun üzerinde hiç düşünmemiştim. Bu merak niye?"

Başını iki yana salladı. "Sadece merak."

"Sana neden artık kızgın değilim?"

"Belki, bedeli ne olursa olsun, hayatta olduğuna sevindiğin içindir."

Apartmanımın önündeki otoparka çekti. Larry'nin arabası benim park yerimdeydi. "Belki hayatta olduğuma sevinmiyorumdur ama bedeli hakkında ne düşündüğümü, bunu öğrendiğim zaman, sana söyleyeceğim."

"Jean-Claude'a inanmıyor musun?"

"Jean-Claude ay ışığının gümüş rengi olduğunu söylese bile inanmam."

Richard gülümsedi. "Buluşma için özür dilerim."

"Belki başka bir zaman yeniden deneyebiliriz."

"Bu, hoşuma gider," dedi.

Kapıyı açıp titreten soğuk havada durdum. "Her ne olursa olsun, benimle kaldığın için sağ ol, Richard." Tereddüt ettim. "Ve Jean-Claude seni her neyle tutuyorsa kır onu. Ondan uzaklaş. Senin ölümüne sebep olacak," dedim.

Sadece başıyla onayladı. "İyi bir tavsiye."

"Ama tutmayacaksın," dedim.

"Yapabilseydim, yapardım, Anita. Lütfen buna inan."

"Seni neyle yakaladı, Richard?"

Başını iki yana salladı. "Sana söylemememi emretti."

"Benimle çıkmamanı da emretti."

Omuz silkti. "Gitsen iyi olur. İşe geç kalacaksın."

Gülümsedim. "Ayrıca götüm donuyor."

Gülümsedi. "Kelimeleri nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Polislerin etrafında çok zaman geçiriyorum."

Arabayı vitese taktı. "İşte dikkatli ol."

"Elimden geleni yaparım."

Başımla onayladım. Kapıyı kapattım. Richard, Jean-Claude'la aralarında ne olduğu hakkında konuşmak istemiyordu. Şey, hiçbir kural, ilk buluşmada dürüst olunması gerektiğini söylemiyordu. Ayrıca haklıydı, işe geç kalıyordum.

Larry'nin camına vurdum. "Üzerimi değiştirmem gerek, hemen aşağıya ineceğim."

"Seni kim bıraktı?"

"Çıktığım birisi." Deyip bıraktım. İşin aslıyla kıyaslanınca çok basit bir açıklamaydı. Ama neredeyse doğruydu.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bu gece, yıl boyunca, Bert'in siyah giymemize izin verdiği tek geceydi. Bu rengin, normal çalışma zamanları için çok sert olduğunu düşünüyordu. Siyah kot ve içinde mum yanan, sırıtan bal kabağı desenleri olan bir kazak giymiştim. Üzerine fermuarlı siyah bir ceket ve siyah Nikelarımı giymiştim. Omuz askım ve Browning'im bile kıyafetime uyuyordu. Yedek silahımı da pantolon kılıfıma yerleştirmiştim. Spor çantamda iki yedek şarjörüm vardı. Mağarada kaybettiğim bıçağı da yenilemiştim. Ceketimin cebinde bir Derringer ve iki yedek bıçak daha vardı. Bıçaklardan birisi sırtımda, diğeri ayak bileğimdeki kılıftaydı. Gülmeyin. Çiftemi evde bırakmıştım.

Eğer Jean-Claude ona ihanet ettiğimi öğrenirse, beni öldürürdü. Öldüğünü fark eder miydim? Hisseder miydim? İçimden bir şey öyle olacağını söylüyordu.

Karl Inger'in verdiği kartı çıkartıp numarayı aradım. Eğer yapacaksam, bir an evvel yapmalıydım.

"Alo?"

"Karl Inger'le mi görüşüyorum?"

"Evet. Kimsiniz?"

"Ben Anita Blake. Oliver ile konuşmam gerek."

"Şehrin Efendisini bize vermeye mi karar verdiniz?"

"Evet."

"Bir dakika bekleyin, Oliver'ı çağırayım." Ahizeyi indirdi. Ahize sesi alamayacak uzaklığa gelinceye kadar konuşmasını duydum. Bekleme melodisinden iyiydi.

Ayak sesleri duyuldu, sonra: "Alo, Bayan Blake, aramanıza çok sevindim."

Yutkundum, canım yandı. "Şehrin Efendisi, Jean-Claude."

"Ben onu listeden çıkartmıştım. Çok güçlü değil."

"Güçlerini saklıyor. Bana inanın, göründüğünden daha güçlü."

"Bu fikir değişikliği neden, Bayan Blake?"

"Bana üçüncü izi verdi. Ondan kurtulmak istiyorum."

"Bayan Blake, bir vampire üç defa bağlanmak ve sonra o vampiri öldürmek, bünyeye çok aşırı bir yük yükleyebilir."

"Ondan kurtulmak istiyorum, Bay Oliver."

"Ölecek olsanız bile mi?" dedi.

"Öleceksem bile."

"Sizinle daha farklı bir ortamda karşılaşmayı isterdim, Anita Blake. İnanılmaz birisiniz."

"Hayır, sadece çok fazla şey yaşadım. Bana sahip olmasına izin veremem."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Öldüğünden emin olacağım."

"Eğer buna inanmasaydım, size söylemezdim."

"İnancınızı boşa çıkartmayacağım."

"Bilmeniz gereken bir şey daha var. Lamia bugün size ihanet etmeye çalıştı. Alejandro denen diğer başvampirle iş birliği yapıyor."

"Gerçekten mi?" Sesinde alay vardı. "Ona ne teklif etmiş?"

"Özgürlüğünü."

"Evet, bu Melanie'yi baştan çıkartabilir. Onun tasmasını biraz sıkı tutuyorum."

"Üremeye çalışıyor. Bunu biliyor muydunuz?

"Ne demek istiyorsunuz?"

Ona adamlardan, özellikle neredeyse değişmiş olandan bahsettim.

Bir süre sessiz kaldı. "Çok dikkatsiz davranmışım. Melanie ve Alejandro ile ilgileneceğim."

"İyi. Yarın arayıp işlerin nasıl gittiğini bildirirseniz sevinirim."

"Öldüğünden emin olmak istiyorsunuz," dedi Oliver.

"Evet," dedim.

"Ben ya da Karl size ulaşacağız. Ama önce, Jean-Claude'u nerede bulabiliriz?"

"Lanetliler Sirki'nde."

"Ne kadar uygun."

"Size söyleyeceklerim bu kadar."

"Teşekkür ederim, Bayan Blake. Mutlu Cadılar Bayramı."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Sıkı bir gece olacak."

Hafifçe kıkırdadı. "Gerçekten. Hoşça kalın, Bayan Blake." Telefon kapandı.

Ahizeye baktım. Yapmam gerekiyordu. Gerekiyordu. Peki, neden midem kasılmıştı? Neden Jean-Claude'u arayıp onu da uyarmak istiyordum? İzler yüzünden miydi; yoksa Richard haklı mıydı? Jean-Claude'u garip, çarpık bir şekilde seviyor muydum? Tanrı yardımcım olsun, öyle olmamasını umuyordum.

Kırk Beşinci Bölüm

Cadılar Bayramı gecesi hava iyice karamıştı. Larry ile iki randevumuzu bitirmiştik. O bir tane diriltmişti, ben de diğerini. O bir tane daha diriltecekti, benim üç tane kalmıştı. Hoş ve normal bir geceydi.

Larry'nin üzerindekiler normal değildi. Bert, bizi tatile uygun bir şeyler giymemiz için teşvik etmişti. Ben bir kazak tercih etmiştim. Larry bir kostüm giymişti. Mavi kot tulum, kolları kıvrılmış beyaz bir gömlek, hasır şapka ve iş çizmeleri. Ne olduğunu sorduğumda, "Huck Finn, oldum. Nasıl, uymuş mu?" dedi.

Kızıl saçları ve çilleriyle, gayet iyi uymuştu. Şimdi üzerinde kan vardı ama Cadılar Bayramı'ndaydık. Üzerinde sahte kan olan çok fazla insan vardı. Geceye uyuyorduk.

Çağrı cihazım öttü. Numaraya baktım, Dolph arıyordu. Lanet olsun.

"Kim?" diye sordu Larry.

"Polis. Bir telefon bulmamız lazım."

Torpido üzerindeki saate baktı. "Randevulara zamanımız var. Otoyoldaki McDonald's'a ne dersin?

"Harika." Başka bir cinayet olamaması için dua ediyor-

dum. Hoş, normal bir geceye ihtiyacım vardı. Ve başımın arkasında, sanki devamlı hatırladığım bir şarkı gibi, iki cümle tekrarlanıyordu: "Jean-Claude bu gece ölecek. Senin yüzünden tuzağa düşecek."

Onu güvenli bir mesafeden öldürmek yanlış görünüyordu. Gözlerinin içine bakıp tetiği çekmemek, ona da beni öldürme şansı vermemek. Oyunu kuralına göre oynamak ve diğer şerefli şeyler. Oyunun kuralları siktirip gidebilirdi; ya o ölecekti ya da ben. Değil mi?

Larry, McDonald's'ın otoparkında durdu. "Sen ararken ben de bir kola alacağım. Sen bir şey ister misin?

Başımı iki yana salladım.

"İyi misin?

"Elbette. Sadece başka bir cinayet olmamasını umuyorum."

"Yüce İsa. Bunu hiç düşünmemiştim."

Arabadan çıktık. Larry dükkana girdi. Ben telefonların durduğu küçük girişte kaldım.

Dolph üçüncü çalışta açtı. "Çavuş Storr."

"Ben Anita. Neler oluyor?"

"Sonunda vampirlere bilgi sızdıran avukat yardımcısını çözdük."

"Harika; ben de başka bir cinayet oldu diye korkmuştum."

"Bu gece değil; o vampirin daha önemli bir işi varmış."

"Bu da ne demek?"

"Cadılar Bayramı gecesi, şehirdeki bütün vampirlerin, insanları katletmesini planlıyorlarmış."

"Yapamaz. Bunu sadece Şehrin Efendisi yapabilir, o da inanılmaz derecede güçlü ise."

"Ben de böyle düşünüyordum. O vampir delirmiş olabilir mi?"

Aklıma bir şey geldi, çok kötü bir şey. "O vampirin tarifi var mı?"

"Vampirler," dedi.

"Oku bana."

Kağıt sesleri geldi, sonra: "Kısa, esmer, çok kibar. Diğer
340 vampiri patronuyla sadece iki defa görmüş. Orta boylu, Kızıl-derili ya da Meksikalı, uzun siyah saçlı."

Ahizeyi o kadar sıkı tuttum ki, elim titredi. "Vampirlerin insanları neden öldüreceğini de söylemiş mi?"

"Vampirizmin yasallaşmasını istemiyormuş. Şimdi bu bir vampir için garip bir motivasyon değil mi?"

"Evet. Dolph, bu olabilir."

"Ne diyorsun?"

"Eğer başvampir bu gece Şehrin Efendisi'ni öldürürse ve şafaktan önce şehri ele geçirirse, bu işi becerebilir."

"Ne yapabiliriz?"

Tereddüt ettim, ona neredeyse Jean-Claude'u korumasını söyleyecektim ama bu polisin işi değildi. Onlar kanunlar ve polis zorbalığını dert etmeliydiler. Oliver gibi bir şeyi canlı yakalamak mümkün değildi. Her ne olacaksa, kalıcı olmalıydı.

"Konuş benimle, Anita."

"Gitmem gerek, Dolph."

"Bir şey biliyorsun; anlat bana."

Telefonu kapattım. Çağrı cihazımı da kapattım. Lanetliler Sirki'ni aradım. Hoş bir kadın sesi cevap verdi, "Lanetliler Sirki, bütün kabuslarınızın gerçekleştiği yer."

"Jean-Claude'la görüşmem gerek. Acil bir durum."

"Şu anda meşgul. Mesajınızı alabilir miyim?"

Yutkundum, bağırmamaya çalışıyordum. "Ben Anita Blake, Jean-Claude'un insan hizmetkârıyım. Ona hemen kıçını kaldırıp telefona gelmesini söyle."

"Ben..."

"Eğer onunla konuşmazsam, insanlar ölecek."

"Tamam tamam." Beni beklemeye aldı, Tom Petty'den, High Flying'in katledilmiş versiyonu çalmaya başladı.

Elinde kolasıyla Larry geldi. "Neler oluyor?"

Başımı iki yana salladım. Hoplayıp zıplamamak için kendimi zor tutuyordum ama bu, Jean-Claude'u telefona daha çabuk getirmeyecekti. Tek kolumu karnımın üzerine dolamış, hareketsizce bekledim. Ne yapmıştım? Lütfen, çok geç kalmış olmayayım.

"Ma petite?"

"Tanrıya şükür."

"Ne oldu?"

"Sadece dinle. Sirke gelen bir başvampir var. Ona senin adını ve dinleme yerini söyledim. Adı Oliver ve her şeyden daha yaşlı. Alejandro'dan yaşlı. İşin aslı, sanırım Alejandro'nun efendisi. Bunların hepsi, Şehrin Efendisi'ne ihanet etmem için yapılmış bir tuzakmış ve ben buna kandım."

Çok uzun süre sessiz kalınca, "Beni duydun mu?" diye sordum.

"Beni gerçekten öldürmek istedin."

"Sana yapacağımı söylemiştim."

"Ama şimdi beni uyarıyorsun. Neden?"

"Oliver, şehirdeki bütün vampirleri insanların üzerine salmak için, şehrin kontrolünü ele geçirmek istiyor. Vampir avlanan eski günlere geri dönmek istiyor. Yasal olunca, vampirizmin çok hızlı yayıldığını söylüyor. Ona katılıyorum ama nasıl yapacağını bilmiyordum"

"Yani, güzel insanlarını kurtarmak için şimdi de Oliver'a ihanet ediyorsun."

"Öyle değil. Lanet olsun, Jean-Claude, önemli olan şeye konsantre ol. Oraya geliyorlar. Gelmiş bile olabilirler. Kendini koruman gerek."

"İnsanların güvenliği için."

"Vampirlerinin güvenliği için de. Onların Oliver'ın kontrolüne geçmelerini mi istiyorsun?"

"Hayır, gerekeni yapacağım, ma petite. En azından ona karşı koyacağız." Kapattı.

Larry, gözlerin açmış bana bakıyordu. "Neler oluyor, Anita?"

"Şimdi olmaz, Larry." Edward'ın kartını çantamdan çıkarttım. Başka çeyrekliğim kalmamıştı. "Bir çeyreğin var mı?"

"Elbette." Başka soru sormadan bana uzattı. İşte iyi bir adam.

Numarayı çevirdim. "Lütfen orada ol, lütfen orada ol."

Yedinci çalışta açtı.

"Edward, ben Anita."

"Ne oldu?"

"Nikolaos'tan daha yaşlı iki başvampiri haklamaya ne dersin?"

Yutkunduğunu duydum. "Sen etrafta olunca, işler hep zevkli oluyor. Nerede buluşacağız?"

"Lanetliler Sirki'nde. Fazladan bir çiften var mı?"

"Yanımda yok."

"Has siktir. Sirkin önünde mümkün olduğu kadar çabuk buluşalım. Bu gece işler iyice boka saracak, Edward."

"Bu durum, Cadılar Bayramı'nı geçirmek için çok iyi bir yolmuş gibi görünüyor."

"Orada görüşürüz."

"Görüşürüz ve beni de davet ettiğin için sağ ol." Bunu içtenlikle söylemişti. Edward işe normal bir katil olarak başlamıştı ama insanlar çok kolay gelmişti, o yüzden vampir ve şekil değiştiricilere kaymıştı. Öldüremeyeceği bir şeyle karşılaşmamıştı, zaten biraz zorlama olmadan hayatın anlamı var mıydı ki?

Larry'e baktım. "Arabanı ödünç almak zorundayım."

"Ben olmadan hiçbir yere gitmiyorsun. Konuşmaların senin tarafını duydum ve bunun dışında kalmak istemiyorum."

Tartışmaya başlayacaktım ama zaman yoktu. "Tamam, hadi yapalım."

Sırıttı. Hoşuna gitmişti. Bu gece neler olacağını, neyle karşılaşacağımızı bilmiyordu. Ben biliyordum ve hiç mutlu değildim.

Kırk Altıncı Bölüm

Sirkin kapısında durmuş, insan hareketlerine ve kostümlerin dalgalanmalarına bakıyordum. Bu kadar kalabalık bir yer görmemiştim. Edward yanımda duruyordu, üzerinde uzun siyah pelerin, yüzünde Azrail maskesi vardı. Azrail kostümü giymiş Ölüm; komik, değil mi? Ayrıca sırtında asılı bir alev makinesi, bir Uzi ve kim bilir, gizlediği daha başka ne çeşit silahlar vardı. Larry solgun ama kararlı görünüyordu. Derringer'ım cebindeydi, silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Derringer sadece acil durumlar içindi ama arabada da oturmayacaktı. Önümüzdeki hafta, eğer hâlâ hayatta olursak, onu atış poligonuna götürecektim.

Kuş kostümü içinde bir kadın, yanımızdan, tüy ve parfüm kokuları yayarak, geçti. Sadece bir kostüm olduğundan emin olmak için bir daha bakmam gerekti. Bu gece bütün şekil değiştiricilerin dışarı çıkıp insanların sadece "Hoş kostüm diyeceği" bir geceydi.

Cadılar Bayramı gecesi Lanetliler Sirki'ndeydik. Her şey mümkündü.

Zarif, zenci bir kadın yanımıza yaklaştı, üzerinde bir bikini ve gösterişli bir maske dışında hiçbir şey yoktu. Kalabalı-

ğın gürültüsünden sesini duyurabilmek için yaklaştı. "Jean-Claude sizi getirmem için beni gönderdi."

"Sen de kimsin?"

"Rashida."

Başımı iki yana salladım. "İki gün önce Rashida'nın kolu kopmuştu." Kolunun mükemmelliğine baktım. "Sen o olmazsın."

Yüzünü görebilmem için maskesini kaldırdı, sonra gülümsedi. "Hızlı iyileşiriz."

Likantroplarm hızlı iyileştiğini biliyordum ama o kadar yarayı, bu kadar çabuk düzletebileceklerini bilmiyordum. Yaşa ve öğren.

Sallanan kalçalarını kalabalığın içinde takip ettik. Larry'nin kolunu sol elimle yakaladım. "Bu gece benden uzaklaşma."

Başıyla onayladı. Onu kalabalıkta, bir çocuk ya da sevgiliymiş gibi elini tutarak sürükledim. Onun yaralanması fikrine dayanamazdım. Hayır, bu doğru değildi. Onun ölmesine dayanamazdım. Bu geceki öcü Ölüm'dü.

Edward peşimizdeydi. Adı gibi sessizdi, yakında birilerini öldüreceğinden emindi.

Rashida bizi büyük, çizgili sirk çadırına götürdü. Jean-Claude'un arkadaki ofisine gittiğimizi tahmin ediyordum. "Üzgünüm, yerimiz yok," dedi çizgili kıyafetli ve hasır şapkalı bir adam.

"Benim Perry. Bunlar Efendimizin beklediği kişiler." Baş parmağıyla bizi gösterdi.

Adam kenara çekilip bizim için çadırın kumaş girişini açtı. Üst dudağında ter birikmişti. İçerisi sıcaktı ama bunun öyle bir ter olmadığını hissetmiştim. Çadırın içinde neler oluyordu? Eğer kalabalığa seyrettiriyorlarsa o kadar kötü olamazdı. Olabilir miydi?

Işıklar parlak ve sıcaktı. Ceketimin içinde terlemeye başlamıştım ama çıkartmadım, insanlar silahıma bakardı. Bundan nefret ediyordum.

Dairesel perdeler tavana kadar uzanıyordu, geniş sirk sahnesi iki ayrı alana ayrılmıştı. Perdeler prizmalar gibiydi. Attığımız her adımda, renkler değişip kumaşın üzerinden akıyordu. Bunun kumaşın mı, yoksa ışığın mı oyunu olduğunu anlayamamıştım. Her neyse hoş bir efekti.

Rashida, kalabalığı sahneden uzak tutan tırabzanın önünde durdu. "Jean-Claude herkesi kostümlü istemişti ama zamanımız yok." Ceketimi çekiştirdi. "Ceketi çıkart, bu yeterli olur.

Ceketimi çıkartıp ona verdim. "Kostümler demekle ne demek istiyorsun?"

"Gösteriyi geciktiriyorsun. Ceketi at ve gel." Tırabzanın üzerinden tembelce atladı ve sahnenin beyaz zeminine çıplak ayaklarıyla güzelce kondu. Bize baktı ve takip etmemizi işaret etti.

Ben olduğum yerde kaldım. Birisi nereye gittiğimizi açıklamadan bir yere gitmeyecektim. Larry ve Edward da benimle birlikte beklediler. Yakınımızdaki seyirciler merakla bize bakıyordu, ilginç bir şey yapmamızı bekliyorlardı.

Orada öylece durduk.

Rashida, perdelerin içinde kalan dairelerden birisinin içinde kayboldu.

"Anita."

Arkamı döndüm ama Larry sahneye bakıyordu. "Bir şey mi söyledin?"

Başını iki yana salladı.

Edward'a baktım ama onun sesi değildi. "Jean-Claude?" diye fısıldadım.

"Evet, ma petite, benim."

"Neredesin?"

"Rashida'nın girdiği perdenin arkasındayım."

Başımı iki yana salladım. Sesinde bir uğultu, bir yankı vardı ama onun dışında her zaman olduğu kadar normaldi.

Sanırım onunla dudaklarımı oynatmadan konuşabilirdim ama öyleyse bile, bilmek istemiyordum. "Neler oluyor," diye fısıldadım.

"Bay Oliver ile centilmence bir anlaşma yaptım."

"Anlamıyorum."

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Edward.

Başımı iki yana salladım. "Sonra açıklarım."

"Benim çemberime gel. Sana her şeyi seyircilerle birlikte anlatacağım."

"Ne yaptın?"

"Hayatları kurtarabilmek için elimden geleni, ma petite ama bu gece birileri ölecek. Sadece çember içindeki, bu iş için görevlendirilen askerler. Kim kazanırsa kazansın, bu gece masumlar ölmeyecek. Birbirimize söz verdik."

"Sahnede bir gösteri yapar gibi mi dövüşeceksiniz?"

"Bu kadar kısa sürede yapabileceğimin en iyisi buydu. Eğer beni günler önceden uyarsaydın, belki başka bir şeyler ayarlayabilirdim."

Bunu duymazlıktan geldim. Ayrıca, kendimi suçlu hissediyordum.

Ceketimi çıkarttım ve tırabzanlara astım. Silahımı görebilecek kadar yakın insanlardan şaşkın sesler yükseldi.

"Dövüş burada, sahnede olacak."

"Seyircilerin önünde mi?" dedi Edward.

"Evet."

"Anlamadım," dedi Larry.

"Buradan uzak durmanı istiyorum, Larry."

"Asla."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Larry, hiç silahın yok. Nasıl tabanca kullanacağını bilmiyorsun. Eğitim alıncaya kadar, yemden başka bir şey olmazsın. Burada kal."

Başını iki yana salladı.

Koluna dokundum. "Lütfen, Larry."

Belki lütfen yüzündendi, belki de gözlerimdeki bakıştan, her neyse, başıyla onayladı.

Biraz daha rahat nefes almaya başladım. Bu gece her ne
 olacaksa, Larry onu buraya getirdiğim için ölmeyecekti. Benim suçum olmayacaktı.

Tırabzanlara yaklaşıp sahneye atladım. Edward da pelerinini uçuşturarak beni takip etti. Bir kere arkama baktım: Larry tırabzanı tutmuş, bana bakıyordu. Orada tek başına dururken biraz terk edilmiş görünüyordu ama güvendeydi; önemli olan buydu.

Işıldayan perdeye dokundum, kaynağı ışıklarmış. Kumaş yakından beyaz görünüyordu. Açıp içeri girdim. Edward tam arkamdaydı.

Dairenin ortasında çok katlı bir kürsü ve üzerinde bir taht vardı. Rashida, Stephen'la birlikte kürsünün yanında duruyordu. Richard'ı, daha maskesini çıkartmadan, saçlarından ve çıplak göğsünden tanıdım. Bir yanağında mavi bir yıldız olan beyaz bir maskeydi bu. Parlak mavi harem pantolonuyla uyumlu bir yelek ve ayakkabılar giymişti. Benim dışımda herkesin kostümü vardı.

"Vaktinde gelmeyeceğini umuyordum," dedi Richard.

"Ne, tüm zamanların en ateşli Cadılar Bayramı'nı kaçırsa mıydım?"

"Yanındaki kim?" diye sordu Stephen.

"Ölüm," dedim.

Edward eğilerek selam verdi.

"Ölüm'ü baloya getireceğini biliyordum, ma petite."

Kürsünün yukarısına doğru baktım, Jean-Claude tahtın önünde, ayakta duruyordu. Sonunda gömleklerinin ip ucunu verdiği kıyafetini giymişti. Gerçek bir Fransız saray kıyafeti. Kostümünün diğer kısmını nasıl tanımlayacağımı bilmiyordum. Siyah paltosunda, oraya buraya gümüş rengi serpiştirilmişti. Kısa bir yarı pelerin tek omzunu örtüyordu. Dalgalı

pantolonu, baldır hizasına gelen çizmelerinin içine sokulmuştu. Kıvrık çizmelerin uçları dantelliydi. Boğazında beyaz, geniş bir yakalık vardı. Paltosunun kollarından da danteller dökülüyordu. Başında eğimli, siyah, geniş neredeyse sarkık, beyaz tüylerle bezeli bir şapka vardı.

Kostümlüler kenara çekilip tahta giden merdivenlerden çıkmam için bana yol verdiler. Ben, bir şekilde gitmek istemiyordum. Perdenin dışından sesler geliyordu. Ağır şeyler taşınıyordu. Daha fazla dekor ve donanım getiriliyordu.

Edward'a baktım. Kalabalığa bakıyordu, gözleri her şeyi inceliyordu. Kurban mı arıyordu, yoksa tandık yüzlere mi bakıyordu?

Herkes kostüm içindeydi ama çok azı maske takıyordu. Yasmeen ve Marguerite merdivenlerin yarısında duruyordu. Yasmeen kızıl bir sari içindeydi, peçesi ve pulları bile vardı. Esmer yüzü, kırmızı ipeğin altında çok doğal görünüyordu. Marguerite, karpuz kollu, geniş yakalı bir elbise giymişti. Elbise bir çeşit koyu mavi kumaştan dikilmişti. Sarı saçları kulakları üzerinde kıvrılmış, başının üzerinde toplanmıştı. Onunki de, Jean-Claude'unkiler gibi kostümden çok antika kıyafetlere benziyordu.

Merdivenlerden yanlarına çıktım. Yasmeen, peçesini ona açtığım haç şeklindeki yara izini gösterecek kadar araladı. "Bu gece birileri bunun bedelini sana ödetecek."

"Sen şahsen yapmayacak mısın?"

"Henüz değil".

"Bu işte kimin kazanacağı umurunda değil, değil mi?"

Gülümsedi. "Jean-Claude'a sadığım, tabii ki."

"Yalancı."

"En az senin kadar sadığım, ma petite." Her heceyi tek tek söyledi, her harfi ısırıyordu sanki.

Onu arkamdan gülerken bıraktım. Sanırım sadakat hakkında söylenmesi gereken ben değildim.

Jean-Claude'un ayağının dibinde iki kurt oturuyordu. Bana garip soluk gözleriyle baktılar. Bakışlarında insanca hiçbir şey yoktu. Gerçek kurtlardı. Gerçek kurtları nereden bul-
350 muştu?

Ondan ve evcil kurtlarından iki basamak ötede durdum. Yüzünü okuyamıyordum, boş ve mükemmeldi.

"Üç Silahsörler'den çıkmış gibisin," dedim.

"Doğru, ma petite."

"Orijinal yüzyılın o mu?"

Gülümsedi, hem her şeyi açıklayan, hem de hiçbir şeyi açıklamayan bir gülüştü bu.

"Bu gece neler olacak, Jean-Claude?"

"Gel yanımda, insan hizmetkârımın durması gereken yerde dur." Soluk elini uzattı.

Eli görmezlikten gelip yanına çıktım. Zihnimde konuşuyordu. Tartışmak çok aptalcaydı. Tartışmak gerçeği değiştirmiyordu.

Kurtlardan bir tanesi hırladı. Tereddüt ettim.

"Sana zarar vermezler, onlar benim yaratıklarım."

Aynı benim gibi, diye düşündüm.

Jean-Claude elini kurdun yanına indirdi. Hayvan sinip elini yaladı. Ben dikkatlice hayvanın yanından geçtim. Ama o benimle ilgilenmedi, bütün dikkati Jean-Claude'un üzerindeydi. Bana hırladığı için üzgündü. Bunu telafi etmek için her şeyi yapardı. Köpek gibi uysaldı.

Jean-Claude'un yanında, kurdun biraz gerisinde durdum.

"Senin için çok güzel bir kostüm seçmiştim."

"Eğer seninki gibi bir şeyse giymezdim."

Güldü, sesi yumuşak ama toktu. Ses, midemdeki bir şeyi aşağıya çekti. "Konuşmamı yaparken, burada kurtlarla birlikte yanımda kal."

"Kalabalığın önünde mi dövüşeceğiz?"

Ayağa kalktı. "Elbette. Burası Lanetliler Sirki ve bu gece

Cadılar Bayramı. Onlara hiç görmedikleri azamette bir gösteri sunacağız."

"Bu delilik."

"Belki ama bu, Oliver'ın binayı tepemize yıkmasını engelleyecektir."

"Bunu yapabilir mi?"

"Hem onu, hem de fazlasını yapabilir, ma petite ama yaptığımız güçlerimizi kısıtlama anlaşması bunu engelleyecek."

"Sen bu binayı yıkabilir misin?"

Gülümsedi ve ilk defa bana doğrudan cevap verdi. "Hayır ama Oliver bunu bilmiyor."

Gülümsemem gerekti.

Kendisini tahta bıraktı, bir bacağını tahtın kolunun üzerinden attı. Şapkasını öne eğdi, sadece ağzını görebiliyordum. "Bana ihanet ettiğine hâlâ inanamıyorum, Anita."

"Bana başka çare bırakmadın."

"Gerçekten dördüncü izi almaktansa ölmeyi yeğlersin."

"Evet."

"Gösteri zamanı, Anita," diye fısıldadı.

Işıklar birden söndü. Aniden karanlığın içinde kalan seyircilerden çığlıklar yükseldi. Perde iki taraftan açıldı. Bir anda, bir spot ışığının ucunda kaldım. Işık, karanlıkta yıldız gibi parlıyordu. Jean-Claude ve kurtları parlak ışıkla yıkanmıştı. Balkabağı desenimle, motife pek uymadığımı kabul etmek zorundaydım.

Jean-Claude zarif bir hareketle doğruldu. Şapkasını çıkardı, eğilip şapkasın savurarak selam verdi. "Bayanlar ve Baylar, bu gece büyük bir savaşa tanık olacaksınız." Yavaşça merdivenlerden inmeye başladı. Spot onunla birlikte hareket etti. Şapkasını elindeki vurguyu arttırmak için takmadı. "Şehrin ruhu için savaşılacak."

Durdu ve ışık genişleyip iki sarışın vampiri de içine aldı. İki kadın, 1920'lerin sarkık paçalı elbiselerinden giymişti. Birisi mavi, diğeri kırmızı. Kadınlar dişlerini gösterdiler, kala-

balıktan sesler yükseldi. "Bu gece vampirler, kurtadamlar, tanrılar, şeytanlar göreceksiniz." Her kelime başka bir hisle doluydu. 'Vampirler' dediğinde, boynunuzda bir hareket olmuştu. 'Kurtadamlar' karanlıkta pençe atmıştı ve çığlıklar duyulmuştu. 'Tanrılar' teninize üflenmiş. 'Şeytanlar' söylendiğinde, yüzünüzü haşlayan sıcak bir rüzgâr esmişti.

Nefes kesilmeleri ve kısa çığlıklar karanlığı doldurmuştu.

"Gördüklerinizin bazıları illüzyon, bazıları gerçek olacak; hangisinin hangisi olduğuna karar siz vereceksiniz." 'İllüzyon' zihinde, sanki bardağın içindeki görüntü gibi yankılandı, tekrarlanıp durdu. Son ses, sanki başka bir kelimeye dönüşüp fısıltıyla bitti. 'Gerçek' diye fısıldamıştı.

"Bu şehrin canavarları, bu Cadılar Bayramı'nda, onu kontrol etmek için savaşacaklar. Eğer biz kazanırsak, her şey eskisi gibi barış içinde devam edecek. Eğer düşmanlarımız kazanırsa..." İkinci bir spot ikinci kürsüyü aydınlattı. Orada taht yoktu. Oliver kaidenin üzerinde, yanında bütün yılan asaletiyle duran, lamiayla birlikteydi. Oliver bol bir tulum giymişti, üzerinde büyük noktalar vardı. Yüzü beyaz boyanmış, üzerine hüzünlü bir gülümseme çizilmişti. Bir gözünün altında kalın, büyük, parlak bir göz yaşı vardı. Başının üzerinde, sivri ucunda bir pon-pon olan, küçük bir şapka vardı.

Bir palyaço mu? Bir palyaço olmayı mı istemişti? Bu, onu kafamda tasarladığım gibi bir görüntü değildi. Ama yanındaki lamia, kıvrılmış kuyruğuyla etkileyiciydi, çıplak göğüslerini Oliver'ın eldivenli elleri okşuyordu.

"Eğer düşmanlarımız kazanırsa, yarın gece dünya üzerindeki hiçbir şehrin görmediği bir kan banyosu göreceksiniz. Onlar, şehri kurutup bütün hayat bitinceye kadar et ve kanla beslenecekler." Merdivenlerin yarısında durdu. Sonra merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. "Biz, sizin hayatınız, değerli ruhunuz için savaşacağız. Sevgili insanlar, dua edin ki biz kazanalım; çok ama çok dua edin."

Tahta oturdu. Kurtlardan bir tanesi patisini bacağının üzerine koydu. Jean-Claude umursamazca başını okşadı.

"Ölüm bütün insanların başına gelir," dedi Oliver.

Jean-Claude'un üzerindeki ışık söndü, Oliver'ı karanlıktaki tek ışık olarak bıraktı. Sembolizm en üst düzeydeydi.

"Hepiniz bir gün öleceksiniz. Küçük bir kazada ya da uzun bir hastalıkla. Sizi acı ve ızdırap bekliyor." Kalabalık oturduğu yerde rahatsızca hareketlendi.

"Beni sesinden koruyor musun?" diye sordum.

"İzler koruyor," dedi Jean-Claude.

"Seyirci ne hissediyor?"

"Kalplerinde keskin bir acı. Bedenleri yaşlılıkla yavaşlıyor. Geçmişteki bir kazanın ani dehşetini yaşıyorlar."

Nefes kesilmeleri, çığlıklar, ağlamalar karanlığı doldurmuştu; Oliver'ın her kelimesi, her kişiye ulaşıp onlara ölümlü hayatlarını hissettiriyordu.

Bu iğrençti. Milyonlarca yıl yaşamış bir şey, zavallı insanlara hayatın ne kadar hassas olduğunu hatırlatıyordu.

"Eğer ölmeniz gerekiyorsa, bunun bizim muhteşem kucaklamamızla olması daha iyi olmaz mı?" Lamia kendisini seyircilere göstermek için kürsünün üzerinde döndü. "Sizi o karanlık geceye, ne kadar hoş ve tatlı bir şekilde alacak. Ölümü bir kutlama, zevkli bir geçiş yapacağız. Uçuşan tereddütler olmayacak. Sonunuz geldiğinde, onun ellerinin üzerinizde olmasını isteyeceksiniz. Size hiçbir ölümlünün hayal bile edemeyeceği zevkleri tattıracak. Ölüm, bunun için çok büyük bir bedel mi, zaten ölmeyecek misiniz? Zamanın saati yerine, dudaklarımızın teninizin üzerinde olması daha iyi olmaz mı?"

"Evet... lütfen," gibi çığlıklar yükseldi kalabalıktan.

"Durdur onu," dedim.

"Sıra onun, ma petite. Onu şimdi durduramam."

"Sizin en karanlık rüyalarınız, kollarımızda gerçekleşecek, dostlarım. Şimdi bize gelin."

Karanlık, hareketle fısıldamaya başladı. Işıklar yandı, insanlar koltuklarından kalkmıştı. İnsanlar tırabzanlara tırmanıyordu. Ölümü kucaklamaya geliyorlardı.

Hepsi ışık yanınca donup kaldılar. Sanki uykudan yeni uyanmış gibi etraflarına bakınıyorlardı. Bazıları utanmış görünüyordu ama tırabzana en yakın adamın gözleri yaşarmıştı, sanki gördüğü aydınlık bir görüntüyü kaybetmişti. Dizleri üzerine çöktü, omuzları titriyordu. Hıçkırıyordu. Oliver'ın sözlerinde ne vardı? Havada ne hissetmişti? Tanrı, bizi ondan korumalıydı.

Işıklar yanınca biz perdelerin arkasındayken, taşıdıkları şeyi gördüm. Merdivenle çıkılan mermer bir mihraba benziyordu. İki kürsünün arsında durmuş, bekliyordu. Ne için? Dönmüş, Jean-Claude'a soracaktım ama bir şeyler olmaya başladı.

Rashida kürsüden uzaklaştı, tırabzanlara yaklaştı ve insanlara yaklaştı. Stephen ince mayo gibi bir şey giyiyordu, O da sahnenin diğer tarafına kaydı. Neredeyse çıplak vücudu, en az Rashida'nınki kadar pürüzsüz ve düzdü. "Hızlı iyileşiriz," demişti.

"Bayanlar ve Baylar, size gecenin ilk büyüsünden kurtulmanız için biraz süre tanıyacağız. Sonra size bazı sırlarımızı vereceğiz."

Kalabalık yerlerine döndü. Bir görevli, insanların yerlerini bulmalarına yardım etti. İnsanlar sessizleşti. Bu kadar büyük bir güruhun, hiç bu kadar sessiz olduğunu duymamıştım. İğne atsanız sesi duyulurdu.

"Vampirler yardımlarına hayvanları çağırabilirler. Benim hayvanım kurt." Jean-Claude kürsünün üzerine çıkarken kurtları gösteriyordu. Ben orada, spotun altında kalmıştım, ne yapacağımdan emin değildim. Gösterinin bir parçası değildim. Sadece oradaydım.

"Ama ayrıca kurdun insan kuzenini de çağırabiliyorum."

Elini geniş bir şekilde savurdu. Müzik başladı. Başlangıçta yumuşak ve hafifti, sonra parlak bir şekilde yavaş yavaş hızlandı.

Stephen dizlerinin üzerine çöktü. Dönünce, Rashida'nın da yere çöktüğünü gördüm. Orada, kalabalığın önünde değişeceklerdi. Bir şekil değiştiriciyi değişirken görmemiştim. İtiraf etmeliyim biraz... meraklanmıştım.

Stephen ellerini üzerindeydi. Sırtı acı içinde bükülmüştü. Uzun sarı saçları yere dökülmüştü. Sırtındaki deri su gibi dalgalandı, omurgası ortada köprü gibi duruyordu. Sanki secdeye yatar gibi ellerini uzattı, yüzü yere kapanmıştı. Ellerindeki kemikler kırılmaya başladı. İnledi. Tenin altında, hayvanlar dolaşıyormuş gibi bir şeyler oynadı. Omurgası, sanki kendi başına dikilen bir çadır gibi sivrildi. Sırtındaki deriden tüyler fışkırmaya başladı, sanki hızlandırılmış çekim gibi inanılmaz bir hızla yayılmaya başladılar. Derisinin üzerinden kemikler ve açık renkli, koyu bir sıvı döküldü. Teni, belirsiz şekillerde gerilip kasıldı. Kasları yılan gibi oynuyordu. Etin altındaki ve üstündeki kemikler şekil değiştirirken ağır, ıslak sesler çıkıyordu. Sanki kurt formu, insan şeklini parçalayıp çıkıyormuş gibiydi. Tüyler hızla, git gide yayıldı, koyu bal rengiydi. Tüyler bazı değişimleri gizlemişti. Buna memnun olmuştum.

Boğazından ulumayla bağırma arası bir ses çıktı. Sonunda, dev kobrayla dövüştüğümüz geceki kurtadama dönüştü. Burnunu yukarı kaldırıp uludu. Ses, tüylerimi diken diken etti.

Diğer taraftan ikinci uluma duyuldu. Dönünce ikinci kurtadamı gördüm ama bu simsiyahtı. Rashida mıydı?

Seyirciler delice alkışlıyor, ayaklarını yere vuruyordu.

Kurtadamlar yeniden kürsüye yaklaştılar. İkisi de kürsünün dibinde bir köşeye oturdu.

"Size vereceğim gösterişli bir şeyim yok." Işıklar Oliver'ın üzerine döndü. "Benim yaratığım yılan." Lamia etrafına

dolandı. Seyircilerin duyacağı kadar yüksek sesle tısladı. Çatallı diliyle, Oliver'ın beyaz boyalı kulağını yaladı.

Kürsüsünün dibini işaret etti. İki ucunda siyah pelerinli iki
 kişi duruyordu, pelerinlerin başlıkları yüzlerini gizliyordu. "Bunlar da benim yaratıklarım ama onları sürpriz olarak saklayalım." Bize baktı. "Başlayalım."

Işıklar yeniden söndü. Zifiri karalıkta içimden uzanıp Jean-Claude'a dokunmak geldi. "Neler oluyor?"

"Savaş başlıyor," dedi.

"Nasıl?"

"Gecenin gerisini planlamadık, Anita. Bütün savaşlar nasıl oluyorsa öyle olacak, karışık, vahşi ve kanlı."

Çadır loş bir ışıkla yıkanana dek, spotlar yavaşça aydınlandı, gün batımı ya da şafak gibiydi. "Başlıyor," diye fısıldadı Jean-Claude.

Lamia merdivenlerden aşağıya süründü ve iki taraf birbirine ilerledi. Bu bir savaş değildi. Bir bar kavgası gibi, kim kimi yakalarsa dvüşecekti.

Pelerinli şekiller ileri atıldı. Yılana benzeyen ama tam olarak olmayan bir şeyi gördüm. O şey, makineli tüfek ateşiyle geriledi. Edward.

Elimde silahım, merdivenlerden aşağıya yöneldim. Jean-Claude hareket bile etmedi. "Sen gelmiyor musun?"

"Gerçek savaş burada olacak, ma petite. Yapabildiğini yap ama sonunda iş benim ve Oliver'ın gücüne bakacak."

"O bir milyon yaşında. Onu yenemezsin."

"Biliyorum.

Bir süre birimize baktık. "Üzgünüm," dedim.

"Ben de, ma petite, Anita, ben de."

Merdivenlerden aşağıya koşup dövüşe katıldım. Y benzeyen şey yere yığılmıştı, makineli tüfek ateşi onu ikiye bölmüştü. Richard, Edward'la sırt sırtaydı, onun da elinde bir tabanca vardı. O da pelerinli şeylerden diğerine ateş ediyor-

du ama o şey yavaşlamıyordu bile. Kolumu doğrultup başlığın altına ateş ettim. O şey sendeleyip bana doğru döndü. Başlığı düştü ve bir at başı kadar büyük bir kobra kafasını ortaya çıkardı. Boyundan aşağısı kadındı ama yukarısı... Ne Richard'ın, ne de benim mermilerimin bir etkisi olmamıştı. O şey merdivenlerden çıkıp üzerime geldi. Ne olduğunu ya da nasıl durdurulacağını bilmiyordum. Mutlu Cadılar Bayramı.

Kırk Yedinci Bölüm

Şey üzerime geldi. Browning'i yere atıp, bıçağımı çekmiştim ki, bana vurdu. Üzerime çıktığında ben merdivenlerdeydim. Gerileyip saldırdı. Bıçağımı çıkarttım. Dişlerini omzuma geçirdi. Çığlık atıp, bıçağı ona sapladım. Bıçak battı ama kan yoktu, acı yoktu. Omzumu ısırmaya devam etti, içeri zehir akıtıyordu. Ve bıçak hiç etki etmiyordu.

Yeniden çığlık attım. Jean-Claude'un sesi kafamın içinde yankılandı, "Zehir sana zarar vermez."

Deli gibi acıyordu ama zehir yüzünden ölmeyecektim. Çığlık atarak bıçağı o şeyin boğazına sapladım, başka yapacak bir şey bulamamıştım. Öksürmeye başladı. Elime kan aktı. Ona yeniden vurdum, geri çekildi, sivri dişleri kanla kaplıydı. Ümitsiz bir şekilde tısladı ve üzerimden kalktı. Ama şimdi anlamıştım. Zayıf noktaları, insanla yılanın birleştiği yerdi.

Sol elimle Browning'i aldım; sağ omzum parçalanmıştı. Tetiği sıktım ve o şeyin boynundan fışkıran kanı seyrettim. Dönüp kaçtı, ben de izin verdim.

Merdivenlerde yatmış, sağ omzumu vücuduma yakın tutuyordum. Sanırım kırık yoktu ama çok acıyordu. Olması

gerektiği kadar kötü bile kanamıyordu. Yukarı, Jean-Claude'a baktım. Hareketsiz duruyordu ama bir şey hareket etti, ısı dalgasına benziyordu. Oliver da kürsünün üzerinde hareketsiz duruyordu. Gerçek savaş oradaydı. Aşağıdaki ölüm, orada ölenler dışında, kimseye pek bir şey ifade etmeyecekti.

Kolumu karnımın üzerinde tutup, merdivenlerden aşağıya, Richard ve Edward'ın yanına indim. Aşağıya indiğimde, kolum daha iyi hissetmeye başlamıştı. Silahı sağ elime geçirecek kadar iyiydi. Isırık izine baktım, Tanrı beni lanetlesin, çok hızlı iyileşiyordu. Üçüncü iz. Bir şekil değiştirici kadar hızlı iyileşiyordum.

"İyi misin," diye sordu Richard.

"Öyle görünüyor."

Edward bana bakıyordu. "Ölmüş olman gerekiyordu."

"Açıklamalar sonra."

Kobraya benzeyen şey, kürsünün dibinde yatıyordu, makineli tüfek ateşiyle ikiye bölünmüştü. Edward işi çabuk kapmıştı.

Bir çığlık duyuldu, tiz ve acı doluydu. Alejandro, Yasmeen'i kollarına almıştı, bir kolu sırtındaydı, diğeri omuzlarından tutmuş, onu kendi göğsünde sıkıştırmıştı. Çığlık atan Marguerite'ti. Karl Inger'in kollarında debeleniyordu. Çaresizdi. Görünüşe göre Yasmeen de öyleydi.

Alejandro boğazına saldırdı. Yasmeen çığlık attı. Alejandro boynunu kırdı, yüzüne kan sıçramıştı. Yasmeen'nin kolları sarktı. Bir hareket oldu ve Alejandro'nun kolu sırtından çıktı, kalbi pelte gibi olmuştu.

Marguerite tekrar tekrar çığlık atıyordu. Karl onu bırakmıştı ama o farkında değilmiş gibiydi. Kendi yüzünü kan gelinceye kadar tırmaladı. Dizleri üzerine çöktü, hâlâ yüzünü tırmalıyordu.

"Yüce İsa. Onu durdurun," dedim.

Karl bana baktı. Ben Browning'i kaldırdım ama o,

Oliver'ın kürsüsünün arkasına saklandı. Marguerite'e doğru gittim. Aramıza Alejandro girdi.

"Ona yardım etmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"Sana kalan izi vermeme izin ver ve ben de yolundan çekileyim."

Başımı iki yana salladım. "Bütün şehir, aynı hizmetkârın mı peşinde? Yolu yok."

"Anita, yat!" Yere dümdüz yattım ve Edward başımın üzerinden alev püskürttü. Başımın üzerinden yanan alevlerin akışını hissedebiliyordum.

Alejandro çığlık attı. Gözlerimi onu yanarken görmeye yetecek kadar kaldırdım. Yanan elini ileri uzattı ve bir şeyin üzerimden geçtiğini hissettim... Edward'a doğru gidiyordu.

Döndüm, Edward sırt üstü düşmüş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Alev makinesinin ucu yeniden bana doğru yönelmişti. Söylenmeden yere yattım.

Alejandro bir hareket yaptı ve alevler geri döndü, Edward'a doğru uçuyordu.

Edward yerde delice dönüp pelerinindeki ateşi söndürmeye çalıştı. Yanan ölüm maskesini yere attı. Alev makinesinin deposu tutuşmuştu. Richard onun kurtulmasına yardım etti ve beraber kaçtılar. Yere yapışıp ellerimi başımın üzerine koydum. Patlama yeri sarstı. Yukarı baktığımda küçük, yanan parçalar yağıyordu ama zarar o kadardı. Richard ve Edward, kürsünün diğer tarafından ayağa kalkıyorlardı.

Alejandro elbiseleri yanmış, derisi kabarmış halde duruyordu. Bana doğru yürüyordu.

Ayağa kalkıp silahımı ona doğrulttum. Elbette silah daha önceden pek bir işe yaramamıştı. Merdivenlere çarpıncaya kadar geriledim. Ateş etmeye başladım. Mermiler içeri giriyordu. Kanıyordu bile ama durmuyordu. Silah boşaldı. Dönüp kaçtım.

Bir şey sırtıma vurup beni yere düşürdü. Alejandro bir anda üzerimdeydi, bir eli saçlarımdaydı, boynumu büküyordu.

"Makineli tüfeği yere koy, yoksa boynunu kırarım."

"Vur onu!" diye bağırdım.

Ama Edward tüfeği yere bıraktı. Lanet olsun. Bir tabanca çıkartıp dikkatlice nişan aldı. Alejandro'nun vücudu sarsıldı, sonra güldü. "Beni gümüş mermilerle öldüremezsin."

Beni tutmak için dizini sırtıma dayadı; sonra elinde bir bıçak belirdi.

"Hayır," dedi Richard, "onu öldürmeyecek."

"Eğer karışırsanız boğazını keserim ama eğer bizi rahat bırakırsanız, ona zarar vermem."

"Edward, öldür onu."

Edward'ın üzerine bir vampir atladı, onu yere düşürdü. Richard, vampiri Edward'ın üzerinden almaya çalışıyordu ama onun da sırtına ufak bir vampir sıçradı. İlk geceki kadın ve çocuk vampirlerdi.

"Şimdi dostların meşgul olduğuna göre, biz işimizi bitirebiliriz."

"HAYIR!"

Bıçak yüzeyi kesti, keskin bir acı verdi ama küçük bir kesikti. Üzerime eğildi. "Hiç acımayacak, söz veriyorum."

Çığlık attım.

Dudakları kesiğe dokundu ve yapışıp emmeye başladı. Söylediği doğru değildi. Acıyordu. Etrafımı çiçek kokuları sardı. Parfüme boğulmuştum. Göremiyordum. Bütün dünya sıcaktı ve hoş kokuyordu. Yeniden görmeye, düşünmeye başladığımda, sırt üstü yatıyor ve çadırın tavanına bakıyordum. Kollar, beni yukarıya kaldırıp kucağına aldı. Alejandro beni, kendisine yakın tutuyordu. Göğüs ucunun hemen altında, ince çizgi halinde bir yara kesiti. "İç."

Ellerimle onu ittim, ona direniyordum. Eli ensemi sıktı, yaraya yaklaştırdı.

"HAYIR!"

Diğer bıçağımı çekip göğsüne sapladım, kalbine isabet ettirmeye çalışıyordum. İnledi, bileğimi kavradı ve ben bıçağı
 bırakıncaya kadar sıktı. "Gümüş doğru yol değil. Ben gümüşü geçtim."

Yüzümü yaraya doğru çekti, ona karşı koyamıyordum. Kan, tuzlu ve garip bir şekilde metalik tattaydı. Sadece kandı.

"Anita!" Jean-Claude adımı haykırdı. Yüksek sesle mi yoksa başımın içinde miydi, emin olamadım.

"Kanım kanın, etim etin, ikisi bir olsun. Tek et, tek kan, tek ruh." İçimde, derinlerde bir yerde, bir şey kırıldı. Onu hissedebiliyordum. Sıvı bir sıcaklık içimde yayıldı. Tenim onunla dans etti. Parmak uçlarım karıncalandı. Sırtım kasıldı, olduğum yerde doğruldum. Güçlü kollar beni yakaladı, tuttu ve sarıldı.

Bir el saçlarımı yüzümden çekti. Gözlerimi açınca Alejandro'yu gördüm. Artık ondan korkmuyordum. Sakindim, sanki uçuyordum.

"Anita?" Bu, Edward'dı. Sese doğru döndüm, yavaşça.

"Edward."

"Sana ne yaptı?"

Nasıl açıklayacağımı düşündüm ama zihnim kelimeleri getiremiyordu. Doğruldum, nazikçe Alejandro'dan uzaklaştım.

Edward'ın ayağının dibinde ölü vampir yığını vardı. Belki gümüş Alejandro'ya zarar vermiyordu ama adamlarına veriyordu.

"Daha fazlasını yapacağız." Alejandro konuşuyordu. "Bunu zihnimde okuyamıyor musun?"

Ve ben konuşabiliyordum, şimdi üzerinde düşününce, bu telepati gibi değildi. Kelimeler yoktu. Ben onun, benim ona verdiğim gücü düşündüğünü biliyordum. Vampirlerin ölümünden hiç pişmanlık duymuyordu.

Kalabalık çığlık attı.

Alejandro yukarı baktı. Ben de baktığı yere döndüm. Jean-Claude dizleri üzerindeydi, yanından kan akıyordu. Alejandro, Oliver'ın uzaktan kan çekme gücünü kıskanıyordu. Alejandro'nun hizmetkârı olduğum anda Jean-Claude'un gücü azalmıştı. Oliver onu alt etmişti.

En başından beri plan buydu.

Alejandro beni kendisine yaklaştırdı ve ben onu durdurmaya çalışmadım. Yanağıma fısıldadı. "Sen bir nekromensirsin, Anita. Ölüler üzerinde gücün var. Jean-Claude bu yüzden seni hizmetkârı olarak istiyordu. Oliver beni kullanarak, seni kontrol edebileceğini zannediyor ama ben de senin bir nekromensır olduğunu biliyorum. Bir hizmetkâr iken bile özgür iradene sahipsin. Diğerlerinde olduğu gibi her emre itaat etmek zorunda değilsin. Bir insan hizmetkâr olarak sen kendin bir silahsın. Birimize saldırıp kan dökebilirsin."

"Ne diyorsun?"

"Kaybedenin mihraba yatırılıp senin tarafından kazık saplanarak öldürülmesine karar verdiler."

"Ne..."

"Jean-Claude, bir güç gösterisi olarak. Oliver, bir zamanlar Jean-Claude'un olan bir şeyi ne kadar iyi kontrol ettiğini göstermek için."

Kalabalıktan bir şaşkınlık sesi geldi. Oliver yavaşça yerden yükselmişti. Yere doğru süzüldü. Sonra kollarını kaldırdı ve Jean-Claude yukarı yükseldi.

"Has siktir," dedim.

Jean-Claude yarı baygın şekilde boş, parlak havada asılı duruyordu. Oliver onu nazikçe yere yatırdı, beyaz zemine taze kan sıçradı.

Karl Inger sahneye çıktı. Jean-Claude'u kucağına aldı.

Herkes neredeydi? Yardım için etrafıma bakındım. Siyah kurtadam parçalanmıştı, parçaları hala oynuyordu. Bir likant-

ropun bile, böyle bir pisliği iyileştirebileceğini zannetmiyordum. Sarışın kurtadam daha iyi durumda değildi ama Stephen kendisini mihraba doğru sürüklüyordu. Bir bacağı tamamen parçalanmıştı ama deniyordu.

Karl, Jean-Claude'u mermer mihraba yatırdı. Kan, kenarlardan akmaya başladı. Inger, onu omzundan hafifçe tuttu. Jean-Claude arabaları kaldırabilirdi. Karl onu nasıl tutuyordu?

"Oliver gücünü onunla paylaşıyor."

"Şunu yapmayı kes," dedim.

"Ne?"

"Daha sormadığım sorulara cevap vermeyi."

Gülümsedi. "Çok zaman kazandırıyor."

Oliver, beyaz cilalı kazıkla çekici yerden adlı. Bana doğru uzattı. "Zamanı geldi."

Alejandro kalkmama yardım etmeye çalıştı ama onu ittim. Dördüncü iz var ya da yok, kendi başıma kalkabilirdim.

Richard bağırdı: "Hayır!" Bizi geçip mihraba doğru koştu. Her şey ağır çekimde oluyor gibiydi. Oliver'ın üzerine atladı ve küçük adam, onu boğazından yakalayıp nefes borusunu parçaladı.

"Richard!" Koşuyordum ama çok geç kalmıştım. Kan içinde yerde yatıyordu, nefes alacak bir şeyi kalmamış olsa da, nefes almaya çalışıyordu.

Yanına diz çöktüm, kanamayı durdurmaya çalıştım. Gözleri açılmıştı, panik içindeydi. Edward yanımdaydı. "Yapabileceğin bir şey yok. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok."

"Hayır."

"Anita." Beni Richard'ın yanından çekti. "Artık çok geç."

Ağlıyordum ve farkında değildim.

"Gel, Anita; eski efendini yok et, aynı benden istediğin gibi." Oliver kazık ve çekici bana uzatmış duruyordu.

Başımı iki yana salladım.

Alejandro kalkmama yardım etti. Edward'a uzandım ama çok geçti. Edward yardım edemezdi. Hiç kimse yardım edemezdi. Ne dördüncü izi geri almanın bir yolu vardı, ne Richard'ı iyileştirmenin ne de Jean-Claude'u kurtarmanın. Ama en azından, Jean-Claude'a kazığı saplamayabilirdim. Bunu durdurabilirdim. Bunu yapmayacaktım.

Alejandro beni mihraba doğru götürüyordu.

Marguerite kürsülerden birisinin arkasından emekleyerek çıktı. Diz çökmüştü, ileri geri sallanıyordu. Yüzü, kanlı bir maskeydi. Başımı iki yana salladım.

Oliver beyaz eldivenli elleriyle kazık ve çekici bana uzatmıştı. Başımı iki yana salladım.

"Alacaksın. Dediklerimi yapacaksın." Küçük palyaço yüzü, bana kaşlarını çatmıştı.

"Siktir git," dedim.

"Alejandro, onu sen kontrol ediyorsun."

"Benim hizmetkârım, efendim, bu doğru."

Oliver kazığı bana uzattı. "O zaman ona bu işi bitirt."

"Onu zorlayamam, efendim." Alejandro bunu söylerken gülüyordu.

"Neden?"

"O bir nekromensır. Size, özgür iradesi olacağını söylemiştim."

"Büyük .gösterimin, inatçı bir kadın tarafından rezil olmasına izin veremem."

Zihnimi karıştırmaya çalıştı. Onu kafamın içinde sert rüzgar gibi hissettim ama dışarı, uzağa esti. Tam bir insan hizmetkâr olmuştum; vampir numaraları bana işlemiyordu. Oliver'inkiler bile.

Güldüm ve o beni tokatladı. Ağzımda taze kanın tadını aldım. Yanımda durdu, titrediğini hissedebiliyordum. Çok kızgındı. Galibiyet anını rezil ediyordum.

Alejandro memnundu. Onun memnuniyetini midemde bir sıcaklık gibi hissediyordum.

"Onun işini bitir, yoksa söz veriyorum seni bir pelte haline gelinceye kadar döverim. Artık o kadar kolay ölemezsin. Sana aklın alamayacağı kadar zarar verebilirim ve sen iyileşirsin. Ama yine de olması gerektiği kadar can yakar. Beni anlıyor musun?"

Jean-Claude'a baktım. O da bana bakıyordu. Koyu mavi gözleri her zamanki kadar hoştu.

"Yapmayacağım," dedim.

"Hâlâ onu önemsiyor musun? Sana yaptığı bu kadar şeyden sonra bile mi?"

Başımla onayladım.

"Onu şimdi öldür, yoksa ben onu yavaş yavaş öldürürüm. Kemiklerinden parçalar kopartır ama ölmesine izin vermem. Ona ne yaparsam yapayım, kalbi ve kafası sağlam kaldığı sürece, ölmez."

Jean-Claude'a baktım. Eğer bir şey yapabileceksem, öylece durup Oliver'ın ona işkence etmesine izin veremezdim. Temiz bir ölüm daha iyi değil miydi? Değil mi?

Kazığı Oliver'ın elinden aldım. "Yapacağım."

Oliver gülümsedi. "Doğru bir seçim yaptın. Eğer yapabilseydi, Jean-Claude sana teşekkür ederdi."

Elimde kazık, Jean-Claude'a baktım. Göğsüne, haç şeklindeki yara izinin biraz üzerine dokundum. Elim geri geldiğinde kana bulanmıştı.

"Yap şunu, şimdi!" dedi Oliver.

Oliver'e döndüm, sol elimle çekici almak için uzandım. Bana çekici uzatırken, dişbudak ağacından kazığı göğsüne sapladım.

Karl çığlık attı. Oliver'ın ağzından kan fışkırdı. Donmuş gibi görünüyordu, sanki kazık kalbindeyken hareket edemiyordu. Ama ölmemişti, henüz değil. Parmaklarım

boğazını sıktı, parlak ve ıslak omurgasını görünceye kadar, büyük et parçaları koparttım. Omurgasını kavrayıp söktüm. Kafası bir yana kaydı, sadece birkaç parça et tutuyordu. Kafasını kopartıp sahneye attım.

Karl Inger mihrabın yanında yatıyordu. Yanına diz çöküp nabzını bulmaya çalıştım ama atmıyordu. Oliver'ın ölümü onu da öldürmüştü.

Alejandro yanıma geldi. "Başardın, Anita. Onu öldürebileceğini biliyordum. Yapabileceğini biliyordum."

Ona baktım. "Şimdi Jean-Claude'u öldür ve şehri beraber yönetelim."

"Evet."

Hiç düşünmeden, o daha zihnime ulaşamadan, elimi sapladım. Ellerimi göğsüne soktum. Kaburgaları kırılıp elimi kesti. Atan kalbini tutup parçaladım.

Nefes alamıyordum. Göğsüm sıkışmıştı ve acıyordu. Kalbini delikten çıkarttım. Düştü, gözleri açılmıştı, şaşırmıştı. Onunla beraber düştüm.

Hava almaya çalışıyordum. Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum. Efendimin üzerine yatıp ikimiz için de atan kalp atışını hissettim. Ölmüyordu. Ellerimi boğazına doladım ve sıkmaya başladım. Parmaklarımın etine saplandığını hissediyordum, acı dayanılmazdı. Boğazım kanla dolmuştu. İkimizin kanıyla.

Ellerim uyuştu. Hâlâ sıkıp sıkmadığımdan emin değildim. Acı dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Sonra o bile yok oldu. Düşüyordum, karanlığa, hiç ışığı göremediğim ve göremeyeceğim bir karanlığa düşüyordum.

Kırk Sekizinci Bölüm

Kirli beyaz bir tavana bakarak uyandım. Tavana bakarak bir süre gözlerimi kırptım. Güneş ışığı, battaniye üzerine sıcak kareler halinde düşmüştü. Yatakta metal parmaklıklar vardı. Kolumda serum takılıydı.

Bir hastane. O zaman ölmemiştim. Sürpriz, sürpriz.

Yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde çiçekler ve birkaç parlak balon vardı. Orada biraz yatıp hayatta kalma fikrinin tadını çıkarttım.

Kapı açıldı ve tek görebildiğim büyük bir buket çiçekti. Çiçekler inince, Richard'ı gördüm.

Sanırım nefes almayı kestim. Kanın tenime hücum ettiğini hissedebiliyordum. Başımda yumuşak bir gürültü vardı. Hayır. Fenalık geçirmeyecektim. Hiç fenalaşmadım. "Sen ölmemişsin," dedim sonunda.

Gülümsemesi kayboldu. "Ölmedim."

"Oliver'ın, boğazını parçaladığını gördüm." O sahneyi gözümün önünde bir bindirme gibi görüyordum. Onun kasılışını, ölüşünü görüyordum. Doğrulup oturabileceğimi fark ettim. Kendimi doğrulttum, serum iğnesi derimin altında hareket etti, bandı çekiyordu. Gerçekti. Başka hiçbir şey gerçek gibi değildi.

Elini boğazına doğru götürdü, sonra durdu. Duyabileceğim kadar yüksek bir sesle yutkundu. "Oliver'ın boğazımı parçaladığını gördün ama bu beni öldürmedi."

Ona baktım. Yanağında bandaj yoktu. Küçük kesik iyileşmişti. "Hiçbir insan öyle bir şeyden sağ çıkamazdı."

"Biliyorum." Bunu söylerken inanılmaz üzgün görünüyordu.

Boğazım panikle doldu, zar zor nefes alıyordum. "Sen nesin?"

"Ben bir likantropum."

Başımı iki yana salladım. "Bir likantropun nasıl bir şey olduğunu, nasıl hareket ettiğini bilirim. Sen değilsin."

"Evet, öyleyim."

Başımı iki yana sallayıp duruyordum. "Hayır."

Yatağın yanında durdu. Çiçekleri sanki ne yapacağım bilmiyormuş gibi, acayip bir şekilde tutuyordu. "Sürü lideri olmak için sıradayım. İnsan gibi davranabilirim, Anita. Bu işte iyiyim."

"Bana yalan söyledin."

Başını iki yana salladı. "İstemiyordum."

"O zaman neden yaptın?"

"Jean-Claude sana söylemememi emretti."

"Neden?"

Omuz silkti. "Sanırım, senin nefret edeceğini biliyordu. Dalavereyi affetmiyorsun. Bunu biliyor."

Jean-Claude bilerek Richard ile aramızdaki potansiyel bir ilişkiyi zedelemiş olabilir miydi? Evet.

"Beni, Jean-Claude'a neyin bağladığını sormuştun. İşte buydu. Sürü liderim beni Jean-Claude'a, kim olduğumun ortaya çıkmaması sözü karşılığı, ödünç vermişti."

"Sen neden özel bir durumsun?"

"Likantropların, çocukları ya da başka birilerini eğitmesine izin vermiyorlar."

"Sen bir kurtadamsın."

"Ölü olmaktan daha iyi, değil mi?"

Ona baktım. Gözleri aynı mükemmel kahverengilikteydi.
 Saçları yüzünün etrafına düşmüştü. Ona oturmasını söylemeyi, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip o harika yüzünden çekmeme izin vermesini, istiyordum.

"Evet, ölü olmaktan daha iyi."

Sanki tutuyormuş gibi, nefesini verdi. Gülümseyip çiçekleri bana uzattı.

Onları aldım çünkü başka yapacak bir şey düşünememiştim. Üzerinde beyaz sisler oluşturacak kadar bahar yıldızı konmuş, kırmızı karanfillerdi. Karanfiller hoş yoncalar gibi kokuyordu. Richard bir kurtadamdı. Sürü lideri olmak için ikinci sıradaydı. İnsan gibi davranabiliyordu. Ona baktım. Elimi ona uzattım. O da tuttu, eli sıcak, sert ve canlıydı.

"Şimdi, senin neden ölmediğini çözdüğümüze göre, ben neden ölmedim?"

"Ambulanslar gelinceye kadar Edward kalp masajı yaptı. Doktorlar, kalbini neyin durdurduğunu çözemedi ama kalıcı bir hasar yokmuş."

"Polise cesetler hakkında ne söylediniz?"

"Hangi cesetler?"

"Benimle oynama, Richard."

"Ambulanslar geldiğinde, başka ceset yoktu."

"Seyirciler her şeyi gördü."

"Ama hangisi gerçek, hangisi illüzyondu? Polis, seyirciden yüzlerce değişik ifade aldı. Şüphelendiler ama bir şey ispat edemediler. Yetkililer güvenli olduğuna karar verinceye kadar sirki kapattılar."

"Güvenli mi?" Güldüm.

Omuz silkti. "Hep olduğu kadar güvenli."

Elimi Richard'dan kurtardım, iki elimi de kullanıp çiçekleri yeniden kokladım. "Acaba Jean-Claude... hayatta mı?"

"Evet."

Üzerimden büyük bir rahatlama hissi aktı. Onun ölmesini istemiyordum. Jean-Claude'un ölmesini istemiyordum. Has siktir. "O zaman hâlâ Şehrin Efendisi. Ve ben hâlâ ona bağlıyım.

"Hayır. Jean-Claude sana söylememi istemişti. Özgürsün. Alejandro'nun izleri bir şekilde onunkileri iptal etmiş. İki efendin olamayacağını söyledi."

Özgür mü? Özgür müydüm? Richard'a baktım. "Bu kadar kolay olamaz."

Richard güldü. "Sen buna kolay mı diyorsun?"

Ona baktım. Gülmek zorundaydım. "Tamam, kolay değildi ama ölüm dışında bir şeyin beni Jean-Claude'dan kurtaracağını zannetmiyordum."

"İzlerin gitmesine sevinmedin mi?"

"Elbette," demeye hazırlanıyordum, sonra kendimi tuttum. Richard'ın yüzünde çok ciddi bir şey vardı. Gücün teklif edilmesinin ne olduğunu biliyordu. Canavarlardan birisi olmanın. Korkunç olabilirdi ama aynı zamanda harikaydı.

"Evet," dedim sonunda.

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım.

"Çok heyecanlanmış gibi durmuyorsun," dedi.

"Biliyorum, hoplayıp zıplıyor ya da benzer bir şeyler yapıyor olmam gerekirdi ama kendimi boş hissediyorum."

"Son birkaç gündür çok şey yaşadın. Biraz şaşkın olmaya hakkın var."

Neden Jean-Claude'dan kurtulduğum için sevinmemiştim? Neden hiç kimsenin insan hizmetkârı olmadığım için rahatlamamıştım? Çünkü onu özleyecek miydim? Aptalcaydı. Komikti. Doğruydu.

Bir şey, ne zaman düşünülemeyecek kadar ağırlaşırsa, baş-

ka bir şey düşünmeye başlardım. "Yani artık herkes senin kurtadam olduğunu biliyor."

"Hayır."

"Hastaneye yatırıldın ve şimdiden iyileştin. Sanırım tahmin ederler."

"İyileşinceye kadar Jean-Claude beni sakladı. Bu, benim etrafta göründüğüm ilk gün."

"Ne kadar zamandır uyuyordum?"

"Bir hafta."

"Şaka yapıyorsun."

"Üç gün komada kaldın. Doktorlar kalbini neyin çalıştırdığını bilmiyor."

O büyük bilinmeyene çok yaklaşmıştım. Hiçbir tünel ya da rahatlatıcı sözler hatırlamıyordum. Kendimi kandırılmış hissediyorum. "Hatırlamıyorum."

"Baygındın; hatırlamaman gerekiyor."

"Sana bakmaktan boynumu incitmeden önce, bir an evvel otur."

Sonunda bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu, bana gülümsüyordu. Hoş bir gülümsemeydi.

"Yani sen bir kurtadamsın."

Başıyla onayladı.

"Nasıl oldu.

Yere baktı, sonra yukarıya. Yüzü o kadar ciddi görünüyordu ki, sorduğuma pişman olmuştum. Zar zor hayatta kaldığı vahşi bir saldırı hikayesi bekliyordum. "Likantropi serumu ters etki yaptı."

"Seni ne yaptı?"

"Beni duydun." Utanmış görünüyordu.

"Kötü bir iğne yedin?"

"Evet."

Gülümseme git gide genişliyordu.

"Bu komik değil," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hiç de değil." Gözlerimin parladığını biliyordum ve tek yapabildiğim, yüksek sesle gülmemekti. "Bunun, hoş bir şekilde ironik olduğunu kabul etmelisin."

İç çekti. "Kendine zarar vereceksin. Kendini bırak ve gül."

Öyle yaptım. Canım yanıncaya kadar güldüm ve Richard da bana katıldı. Kahkahalar da bulaşıcıydı.

Kırk Dokuzuncu Bölüm

Ertesi gün, Jean-Claude'dan bir notla bir düzine beyaz gül geldi. Notta: "Eğer seçimin buysa, benden kurtuldun. Ama senin de beni, benim seni görmek istediğim kadar görmek istediğini umuyorum. Seçim senin. Jean-Claude."

Uzun süre güllere baktım. Sonunda hemşireye, başka birisine vermesi ya da atması ya da artık her ne yapmak istiyorsa onu yapması için verdim. Sadece, onların gözümün önünden gitmesini istiyordum. Yani hâlâ Jean-Claude'a bağlıydım. Hatta, karanlık bir köşem, onu biraz olsun seviyordu. Bunun bir önemi yoktu. Canavarları sevmek, bir insan için hep kötü sonuçlanıyordu. Bu, bir kuraldı.

Bu, beni Richard'a getiriyordu. O da canavarlardan birisiydi ama o canlıydı. Bu, Jean-Claude'a göre, bir gelişmeydi. Ve acaba benim olduğumdan daha az mı insandı. Zombi kraliçesi, vampir avcısı, nekromensır? Kimden şikayet ediyordum ki?

Bütün o ceset parçalarını nereye koyduklarını bilmiyordum ama hiçbir polis gelip sorular sormadı. Yaptığım şey, şehri kurtarmak için olmuş olsa bile, hâlâ cinayetti. Yasal olarak, Oliver ölmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Hastaneden çıkıp işe geri döndüm. Larry kaldı. Vampirleri nasıl öldüreceğini öğreniyordu. Tanrı onu korusun.

Lamia gerçekten ölümsüzdü. Bu, sanırım onların soylarının tükenemeyeceği anlamına geliyordu. Sadece her zaman çok nadirlerdi. Jean-Claude, ona bir yeşil kart alıp Lanetliler Sirkinde iş verdi. Üremesine izin verip vermediğini bilmiyordum. Hastaneden çıktığımdan beri Sirkin yakınına bile gitmemiştim.

Richard sonunda ilk randevusuna kavuştu. Beraber, yarı geleneksel bir şey tercih ettik: Akşam yemeği ve film. Önümüzdeki hafta mağaracılık yapmaya gidecektik. Su altı tünelleri olmayacağına söz vermişti. Dudakları, şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklardı. Ayda bir kere tüyleniyordu. Hiç kimse mükemmel değildi.

Jean-Claude vazgeçmedi. Bana hediyeler gönderip duruyordu. O vazgeçinceye ya da Cehennem donuncaya kadar hayır demeye devam edecektim, artık hangisi önce olursa.

Pek çok kadın, bir tane bile düzgün bekar erkek kalamadığından yakınırdı. Ben, sadece insan olan bir tanesiyle karşılaşmak istiyordum.